

Đoàn Tàu Thủy Tinh

Contents

Đoàn Tàu Thủy Tinh	2
1. Chương 1: Đảo Giang Tâm	2
2. Chương 2: Chạm Mặt	5
3. Chương 3: Chiếc Phà	9
4. Chương 4: Tai Nạn	13
5. Chương 5: Hà Chí Bản	16
6. Chương 6: Điện Thoại	20
7. Chương 7: Lấy Xe	23
8. Chương 8: Chơi Bài	27
9. Chương 9: Vào Tiệm	31
10. Chương 10: Điện Thoại	33
11. Chương 11: Nhà Kho	37
12. Chương 12: Chân Ván	40
13. Chương 13: Cái Đẹp Và Niềm Vui	44
14. Chương 14: Nụ Hôn	47
15. Chương 15: Hạ Vi	51
16. Chương 16: Nhân Tửu	55
17. Chương 17: Đi Boi	59
18. Chương 18: Chân Ván	61
19. Chương 19: Giặt Đồ	65
20. Chương 20: Uống Rượu	69
21. Chương 21: Chân Ván	73
22. Chương 22: Giặt Minh	76
23. Chương 23: Đậu Phụ Thối	80
24. Chương 24: Điện Thoại	83
25. Chương 25: Bánh Quy	87
26. Chương 26: Tản Bộ	90
27. Chương 27: Trời Mưa	93
28. Chương 28: Dầu Tây	97
29. Chương 29: Cô Độc	101
30. Chương 30: Động Lòng	105
31. Chương 31: Mèo	108
32. Chương 32: Bờ Sông	111
33. Chương 33: Cái Gọi Là Tình Yêu	115
34. Chương 34: Dạ Khúc	118
35. Chương 35: Đùa Giỡn	121
36. Chương 36: Hoang Mang	124
37. Chương 37: Cao Dương	128
38. Chương 38: Hà Chí Bản	131
39. Chương 39: Buổi Tối	135
40. Chương 40: Gia Đình	139
41. Chương 41: Giải Quyết	142

42. Chương 42: Gặp Mặt	146
43. Chương 43: Tôn Dung	149
44. Chương 44: Bạo Lực	153
45. Chương 45: Buổi Tối	156
46. Chương 46: Thứ Gì	160
47. Chương 47: À Ừ	164
48. Chương 48: Giao Thời	168
49. Chương 49: Trò Chuyện	172
50. Chương 50: Quang Minh Chính Đại	176
51. Chương 51: Du Thuyền	181
52. Chương 52: Đi Lên Núi	182
53. Chương 53: Đi Lên Núi 2	185
54. Chương 54: Trời Và Đất	189
55. Chương 55: Trước Tết	195
56. Chương 56: Thượng Hải	199
57. Chương 57: Cho Anh	203
58. Chương 58: Tạm Biệt	207
59. Chương 59: Tạm Biệt	211

Đoàn Tàu Thủy Tinh

Giới thiệu

Editor: Fei Yang Độ dài: 59 chương Câu chuyện kể về mối nhân duyên bắt đầu từ chuyến tàu thủy tinh này, cùng nhau b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-tau-thuy-tinh>

1. Chương 1: Đảo Giang Tâm

Từ sáu giờ rưỡi sáng đến tám giờ tối, mỗi chuyến phà ở đây cách nhau một tiếng.

Gần tối, người và xe lên đảo rất nhiều, ô-tô xếp thành hai hàng ở giữa, xe máy, người đi bộ chia ra con đường nhỏ ở hai bên. Chung Đình đặt vé xong vào mười mấy phút trước, cô đeo kính râm ngồi trong xe.

Phía ngoài cửa sổ âm u, phong cảnh tạp nham không có trật tự.

Có người đang trò chuyện, có người thì lướt di động với vẻ mặt thờ ơ, một cơn gió kéo vạt áo của mọi người cùng ngọn cây bay về một phía, nhiều người vô thức nghiêng mình tránh hướng gió.

Gió ù ù khe khẽ bên ngoài xe, những hạt bụi bay lên trong không khí va vào thân xe.

Một lát sau, đèn sau màu đỏ của chiếc xe đằng trước sáng lên, nhóm người và xe máy xếp hàng hai bên bắt đầu rộn ràng di chuyển về phía trước. Tiếng còi trầm thấp truyền đến từng hồi, phà cập bến.

Chung Đình lấy lại tinh thần, thắt dây an toàn, nổ máy xe từ từ đuổi theo.

Qua sông là đảo Giang Tâm — một hòn đảo xanh biếc nho nhỏ giữa dòng Trường Giang, quê nhà của cô.

Cả hòn đảo gần hai mươi ki-lô-mét vuông, vốn là một góc nhỏ chẳng có mấy người biết, hai năm nay chính quyền thị trấn ra sức phát triển tham quan du lịch, nên nổi tiếng hơn không ít. Nhưng phát triển thì vẫn bị giao thông hạn chế — không có cầu không có đường hầm, sang đây nhất định phải đi phà, nên người trên đảo quyết chí đi ra ngoài hết.

Tám sát giảm tốc nối liền phà và bờ bị ô-tô lên phà dè vang rầm rầm. Sau khi chở đầy thì phà xuống sông lần nữa, mọi người tụ năm tụ ba đi tới bên hàng rào sắt ngăn cảnh.

Hai thằng bé chừng mấy tuổi nô đùa trên phà, một đứa trong đó chạy tới bên ghế phụ của Chung Đình, xoay người bám cửa kính, nghiêng đầu cười nghịch ngợm với cô. Cô quay sang nhìn rồi mỉm cười với thằng bé, nhưng nó lại chạy mất.

Cởi kính râm, cô cầm di động rồi xuống xe.

Trên sông gió rất lớn, từng cơn sóng dày đặc trong veo chảy trên cái bóng ngược dưới nắng chiều, hai cánh chim màu trắng lượn vòng cao thấp ở mặt nước gần đó một hồi, rồi bỗng cất cánh bay xa, dịu dàng lướt qua đường giao nhau giữa dòng sông và bầu trời.

Tiếng động cơ kéo dài mà đơn điệu, mơ hồ hòa chung với tiếng người huyên náo.

Chiếc áo khoác vút trên xe, Chung Đình tựa vào lan can, chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt bị gió thổi phồng. Mái tóc ngắn chưa kịp dài bị thổi rối tung, cô khẽ nheo mắt, gơ tay vuốt ra sau.

Lần trước về là để đón tết, lần này là vì hôn lễ của Chung Thấm, cô em gái sinh đôi của cô.

Mấy năm nay cô phiêu bạt ở Thượng Hải, Chung Thấm ở lại thành phố quê, bầu bạn bên bố mẹ. Đối tượng của Chung Thấm là do người bạn của gia đình giới thiệu, làm việc trong cùng tòa nhà chính phủ với cô ấy, gia đình hai bên rất hài lòng, yêu nhau hơn một năm thì bước vào bàn việc cưới gả rất tự nhiên.

Nửa tiếng sau, xe xuống phà chạy ra khỏi bến. Xa xa, Chung Đình vừa nhìn là thấy Chung Thấm.

Cô với mái tóc dài đứng dưới tán cây ven đường ở phía trước, mặc một chiếc áo len thoải mái, cúi đầu chơi di động. Chiếc xe này rồi chiếc khác xuống phà lái ngang qua, cô thỉnh thoảng ngược nhìn.

Chung Đình nhìn gương chiếu hậu tránh chiếc xe phía sau, từ từ đánh tay lái tấp vào lề, ấn còi một tiếng. Chung Thấm nhìn sang, nở nụ cười.

Cô ném chiếc áo khoác trên ghế phụ ra ghế sau.

Chung Thấm đi tới, lên xe, thông thả nói: “Rất cuộc đến rồi, một mình lái sang đây có mệt không?”

Cô ấy trang điểm nhẹ, sau khi thắt dây an toàn, hai tay vén mái tóc dài bị đè sau lưng.

“Cũng ổn, người nhà đến hết rồi chứ?” Chung Đình nhìn cô ấy, hỏi.

“Ừm, còn thiếu mỗi nhà Chung Tuấn thôi.” Chung Tuấn là anh họ của họ, con trai nhà ông chú, ở Vũ Hán.

Ông bà nội của Chung Đình mất sớm, chỉ có hai người con trai, năm xưa chú Chung Đình đi đến vùng khác, bố mẹ Chung trước khi nghỉ hưu là cán bộ trung tầng trong cơ quan chính phủ, yêu thích yên tĩnh, năm ngoài tân trang căn nhà hai tầng nhỏ ở quê, rồi ở lại. Chung Thấm kết hôn, bố Chung khăng khăng đòi gả con gái ở quê. Rắc rối một chút, nhưng quả thật cũng vui vẻ náo nhiệt hơn.

Nhà họ Chung ở thôn Ngũ Đôn gần sát bến phà, lái xe chưa tới mười phút là đến. Trời đã tối hẳn, cổng sân đang mở, Chung Đình đậu xe trong sân, Chung Thấm giúp cô lấy hành lý ở cốp sau.

Khi hai chị em vào nhà, bàn bài của mấy vị trưởng bối vừa kết thúc, tiếng cười thỉnh thoảng vang lên trong làn khói thuốc lượn quanh. Nhìn thấy Chung Đình về, mọi người dừng hết lại chào hỏi cô.

Chung Đình nhìn, những người đang ngồi có bạn cũ của bố Chung, còn có hai người bà con xa không hay qua lại ở trên đảo. Cô lễ phép chào mọi người một lượt theo vai vế, mẹ Chung đi chung với cô xách hành lý lên lầu.

Bàn cơm tối là cảnh náo nhiệt khó gặp, nhờ chuyện vui của Chung Thấm, mấy vị trưởng bối lâu lắm mới tụ tập cụng ly không ngừng, ôn lại chuyện xưa. Xong bữa thì ai cũng say ngã nghiêng ngả ngửa, không về mà ngủ hết ở nhà họ Chung.

Bất đắc dĩ, Chung Thấm và Chung Đình chen chúc trong căn phòng dành cho khách nhỏ nhất trên tầng hai.

Đi tàu xe cả buổi chiều vất vả, Chung Đình đi tắm trước, khi lau tóc ra thì đã gần chín giờ.

Chung Thấm lười biếng dựa vào đầu giường nhắn wechat với chồng chưa cưới, nụ cười hiện trên gương mặt. Cô ấy nhìn Chung Đình, hất cằm về phía chiếc bàn làm việc bên cửa sổ, “Hồi này di động reo mãi đó.”

Chung Đình đi tới cầm lên xem thử, nói với Chung Thắm, “Mau đi tắm đi, trễ rồi.”

“Biết rồi.”

Ngón tay Chung Thắm lướt nhanh trên màn hình vài cái, rồi cô để di động xuống.

Đầu tháng Mười, ý thu đậm dần.

Chung Đình mặc một bộ đồ ngủ, móc điều thuốc trong túi xách ra châm lửa, mở cửa sổ.

Cơn gió lạnh thấm thối từ màn đêm đen kịt, chui vào da đầu ẩm ướt, cảm giác lạnh lẽo. Từng giọt nước trên ngọn tóc nhỏ xuống thấm ướt bờ vai, cô nhìn bên ngoài rồi rít một hơi thuốc, giảy tiếp theo, một vòng khói đen tràn ra trước mặt. Cô giơ tay khẽ dụi mắt.

Bên trái là một con đường làng, bên đường là đồng ruộng bao la bát ngát. Dưới bóng đêm sâu lắng, những gốc rạ mơ hồ hiện lên ánh xanh, âm thanh đong đưa nhỏ vụn trong gió. Cuối cánh đồng là một dãy nhà thấp bé, xa hơn nữa là màn đêm đen. Đêm khuya ở nông thôn, yên bình, sâu xa, trở nên khổng lồ và tĩnh mịch hơn nhờ vài ánh đèn không bắt mắt.

Không biết qua bao lâu, phía sau truyền đến tiếng mở cửa toilet, Chung Đình chậm rãi dụi thuốc vào khay đựng nhang muỗi trên bàn, quay đầu thần nhiên hỏi, “Có lạnh không? Chị đóng cửa sổ.”

“Hé tí cho thoáng.” Chung Thắm vừa tắm xong cả người đầy hơi nước, lau tóc nói.

....

Trong phòng chỉ bật một cái đèn bàn, Chung Đình và Chung Thắm nằm trên giường ai chơi di động người nấy, ánh đèn lờ mờ chiếu sáng gương mặt họ vô cùng dịu dàng.

Tuy là sinh đôi, nhưng gương mặt và tính cách của họ hoàn toàn trái ngược. Chung Đình giống bố Chung, tính tình khá thoải mái, từ nhỏ không hay để ý mọi thứ. Chung Thắm giống mẹ Chung, khôn khéo hiểu chuyện, trên thực tế là “tắm ngấm tắm ngấm mà đắm chết voi”. Hồi nhỏ, mấy vị trưởng bối cảm thấy Chung Thắm có ngũ quan xinh xắn đẹp hơn một chút, nhưng hai năm nay cũng có người nói Chung Đình với đường nét khuôn mặt sắc sảo thì đẹp hơn, có thể là vì tuổi tác của họ tăng, cùng một chút thay đổi của khuynh hướng thẩm mỹ của thời đại.

Năm nay họ hai mươi bảy tuổi.

Đang lướt di động, Chung Thắm chợt ngẩng đầu nhìn Chung Đình.

Chung Đình hỏi, “Sao vậy?”

“Suýt thì quên nói với chị, cái kia đó, em có rồi.”

Ánh sáng dịu dịu chiếu rọi gương mặt Chung Thắm, cô ấy không cười nhưng hết như đang mỉm cười.

Chung Đình nhìn về phía cô ấy, nở nụ cười, “Mới biết ư?”

“Phát hiện hôm kia, mấy bữa nay luôn ở dưới quê nên đi bệnh viện trong trấn kiểm tra.”

Chung Thắm nằm hẫm xuống, nhìn trần nhà, hai tay đặt lên bụng, nói: “Ôi, mọi thứ cứ như nằm mơ vậy, không biết xảy ra chuyện gì mà như vậy, với cả thấy mình còn chưa lớn nữa.”

“Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn chưa lớn.”

Chung Thắm nói, “Chị mà nói với em như vậy hả, nếu không phải ở nhà có em, thì mấy năm nay có thể để chị chơi mãi ở bên ngoài sao? Kết hôn sinh con cái gì cũng một mình em làm hết. Chị là chị hay em là chị?”

Câu này nói thì buồn cười, nhưng cũng có cái lý riêng của nó. Chung Đình thật sự mỉm cười.

Chung Thắm hỏi cô: “Này, chị nghĩ việc rồi à?”

“Ừm, hết quốc khánh rồi về lấy ít đồ.”

Sau khi tốt nghiệp, Chung Đình làm cho một công ty truyền thông nghệ thuật ở Thượng Hải, làm tiếp thị cho một số hoạt động biểu diễn nghệ thuật. Năm nay cô lên kế hoạch về lập nghiệp, nhờ bạn bè giúp đỡ

mở lớp dạy đàn dương cầm. Thời đại thay đổi, đàn dương cầm đã bước vào nhiều gia đình hơn, thị trường trong thành phố nhỏ này còn khá lộn xộn, cô dự định làm một chút gì đó mới mẻ.

Người nhà không biết tại sao cô đột nhiên bằng lòng về phát triển, ngoài mặt thì tỉnh bơ, nhưng thật ra trong lòng rất vui.

Chung Thắm nói: “Mấy năm nay em luôn muốn chị về, thành phố nhỏ một chút nhưng nhàn hạ, ở gần thì chúng ta còn giúp nhau một chút được. Hồi học đại học đã bảo chị và em cùng đi Nam Kinh, mà chị cứ đòi đi Thượng Hải với Dương Tinh.”

Vốn đang trò chuyện vui vẻ, nhắc đến Dương Tinh thì không khí như có cảm ứng, đột ngột trở lạnh.

Chung Thắm cũng không biết tại sao mình lại buột miệng nhắc đến Dương Tinh, nhưng đã nói ra mà dừng lại thì cứ như kiêng dè gì đó vậy.

Cô ấy nhìn trần nhà, thoáng im lặng, rồi nói tiếp một cách tự nhiên:

“Nhanh thật đấy, tính thử thì cậu ấy mất cũng gần hai năm rồi. Đạo trước em cũng thấy bố mẹ cậu ấy trên đường, hai bác hình như vừa mua đồ trong siêu thị xong, em cũng không tới hỏi thăm nữa.”

“Ở đâu?” Chung Đình hỏi.

“Siêu thị Đại Nhuận Phát gần nhà họ ấy. Hôm đó vừa khéo lấy xe.”

Dương Tinh là bạn hồi trung học của họ, từng là bạn thân của Chung Đình. Sau khi tốt nghiệp trung học thì đi Thượng Hải học chung với Chung Đình.

Số mệnh trêu người, Dương Tinh, Chung Đình và mấy người bạn đi du lịch, trên đường cao tốc, chiếc xe lách đụng vào chiếc xe tải lớn tạm thời đổi làn, Dương Tinh ngồi ở ghế phụ mất mạng tại chỗ, để lại bố mẹ cực kì bi thương.

Đó là lần đầu tiên Chung Đình đối mặt với sự sống chết của người khác.

Cái chết không còn là một loại hư vô nữa, nó bất thành linh trở thành một thứ rất cụ thể, cảm giác có thể nhìn thấy, thậm chí có thể chạm vào, sâu trong nội tâm ngoài sự áy náy và bi thương dành cho người đã mất ra, thì còn có một sự mờ mịt không biết nên làm gì mà bản thân cảm nhận được đối với sinh mệnh.

Ngoài cửa sổ tối đen như mực, trong yên tĩnh, hai người rơi vào bóng đen của hồi ức.

Một lát sau, Chung Đình nghiêng sang nhìn Chung Thắm, “Ngủ đi, trễ rồi.”

Chung Thắm gật đầu.

Chung Đình với tay tắt đèn, chỉ thoáng chốc, ánh sáng lơ mơ biến mất, cả gian phòng chìm vào bóng tối.

2. Chương 2: Chạm Mặt

Khi Chung Đình thức dậy, trời tờ mờ sáng.

Một cơn gió nổi lên, một bên rèm cửa sổ bay phấp phật, rồi đập cái bộp vào tường một tiếng. Người bên cạnh vẫn đang say ngủ quay lưng về phía cô, hơi thở đều đều.

Cô xoay người nằm nghiêng, gò má gối lên cánh tay, ngẩng nhìn cửa sổ.

Sáng sớm tinh mơ ngày thu ở nông thôn, đất trời yên ắng.

Cây cối, nhà cửa, những cánh đồng nằm yên tĩnh dưới màn sương trắng, mặt trời mọc ở đằng đông, tia sáng lan ra từng chút một giữa sương mù mờ mịt, màu sắc của cả bức tranh sáng dần theo.

Phía trên rừng cây um tùm xanh tươi, một chú chim bay thong thả thành hình cung, rồi chợt cúi người chui vào rặng cây bên dưới, biến mất trong thoáng chốc. Cành lá vừa đứng im, nó lại lao thẳng ra như một mũi tên, phía sau là những chú chim cùng đàn bay theo, toàn bộ hóa thành chấm đen nơi chân trời.

Dưới bầu trời xanh, cuối con đường làng, hai chiếc xe con một trước một sau đang chạy hết tốc độ.

Tốc độ hai chiếc xe không chậm, duy trì một khoảng cách nhất định. Lái đến khoảng giữa đường, chiếc phía sau đột nhiên bắt đầu tăng tốc, không định đổi hướng vượt qua, mà áp sát chiếc phía trước từng tắc một. Chiếc phía trước tăng tốc, nó lại tăng tốc. Rốt cuộc, “rầm” một cái, một tiếng vang mạnh chợt bay lên nơi cánh đồng mênh mông, tiếng bánh xe ma sát và tiếng phanh xe chói tai theo sát ngay sau, lan ra khắp nơi như rần trườn.

Xung quanh có mấy con chó cùng bắt đầu sủa inh ỏi, Chung Thắm giật mình trong giấc mộng, trở người. Chung Đình xuống giường, mở cửa sổ nhìn xung quanh.

Có xe tông đuôi rồi. Nhìn từ góc này, đường viền thân xe bị mấy bóng cây ven đường che khuất ba bốn phần, miễn cưỡng có thể nhìn ra phía sau là chiếc Mazda 6 màu đỏ. Chiếc xe con màu đen bị đụng nghiêng sang bên đường.

Hình ảnh như bị nhấn nút tạm dừng, hai chiếc xe bất động, một hồi lâu không có người nào bước xuống.

Dưới lầu, đám chó phấn khích vẫn đang sủa inh ỏi.

Một tiếng ho khê vang lên sau lưng, Chung Đình quay mặt sang, nhìn thấy Chung Thắm đã ngồi dậy trên giường, đôi mắt vô thần.

“Mấy giờ rồi?” Chung Thắm ngáp một cái.

“Hơn bảy giờ thì phải.”

“Bên ngoài sao thế, mới sáng sớm mà ồn ào vậy.”

“Đụng xe.”

Chung Thắm khịt mũi một cái, dừng một hồi, nói bằng giọng ậm ừ lúc vừa thức dậy, “Có nước uống không, khát quá. Thấy mũi hơi ngạt, có lẽ sắp bị cảm rồi.”

Ngoài miệng cứ nói là không để ý tới hôn lễ, nhưng trong lòng thì vẫn hơi hồi hộp.

“Chưa đun,” Chung Đình cười, “Xuống ăn sáng đi, lát nữa chắc chắn phải tiễn họ đi rồi.”

Một ngày mới lại bắt đầu.

Khi hai chị em mặc quần áo chỉnh tề xuống lầu, mọi người đã ngồi quanh bên bàn ăn ở phòng khách. Trên bàn là bát cháo, bánh bao và bánh quẩy nóng hổi, đơn giản ấm áp, mẹ Chung và thím của cô ra ra vào vào phòng bếp. Mẹ Chung múc cho mỗi người bọn họ một bát cháo, “Hiếm khi dậy sớm như vậy. Mẹ không dám lên gọi hai đứa, sợ hai đứa vẫn đang ngủ.”

Chung Thắm: “Chó sủa ồn muốn chết, đâu có ngủ được nữa.”

Một vị trưởng bối nói: “Đường bên cạnh đụng xe, cũng không biết đụng thế nào, đoán chừng không có chuyện gì lớn nên đã chạy hết rồi.”

Cả gia đình già trẻ trò chuyện, vui vẻ ăn xong bữa sáng. Mấy người bà con bạn bè hôm qua không lái xe, bố Chung đưa mấy người ở nội thành về, bảo Chung Đình tiễn bà con xa trên đảo, trước khi chia tay hẹn tụ tập vào ngày tổ chức hôn lễ.

Sau khi Chung Đình đưa họ về xong thì đã gần chín giờ rưỡi, cô chọn một tuyến đường tiết kiệm thời gian để về.

Sau khi xe chạy ra khỏi khu dân cư có phần chật chội, trước tiên đi qua một rừng cây tuyết tùng, rồi nhanh chóng đi qua những cánh đồng tháng Mười. Con đường hẹp khó đi, nhưng dọc đường toàn cảnh thôn quê, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

Chung Đình đeo kính râm, một tay điều khiển tay lái, cơn gió thổi qua tai, nửa bờ vai được ánh mặt trời chiếu sáng rực.

Khi quẹo vào một con đường nhỏ, bảng đồng hồ bỗng hiển thị áp suất lốp có vấn đề. Bật xi nhan tấp vào lề, cô xuống xe kiểm tra.

Vui vẻ đến cực điểm thì đau buồn đến. Lốp sau bên trái không biết bị nổ từ khi nào, xẹp hơn phân nửa. Đứng ở đuôi xe, Chung Đình cởi kính râm, chau mày.

Ngón tay vuốt tóc ra sau, cô ngẩng mặt nhìn xung quanh.

Một bên là ao nước, một bên là rừng cây, một bóng người cũng không có. Cô gọi cho bố Chung, ông có lẽ vẫn đang ở trên đường nên không nhận máy. Rồi tìm Chung Thắm, Chung Thắm kêu cô chờ một chút, cô ấy tìm người tới giúp ngay lập tức.

Đây là một con đường đất nhỏ hẹp.

Cúp điện thoại xong, Chung Đình đi tới cốp sau lấy chai nước khoáng. Xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, cô nhìn phong cảnh phía trước, uống hai ngụm nước rồi chậm rãi xoay nắp chai. Khi cúp mắt cô phát hiện, thân xe bóng loáng phản chiếu một khoảng bóng cây và bầu trời xanh rõ rệt, cành cành lá lá giao nhau lộn xộn, đọng đưa theo gió trên thân xe.

Ý thức cứ như vậy đình trệ mấy giây, cô xoay cổ, hồ hững liếc nhìn rừng bách sau lưng.

Hai mươi phút sau, một chiếc xe con màu đen xuất hiện phía trước đường.

Không biết có phải là người đến giúp không, Chung Đình đang chờ đợi đứng thẳng bên xe, ngóng nhìn.

Là một chiếc Mercedes dòng C, quả nhiên, khi xe đến gần cô thì từ từ dừng lại, cửa kính bên ghế phụ hạ xuống, một người đàn ông lộ đầu ra.

“Là Chung Đình phải không, anh là cháu của Dương Dũng, em gái em kêu anh tới giúp.” Người đàn ông quan sát cô cực nhanh.

Dương Dũng là người bà con xa mà cô vừa đưa đi.

Chung Đình tiến lên, phần tóc trước trán che nửa gò má theo động tác nghiêng người, “Đúng vậy, là em, có một cái lốp bị nổ, làm phiền anh rồi.”

“Không sao đâu...”

Người đàn ông nhếch miệng cười, quay sang nói với người lái xe một câu, rồi đẩy cửa xuống xe.

Chung Đình phát hiện anh ấy rất cao, người gầy gầy. Anh ấy đang nhìn Chung Đình, cười nói: “Anh là Cao Dương, không biết em có nhớ không, hồi nhỏ em nghỉ hè chúng ta hay chơi chung đấy.”

Cô nhìn kĩ ngũ quan của anh ấy, quả thật có chút ấn tượng, mỉm cười, “Có ấn tượng, Cao Dương, nhiều năm không gặp rồi.”

“Em gái em sắp kết hôn rồi nhỉ, hôm đó bố anh cũng đi.”

“Ừm, là thứ năm này.”

Sau khi hàn huyên đôi câu, Cao Dương đi sang xem xe giúp cô, thay lốp.

Trong cốp sau để không ít đồ. Hai thùng nước khoáng, hai đôi giày thể thao, vợt cầu lông, còn có mấy cuốn sách và tạp chí. Anh ấy lấy đồ ra, khom lưng lục lọi bên trong một hồi, lấy lốp dự phòng và con đội dưới tấm ngăn.

Kiểm tra túi dụng cụ cung cấp trên xe, động tác tay anh ấy chậm lại.

“Em chờ một lát...” Cao Dương xoay người đi về phía chiếc xe đưa anh ấy đến.

Đường hẹp, để nhường đường, chiếc xe đậu chéo sau xe của Chung Đình.

Cô nhìn sang theo Cao Dương, phát hiện chiếc xe này nhìn từ đằng trước thì mọi thứ bình thường, nhìn từ phía sau — thanh hãm xung ở đuôi xe rõ ràng lõm xuống một khoảng lớn.

Cao Dương vịn cửa sổ nói hai câu với người bên trong, đi tới đuôi xe, dừng lại nhìn, vươn tay mở cốp sau. Anh ấy lục ra hai món dụng cụ, rồi đóng nắp lại.

Nắp sau gần đèn đuôi bên trái móp một miếng, mở ra thì không có vấn đề gì lớn, nhưng không biết tại sao, khi đóng cơ quan bên trong lại bị kẹt, đề xuống mấy lần cũng bật lên. Sau khi thử hai lần thì anh ấy dừng lại, cúi đầu suy nghĩ.

Không phải là xe của mình nên trong lòng hơi kiêng dè, cũng có phần không dám dùng sức thật.

Một lát sau, thân xe lắc lư một cái, cửa ghế lái mở ra, một người đàn ông bước xuống.

Người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi đen, trở tay sập cửa, trên đường đi vòng đến đuôi xe, anh ta đưa tay châm điếu thuốc ngậm trên môi, rít hai hơi rồi lấy xuống. Nắp sau đang mở, thấy anh ta tới, Cao Dương tránh sang một bên.

Chung Đình cách bọn họ mấy mét, nhìn thấy Cao Dương nói với người đàn ông kia mấy câu, hai người nhìn chằm chằm chỗ lõm ở một bên. Mấy giây sau, người đàn ông một tay đề nắp sau, ra sức dứt khoát, “rầm” một tiếng, nắp xe đóng gọn gàng, hết như hoàn toàn hàn chung với chiếc xe vậy.

Giải quyết vấn đề xong hai người vẫn đứng đó, như thể đang thảo luận vấn đề đuôi xe.

Chung Đình dựa lưng vào xe mình, uống nước, Cao Dương quay đầu lại, vừa vặn chạm phải ánh mắt cô, cười ngượng ngùng.

Đàn ông toàn sĩ diện hảo, ngồi Mercedes tới rất phong độ, làm một chút như vậy là đã có phần xấu hổ.

Anh ấy cầm hai món dụng cụ đi sang, nhìn đầu bên kia, nói với vẻ hơi ngượng, “Ông chủ của anh, hôm nay tới chơi, buổi sáng xe cũng mới bị đụng một cái, còn phải đưa đi sửa nữa.”

Khóe môi khẽ nhếch, ánh mắt Chung Đình lại nhìn sang phía bên kia. Người đàn ông đã lên xe.

Gần trưa, ánh mặt trời càng ngày càng sáng, hắt xuống ao nước bên cạnh, phản chiếu ánh nước trong veo. Cao Dương không biết nụ cười như có như không này của Chung Đình là ý gì, anh ấy cũng không hỏi nhiều, không trì hoãn nữa mà đi đến bên xe, ngồi xổm xuống, xoay đai ốc trên lốp, dùng con đội từ từ nâng bánh xe lên.

Chung Đình đứng bên cạnh anh ấy, lặng lẽ nhìn, di động chợt rung lên, cô đi sang một bên nhận máy.

Những hàng cây bách cao cao đứng một bên đường, tựa như từng tòa tháp nhọn. Cơn gió nổi lên, ngọn cây lay động, bóng cây kéo theo bóng cây, xanh ngắt trầm lặng.

Hà Chí Bân ngồi xuội xì trong xe hút thuốc, khuỷu tay gác lên bệ cửa, đôi mắt khẽ nheo lại vì ánh nắng chiếu thẳng vào. Anh thu ánh mắt từ phía ngoài cửa sổ, hơi nghiêng đầu, khi búng tàn thuốc ra ngoài, chú ý đến bóng người trong gương chiếu hậu.

Người phụ nữ cao gầy, mái tóc ngắn, tay áo sơ mi xắn lên, đang nói chuyện điện thoại. Rừng cây kéo dài sau lưng, một khoảng xanh biếc sâu lắng.

Hờ hững liếc nhìn, anh lại đưa điếu thuốc đến bên môi, gương mặt không có biểu cảm.

Điện thoại là đồng nghiệp ở Thượng Hải gọi tới, muốn tiếp nhận công việc trước đây của cô, xin Chung Đình số điện thoại của mấy khách hàng bằng thái độ khiêm tốn nhã nhặn. Chung Đình không làm khó cô ấy. Cúp điện thoại rồi quay mặt sang, cô phát hiện mình đang đứng phía sau chiếc Mercedes, cách thanh hãm xung bị đụng hai, ba mét.

Đụng rất nghiêm trọng, mấy chỗ nước sơn còn bị xước.

Ánh mắt cô chuyển từ đuôi xe ra đằng trước, một cái khuỷu tay chống ngoài cửa sổ phía ghế lái.

Một làn khói xanh đen tràn ra ngoài cửa sổ.

Đầu bên kia Cao Dương đã thay lốp xong, đang gọi cô.

“Chung Đình, sau khi về em hãy tìm người xem lại, lớp dự phòng nhỏ, tốt nhất là em vào thành phố tìm một cửa hàng 4S mau chóng thay đi nhé.” Cao Dương lắp đai ốc vào, cổ áo sau đã thấm mồ hôi.

“Được, cảm ơn anh, Cao Dương.”

“Không có gì.” Lau tay, anh ấy lên xe lái về trước mấy mét, rồi lái ngược về, bảo đảm không có vấn đề gì nữa.

Trò chuyện thêm vài câu, sợ Hà Chí Bản bực mình, Cao Dương tạm biệt cô.

Trên con đường nhỏ hẹp, chiếc xe từ từ tăng tốc, Chung Đình khẽ mỉm cười, vẫy vẫy tay với Cao Dương đang ló đầu ra.

Một người một xe càng ngày càng nhỏ trong gương chiếu hậu, Cao Dương vẫn còn nhìn chưa đủ.

Hà Chí Bản nhìn lướt gương chiếu hậu, “Là gì của cậu vậy? Lấy điều thuốc cho tôi...”

Cao Dương móc điều thuốc đưa cho anh, “Bao nhiêu năm không gặp, hồi nhỏ còn xuống sông mò cá chung với em đấy... Theo vai về thì hình như phải gọi em một tiếng cậu.”

Cười khan “ha ha” một tiếng, Hà Chí Bản đưa tay châm thuốc.

“Lát nữa anh về sao? Ở nhà em ăn bữa cơm đi, cứ nói với nhóm Tiểu Minh là buổi tối không cần tới nữa.”

Đã hẹn hôm nay đến nhà anh ấy câu cá ăn cơm, buổi tối uống rượu chơi mạt chược, nhưng sáng nay đột nhiên xảy ra vụ tai nạn nhỏ, hiện giờ anh ấy có phần không đoán được tâm tư Hà Chí Bản. Một người là ông chủ, một người là người làm thuê, quan hệ có tốt hơn đi nữa thì chung sống vẫn luôn có điều tế nhị.

“Làm gì.”

“Anh không mang xe đi sửa ư?”

Một tay điều khiển tay lái, giọng Hà Chí Bản có phần không kiên nhẫn, “Ngày mai rồi hãy nói.”

3. Chương 3: Chiếc Phà

Sau khi về đến nhà, Chung Thắm đã đứng ở cổng chờ cô. Buổi trưa, bố Chung lại lái xe của Chung Đình đến tiệm sửa ô-tô trong trấn tìm người xem lại, vì lý do an toàn nên vẫn thay lốp khác cho cô, dặn sau khi hôn lễ kết thúc vào nội thành kiểm tra lại cẩn thận.

Buổi tối cả nhà ăn cơm, mọi người cùng nghĩ tên cho đứa bé trong bụng Chung Thắm, trò chuyện một hồi, bố Chung nhắc đến một câu chuyện cũ năm xưa.

Quần đảo Châu Sơn ở Chiết Giang có một hòn đảo nhỏ, có năm ông và mẹ Chung đi du lịch, trèo lên núi phát hiện một ngôi đình chuông lục giác bằng gỗ. Cái đình xây trên đỉnh núi, một cái chuông đồng hơn hai ngàn ki-lô-gam treo giữa đình, chuông đồng được đánh vang, tiếng chuông sẽ vang vọng khắp cả ngọn núi xanh.

Toàn Trung Quốc, hễ là thắng cảnh có chút danh tiếng thì đều được cho là có thể cầu nguyện, do mấy câu đùa giỡn của hướng dẫn viên, mẹ Chung cũng góp vui, ai ngờ về không lâu thì thật sự kiểm tra có thai.

Để làm kỷ niệm, bố Chung nói bất luận là nam hay nữ cũng đặt tên cho con là Chung Đình. Về sau phát hiện là thai song sinh thì đặt tên cho cô chị.

Chung Thắm gấp đồ ăn, đảo mắt, nhìn Chung Đình, nói, “Em thấy ấy à, nên lấy cây viết ghi lại thật kĩ, xem bố mẹ rốt cuộc muốn nói bao nhiêu lần nữa. Chị cũng không kháng nghị một chút đi.”

Chung Đình nở nụ cười, bố Chung mẹ Chung cũng cười ha ha.

Cả nhà vui vẻ hòa thuận ăn xong bữa cơm, dạ dày Chung Thấm hơi khó chịu nên cô lên lầu nghỉ, Chung Đình bị bố mẹ giữ lại nói chuyện.

Cô nói mình sẽ về, trước đó họ rất sợ mừng hụt một trận, bây giờ đã chắc chắn rồi, hai ông bà có phần nghiêm túc hỏi cô có cần giúp đỡ gì về mặt tài chính hay không, họ còn muốn mua cho cô căn hộ dành cho người độc thân trong nội thành.

Chung Đình nghe ý của họ, mỉm cười, nói sơ cho họ về kế hoạch bước đầu trong công việc của mình. Về nhà cửa, cô cảm thấy căn nhà cũ ở nội thành rất ổn, bây giờ cũng đang bỏ trống.

Chung Đình từ nhỏ được họ để mặc quen rồi, rất có chủ kiến. Biết trong lòng cô đã lên kế hoạch, hai ông bà cũng không hỏi thêm nhiều nữa. Trước khi cuộc đối thoại hơi trịnh trọng này kết thúc, bố mẹ Chung vẫn nhiều lời một câu về vấn đề cá nhân của cô.

Chung Đình gật đầu, giọng nói dịu dàng, “Con biết, con sẽ để trong lòng ạ.”

Ngoài mặt bố mẹ Chung tỏ vẻ vui mừng, nhưng trong lòng lại là sự bất đắc dĩ nhàn nhạt.

Đây chính là thái độ đối phó với họ trước sau như một của cô: Ngoài miệng mãi mãi vang theo, về hành động thì chưa bao giờ tuân theo.

Nổi loạn ngoài mặt ư? Đó là chiêu trò của trẻ con mà thôi.

Hôm sau cũng chính là một ngày trước hôn lễ của Chung Thấm, cả nhà ai nấy có phận sự riêng của mình, làm mấy chuyện vụn vặt sau cùng. Sáng sớm, gia đình anh họ đi tàu hỏa đến, Chung Đình phụ trách vào thành phố đón.

Trời hơi âm u, sương mù rất nhiều. Sau khi lên phà, cô bước xuống xe, phát hiện màn sương trên sông dày đặc hơn, cả một vùng trắng xóa, chiếc phà như ở giữa đám mây. Người lên phà đang hân hoan, nói sương mù dày hơn một chút xíu nữa thôi, thì hôm nay chiếc phà này sẽ không rời bến.

Áo khoác ném trên xe, cô mặc độc một chiếc áo len mỏng đứng hút thuốc bên lan can, cảm thấy hơi lạnh.

Mấy ngày về quê nhiệt độ luôn hạ thấp, càng ngày càng có dáng vẻ của mùa thu.

Lan can bên tay phải vốn trống trơn, chợt có một người đi tới, cảm giác bị chèn ép trong tầm mắt khiến cô quay sang theo bản năng.

Người đàn ông khom lưng, bàn tay kẹp điếu thuốc đặt trên lan can, xa không tới một mét, cảm nhận được ánh mắt bên cạnh thì nghiêng mặt sang.

Có một giây, ánh mắt họ chạm nhau, gần như lạnh nhạt.

Có quen không?

Hôm qua không có bất kỳ tiếp xúc nào, bất kể là một ánh mắt hay một câu nói. Nhưng phía sau sự giao nhau hững hờ của hai ánh mắt, anh nhận ra cô, cô cũng nhận ra anh.

Chỉ có điều không ai thừa nhận. Thừa nhận cái trí nhớ không nguồn gốc này, thừa nhận sự hấp dẫn giới tính.

Chiếc phà đi về phía trước trong tiếng động cơ ồn ào, dòng nước chảy róc rách về phía sau, tiếng nước ào ào dưới chân vừa trong trẻo vừa trống vắng.

Sau khi nhìn nhau vài giây ngẩn ngui, Chung Đình thần nhiên quay mặt đi, ngẩng nhìn chùm ánh mắt trời màu vàng nhạt dưới màn sương, ngón tay đưa đến bên môi rít hơi thuốc, rồi đặt xuống bên người đầy tự nhiên.

Có vài người đi qua sau lưng, tiếng cười đùa và tiếng nói chuyện văng vẳng làm tăng thêm sự im lặng trong một tắc vung này. Làn khói xanh đen từ từ cuộn cuộn bên gò má cô, bị gió đẩy vào không khí bên cạnh.

Ngửi thấy mùi thuốc lá nơi đầu mũi, Hà Chí Bản không biết là đến từ mình, hay là đến từ người phụ nữ bên cạnh.

Tối qua anh uống nhiều rượu, chơi bài tới nửa đêm, buổi sáng sau khi thức dậy thì cả người như thể trống không, dọc đường toàn cố gắng lên tinh thần, chỉ muốn mau mau về thành phố ngủ một giấc.

Anh im lặng nhìn phía trước một hồi, một lát sau nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Người phụ nữ đang mím môi, nhìn thẳng mặt sông, đường nét bên mặt trông mềm mại mà mờ nhạt giữa màn sương, mái tóc đen ngắn được vén hết ra sau tai.

Anh chú ý tới đuôi váy cô có một vết sẹo. Màu trắng lốm xuống nhàn nhạt. Vết sẹo không lớn, nhưng cũng hơi nổi bật.

Chẳng mấy chốc, cô hút hết một điếu thuốc, tiện tay vứt tàn thuốc, rồi xoay người đi về phía xe mình.

Sương mù hết như tan đi ngay khi cô rời khỏi, ánh nắng ban mai say ngủ thức dậy sau tầng mây, mặt sông bình lặng dần dần sáng tỏ.

Một lát sau, bên lan can, Hà Chí Bân nghiêng người, phát hiện bóng lưng cô tiến vào đám đông rộn ràng.

Anh nhìn cô gơ tay vuốt tóc ra sau trước khi lên xe.

Sau đó, cô biến mất bên xe.

Hà Chí Bân cười khẽ, ném tàn thuốc xuống sông, bước đi phóng khoáng về phía xe mình.

Không lâu sau, tiếng còi dài vang lên lần nữa trong không khí. Lá cờ màu đỏ trên đỉnh phà tung bay phần phật trong gió.

Chuyến phà này cập bến.

...

Cả nhà anh họ Chung Đình đến.

Thằng cháu nhỏ đang tuổi nghịch ngợm, ở ga tàu hỏa nhìn thấy Chung Đình ban đầu thì lạ mặt, sau khi lên xe không bao lâu là thân quen với cô, hồi này hồi kia, nghịch ngợm phá phách. Chung Đình đón họ về nhà, cả nhà nhìn thấy trẻ con thì vui muốn chết — Đây là đời thứ ba duy nhất hiện nay của nhà họ Chung, ai ai cũng cưng chiều.

Lần đầu gả con gái nên bố mẹ Chung rõ ràng căng thẳng quá mức, càng gần đến ngày thì càng cảm thấy chưa làm tốt rất nhiều chuyện. Buổi tối ăn cơm xong, hai người vì một chuyện nhỏ mà cãi nhau, Chung Thấm bị họ tranh cãi đến nhức đầu, kéo Chung Đình lên lầu giúp cô ấy là váy cưới.

Váy cưới là mấy chiếc trước đây Chung Đình đi cùng cô ấy chọn ở Thượng Hải, một chiếc váy cưới đón dâu, một chiếc váy cưới chính, còn thêm hai bộ váy dạ hội cúp ngực. Lúc này chúng được treo trước tủ quần áo, làn váy phồng xõa rộng, trên tầng tầng lớp lớp vải đính hạt và kim cương, cả chiếc váy nổi lên, như một mặt tường mộng ảo.

Chung Thấm cầm đầu là của chiếc bàn là hơi nước nhẹ nhàng qua lại trên lớp vải trắng, làn khói trắng hằm hập quần quanh giữa những hạt kim cương và lớp ren, gương mặt cô ấy có một niềm hạnh phúc nhàn nhạt không tự biết.

Chung Đình luôn nhìn bên mặt dưới ánh đèn của cô ấy, một khoảnh khắc nào đó, cô cảm thấy Chung Thấm hết như bỗng nhiên trưởng thành.

Một cơn gió xuân buổi đêm thổi đến, muôn ngàn đóa hoa lê nở rộ, lặng thầm như thế.

Đang yên tĩnh, Chung Thấm bỗng quay sang, “Chị cứ nhìn em làm gì, cũng không giúp một tay đi.”

Chung Đình mỉm cười, toan đi sang, thì di động trên mặt bàn rung lên. Cô với tay cầm lên xem, rồi trực tiếp nhấn tắt.

Chung Thấm liếc nhìn cô, giọng điệu thăm dò, câu nói có hàm ý khác: “Hai ngày nay về, mấy cú điện thoại chị đều không nhận, ai vậy...”

Chung Đình mỉm cười ôn hòa, nói, “Em bắt đầu quần chị rồi à.”

Giọng Chung Thắm dịu hơn một chút, nói sâu xa, “Em chẳng quản nổi chị... Em chỉ cảm thấy chị cũng có thể dừng chơi nữa, có gì thú vị đâu chứ, ở cái tuổi này, chơi như thế nào đi nữa thì cũng chơi đã rồi.”

Cô ấy bỏ đầu là trong tay xuống, nhìn sang, ánh mắt đen kịt vì ánh đèn mờ mờ.

“Em cảm thấy con người ở tuổi nào thì nên làm chuyện ở tuổi đó. Đặc biệt là phụ nữ. Cứ lấy việc sinh con mà nói, khi em đến bệnh viện, bác sĩ nhắc tuổi em không còn nhỏ nữa, phải chú ý nhiều hơn một chút.

Chị hiểu ý em không, nói cho cùng phụ nữ và đàn ông không giống nhau, cứ bay nhảy như vậy cũng không có ý nghĩa. Chờ khi chị cảm thấy mệt, thì có lẽ đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất rồi.”

Chung Đình luôn nhìn cô ấy, khoe miệng vẫn mang ý cười.

“Chung Thắm, cuộc sống của chị không phong phú như em nghĩ đâu. Mỗi người đều có thú vui của riêng mình, sống vui vẻ thôi không được sao. Như em cảm thấy có một gia đình là vui vẻ, thì chị cảm thấy như thế này tự do hơn, không phải cũng là một chuyện ư, tại sao phải khuyên chị, chị từng khuyên em sao?”

Chung Thắm nhìn cô, “Dù thế nào thì chị cũng có cái lý của chị. Chị biết em muốn chị sống tốt là được rồi. Không nói nhiều nữa.”

Chung Đình ném di động lên tủ đầu giường, đứng lên, “Là xong chưa, đắp mặt nạ rồi ngủ sớm đi.”

Đêm nay, họ chỉ ngủ mấy tiếng, chưa đến năm giờ sáng, thợ trang điểm tới ở đêm trước đã gõ cửa.

Trang điểm hơn hai tiếng, thợ chụp ảnh quay phim cũng đến đông đủ trong phòng, nhiếp ảnh gia gọi mẹ Chung sang đeo đồ trang sức cho cô dâu, anh ta muốn chụp ảnh ngoài lề.

Bên bệ cửa sổ, mẹ Chung giúp Chung Thắm chậm rãi đeo một chiếc vòng tay bạch kim, vừa bấm khóa, hai mẹ con bỗng bật lộ cảm xúc cùng nhau rơi lệ, người bên cạnh vội đưa khăn giấy.

Chung Đình cầm giấy ngồi xổm xuống, giúp mẹ Chung lau mặt một cách thân mật, “Xem mẹ kìa, hôm qua còn nói là không khóc đâu.”

Chung Thắm dùng ngón tay cẩn thận quệt khóe mắt, giọng nói vẫn còn vẻ nức nở, “Chung Đình... Chị mau xem giúp em, kẻ mắt có bị lem không...”

Buổi sáng hôm nay, bên phía nội thành cũng náo nhiệt, mười hai chiếc BMW màu đen bóng loáng xem như là đoàn xe đón dâu, vội vàng băng qua nửa thành phố J, từ trên phà băng băng tới. Nổ pháo, chặn cửa, cướp bao đỏ, kính bố mẹ... náo nhiệt một hồi, trước giờ lành, chú rể rút cuộc công Chung Thắm ăn vận lộng lẫy lên xe.

Phòng tân hôn là một căn biệt thự nhỏ gần ngoại ô, người thân bạn bè chờ ở đó đã lâu, đoàn xe đến thì lập tức đốt pháo rải hoa, người qua đường và láng giềng tranh thuốc lá và kẹo mừng hưởng không khí vui. Chung Thắm đang có thai, quá trình hôn lễ cả ngày hai bên gia đình rất quan tâm cô ấy. Buổi tối làm xong tiệc cưới ở nhà hàng năm sao trong nội thành, bạn bè đòi đi trêu cô dâu chú rể, chú rể khéo léo từ chối hết.

Hôn lễ chuẩn bị mấy tháng, hết như một trận pháo hoa nổ trong đêm khuya, thoáng qua rồi biến mất.

Tối hôm đó, Chung Đình mệt rũ rời và bố mẹ ở căn nhà trong nội thành một đêm, Chung Thắm hôm sau về lại mặt, họ trở về đảo Giang Tâm.

Một mình Chung Đình ở lại.

Trời âm u mấy ngày liên tục, sáng sớm hôm nay, một cơn mưa thu cuối cùng đổ xuống.

Sáng sớm mơ mơ màng màng thức dậy trong tiếng mưa rơi, cô đi đến nhà bếp làm bữa sáng. Đang ăn sáng giữa chừng, trung tâm văn hóa vẫn đang tiếp xúc gọi điện thoại, hẹn cô sắp tới gặp mặt bàn các vấn đề liên quan đến việc hợp tác mở studio dạy đàn dương cầm.

Do ảnh hưởng từ sở thích cá nhân của mẹ Chung, Chung Đình và Chung Thắm từ nhỏ cái gì cũng học, đàn dương cầm, múa, thư pháp thậm chí là số học, rất nhiều nhưng cuối cùng bỏ dở giữa chừng, duy nhất chỉ có đàn dương cầm là hồi tiểu học hai chị em đã qua cấp mười. Đáng tiếc là sau đó không kiên trì, chỉ có thể lừa người ngoài nghề một chút mà thôi. Sau khi studio khai trương, Chung Đình chỉ quản lý, không dạy học.

Cúp điện thoại xong, cô bưng cốc nước đi đến chỗ đàn dương cầm bên tường, mở nắp đàn màu đen, ngồi hơi thẳng lưng.

Bên ngoài, mưa rơi rả rích.

Trong căn phòng trống trải, tiếng đàn trong veo dịu dàng từ từ chảy xuôi, hòa cùng tiếng mưa rơi mơ hồ. Giai điệu đơn giản như cơn mưa ngoài cửa sổ, không biết bắt đầu như thế nào, càng không biết sẽ dừng lại ra sao.

Cái đẹp của âm nhạc là không thể nhận ra, không thể chạm vào, thỉnh thoảng một nốt nhạc rơi vào nội tâm, thanh khiết tựa như một đóa hoa tuyết, vừa khiến ta đau thương, vừa khiến ta cô đơn hiu quạnh.

Một khúc dang dở, bàn tay chợt dừng lại, xung quanh thình lình chìm vào yên tĩnh, dư âm rung động trong không khí.

Chung Đình quay mặt sang, mờ mịt nhìn ngoài cửa sổ.

Dưới sắc trời u ám, những giọt mưa phũ phàng vẫn đang tung bay.

4. Chương 4: Tai Nạn

Nửa tiếng sau, cô lái xe đến một tiểu khu cũ gần trung tâm thành phố, xách mấy loại trái cây nhập mua giữa đường, bước vào một tòa chung cư cao sáu tầng trong đó.

Có vẻ như cô vô cùng quen thuộc nơi này. Sau khi lên thẳng tầng ba, sửa sang lại một chút, cô nhấn chuông cửa của một hộ trong đó.

Tiếng chuông chói tai vang lên trong nhà, vang hai lần xong, không có ai ở nhà.

Hành lang âm u tù túng, mùi bụi ẩm trôi nổi trong không khí. Chung Đình chờ vài giây, rồi cô xoay người xuống lầu.

Mưa bên ngoài rơi lớn hơn. Đầu cầu thang, một đôi vợ chồng trung niên đang vội vã chạy vào từ dưới màn mưa, cái thân hình hơi béo chận ngay đó, ánh sáng lập tức bị che đi hơn phân nửa. Tay xách mấy túi hàng đựng đầy ắp đồ, hai người chật vật cụp ô, phủ hạt mưa trên người, lầm bầm oán trách cơn mưa to.

Sắp xếp xong, xoay người toan lên lầu, một chuỗi tiếng bước chân trên lầu truyền đến. Tiếp theo, một bóng người cao gầy xuất hiện bên cầu thang. Hành lang mờ tối, cách xa ba, bốn mét, không ai thấy rõ mặt ai.

Trong giây lát, ba người mặt đối mặt cứng đờ tại chỗ.

...

Trong phòng khách, người phụ nữ đưa một cốc nước nóng cho Chung Đình.

Chung Đình nói cảm ơn, nhận lấy cốc. Người phụ nữ nhìn cô, môi trên khẽ nhếch, bản thân cũng không biết cái này có tính là một nụ cười hay không. Bà kêu Chung Đình cứ tự nhiên, rồi vội vàng vào phòng, mấy giây sau trở ra, bộ dạng rất bận rộn.

Không để tâm, cô ngồi bên bàn, dùng khăn giấy khẽ lau nước mưa trên tóc, quan sát ngôi nhà này bằng ánh mắt dịu dàng. Nhà của Dương Tinh.

Hai năm trôi qua, nó gần như y hệt trước đây, lớn như bố cục, bài trí, nhỏ như món đồ trang trí bằng gỗ cạnh ti vi, cái gì cũng không thay đổi, phía sau sự không thay đổi này rõ ràng là chủ nhà đang dụng tâm duy trì.

Một lát sau, mẹ Dương vào bếp, đổi thành bố Dương xuất hiện. Tiếng nước chảy vang lên trong bếp.

“Đình Đình, gần đây cháu có khỏe không?” Bố Dương ngồi xuống trước mặt cô, cuối cùng bày ra dáng vẻ tiếp khách.

Chung Đình khẽ cười một tiếng, “Cháu rất khỏe ạ.”

Dừng một chút, cô nói, “Cháu vẫn muốn đến thăm hai bác, lễ quốc khánh cháu mới về, hôm nay chưa báo đã tới, cũng không biết hai bác có tiện không.”

Từ nhỏ đến lớn, gương mặt Chung Đình không có thay đổi gì lớn. Trong ngũ quan, mũi cô là đẹp nhất, cái mũi thẳng hiếm có ở phụ nữ, phối với đôi mắt và đôi môi không lẫn vào đâu được, hồi nhỏ thì thấy không nổi bật, sau khi trưởng thành, trải qua sự thăng cấp của trang điểm và quần áo, bỗng tăng thêm một loại khí chất xinh đẹp lạnh lùng và tao nhã.

Nhưng cô đối xử với mọi người không hề lạnh lùng, ngược lại, nụ cười thường hay xuất hiện trên gương mặt cô, đó là một nụ cười hờ hững đầy thành thực tự tin, cho người khác một cảm giác thờ ơ.

Mặc dù từ đầu đến chân cô toát ra toàn dáng vẻ cử chỉ thành thực của người trưởng thành, nhưng trong mắt bố Dương, trước sau cô vẫn là một đứa trẻ. Nhìn cô, cả trái tim và đôi mắt bố Chung đều là đứa con gái đã mất của mình.

“Vẫn còn nhớ hai bác ư, lần sau tới thì gọi điện thoại trước, nếu không như hôm nay suýt thì đi vô ích rồi.”

“Cũng may ạ, vẫn gặp được.”

Bố Dương mỉm cười, trong lúc nhất thời không biết nói tiếp cái gì, suy tư một chút mới tìm được đề tài khác, hỏi bây giờ cô vẫn ở Thượng Hải ư.

“Cháu đã về rồi ạ.” Chung Đình nói.

“Không đi nữa ư?”

“Lần này định về tự làm ạ.”

Bố Dương khựng lại, đôi môi giật giật, nói bằng giọng cảm thán, “... Về thì tốt.”

“Hồi đó muốn gọi hai đứa về hết, gần gia đình, khi ấy bố cháu với bác đều có ý này. Bây giờ Dương Tinh cũng không còn nữa, để lại bác với mẹ nó, nghỉ hưu rồi, cả ngày cũng chẳng biết làm gì.”

Năm xảy ra chuyện, họ chịu đựng nỗi đau mất con xoay trời chuyển đất, từng trút giận sang cô, một người trong cuộc. Bố mẹ Chung là bạn lâu năm mấy lần đến nhà bị từ chối hết.

Chung Đình ở nơi khác, mấy dịp lễ tết đều gọi điện thoại hỏi thăm sức khỏe họ. Từ lúc mới bắt đầu họ không nghe, đến khi nghe nhưng không nói chuyện, rồi đến mùa đông năm ngoái rốt cuộc cũng đáp lại. Chung Đình cảm giác được, vật đổi sao dời, tâm trạng họ đã thay đổi, từ từ tiếp nhận cô.

Sự thay đổi này khiến ta mừng rỡ, đồng thời cũng khiến ta buồn bã. Dường như, tất cả những cơn sóng yêu hận cuối cùng trở nên phẳng lặng trong dòng sông thời gian, người rời đi hóa thành cơn gió, bạn không nhìn thấy nó, nó đã khẽ phất qua mái tóc bạn, rồi thật sự biến mất.

“Cháu lập gia đình chưa?” Bố Dương cảm ẩm nước trên bàn châm thêm nước cho cô.

Chung Đình lấy lại tinh thần, cười lắc đầu.

“Bố cháu không vội ư? Cái tính của ông ấy...” Trước khi về hưu, bố Dương làm việc ở hệ thống công vụ, năm xưa từng có khoảng thời gian gần làm chung với bố Chung.

“Hai ngày trước Chung Thâm vừa kết hôn, đoán chừng là vẫn chưa bận đến cháu đâu.”

Bố Dương thoáng sững sốt, nở nụ cười, “Chung Thâm à... Không ngờ nó lập gia đình trước cháu đấy. Bây giờ nó làm ở đâu?”

“Cục du lịch ạ, hai năm trước vừa thi vào.”

Sau khi tán gẫu vài câu, quả thật không còn đề tài nữa, bố Dương dẫn Chung Đình đến phòng của Dương Tinh. Vừa đi vào, mẹ Dương ở nhà bếp gọi, ông đáp một tiếng rồi đi ra, bảo Chung Đình cứ tự nhiên.

Nhìn lướt căn phòng một vòng, Chung Đình nhìn thấy hai tấm ảnh dựng trên bàn học.

Một tấm là Dương Tinh hồi nhỏ, công viên vào mùa hạ, người chụp nhỏ xíu, gương mặt mơ hồ, kiểu tóc đầu nấm, tay vịn bụi cây thấp bên cạnh. Một tấm là sau khi lớn, bờ biển vào mùa thu, chiếc áo khoác màu sẫm, mái tóc ngắn bay lên trong gió, che khuất nửa khuôn mặt tươi cười.

Nhớ đến hình ảnh họ cùng nằm bò trên mặt bàn này làm bài tập thời trung học, Chung Đình chợt cảm thấy, hai tấm ảnh này vừa giống cô ấy, vừa không giống cô ấy.

Chung Đình không ở lại nhà họ Dương lâu. Khi ra ngoài, mưa phùn vẫn dày đặc như lông trâu.

Xe cô xuyên qua phố xá sầm uất, không bật nhạc. Thờ ơ lái một mạch, xe dừng lại chỗ đèn đỏ, di động trên ghế phụ chợt đổ chuông.

Cầm lên nhìn hai giây, cô đặt bên tai.

Đầu bên kia rõ ràng không ngờ cô sẽ nhận máy nhanh như vậy, sau khi nói máy thì lại ngắt ra. Sau tiếng hít thở hai giây, một giọng nữ giòn tan vang lên.

“Chung Đình.” Cô ấy gọi tên cô.

Cần gạt nước màu đen gạt hết nước mưa trên kính, thoáng chốc lại có hạt mưa dày rơi xuống, che khuất tầm nhìn của người trong xe.

Chung Đình nhìn phía trước, giọng nói có phần hờ hững khẽ tràn ra khỏi bờ môi: “Tìm tôi có việc ư?”

“Sao mãi không nhận điện thoại của em?”

Chung Đình không lên tiếng, đầu bên kia cũng im lặng, cứ giằng co như vậy.

Hồi lâu sau, đầu bên kia rút cuộc lại hạ giọng, hỏi có phần thăm dò, “Có phải chị về nhà không?”

“Ừm.”

“... Không về Thượng Hải nữa?”

“Không về nữa.”

Đầu bên kia hoàn toàn yên lặng.

Đây là một cái đèn đỏ dài đằng đẳng. Ngắm nhìn đèn tín hiệu màu đỏ trên không, Chung Đình chợt muốn nói mấy câu thực tế.

“Chân Vân...”

Thế nhưng, cô vừa gọi tên cô ấy, đầu bên kia “cụp” một tiếng rồi cúp máy.

Bên tai truyền đến tiếng “tút” ngắn ngủi, Chung Đình ném điện thoại xuống ghế phụ.

Đèn xanh sáng, xe cô theo xe phía trước cùng vượt qua làn dành cho người đi bộ, từ từ tăng tốc. Đôi mắt cô nhìn thẳng phía trước, cần gạt nước màu đen trên kính chắn gió từng cái một nhẹ nhàng mang nước mưa đi. Lái một hồi, cô chợt dang tay sang ghế phụ tìm di động, muốn gọi điện thoại lại.

Bất thành linh, một cảm giác va chạm không lớn không nhỏ chợt ập tới đầu xe.

Khẽ la một tiếng, cô đánh tay lái theo phản xạ có điều kiện, một chân phanh gấp. Người chúi về trước, giây tiếp theo, dây an toàn kéo cô về lưng ghế.

Trong lúc nhất thời, tiếng còi xe vang khắp đường, vô cùng hỗn loạn.

Mưa phùn lẳng lẳng bay ngoài xe, rất nhanh, xung quanh tốp năm tốp ba người và xe dừng hết lại, ô ạt tụ tập về phía bên phải đầu xe cô.

Hai tay Chung Đình vịn tay lái, cô ngồi cứng đờ trong xe, ánh mắt hoảng sợ.

...

Người cô đụng là một thanh niên chạy xe motor.

Xe motor chạy sát ở làn xe bên cạnh, xe của Chung Đình trong khi chạy bị lệch hướng, đụng phải anh ta. May mà khi đó tốc độ hai xe không nhanh, nên không gây ra thảm kịch chết người. Sau khi quần chúng báo cảnh sát, trong vòng mười lăm phút cảnh sát giao thông đến hiện trường, giữ lại xe, đi chung với cô đưa người bị thương đến bệnh viện.

Thanh niên bị gãy xương chân trái, sau khi kiểm tra đơn giản thì được đẩy vào phòng phẫu thuật. Công ty bảo hiểm ô-tô cũng cử người tới, nhân viên thấy tình hình không quá nghiêm trọng, nói đơn giản trình tự tiếp theo cho Chung Đình.

Chung Đình hơi thất thần ngồi trước phòng phẫu thuật rất lâu, sau khi tỉnh táo lại, cô xuống lầu mua nước. Trở lại, cảnh sát giao thông đang nói chuyện với một đôi nam nữ trung niên hốt hoảng chạy vội tới. Đột nhiên, mấy ánh mắt đồng loạt nhìn sang cô.

Ngay sau đó, người phụ nữ trung niên trừng mắt đi về phía cô.

Trên hành lang đầy người qua lại, người phụ nữ đến gần cô, dùng ngón tay chỉ vào cô, nói lớn: “Có phải lái xe không có mắt không? Hả? Nếu con trai tao xảy ra một chút xú chuyện thôi thì tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày đâu! Mày đừng có hòng chạy trốn!”

Chồng bà ấy đi theo sang kéo bà: “Được rồi được rồi, được rồi...”

“Cháu xin lỗi, cháu rất xin lỗi.”

Mẹ đứa bé nóng lòng bảo vệ con, chỉ vào cô tiếp tục âm ỉ.

Người cảnh sát phụ trách hòa giải thông thả đi tới, trầm giọng nói: “Được rồi được rồi, hai bên đều có phần trách nhiệm, đừng ồn ào ở bệnh viện nữa... Bây giờ đến đông đủ rồi, tôi nói thủ tục cho mấy anh chị một chút.”

Người cảnh sát trẻ kiểm soát được tình hình, gọi bọn họ đến sảnh chờ thang máy bên ngoài, nói cho họ biết việc xác định trách nhiệm trong vụ tai nạn, các loại giấy tờ và bằng chứng liên quan mà hai bên cần cung cấp. Bố mẹ đứa bé mấy lần ngắt lời giữa chừng, hỏi đủ kiểu bồi thường.

Sảnh chờ thang máy người qua người lại, “ting” một tiếng, một chiếc thang máy bên cạnh đến.

Cửa mở ra, đám đông bên trong tràn ra ngoài. Bố của thanh niên đứng cạnh người cảnh sát, nhìn thấy một bà cụ dẫn đầu đi ra, xa xa gọi một tiếng, “Mẹ!”

Bà cụ căn bản không nghe thấy, bước chân vội vã, sắc mặt nặng nề, xông một mạch vào trong.

Bố của thanh niên chất lưỡi về không kiên nhẫn, tiếp theo sau la lớn tiếng nữa, “Chí Bân!”

5. Chương 5: Hà Chí Bân

Hai người ở phía trước quay đầu lại, bố người thanh niên tiến lên đón.

Chung Đình nhìn theo, ánh mắt dừng lại giữa không trung.

Sảnh thang máy có ba chiếc thang máy ở mỗi bên, có người lên xuống liên tục. Người đàn ông một tay dút trong túi quần, nhìn bố người thanh niên đi tới. Tóc anh ta được chải rất thoải mái, vẻ mặt hờ hững. Bên cạnh, bà cụ vừa nghe thấy đứa cháu trai đang làm phẫu thuật bên trong thì đôi mắt lập tức đỏ au.

Hà Chí Bân không kiên nhẫn nhìn sang chỗ khác, trong lúc vô tình nhìn thấy gương mặt bên cửa sổ.

Chung Đình hơi cúi đầu, đang nói chuyện với người cảnh sát bên cạnh.

Người cảnh sát nói rất cặn kẽ, nhưng tốc độ nói nhanh, cộng thêm bố mẹ của thanh niên kia liên tục ngắt lời, nên cô không nghe rõ rất nhiều chỗ. Khi đang trao đổi, bên cạnh có thêm mấy bóng người, cô ngẩng đầu, ánh mắt chạm vào người đối diện, cô lại điềm nhiên như không nhìn người cảnh sát giao thông.

Sau nửa tiếng trao đổi, sự việc giải quyết cũng coi như thuận lợi. Đối phương yêu cầu cô ứng tất cả tiền thuốc men trong quá trình điều trị, Chung Đình không phản đối. Trước khi đi, người cảnh sát giao thông nhắc nhở, “Trong hai ngày này chị làm xong thủ tục rồi đến chỗ chúng tôi lấy xe.”

Sau khi người cảnh sát giao thông đi, mấy người đứng không trong chốc lát, không nói nữa. Bố mẹ người thanh niên dẫn bà cụ nước mắt mịt mờ đến phòng phẫu thuật.

Mím môi nhìn theo họ rời đi, Chung Đình thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ở đây vẫn còn một người. Người đàn ông đứng giữa hai chiếc thang máy, một tay rút túi quần.

Không biết anh ta là gì của người thanh niên kia, từ đầu đến cuối không nói một câu, dáng vẻ không hề quan tâm.

Trong không khí mang máng “ting” một tiếng, một chiếc thang máy ở chếch phía sau đến, lác đác mấy người trước ra sau vào.

Chung Đình không nghĩ nhiều nữa, đi lướt qua người anh ta.

Phía sau có người theo cô vào thang máy, khi cửa thang máy sắp đóng lại, một bàn tay chặn bên cửa.

Hà Chí Bân đi vào, đứng khoan thai.

Thang máy của bệnh viện rất bận rộn, ngày mưa ẩm ướt chen chúc. Giữa chừng có một người bệnh bó thạch cao đi vào, mọi người thông cảm mà nhường chỗ, khi gần đến tầng một thì đã chật ních, nín thở.

Cầm hơi giữa, Chung Đình yên lặng nhìn con số màu đỏ không ngừng biến đổi ở phía trên bên phải. Một cái gáy luôn ở trong tầm mắt.

Thang máy hạ xuống với vận tốc đều, thoáng vô tình, ánh mắt cô nhẹ nhàng cup xuống theo.

Đuôi tóc phần gáy của người đàn ông cạo rất gọn, cổ áo sơ mi cứng sạch sẽ bao vòng bên ngoài, bờ vai rộng kéo căng chất liệu vải màu sậm thành mấy nếp nhăn. Cổ anh ta chợt cử động, Chung Đình dời tiêu điểm ánh mắt, nhìn thẳng cánh cửa thang máy đóng chặt.

Cuối cùng xuống tầng một, mọi người được giải phóng ào ào đi ra ngoài. Vượt qua người phía trước, cô sai bước đi về phía cửa chính.

Lúc này đã sắp tối.

Mưa thu ngừng rơi, mây đen vẫn chưa tan hết, vùng trời thành phố mang một màu xám đen mênh mông. Trước cánh cổng ướt sũng người qua người lại, hai ba vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đi qua, vừa nói vừa cười.

Xe bị giữ lại, Chung Đình đứng ngay trước cổng một hồi, xem bên nào tiện đón xe.

Bên lối đi bộ ở cổng bệnh viện là bãi đậu xe lớn, đi về phía trước sẽ ngang qua vườn hoa nhỏ cho mọi người nghỉ ngơi, bên trong trồng rất nhiều hoa cảnh cao thấp không đồng đều. Sau cơn mưa, tầng tầng lớp lớp đầu lá trĩu đầy những giọt nước nhỏ li ti, cơn gió thổi qua liền rơi xuống.

Cô đi men theo lề đường, đôi giày mũi vuông màu nude vòng qua từng vũng nước đọng bên đường, bước chân nhẹ nhàng.

Chưa đi được bao xa, phía sau có xe đang nhấn còi, cô đi vào trong, tiếng còi tiếp tục. Ngoái đầu nhìn, một chiếc xe con chạy tới, thân xe đen kịt bóng loáng, kí hiệu Mercedes màu bạc nổi bật phách lối.

Cửa kính hạ xuống, Chung Đình nhìn người trên ghế lái, khẽ nhướn một bên mày.

Người đàn ông gác tay phải trên tay lái, nhìn cô, nói bằng giọng tự nhiên tùy ý: “Đi đâu, có muốn đưa cô một đoạn không?”

Chung Đình nhìn đôi mắt anh, chần chừ đứng tại chỗ.

Chiếc xe chặn ngay nút giao thông quan trọng trước cổng bệnh viện, trong vòng hai giây, bảo vệ mặc áo gi-lê xanh đã đi sang bên này.

Hà Chí Bàn có cảm giác liếc nhìn gương chiếu hậu, rồi nhìn người phụ nữ đang do dự, “Nghĩ kĩ chưa, bên này không dễ đón xe đâu.”

Người bảo vệ với khí thế hung hăng càng ngày càng gần, Chung Đình nhìn phía sau, cuối cùng khẽ mỉm cười, hơi cúi đầu trước cửa xe.

“Tôi muốn đến Minh Nguyệt Uyển, anh có tiện đường không?”

Bốn mắt nhìn nhau.

Hà Chí Bàn mỉm cười, “Lên xe đi...”

Nội thất bên trong xe màu đen, không có đồ trang trí nào, gọn gàng sạch sẽ. Sau khi lên xe, Chung Đình luôn hướng mặt ra phía ngoài cửa sổ.

Mùa thu trời tối sớm, trong chớp mắt, hoàng hôn đã lan ra từ phía chân trời.

“Trước đây chúng ta từng gặp qua, hôm Cao Dương giúp cô sửa xe, ở đảo Giang Tâm.” Hà Chí Bàn nhìn con đường phía trước.

“Thật sao, tôi không có ấn tượng gì.”

Hà Chí Bàn liếc cô một cái, vẻ mặt không sao cả.

Chung Đình hỏi, “Anh là bạn của Cao Dương ư?”

Ngã năm, đèn đỏ, xe bị chặn giữa lộ, chờ một hồi thấy phía trước không di chuyển chút nào, Hà Chí Bàn sang số kéo phanh tay.

“Coi là vậy đi, cậu ta giúp việc trong tiệm của tôi.”

Anh nói xong, thả lỏng ngựa về sau, quay mặt sang, nhìn cô đầy lộ liễu.

Trong xe ánh sáng lờ mờ, ngọn tóc hơi xoăn của người phụ nữ lòa xòa trên vai, tô điểm đường nét khuôn mặt. Không biết có phải là do nguyên nhân ánh sáng hay không, anh cảm thấy mái tóc cô trông rất đen, có cảm giác bóng mượt. Thấp thoáng mơ hồ, anh ngửi thấy một mùi nước hoa rất nhẹ.

Đoàn xe trước mặt bắt đầu chuyển động, anh lại lên đường.

P phía cuối đường, ánh đèn neon lúc ẩn lúc hiện. Chung Đình hỏi: “Người bị đụng buổi trưa là người thân của anh sao?”

“Em họ tôi.”

“Xin lỗi, khi ấy tôi lái chệch một chút.”

“Không sao.” Hà Chí Bàn thản nhiên nói, “Kêu nó dừng chạy motor suốt, không chịu chút khổ thì nó cũng không nhớ.”

Anh vừa khống chế tay lái vừa tìm thuốc lá trong hộp đựng đồ, thành thạo đưa tay châm thuốc.

“Nói nhiều như vậy rồi, còn chưa làm quen một chút,” anh nói, “Tôi tên Hà Chí Bàn.”

“Tôi tên Chung Đình.”

“Người ở đây ư?”

“Ừm.”

“Lần trước đi đảo Giang Tâm chơi sao?”

“Không phải,” Chung Đình nói, “Nhà cũ ở bên đó, bố mẹ vừa dọn về ở.”

“Hai năm nay bên đó quả thật làm rất tốt.” Hà Chí Bàn búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, không hỏi thêm gì nữa.

Khi xe chạy đến dưới lầu tiểu khu, trời đã tối hẳn.

Tiếng động cơ xe rất đột ngột trong tiểu khu yên tĩnh.

Hà Chí Bàn gác tay lên bệ cửa, lẳng lặng nhìn người bên cạnh sau khi nói cảm ơn cởi dây an toàn, xách túi bước xuống xe.

Đóng cửa xe, Chung Đình ở trước cửa sổ nói: “Ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện thăm em anh, anh giúp tôi nói với bố mẹ cậu ấy một tiếng.”

Một chiếc đèn đường đứng ngoài cửa sổ bên ghế lái, khuôn mặt gầy gò của người đàn ông được phủ một tầng bóng sáng rất tối. Anh nhìn cô chăm chăm một giây, nở nụ cười vô vị, “Được, vậy ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.”

Hà Chí Bàn vẫy tay với cô, rồi nhanh chóng nổ máy xe.

Sau một tràng tiếng động cơ, nơi cuối đường chỉ còn lại hai chiếc đèn sau màu đỏ, quẹo thêm một cái, ánh đèn hoàn toàn biến mất.

...

Buổi tối, Hà Chí Bàn lái xe một mạch về tiệm.

Anh kinh doanh sản phẩm dành cho người lớn, mở hai cửa hàng nhỏ trong thành phố, có một nhà kho lớn chuyên bán sỉ cho mấy thành phố xung quanh, và một số nhà nghỉ khách sạn có hợp tác phân chia cố định. Thị trường sản phẩm dành cho người lớn có lợi nhuận gấp hơn phân nửa, mấy năm qua, anh có chút của cải, tài sản cố định có một ít, trong tay còn có hai, ba người giúp việc.

Nhưng theo sự nổi lên của thương mại điện tử, phần lợi nhuận này bắt đầu tàn lụi, để xoay chuyển thế sa sút, anh cũng bán hàng trên mạng, nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Cửa hàng này nằm trong một con ngõ chật hẹp ở nội thành, bên cạnh là tiểu khu cũ, gần đó có hai, ba nhà nghỉ nhỏ, ban đêm buôn bán khá nhiều. Khách đến tiệm có mục tiêu rõ ràng, nói nhỏ món mình cần xong, trả tiền cầm đồ rồi đi, có đôi lúc không thấy rõ mặt mũi.

Hà Chí Bàn đậu xe ở đầu hẻm mờ tối, điện thoại trong túi quần rung lên, anh nhận máy.

Điện thoại là bà cụ gọi, trước tiên hỏi anh ăn cơm chưa, lòng vòng hai câu thì ấp a ấp úng trở lại đề tài chính. Đoán chừng là bị con trai và con dâu xúi giục, kêu anh giúp xử lý vụ đụng xe của em trai anh, bảo anh đến đại đội cảnh sát giao thông tìm người giúp đỡ.

Sau cơn mưa buổi trưa, không ít nước đọng trong con hẻm đen kịt, ánh sáng phản chiếu quanh con đường ổ gà lồi lõm.

Trong bóng tối, Hà Chí Bàn vừa đi vừa đưa tay châm thuốc, nghe một hồi không nói tiếng nào, cuối cùng lạnh nhạt nói, “Bà đưa điện thoại cho họ đi...”

Ngay sau đó, luồng không khí trong ống nghe biến đổi một chút, rồi giọng nói có phần lấy lòng của người phụ nữ vang lên, “Chí Bàn...”

Là thím của anh, nói vòng vo mấy câu xã giao, bị Hà Chí Bàn qua loa ngắt lời.

Anh nói bằng giọng khó chịu, “Chuyện này để tôi đi nhờ cho, thím nhấn hết số điện thoại cho tôi. Còn nữa, mấy ngày này kêu bà ít chạy đến bệnh viện đi, trẻ con gãy cái xương cũng chẳng phải chuyện to tát gì đâu...”

Thím anh vâng vâng dạ dạ đồng ý hết.

Đi tới cửa tiệm, Hà Chí Bàn cúp điện thoại.

Hộp đèn màu đỏ ở trước cửa có lẽ bị xe điện đi ngang qua kéo nên bị lệch. Anh đưa chân đá nó. Một giọt nước trên mái hiên rơi xuống, bắn vai chột lạnh, anh xoay vai nhìn thử, chau mày đẩy cửa tiệm.

Cao Dương ngồi vọc máy tính sau quầy lễ tân ngẩng lên, nhìn thấy người đến thì đứng dậy. Sau lưng anh ấy là một cái tủ kính bày hàng lớn, bên trong bày đủ kiểu đủ loại hộp sản phẩm chăm sóc sức khỏe rỗng,

còn có mấy hộp đóng gói thiết bị, đạo cụ. Mấy tờ quảng cáo màu sắc sặc sỡ dán trên bức tường bên cạnh, một tấm sơ đồ huyết vị trên cơ thể người làm ra vẽ.

“Lấy cho tôi tờ giấy...” Hà Chí Bản để di động lên tủ quầy kính.

Cao Dương rút hai tờ giấy đưa cho anh, nhìn anh lau vai hai cái.

“Em trai anh thế nào rồi?” Cao Dương hỏi.

Buổi trưa anh cầm chìa khóa xe rồi chạy ra ngoài, miệng khẽ bật một câu Hà Gia Tuấn bị đụng xe, làm anh ấy giật cả mình. Cao Dương biết, nể mặt bà cụ, Hà Chí Bản vẫn đối tốt với cậu em này, chỉ phí đại học của thằng nhỏ cũng là anh chu cấp.

Lau nước đọng trên áo sơ mi xong, Hà Chí Bản kéo gạt tàn trên quầy về trước, gõ tàn thuốc, “Không có gì, gãy xương thôi.”

“Gãy xương à, vậy phải nằm ít nhất ba tháng rồi.”

“Kệ nó đi...” Giọng anh có vẻ hơi chán ghét.

Anh nhắc nhở Hà Gia Tuấn từ lâu, đừng có chạy motor, nó không nghe, rốt cuộc cũng xảy ra chuyện rồi. Nghĩ như vậy anh càng cảm thấy thằng nhóc này không nghe lời, đáng ghét như bố mẹ nó vậy. Chẳng muốn quản nó.

Di động để trên tủ quầy kính rung một cái, Hà Chí Bản cụp mắt nhìn, là mấy số điện thoại thím anh gửi.

Có người chứng kiến, có người cảnh sát giao thông hòa giải buổi trưa, còn có người gây ra họa mà ban này đưa về.

Cao Dương nhìn anh, “Anh cũng bận cả ngày rồi, về sớm chút đi. Buổi tối hàng đến để em lo là được rồi.”

Hà Chí Bản rít một hơi thuốc, cong khówek môi chậm rãi dụi thuốc vào gạt tàn, nhìn Cao Dương, “VẬY TÔI ĐI ĐÂY, CẬU NHẬN HÀNG RỒI KHÓA CỬA, QUÁ NỬA ĐÊM ĐỪNG CÓ THỨC.”

Cao Dương cười, “Về sớm chút đi, đừng quấy rầy em nữa.”

Trước khi đi, Hà Chí Bản như thể nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hỏi một câu, “CÓ BIẾT LÀ AI ĐỤNG KHÔNG?”

Cao Dương sững sốt.

Anh hỏi như vậy, người này dĩ nhiên là người mà mình biết.

“Ai?”

Hà Chí Bản vừa đi ra ngoài vừa hồ hững nói một câu: “Cháu gái đăng ngoại của cậu đấy.”

Cháu gái đăng ngoại của anh ấy? Cao Dương hoàn toàn đơ ra.

Chờ sau khi anh ấy phản ứng một vòng bùng hiểu ra, khi muốn xác minh —— trước cánh cửa lùa kính mở ra chỉ còn lại vài miếng rèm nhựa đóng đưa giữa không trung.

Lời tác giả: Sau này họ sẽ không dùng đồ trong tiệm của ông chủ Hà.

6. Chương 6: Điện Thoại

Đêm nay Chung Đình tắm rồi đi ngủ. Nhiều chuyện xảy ra dồn dập, sáng sớm hôm sau, cô đứng hẹn đi đến Trung tâm văn hóa thành phố.

Trưởng phòng phụ trách tiếp đón trước đây từng qua lại với bố Chung, là trưởng bối chú bác của cô, thái độ khiêm nhường.

Ý tưởng sơ bộ của cô là thuê một chỗ không lớn làm studio đàn dương cầm, chuyên phụ trách tuyển sinh tuyên truyền. Địa điểm dạy học đặt ở Trung tâm văn hóa, mở lớp định kì, thỉnh thoảng hẹn một số chuyên gia nổi tiếng mở cuộc tọa đàm, tổ chức các buổi hòa nhạc quy mô nhỏ.

Làm tốt thì sẽ là một dự án đôi bên cùng có lợi.

Hai bên giao tiếp hài hòa, buổi trưa ông trưởng phòng già kêu mấy nhân viên ăn cơm chung với cô. Buổi chiều cô lại tắt bật đi kí hợp đồng thuê mặt bằng studio.

Kí hợp đồng xong đi ra, cảnh hoàng hôn đã hiện ra trước mắt. Một ngày cứ như vậy thấm thoát trôi qua. Trên đường xe tới xe đi, tựa như dòng sông đang không ngừng chảy xuôi.

Hôm nay nhiệt độ hơi giảm, cô khoác chiếc áo vest màu xám, ánh nắng buổi chiều tà chảy xuống từ giữa những ngọn cây, bóng sáng loang lổ rơi đầy cả người cô. Đứng yên dưới hàng cây ven đường một hồi, cô gọi điện thoại đến bệnh viện.

Phòng bệnh ba người, tivi đang phát phim nhiều tập, âm lượng bật rất nhỏ.

Chân Hà Gia Tuấn bó bột, treo giữa không trung, cậu đang chơi di động. Chung Đình mang trái cây và hoa tươi đi vào, già trẻ lớn bé chia ra ngồi mấy chỗ trong phòng bệnh nhìn sang phía cô. Ánh mắt thản nhiên nhìn lướt phòng bệnh một vòng, Chung Đình lịch sự gật đầu.

Bố mẹ đứa trẻ nhìn thấy là cô, nghiêm mặt, nhất thời không biết phản ứng như thế nào, không lên tiếng. Một lát sau, bà cụ cao tuổi đứng lên, nhận đồ trong tay cô, liếc nhìn chiếc ghế bên cạnh, kêu cô ngồi.

Chung Đình vẫn như bình thường, “Bà đừng khách sáo ạ, chốc lát nữa là cháu đi thôi.”

Mẹ thằng bé ngồi bên giường, liếc nhìn cô bằng vẻ chẳng vui cho lắm, “Cô tới đúng lúc đấy, hôm nay chúng tôi chờ cô mãi. Viện phí ứng trước hôm qua không đủ, hôm nay chúng tôi trả thêm một ít, biên lai ở cả đây, cô xem đi.”

Bà ta lục ra bệnh án trong túi xách, mấy tờ biên lai rời rạc kẹp trong đó, bà ta đưa hết cho Chung Đình.

Chung Đình nhận lấy, cúi đầu lật xem, không có vấn đề gì.

“Cháu không mang nhiều tiền mặt, ngày mai sẽ đem tiền tới.”

Người phụ nữ liếc nhìn cô, “Chiều mai cô tới sớm một chút.”

“Được ạ.”

Ánh mắt chuyển hướng sang thanh niên trên giường, Chung Đình nói, “Xin lỗi cậu, hôm qua đụng vào cậu, cậu cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Hà Gia Tuấn năm nay hai mươi tuổi, vừa lên đại học, vóc dáng đã là một chàng trai, nhưng gương mặt vẫn còn vẻ ngây thơ. Chung Đình đột nhiên nói chuyện với cậu, cậu hơi ngẩn ra.

Con trai ở cái tuổi này sĩ diện hão, cậu vô thức đỏ mặt, lắc đầu, “Không sao...”

Đảo mắt, cậu hướng phía cửa kêu một tiếng, “Anh...”

Chung Đình nhìn theo cậu.

Hà Chí Bân đang bước vào cửa. Không biết là từ đâu đến, hình như vừa tắm xong, mái tóc đen ẩm ướt, làn da trông rất trắng.

“Chí Bân đến rồi.” Nhìn thấy anh, bố mẹ của thanh niên kêu lên.

Hà Chí Bân nhìn lướt qua họ bằng vẻ mặt thờ ơ, nhìn thấy Chung Đình thì cũng không bất ngờ lắm, gật đầu với cô một cái.

Ngược lại ánh mắt đảo qua, liếc thấy bà cụ ngồi bên giường bệnh, sắc mặt thay đổi.

“Sao lại chạy đến nữa vậy, không phải hôm qua nói với bà ở nhà nghỉ ngơi, lớn tuổi như vậy rồi, đi đứng thuận tiện ư?” Giọng anh hơi gay gắt.

Bà cụ nhà họ Hà năm nay tám mươi, dạo trước bệnh gout phát tác, đi cũng không nổi, nằm trên giường dưỡng bệnh hơn nửa tháng. Hôm qua trong điện thoại Hà Chí Bản đặc biệt dặn bà cụ đừng có chạy đến bệnh viện nữa.

Bà cụ có vẻ hơi sợ anh, thấp giọng nói, “Bà theo chú con sang thăm, về ngay thôi mà...”

Hà Chí Bản lạnh mặt, không nói lời nào.

Tính tình anh không tốt, ai trong nhà cũng hơi sợ anh. Vừa thấy anh nổi giận, chú thím anh ở bên cạnh cũng không dám mở miệng, sợ đổ thêm dầu vào lửa. Bầu không khí cứ như vậy đóng băng, người phá vỡ sự bế tắc là hộ lý đẩy xe thức ăn vào đưa cơm, tùy tiện hỏi họ buổi tối đặt mấy phần cơm.

Thím anh nhìn Hà Chí Bản, nhân cơ hội đổi đề tài, “Chí Bản, cháu yên tâm đi, lát nữa bà đi chung với thím, tối nay chú cháu ở đây canh đêm. Mọi người ăn cơm xong là đi ngay, cháu ở đây ăn cơm tối chung với bọn thím nhé.”

“Mọi người ăn đi, tôi còn có việc...”

Thoảng trầm mặc, anh lại nhìn lướt qua bà cụ, “Cháu đưa bà về, hay bà về chung với họ?”

Chú anh ở bên cạnh vội lên tiếng, “Thôi, cháu về trước đi, cháu làm việc của cháu, lát nữa để Ái Cẩm đón xe đưa bà về...”

Bà cụ cũng nói theo con trai, “Lát nữa bà đi, con đi đi, dọc đường lái xe chậm một chút.”

Người phụ nữ trả tiền cơm cho hộ lý, cầm hộp cơm. Mùi thơm của thức ăn lan ra trong phòng bệnh không thông thoáng, mùi hơi khó chịu.

Cuối cùng Hà Chí Bản liếc nhìn Hà Gia Tuấn trên giường bệnh, “Chơi điện thoại ít một chút.”

Hà Gia Tuấn nghe lời đáp một tiếng.

Anh nói đi là đi, từ đầu đến cuối xuất hiện năm phút.

Sau khi anh đi, bầu không khí trong phòng bệnh dịu lại, Chung Đình cũng tạm biệt rồi rời khỏi. Khi ra ngoài, người đàn ông vẫn đang chờ thang máy ở sảnh.

Tiếng giày cao gót dừng lại bên cạnh, người đàn ông hỏi, “Đến thế nào?”

Chung Đình nhìn thẳng cánh cửa thang máy, “Đón xe.”

“Về nhà ư?”

“Ừm.”

“Đi theo tôi đi, tiền cô.”

Chung Đình mỉm cười, “Được.”

Sau khi lên xe, một hồi lâu không có ai nói chuyện, sau khi nghe nhạc một đoạn đường, tâm trạng Hà Chí Bản hình như tốt hơn một chút, anh đột nhiên hỏi, “Cô từ Thượng Hải tới ư?”

Ánh mắt cô nhìn anh mang theo vẻ thắc mắc.

“Cô có biển số Thượng Hải.”

Không ngờ anh chú ý tới biển số xe cô, Chung Đình nói, “Trước đây làm ở bên đó mấy năm, vừa mới về.”

“Về làm nghề gì?”

“Dạy đàn dương cầm.”

“Giáo viên đàn dương cầm?”

Khi đang nói chuyện, ánh mắt anh vô thức nhìn lướt qua hai bàn tay đặt trên đầu gối của cô. Ánh sáng mờ mờ, không thấy rõ gì cả, chỉ cảm thấy tay cô quả thật rất thon dài.

“Không phải giáo viên, tôi chỉ kinh doanh, kiếm tiền thôi.”

Chung Đình hỏi, “Anh thì sao? Làm nghề gì?”

“Cũng kinh doanh nhỏ thôi, sản phẩm dành cho người lớn.”

Cô theo lời anh nói nhìn về phía anh, “Đặc biệt vậy ư, kiếm tiền được không?”

Hà Chí Bàn nghiêng mặt liếc cô một cái, khẽ cười.

“Cũng không tệ lắm.”

Những tòa nhà san sát nhau bao quanh con đường, ánh sáng lập lòe mờ hồ của đèn neon lướt từng hồi qua trần xe, bên trong khi sáng khi tối. Hai người nói chuyện câu được câu chăng, thấm thoát đã đến nơi.

Giống như hôm qua, Hà Chí Bàn vẫn đưa cô đến dưới lầu.

Chung Đình nói cảm ơn rồi xuống xe, về mặt anh thản nhiên, ở trong xe gạt đầu tạm biệt cô.

Về đến nhà, Chung Đình lấy chai nước khoáng trong tủ lạnh, vừa uống vừa đi ra ban công.

Ánh mắt lẳng lặng nhìn xuống, dưới màn đêm, đèn sau đỏ tươi sáng rực của chiếc Mercedes kia vẫn ở tại chỗ.

Trong khoảng thời gian ngắn, Chung Đình không suy nghĩ gì cả, cánh tay gác trên ban công, cứ như vậy lẳng lặng nhìn.

Di động trên bệ cửa sổ chợt rung lên, cô cúi đầu, một dãy số lạ.

Nổi máy, ánh mắt xuyên qua bóng tối, đặt vào chiếc xe ấy.

Đầu bên kia vang lên giọng nam có phần xa lạ: “A lô, Chung Đình sao? Anh là Cao Dương đây.”

Chung Đình thu ánh mắt từ dưới lầu, điều chỉnh suy nghĩ, từ ban công đi về phòng.

“Cao Dương, chào anh.”

Cú điện thoại này tuy bất ngờ, nhưng mục đích của Cao Dương vẫn khiến Chung Đình hơi cảm động. Anh ấy biết cô xảy ra tai nạn, đặc biệt hỏi cô có cần giúp đỡ gì không. Hà Chí Bàn là ông chủ của Cao Dương, anh ấy muốn giúp họ hòa giải từ bên trong.

Chung Đình cảm ơn anh ấy, Cao Dương ở đầu bên kia cười, “Ôi, không có gì đâu, mọi người là người nhà cả mà, có gì cần anh giúp thì em cứ gọi cho anh.”

Trước khi cúp điện thoại, Chung Đình dặn, “Đúng rồi Cao Dương, ở nhà tốt nhất đừng nhắc đến chuyện này, em vừa về, không muốn mọi người ở dưới quê lo lắng quá.”

“Được được, anh biết rồi,” Cao Dương đồng ý, “Em ngủ sớm chút đi.”

Cúp điện thoại xong, cởi từng món đồ trên người, Chung Đình lấy đồ ngủ trong tủ quần áo. Liếc nhìn về phía ban công, cô đi đến toilet.

7. Chương 7: Lấy Xe

Chiếc Mercedes đậu trong bóng đêm trong suốt, xa xa có một chiếc đèn đường cao cao, rọi sáng đường nét thân xe.

Trong xe rất yên tĩnh.

Hà Chí Bàn thả lỏng nghiêng người dựa vào ghế, một chùm tóc trước trán rũ xuống đỉnh mày. Ánh sáng trắng yếu ớt của bảng đồng hồ hắt ra chiếu sáng gương mặt anh, ánh mắt anh ngây ra, không biết đang nhìn gì.

Lòng bàn tay phải đang nghịch một chiếc bật lửa mạ bạc, anh cũng không châm thuốc, chỉ chậm chậm dùng ngón tay cái bật nắp, đóng lại, bật ra, rồi đóng lại. Âm thanh trong trẻo.

Làm việc và nghỉ ngơi rối loạn, ngày đêm đảo lộn, mấy năm nay, anh thường hay mơ hồ cảm thấy mệt mỏi. Một khi mệt thì chỉ thích ngồi ngầy ra trong xe thể này, có lúc ngồi cái là hơn một tiếng.

Giữa chừng, xe đến phía sau nhảy đèn pha, nhấn còi. Anh uể oải liếc nhìn gương chiếu hậu. Con đường nhỏ cạnh tòa nhà chật hẹp, xe của anh không đậu sát một bên, chặn gần nửa đường. Nhưng xe phía sau lái cẩn thận một chút, miễn cưỡng cũng qua được.

Xe lại nhảy đèn với chiếc Mercedes phía trước, một lát sau rút cuộc từ bỏ, từ từ điều chỉnh góc độ, chậm chậm vượt qua sát bên anh. Sượt qua nhau, chủ xe rất muốn trừng mắt với người bên trong, nhưng sắc trời đen kịt, cách lớp phim dán kính không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể nhấn ga hậm hực bỏ đi.

Sau khi tiếng xe đi xa, xung quanh còn yên tĩnh hơn vừa rồi.

Nghỉ đủ rồi, Hà Chí Bân ngồi thẳng người, kéo dây an toàn hai cái. Trong bóng tối, tiếng động cơ ô-tô chợt vang lên.

Đường về có thể nói là bay như tên bắn, chưa đến mười lăm phút là đến nhà.

Móc chìa khóa mở cửa, cửa chưa mở hẳn, một tia sáng hẹp trong nhà hắt ra. Thoáng ngẩn người, anh đẩy cửa, cả căn phòng sáng choang.

Thần nhiên ở sảnh thay giày xong, anh ném chìa khóa lên tủ giày, vừa cởi nút áo sơ mi, vừa đi vào phòng.

Trong phòng cũng bật đèn, một người phụ nữ ngồi trên mép giường.

Người phụ nữ khoảng chừng hai mươi, mái tóc xoăn dài, mặc chiếc áo voan, váy jean bó sát, ngồi yên cũng có cảm giác xinh đẹp. Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đi tới, đôi môi khẽ hé, nhưng không phát ra âm thanh. Hà Chí Bân lạnh lùng liếc nhìn cô, trực tiếp kéo cửa tủ quần áo, cầm bộ đồ ngủ trong tay, rồi đi ra ngoài.

Chừng mười phút sau, anh tắm xong đi ra, mặc áo thun quần sooc ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách, hút thuốc bật tivi. Tivi đang phát trận đấu bóng rổ, anh nhìn màn hình chăm chăm, bị khói thuốc mình phả ra làm nheo mắt, kéo cái gạt tàn đến gần.

Một chuỗi tiếng bước chân, người phụ nữ đi ra, đứng bên cạnh nhìn anh chăm chăm trong chốc lát, rồi đột nhiên khom lưng cầm điều khiển lên, tắt tivi cái “bụp”.

Trong phòng thoáng chốc yên tĩnh lại.

Đứng hình một giây, Hà Chí Bân hít một hơi, thân thể lười biếng dựa ra sau, bàn tay kẹp điều thuốc gác lên lưng ghế sofa. Tắm xong, mái tóc còn ẩm, gương mặt với những đường nét rõ ràng trông có vẻ tuần tú hơn. Làn khói thuốc vẩn vút quấn quanh bên mặt, ánh mắt nóng lạnh có vẻ hấp dẫn nhàn nhạt.

Trong lòng Hạ Vi biết rất rõ, bộ dạng này của anh là đang tức giận thật sự. Còn ý định ban đầu của cô không phải là muốn anh tức giận.

Giăng co một hồi, cô ngồi xuống bên anh, nhìn dưới đất, giọng nói rảng giữ lại chút tự tôn ít ỏi.

“Em về lấy đồ...”

Hà Chí Bân không nói gì, với tay búng tàn thuốc, khi xoay người ngồi lại, trên tay trái có thêm một sức lực dịu dàng.

Lòng bàn tay mịn màng ấm áp của người phụ nữ dính vào làn da anh, thời gian từng giây từng giây qua đi, anh hút thuốc, không nhúc nhích, cứ như vậy để mặc cho cô nắm tay, im lặng.

“Sửa xe chưa?” Cô thử đổi đề tài khác.

Anh “ừm” một tiếng.

Cô mím môi, thoáng dừng lại, giọng nói khê khàng như nói mơ, “Cứ coi như trước đây chưa xảy ra chuyện gì cả, có được không?”

Anh giả ngốc, “Gì cơ?”

“Nếu anh không muốn em tới ở, thì em không tới ở là được mà... Chúng ta hãy vẫn như trước nhé...”

Bàn tay trống trơn, là người đàn ông rút tay ra, đổi tay cầm thuốc.

Trong lòng lạnh lẽo, cô nhìn anh.

Anh liếc cô một cái, rồi dời tầm mắt, nhìn khoảng hư vô trong không khí, “Nếu đã không vui, vậy thì cố ép mình làm gì...”

“Anh có ý gì?” Trong thoáng chốc, nổi xấu hổ và giận dữ xông lên mặt, mang tai Hạ Vi đỏ bừng.

Anh không nói lời nào.

Giây tiếp theo, sự nhục nhã, tức giận, căm hờn, đủ mọi loại cảm xúc dồn nén đồng loạt xông lên, Hạ Vi run rẩy đứng dậy, nhìn bộ dạng chẳng hề gì của anh, tức đến mức gần như phát run, xoay người đi ra cửa thay giày.

Trên ghế sofa, Hà Chí Bàn quay đầu liếc nhìn bóng lưng cô, gương mặt không có chút biểu cảm, “Bỏ chìa khóa lại.”

Bóng người nơi cửa khựng lại, đôi mắt ửng đỏ, một giây cũng không buồn suy nghĩ, cầm cái bàn chải đánh giày trên tủ giày quăng sang. “Rầm” một tiếng, hai món đồ trang trí nhỏ trên bàn trà bị đập phải, vang lộp bộp đầy dưới đất.

Ngay sau đó, một tiếng sập cửa thật mạnh vang lên bên tai, luồng không khí phát ra tiếng ong ong mơ hồ.

Hà Chí Bàn ngay cả mí mắt cũng không buồn nhấc một cái.

Trong căn phòng khách trống trải sáng choang, anh vịn cổ, ngả người về sau, thoải mái dựa vào sofa.

Anh đã quen với việc tan rã không vui như vậy, ngoài chán ghét ra thì chỉ cảm thấy tê nhạt.

...

Đêm ấy, Chung Đình mơ một giấc mơ rất hoàn chỉnh.

Chớp mắt tỉnh dậy vào buổi sáng, nguyên mẫu của giấc mộng vẫn còn, trong lòng có một cảm giác tuyệt vời vô cùng mong lung. Nhưng càng cố gắng suy nghĩ, đầu óc càng tỉnh táo, sau khi tỉnh táo hoàn toàn, giấc mộng cũng biến mất hẳn theo.

Sau khi đánh răng rửa mặt thì đột nhiên nhớ ra, sáng nay cô hứa đi cùng Chung Thấm đến bệnh viện kiểm tra.

Khi cô đón xe chạy vội đến bệnh viện Chăm sóc sức khỏe phụ nữ và trẻ em, Chung Thấm đã chờ ở cửa. Nhìn Chung Đình bước xuống taxi, cô ấy hơi ngơ ngác hỏi xe cô đâu. Chung Đình nói cho qua chuyện, bảo có chút vấn đề đưa đi sửa rồi.

“Sao cái xe đó của chị cứ xảy ra chuyện vậy, đúng là không chịu nổi mà,” rồi cẩn thận nhìn cô, “Sao sắc mặt trông kém vậy?”

“Thật sao? Hai ngày nay ngủ không ngon lắm.”

Trên hành lang bệnh viện, Chung Thấm nhìn cô bằng ánh mắt lo âu, “Giấc ngủ lại không tốt nữa ư?”

“Không nghiêm trọng vậy đâu,” Chung Đình nói, “Mới về, có lẽ là không quen.”

“Vậy thì tốt...” Chung Thấm gật đầu, “Có phải nhà trên lầu ồn lắm không, đứa con nhà họ nghịch lắm...” Suy nghĩ dứt đoạn, đề tài câu chuyện lại thay đổi, “Ôi, cho nên sau này nhất định phải dạy bé yêu cho tốt, chị xem, nếu không cũng sẽ bị người ta nói xấu sau lưng như vậy đấy.”

Chung Đình trêu cô ấy, “Làm mẹ cái là khác ngay.”

“Đương nhiên, sau này chị sẽ hiểu thôi.”

Chung Thắm chợt chất lưỡi, “Ồ, sao cảm thấy hai chúng ta như ngược lại ấy nhỉ. Sau này chị sẽ hiểu thôi, câu thể này có giống câu chị thích nói không?”

Chung Đình hừ cười, “Được rồi, đi xếp hàng đi kìa.”

Khoa phụ sản vô cùng bận, Chung Đình xếp hàng cùng Chung Thắm gần một tiếng, kiểm tra mấy loại chỉ số, ngoài việc axit folic hơi thấp ra thì tất cả những cái khác bình thường, còn có bản báo cáo phải hai ngày nữa mới biết.

Khi kết thúc thì đã gần trưa, hai người ăn một bữa cơm ở gần đó, sau khi nói chuyện đến tiền độ studio của Chung Đình, buổi trưa hai người liền sang xem.

Đường Triệu Tiên là một con đường xưa, dọc đường toàn là kiến trúc thời Minh – Thanh, vùng trời trên đường được cây ngô đồng với những cành lá liền nhau che hơn phân nửa. Mấy năm nay chính phủ đổ mấy trăm triệu để biến nơi này thành tuyến phố văn hóa, trong khoảng thời gian ngắn mở không ít studio nghệ thuật, không khí văn hóa cũng coi như đậm đà.

Bên cạnh chỗ của Chung Đình có một phòng trà, chủ tiệm là một người phụ nữ khá trẻ, Chung Đình thấy cô ấy mấy lần, cô ấy đều mặc một chiếc váy kiểu Trung Quốc, giống như Hán phục cách tân. Khi họ đến, cô ấy đang ngồi phơi nắng trên chiếc ghế mây cũ ở bên ngoài, yên tĩnh thanh nhã.

Chỗ của Chung Đình không lớn, một căn nhà trệt hơn năm mươi mét vuông, phòng trống, bên trong không có lấy một cái ghế.

Chung Thắm dạo qua một vòng, “Đúng rồi, giáo viên dạy đàn chị bảo em liên lạc ấy tìm xong cho chị rồi, bây giờ Quốc khánh anh ấy đi chơi xa, về em hẹn anh ấy cùng đi ăn bữa cơm nhé. Phần tiền lương thì hai người bàn.”

“Được.”

Hai người tán gẫu vài câu, trong tiệm quả thật không có gì đẹp, đúng lúc bà chủ bên cạnh mời họ sang uống trà.

Trong phòng trà, nước trà tỏa hương, ánh nắng mùa thu ấm áp. Ba người phụ nữ trò chuyện đơn giản, thoải mái quên cả thời gian. Mấy ngày nay, sau khi về, tuy công việc liên tục, nhưng nhịp điệu cuộc sống của Chung Đình chậm hơn trước rất nhiều. Bỗng nhiên dừng lại như vậy, nội tâm cô ngược lại có cảm giác dồi dào rất không chân thật.

Sập tối hai chị em chia tay, Chung Đình đến bệnh viện thăm Hà Gia Tuấn. Trong phòng bệnh chỉ có cậu và mẹ cậu, cô dựa theo hóa đơn trả tiền thuốc.

Buổi tối, Đại đội cảnh sát giao thông gọi điện thoại đến, giấy xác định trách nhiệm đã có, bảo cô ngày mai đi lấy xe.

Vụ tai nạn được xác định là Chung Đình chịu bảy phần trách nhiệm.

Chiều hôm sau, cô đến Đại đội cảnh sát giao thông không bao lâu thì Hà Chí Bán đến. Cảnh sát giao thông đang nói chuyện với Chung Đình, nhìn thấy Hà Chí Bán vào, đưa một tờ tài liệu cho anh.

Anh lật xem qua loa một cái, hai người không trao đổi gì, từng người kí tên.

Sự việc xử lý xong, cảnh sát giao thông dẫn Chung Đình đến bãi đậu xe lấy xe.

Tòa nhà mới của Đại đội cảnh sát giao thông nằm ở phía nam thành phố yên tĩnh, xung quanh toàn là đất bỏ hoang và nhà cũ chưa khai phá, trước cổng chính có một con đường rộng rãi, nổi thẳng ra quốc lộ.

Làm xong hết tất cả các thủ tục đi ra thì đã gần sập tối, Chung Đình lái xe của mình, phát hiện chiếc Mercedes vẫn đậu ở lối ra.

Người đàn ông mặc áo sơ mi quần jean hướng mặt về phía đường cái hút thuốc, giữa không trung xa xa có một dãy núi màu xanh nhạt, nắng chiều chiếu rọi, nóc xe đen kịt phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Trong tầm mắt nhìn thấy xe ra, Hà Chí Bán lững thững đi đến.

Chung Đình dừng lại bên cạnh anh, hạ cửa kính.

Chống tay lên nóc xe cô, anh cúi người, ánh sáng ngoài cửa sổ thoáng chốc bị che hơn phân nửa.

“Cùng ăn bữa cơm nhé?” Anh nhìn cô, cảm thấy đôi mắt cô không to, nhưng hình dạng rất đẹp.

Chung Đình hơi do dự, rồi khẽ mỉm cười, “Anh mời hay tôi mời?”

Khóe môi khẽ nhếch, Hà Chí Bân nheo mắt không biết nhìn hướng nào, rồi cúi đầu, tầm mắt quay về gương mặt cô, “Tất cả nghe theo cô.”

Màn đêm chậm chậm buông xuống, dịu dàng thấp sáng từng ngọn đèn của thành phố.

Biển xe cuộn cuộn, hai chiếc xe một trước một sau, lái từ phía nam đến phía bắc thành phố, xuyên thẳng qua giờ cao điểm vào sập tối ở nội thành.

8. Chương 8: Chơi Bài

Đây là một nhà hàng đặc sản gần bờ sông, món chính là món Quảng Đông, trang trí rất độc đáo. Loa trong nhà hàng đang phát ca khúc tiếng Quảng xưa, bầu không khí thoải mái dễ chịu.

Mỗi người đậu xe xong, Hà Chí Bân dẫn Chung Đình đi vào, trưởng nhóm nhân viên phục vụ đứng ở cửa hình như biết anh, mỉm cười tiến lên đón, chào hỏi, rồi dẫn bọn họ đến phòng bao.

“Anh có kiêng cái gì không?” Chung Đình nhìn thực đơn, hỏi.

“Tùy ý đi, gọi mấy món cô thích ăn ấy.” Hà Chí Bân nhìn người phục vụ đứng bên cạnh, “Lấy hai cái khăn nhỏ tới đây.”

“Vâng ạ.”

Người phục vụ nhanh chóng cầm hai cái khăn nóng tới.

Chung Đình chọn xong đưa thực đơn cho người đối diện, “Anh xem lại đi.”

Hà Chí Bân nhận lấy, nhìn lướt qua, thêm hai món nữa, rồi đưa thực đơn cho người phục vụ, “Nhanh lên một chút.”

Người phục vụ cười cười, “Biết rồi ạ, lát nữa giám đốc Lưu của bọn em cũng tới đấy.”

“Vậy sao, lát nữa đi tìm cậu ta.”

“Được, anh ấy đến em nói cho anh biết.” Người phục vụ mỉm cười, cầm thực đơn rồi đi xuống.

Cầm khăn lau tay cẩn thận, Hà Chí Bân nhìn Chung Đình, “Ông chủ nơi này là người Quảng Đông, hai năm trước đến đây mở một tiệm cháo nhỏ, nhà hàng này mới mở năm ngoái, mùi vị cũng khá ngon, lát nữa cô nếm thử xem.”

“Trong thành phố hình như mở không ít nhà hàng Quảng Đông.”

“Cái chuyện ăn uống này cũng gay gắt như từng cơn gió vậy.” Hà Chí Bân nói.

“Studio của cô làm đến đâu rồi?”

“Mới bàn về mặt bằng xong.”

“Ở đâu?”

“Trên đường Triệu Tiên.”

Hà Chí Bàn gật đầu, “Hai năm trước chỗ đó mới phát triển, chính phủ tìm kiếm đầu tư, lấy danh nghĩa là miễn tiền thuê hai năm đầu. Ban đầu không có ai tới, suýt nữa thì thành mớ lợn xộn. Bây giờ thật sự làm cho nó phát triển rồi, giá cả chắc cũng không thấp.”

“Cũng được, có điều bầu không khí không tệ.”

Người phục vụ tới mang thức ăn lên.

Cô bé với lớp trang điểm hoàn chỉnh không quên trêu, nói với Hà Chí Bàn, “Tốc độ hôm nay thế nào? Ông chủ Hà.”

Hà Chí Bàn nhìn cô nàng, cười khê, “Lát nữa kêu giám đốc Lưu của mấy em tăng lương cho em.”

Cô bé vui sướng ra mặt, “Câu này là anh nói đấy nhé, đừng đến lúc đó lại chối.”

Nói xong, cô bé mỉm cười nhìn Chung Đình một cách vô cùng có chừng mực, rồi rời khỏi phòng bao.

Khi ăn cơm, Chung Đình hỏi, “Em trai anh năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi.”

“Vẫn đang đi học?”

“Năm nhất đại học.” Hà Chí Bàn cầm đũa, “Đại học Khoa học và công nghệ trong đô thị đại học.”

“Có phải làm lỡ việc học của cậu ấy rồi không?”

Hà Chí Bàn ngược mắt, “Cô kêu nó đừng đi học, nó còn mong vô cùng nữa đấy.”

Chung Đình đang định nói, cửa phòng bao đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông có dáng người trung bình, mặc một bộ đồ thể thao màu đen mỉm cười đi vào.

Hà Chí Bàn dừng đũa, cười giễu một tiếng.

“Chạy tới chỗ em ăn cơm, bây giờ cũng không thèm chào hỏi em một tiếng ư? Ông chủ Hà à, có ý gì đây...” Người đàn ông tự ý kéo một cái ghế bên cạnh Hà Chí Bàn rồi ngồi xuống, mời anh thuốc lá.

Hà Chí Bàn nhận lấy ngậm vào miệng, đến gần bật lửa trong tay người đàn ông châm.

Người đàn ông nhìn Chung Đình ngồi ở đối diện, thấy là gương mặt mới, thoáng sửng sốt, nhếch miệng cười, tiếp tục chế giễu, “Không ngờ đi chung với người đẹp ăn cơm nên quên hết mấy anh em, mất dạng lâu quá đấy.”

“Không phải cậu về quê rồi à?” Lúc này Hà Chí Bàn mới lên tiếng.

“Mẹ nó chuyện cả tháng trước rồi...” Anh ta nhìn Hà Chí Bàn, “Nói sao đây, lát nữa đến chỗ Hồ Kiều làm một ván chứ?”

Hà Chí Bàn không trả lời mà hỏi lại, “Buổi tối không bận?”

“Bận khỉ, đừng có đánh trống lảng,” Lưu Minh Đường nhìn Chung Đình, nói như quen biết, “Người đẹp, nói sao đây, lát nữa đi chung với chúng tôi chơi bài nhé.”

Chung Đình rất tự nhiên, ngồi ở phía đối diện không lên tiếng, nụ cười mỉm luôn hiện trên gương mặt.

Thấy cô không ra vẻ, cũng không ngại ngùng, Lưu Minh Đường nói chuyện càng thoải mái hơn, thịnh tình mời: “Lần đầu tiên gặp mặt, cùng chơi đi, đúng lúc làm quen luôn, nếu cô không đi thì ông chủ Hà của chúng tôi chắc chắn không đồng ý. Chí Bàn anh nói đi, được hay là không được, được thì em gọi điện thoại ngay.”

Lưu Minh Đường càng nói, cảm giác cơn nghiện bài càng dâng lên, vô cùng nôn nóng.

Hà Chí Bàn hút thuốc, không nói được mà cũng không nói không được, đôi mắt mang theo ý cười như có như không, nhìn Chung Đình, hết như thật sự đang chờ cô quyết định.

“Ăn cơm xong có sắp xếp gì không? Nếu không có chuyện gì thì đi chung cho vui.”

“Chuyện thì không có chuyện gì...” Chung Đình dừng lại, “Nhưng không thể chơi khuya quá.”

Nghe xong giọng điệu nửa câu trên, Lưu Minh Đường vừa định khuyên, ai ngờ phía sau còn có bước ngoặt, lập tức vỗ bàn một cái.

“Xinh đẹp. Chí Bân, mau giới thiệu cho em người đẹp này đi...”

Hà Chí Bân không đáp lại anh ta, tay anh kẹp thuốc, anh nói với Chung Đình bằng vẻ thản nhiên, “Kết thúc rồi tôi đưa cô về.”

Mỗi ngành nghề đều có nhóm của riêng mình.

Nhóm người như Hà Chí Bân, Lưu Minh Đường tụ họp chính là nhóm ăn chơi giải trí của các ông chủ tư nhân trong thành phố này. Một người họ đa số mở hai, ba cửa hàng trong thành phố, người này mê chơi hơn người kia, uống rượu với nhau hai lần, chơi bài dăm ba lần là coi như quen biết, cuộc sống không sung túc bằng tầng lớp trên, dư dả so với tầng lớp dưới.

Sau khi bên này đồng ý, Lưu Minh Đường lập tức gọi hai cú điện thoại, ba năm phút là tổ chức xong ván bài.

Phòng trà mở trong con hẻm sâu gần nội thành, Lưu Minh Đường đi trước, họ đậu xe ở bên ngoài.

Tòa nhà nhỏ hai tầng, trước cửa có một cái sân đen kịt, trông rất giống nhà nghỉ. Vừa vào sân, bên trong vang ra tiếng mặt chược “cạch cạch”, tiếng cười nói có nam có nữ.

Hà Chí Bân quen thuộc dẫn cô vào phòng bao, những người khác đã đến.

Lưu Minh Đường đang ngồi bên bàn mặt chược hút thuốc nói chuyện phiếm với hai người đàn ông khác, vẻ mặt hưng phấn, không biết đang nói gì. Hà Chí Bân vừa vào, mấy người họ quay đầu, mỉm cười với những ẩn ý khác nhau. Trong phòng còn có một cô gái trẻ, ngồi cạnh một người đàn ông trong đó, xem ra là một đôi.

Chung Đình nghiêng đầu, nhìn thẳng ánh mắt thăm quan sát mình của cô ấy.

Lưu Minh Đường nói đầy nhiệt tình: “Chung Đình, cô xem cô uống trà gì, tôi kêu họ ngâm cho cô một tách.”

Người đàn ông bên cạnh nhẹ nhàng đập hai quân bài mặt chược đang nghịch trong tay lên bàn, chế nhạo, “Tiểu Minh này, người ta là người ông chủ Hà dẫn tới, tôi nói cậu lo cái gì chứ, cần cậu lo sao...”

“Cút mẹ anh đi...” Lưu Minh Đường cười chửi lại, mấy người họ đều cười ồ lên.

Mặc cho họ đùa giỡn thế nào đi nữa, Chung Đình cũng có vẻ không để ý lắm, vô cùng nể mặt.

Hà Chí Bân thấy cô thoải mái thì càng bình thường, dẫn cô ngồi xuống bên cạnh bàn, ném ví tiền và đi động sang bên, nói tiếp lời họ, “Nói cả buổi cũng không thấy có ai tới rót cho tách trà.”

“Nghe thấy chưa, ông chủ Hà lên tiếng rồi kìa, cái này là chê tôi tiếp đón không được chu đáo đấy.”

Người đàn ông cười hì hì nói xong, nghiêng đầu kêu cô gái bên cạnh đi giục. Cô gái đứng lên đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, người phục vụ vội vàng lên châm trà cho họ. Ván bài chính thức bắt đầu.

Thắng thua đều đặt cược bằng bài Tây, Chung Đình không nhìn ra một ván là bao nhiêu. Bốn người đàn ông nói nói cười cười, thỉnh thoảng còn chửi tục, đùa giỡn nhau, tình cảm có vẻ rất tốt.

Tối nay Hà Chí Bân may mắn vô cùng, sau mấy vòng, bài Tây trước mặt đã chất cao. Giữa chừng đổi chỗ ngồi, hai người đàn ông ra ngoài đi vệ sinh.

Cánh cửa vừa mở, khói thuốc trong phòng bay ra ngoài hết. Luồng gió mát được thay vào, không khí sạch sẽ hơn rất nhiều.

Hà Chí Bân đi ra ngoài gọi điện thoại, Chung Đình đứng lên, có chút buồn chán nhìn tranh trang trí treo trên tường.

Cô gái ra ngoài hít thở không khí trong lành đi vào, nhìn cô chăm chăm, nói, “Trước đây chưa gặp cô bao giờ, lần đầu tới chơi nhỉ.”

Chung Đình quay mặt sang, cô gái đang mỉm cười nhìn cô.

Chung Đình “ừm” một tiếng, xem như là trả lời.

Cô gái gật đầu, “Sau này thường xuyên tới chơi đi, nhóm anh Chí Bàn hay tới đây lắm.”

Người ra ngoài lần lượt quay lại, trên bàn khai chiến lần nữa.

Đánh xong một ván, Hà Chí Bàn đang cười nói với mấy người kia, đột nhiên sáp lại gần, thấp giọng hỏi Chung Đình, “Lát nữa đi?”

“Không đánh nữa ư?”

Như thể sợ bị người khác nghe thấy, anh nghiêng đầu, kề sát bên tai cô: “Tôi gọi người khác tới rồi.”

Quên đi cảm giác tê dại rơi bên tai, Chung Đình nói, “Thắng mà cũng phải chạy à?”

Hà Chí Bàn nhìn cô, “Thấy cô ngồi buồn chán quá.”

Nhìn họ thì thầm với nhau, có người cười rộ lên, “Chí Bàn, làm gì làm gì đó, có thể tập trung chút được không...”

Không tới mười lăm phút, quả nhiên có một người vào phòng bao, người thay thế mà Hà Chí Bàn gọi tới. Mấy người này vừa thấy tư thế muốn rút lui của Hà Chí Bàn, cứ la không đồng ý, nói không được chơi như vậy. Ngoài miệng thì nói thế, nhưng trong lòng cũng không phải không vui thật, so ra hôm nay anh quá may mắn, thắng từ đầu đến cuối.

Lúc chia tay, Chung Đình đứng lên cùng Hà Chí Bàn, anh cầm di động và ví tiền trên tay, không biết là vô tình hay cố ý mà ôm hờ eo cô. Khẽ khàng, chạm một cái nhẹ như không. Chung Đình không có phản ứng gì, anh dường như cũng hoàn toàn không chú ý, tạm biệt mấy người bạn.

Bước ra khỏi phòng trà thì đã hơn mười giờ, trên người họ có mùi thuốc lá rất nồng, được cơn gió đen kịt trong con hẻm nhẹ nhàng phát đi.

“Có đói bụng không? Thấy buổi tối cô cũng ăn không bao nhiêu.”

“Sao đói được,” Chung Đình cười, “Buổi tối tôi không ăn nhiều.”

“Thấy cô không thích chơi bài lắm, thích chơi cái gì vậy?”

“Giết thời gian thôi, bơi lội...” Chung Đình nói, “Cũng không có gì đặc biệt, bây giờ ở đây ít bạn.”

Anh tiễn cô lên xe, giúp cô đóng cửa, rướn người hỏi bên cửa sổ, “Thật sự không cần tôi đưa về ư?”

Chung Đình mỉm cười, “Đưa thế nào? Lái xe anh hay lái xe tôi?”

Hà Chí Bàn bị chặn họng nhất thời không nói được gì, Chung Đình đưa tầm mắt về phía trước, rồi mỉm cười, “Đi đây, bye.”

“Chờ chút đã.” Anh ở cửa sổ gọi cô lại.

Dừng động tác tay, Chung Đình nhìn anh lần nữa.

Dưới màn đêm, đôi mắt Hà Chí Bàn dường như sẫm hơn một chút, nhìn khuôn mặt cô chăm chăm mấy giây, anh thấp giọng hỏi, “Ngày mai đi bơi với tôi nhé?”

9. Chương 9: Vào Tiệm

Hà Chí Bân chống tay ở hai bên cửa sổ, cúi người thấp hơn, chiếc áo sơ mi cổ nhọn bị động tác kéo làm nhăn. Sự vui vẻ nhàn nhạt mang từ phòng trà ra tan biến trên gương mặt anh, ánh mắt trầm xuống, nhìn cô bằng vẻ có một chút nghiêm túc, một chút vô lại.

Mười giờ tối, những ngọn đèn neon cao cao thấp thấp giữa không trung đã tắt hơn phân nửa, chỉ có ánh sáng đèn đường lơ mờ mà thản nhiên hắt xuống hai bên đường. Chung Đình còn gác một tay trên tay lái, trong ánh mắt anh, trầm mặc một giây, khóe môi khẽ nhếch.

“Mấy ngày nay không tiện lắm.” Giọng cô rất đều, lẳng lặng, mang theo chút dịu dàng nữ tính.

Không biết câu từ chối nhạt nhẽo này có nằm trong tưởng tượng của Hà Chí Bân hay không, vẻ mặt anh không hề thay đổi chút nào.

Mỉm cười, gạt đầu, anh ở bên xe từ từ thẳng người, “Vậy hai ngày nữa hẹn lại.”

“Được.”

Anh lùi một bước, xe nổ máy, nhanh chóng hòa vào bóng đêm.

Mấy ngày sau, Chung Đình bận làm đủ mọi loại giấy phép cho studio, xoay vòng vòng. Bạn bè ở đây biết cô về, lần lượt bắt đầu hẹn cô. Mấy người bạn tốt sau bao nhiêu năm tụ tập lần nữa, tâm trạng vui vẻ.

Đêm trước chơi ở quán bar quá muộn, hôm nay cô ngủ một giấc đến trưa. Sau khi thức dậy không có chuyện gì làm, nằm ở phòng khách xem phim một hồi rồi ngủ thiếp đi. Đang mơ mơ màng màng, cô nhận được điện thoại của Cao Dương.

Vừa nghe thấy giọng nói nửa mê nửa tỉnh của Chung Đình, đầu bên kia lập tức nhỏ giọng hỏi, “Đang ngủ hả...”

Tỉnh táo lại, cô ngồi dậy trên ghế sofa, vò vò tóc.

“Cao Dương? Tìm em có chuyện gì ư?”

Ngoài cửa sổ đã là hoàng hôn. Trong điện thoại, Cao Dương nói thao thao mục đích mình gọi.

Chung Đình từng dặn anh ở nhà đừng nhắc đến chuyện tai nạn của cô, nhưng lúc đó anh xin người nhà số điện thoại cô. Hôm qua, anh về đảo Giang Tâm, phát hiện trưởng bối lỡ miệng, hình như có nhắc đến với người nhà Chung Đình, nên vội vàng báo cho cô hay.

Cao Dương đặc biệt xin lỗi, ngược lại làm Chung Đình hơi ngại, cô kêu anh không cần để chuyện này trong lòng.

Trò chuyện đơn giản vài câu, Cao Dương lại quan tâm tình hình xử lý sau vụ tai nạn. Nói một hồi thì không còn gì nói nữa, nhưng Chung Đình không định cúp máy.

“Đang đi làm ư?” Cô hỏi.

“... À, vừa đến tiệm.”

Chung Đình vừa nghe điện thoại vừa đi về phía bàn ăn, nhắc ấm nước, nước chảy nghiêng vào cốc, phát ra tiếng chảy róc rách.

Bưng cốc lên uống một hớp, một suy nghĩ bật ra trong đầu cô.

“Lần trước em nghe Hà Chí Bân nói, các anh kinh doanh sản phẩm dành cho người lớn.”

Đầu bên kia cười ngượng ngùng, Cao Dương nói có phần xấu hổ, “Anh ấy nói với em hả, ha ha, quả thật là làm mấy năm rồi.”

“Cảm thấy rất thú vị.”

“Khi nào em không bận thì sang chơi, tiệm này bình thường chỉ có một mình anh thôi.”

“Được, tiệm các anh ở đâu?”

“Trên đường Giải Phóng, trong hẻm... Nói không rõ lắm,” Cao Dương nói với vẻ hiếu khách, “Lần sau tới chơi nhé, anh ra đón em.”

Ngay sau đó, Cao Dương nghe thấy cô hỏi: “Bây giờ tiện không?”

“...”

Nửa tiếng sau, anh đón Chung Đình ở bên lề đường.

Tiệm không lớn, ngăn thành gian trước và gian sau. Phía trước kinh doanh, gian nhỏ phía sau để cái giường thấp, đồ dùng hàng ngày, nhìn qua buổi tối có thể ngủ được. Chung Đình ngồi xuống trước quầy lễ tân, Cao Dương đi ra sau châm trà.

Hai tay gác lên tủ kính, cô ngẩng đầu nhìn quanh toàn bộ cửa hàng này.

Có lẽ là do vừa không có cửa sổ vừa đóng cửa, nên cảm giác tổng thể rất ngột ngạt. Một chiếc đèn chân không nho nhỏ treo trên trần, poster sặc sỡ dán đầy trên tường.

Chờ chốc lát, Cao Dương cầm tách trà ra, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Không có tách dùng một lần, cái này anh rửa rồi.” Là một tách trà bằng gốm kiểu xưa.

“Không cần khách sáo vậy đâu.” Chung Đình nhận lấy.

“Hôm nay không bận ư?”

“Cũng ổn, sang đây không ảnh hưởng anh làm việc chứ?”

Cao Dương cười: “Chỗ bọn anh ban ngày chẳng buôn bán gì mấy.”

Chung Đình mỉm cười theo anh.

Bọn họ trò chuyện câu được câu chăng, cơ bản là không có đề tài gì, chỉ nói chuyện hời hợt.

Giữa chừng, Cao Dương kìm khôngặng thẳm quan sát cô.

Chung Đình trang điểm nhẹ, ở trên mặc một chiếc áo len cổ lệch màu đen khá phong cách, ở dưới là một chiếc quần bó màu tro, tổng thể trang phục đơn giản thoải mái. Khi nói chuyện, cô thỉnh thoảng mỉm cười, dáng vẻ vừa có hàm dưỡng vừa dễ gần, nhưng từ đầu đến cuối cũng duy trì một khoảng cách với người khác.

Điều này giống hệt cảm giác tổng thể về người nhà họ Chung của anh: Cư xử thân thiện với mọi người, nhưng không thể xâm phạm.

“Làm ăn thế nào, nghề này có dễ làm không?” Chung Đình hỏi.

“Ngày trước cũng được, bây giờ thì bình thường rồi, không ít người đều mua trên mạng. Bây giờ mua sắm trực tuyến thật sự dữ dội quá, nếu không anh cũng đã tự mở tiệm rồi. Trước tiên xem thêm thế nào đã, không được thì chỉ có thể đổi nghề thôi.”

Năm ngoái, anh định lấy danh sách hàng hóa ở chỗ Hà Chí Bàn làm, do tác động mà thương mại điện tử gây ra, nên chỉ có thể xem thêm một khoảng thời gian nữa. Gần đây, anh nghe cách nói chuyện của Hà Chí Bàn thì hình như cũng có ý định đổi nghề.

“Em thấy tiệm của mấy anh không lớn lắm.”

“Còn một nhà kho bên cầu Thương Thủy, bán sỉ, bên đó lớn hơn một chút.” Cao Dương thoáng dừng lại, “Ở nhà nói em cũng mở tiệm, có chỗ nào cần giúp thì cứ nói anh một tiếng. Những thứ khác không giúp được chứ làm khuôn vác thì vẫn có thể.”

Chung Đình cảm ơn ý tốt của anh, “Đến lúc đó cần giúp đỡ nhất định sẽ tìm anh.”

Cao Dương: “Là người nhà cả mà, tuyệt đối đừng khách sáo.”

“Đúng rồi, nhà bọn họ không làm khó em chứ?”

Chung Đình nhìn anh, không biết là không nghe rõ hay là không hiểu.

“Hà Chí Bân... Thím anh ấy là một nhân vật ghê gớm, miệng không tha cho ai đâu. Đụng đến con trai bà ấy, đoán chừng là em nghe nhiều câu khó nghe lắm.”

“Cũng được, may mà cậu ấy không sao.”

Cạnh cửa vang cách cách một hồi, Cao Dương và Chung Đình quay đầu lại.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Hà Chí Bân vừa nghe điện thoại vừa đi vào, thấy Chung Đình, anh rõ ràng hơi ngẩn ra, nhanh chóng đáp lại mấy câu với người trong điện thoại, rồi cúp máy.

Sau đêm hôm đó, họ không liên lạc nữa. Chung Đình bưng tách trà trước mặt, uống một hớp.

“Sao đến đây giờ này vậy?” Cao Dương có phần ngỡ ngác hỏi.

“Tôi lấy hai liều thuốc.” Hà Chí Bân nói xong nhìn Chung Đình, giọng điệu hờ hững, “Tôi chơi ư?”

Chung Đình “ừm” một tiếng.

Cao Dương nói giúp cô, “Buổi chiều đúng lúc không có chuyện gì, nên em kêu em ấy sang xem thử.”

Gương mặt Hà Chí Bân không có biểu cảm, anh cũng không nói gì thêm, đi thẳng vào gian phòng phía sau, rồi đi ra rất nhanh, cầm hai liều Trung Hoa mềm trong tay.

Trước khi đi, anh nói với Cao Dương, “Buổi tối tôi đến chỗ lão Vạn, không sang đây nữa.”

“Được, anh uống ít thôi nhé...”

Hà Chí Bân nhìn anh ấy, rồi liếc nhìn Chung Đình, nói với cô, “Cô ở đây cứ tự nhiên xem...”

Vừa dứt lời, điện thoại lại đổ chuông, anh vừa nhận máy vừa đi ra ngoài. Trước sau xuất hiện không tới năm phút, đến đi vội vàng như một cơn gió.

Cao Dương rướn đầu về phía cửa, thấy anh rút cuộc đi mất, nói yếu ớt, “Đoán chừng tối nay lại sắp uống nhiều rồi.”

10. Chương 10: Điện Thoại

Vừa rồi Cao Dương đang lo việc nói chuyện gì với Chung Đình, Hà Chí Bân lượn qua như vậy, đề tài tự nhiên đến người anh.

Thoại nhìn về phía cửa, Cao Dương nói: “Hai người đã quen nhau rồi nhỉ. Em cũng khéo thật, đụng phải thằng em nhà họ. Nhà họ nuông chiều thằng em của anh ấy lắm, em thấy anh ấy trông như vậy chứ đối xử với thằng bé cũng không tệ đâu, học đại học cái gì cũng là anh ấy cung cấp hết.”

“Anh ta cung cấp ư?” Chung Đình nhìn cánh cửa, thuận miệng hỏi.

Nhìn từ thái độ của Hà Chí Bân ở bệnh viện, không giống như quan tâm Hà Gia Tuấn lắm.

“Bố mẹ Chí Bân mất sớm, là bà nội và chú thím anh ấy cùng nhau nuôi anh ấy lớn. Sau đó anh ấy làm ăn khấm khá, theo lý thì giúp em trai anh ấy học đại học cũng là chuyện nên làm.”

Cao Dương nói chuyện có hàm ý khác: “Nhưng chú thím của anh ấy làm người chẳng tử tế gì, từ nhỏ đến lớn anh ấy cũng không có bao nhiêu tình cảm với họ, bên trong còn rất nhiều chuyện không nói được, quan hệ cứ như vậy mãi, nếu nói họ có ơn gì với anh ấy, thì anh ấy cũng coi như trả hết rồi...”

Hiện tại Cao Dương một lòng muốn rút ngắn khoảng cách với Chung Đình, bèn tung gần hết chuyện nhà của Hà Chí Bân làm đề tài nói chuyện.

Giọng anh nhỏ dần, thoáng mang theo vẻ bất đắc dĩ, “Bà nội anh ấy sống với chú thím anh ấy, hai vợ chồng vừa dùng lương hưu của bà cụ, vừa xem bà cụ bảy, tám mươi tuổi như người ở, bình thường còn phải chịu

đựng cơn giận của họ. Phần anh ấy thì sao, chỉ muốn xây một căn nhà nhỏ, làm người ở gì chứ, bảo bà ra ngoài, bà cứ khăng khăng không chịu.”

Chung Đình nghe Cao Dương giới thiệu ào ào, không tỏ thái độ gì.

Thật ra trong lòng cô cảm thấy hơi là lạ. Lạ không phải là hoàn cảnh gia đình Hà Chí Bân, mà là hành vi dùng việc riêng tư của Hà Chí Bân để rút ngắn quan hệ với cô của Cao Dương.

Việc này có chút vô vị.

Sắc trời ngoài cửa kính tối thêm một phần, ánh sáng cả tiệm tối theo một tầng. Dưới ánh đèn, mấy tấm quảng cáo trên mặt tường đối diện hơi phản chiếu, nhìn đến hoa mắt.

Theo bóng đêm buông xuống, căn tiệm nhỏ này như thể dần khôi phục sức sống thuộc về nó, một loại sức sống mâu thuẫn, mang theo cảm giác chán nản.

Sau khi Chung Đình tạm biệt ra về, trời đã tối hẳn.

Con hẻm rất sâu, bên cạnh là mấy tòa chung cư kiểu xưa, đến giờ cơm, mùi khói dầu bay trong không khí, liên tục có xe điện ra vào.

Chú ý con đường dưới chân, cô lấy điều thuốc trong túi xách, ngậm bên môi rồi châm lửa. Đôi giày đế bằng giẫm lên con đường lát đá phát ra một loại âm thanh trống rỗng. Sau khi đi một đoạn, cô vuốt mái tóc đen bị gió thổi rối tung theo thói quen, quay đầu lại.

Trong con hẻm âm u phía sau có tia sáng lốm đốm. Cánh cửa tiệm chật hẹp ấy giấu mình trong những cửa hàng liên tiếp nhau, rất khó tìm được.

Nhưng cô vẫn dễ dàng tìm thấy, theo cái hộp đèn bắt mắt đặt ở ngoài kia. Sáu chữ to màu trắng phát sáng trên hộp đèn màu đỏ — “Sản phẩm dành cho người lớn”.

Quay mặt đi, trong cơn gió lạnh rít một hơi thuốc, cô đi về phía đường cái bên ngoài.

Trên xe, Chung Thấm gọi điện thoại kêu cô đến nhà cô ấy ăn cơm. Chồng tăng ca, một mình cô ấy làm nhiều món quá, không muốn lãng phí tâm huyết.

Chung Đình đi rồi mới biết, Chung Thấm làm món Tây, khăn ăn và giá cắm nến bày biện đầu ra đầy, món ăn tinh xảo và cầu kì.

Nhà Chung Thấm là một căn biệt thự nhỏ, trên dưới hai tầng hai trăm năm mươi mét vuông, sửa sang thành phong cách đồng quê, bài trí ấm áp. Hai chị em ở bên bàn ăn ăn beefsteak tán gẫu, giữa chừng Chung Thấm khui một chai rượu vang đỏ. Mang thai mà còn muốn uống rượu, bị Chung Đình ngăn lại.

“Lúc nào không uống được, cứ đòi uống bây giờ. Con sinh khỏe mạnh, em thích uống bao nhiêu cũng không ai quản đâu.”

Chung Thấm cũng không phải cứ đòi uống cho bằng được, từ một phương diện nào đó mà nói, có đôi khi cô ấy làm chuyện gì đó là để người khác chú ý đến cô ấy, lo cho cô ấy. Cô ấy hưởng thụ loại cảm giác quan tâm được giáo dục mang lại.

Ly rượu bị cướp đi, cô ấy cũng không phản kháng, lại cầm dao nĩa lên.

Phía đối diện, Chung Đình rót rượu vang đỏ cho mình, nhẹ nhàng nhấp một hớp nhỏ đầy tao nhã.

Cảnh này nhìn có hơi ngứa mắt. Chung Thấm nói: “Không cho em uống, còn mình thì rót uống, không phải là cố ý làm em thêm sao.”

“Ai bảo em khui rượu làm gì.”

“Được được được, chị cứ chọc tức em đi.”

“Càng ngày càng nóng nảy đấy.” Chung Đình để ly xuống.

Chung Thấm: “Chị hai à, chị hãy thông cảm chút đi, dù sao thì người ngồi đối diện chị cũng là một người phụ nữ mang thai đấy.”

Chung Đình không nói gì nữa, mỉm cười.

Cơm nước xong dọn dẹp bàn ăn, Chung Thấm bảo Chung Đình ném thẳng chén đĩa vào bồn rửa chén, chờ chồng cô ấy về rửa. Chung Đình thật sự không làm nữa, rửa tay xong ra ngoài xem tivi.

Chung Thấm cắt một đĩa dưa Hami rồi mang ra, ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, khoanh chân: “Đúng rồi, giáo viên dạy đàn giúp chị liên lạc ấy về rồi, giúp chị hẹn giờ hay là hai người tự hẹn nhau?”

Ánh mắt Chung Đình ở trên màn hình tivi, cô nói với vẻ không để tâm, “Em hẹn đi, người này cũng được chứ?”

“Ở đây chắc chắn là được, chị muốn chọn người tốt hơn nữa thì cũng không thể tìm ở chỗ chúng ta đâu. Bác Kinh, Thượng Hải nhiều người nổi tiếng, mời đến được không?”

Chung Đình quay sang nhìn cô ấy, khẽ cười, “Được rồi, hẹn đi, gặp mặt xem sao rồi hãy nói.”

“Vây em hẹn đấy.” Chung Thấm ăn dưa, nói một cách nghiêm túc, “Thật ra cũng được, tốt nghiệp học viện, nghe nói trước đây cũng có làm nhạc nền cho một số đoàn phim, có điều không nổi tiếng lắm, trên mạng khó tìm được.”

“Nổi tiếng không có nghĩa là có bản lĩnh thật sự, mình đàn hay với dạy học cũng là hai chuyện khác nhau, trẻ con sợ nhất là bị dạy thành ‘tật đưa tay’.”

“Việc này chị yên tâm, em xem qua rồi, tư thế rất chuẩn.”

Chung Thấm nói xong thì yên lặng, đột nhiên bật cười, làm cho Chung Đình nhìn về phía cô ấy.

“Cười gì thế?”

“Chị nói xem, hồi nhỏ hai chúng ta hận đàn dương cầm như vậy, kết quả bây giờ chị lại phải làm việc này, cuộc đời có phải là quá nhiều chuyện không ngờ không?”

Giọng Chung Đình hờ hững, “Người em nói là bản thân em, khóc quấy không chịu học, chị không có.”

“Chị đừng có chối, em nhớ là chị không chịu học có được không, có lần suýt bị mẹ đuổi ra khỏi nhà.”

“Em nhớ nhầm rồi.”

“Là chị nhớ nhầm thì có...”

Bị Chung Đình nói như vậy, Chung Thấm thật sự có phần mơ hồ.

Thật ra từ nhỏ đến lớn, họ trông không giống nhau lắm, chỉ là thường hay được cho ăn mặc hết nhau, trang điểm y như nhau. Người bình thường để ý tí là rất dễ phân biệt được ai là chị, ai là em, nhưng có một số người lười để ý, thậm chí lấy việc nhầm lẫn giữa họ làm niềm vui.

Trên con đường trưởng thành, có quá nhiều người nhớ nhầm câu chuyện của họ, kể cả bố mẹ, cũng kể cả bản thân họ.

Chín giờ tối, Chung Đình rời khỏi nhà Chung Thấm. Không biết là rượu làm người say, hay đêm say lòng người, màn đêm đen trước mắt hiện ra một vẻ đẹp tĩnh lặng không tầm thường. Một cảm giác cô độc lâu ngày không gặp như màn sương mù dần chiếm giữ trái tim.

Chung Đình ngồi yên trong xe một hồi, trước khi nổ máy đột nhiên nghĩ: Nếu mình là Chung Thấm, còn Chung Thấm là Chung Đình, lúc này, mình ở nhà chờ người chồng về trễ, đó là cảm giác như thế nào?

Cô nở nụ cười.

Không bận tâm đến vấn đề uống rượu lái xe, cô lái một mạch về.

Sau khi về đến nhà hứng thú vẫn còn, cô khui tiếp một chai vang đỏ, kết hợp với âm nhạc một mình uống hơn phân nửa. Tắm xong, rượu ngấm dần, tóc cũng không buồn sấy, cô ngã thẳng xuống giường, không muốn động đậy nữa.

Trong căn phòng đen kịt im ắng, ánh sáng mờ mờ của đèn khuya xuyên qua cửa sổ sát sàn, hắt xuống sàn nhà, phản chiếu lên trần nhà. Cơn gió thổi rèm cửa lay động, ánh sáng như lớp lụa mỏng cũng yếu ớt rung theo.

Di động đổ chuông mấy tiếng liên tục, cô mới lười biếng đưa tay lấy.

Đặt bên tai, khe khẽ một tiếng, “A lô...”

“Là tôi,” đầu bên kia, một giọng nam vang lên, “Hà Chí Bân.”

Cô thoáng yên lặng, mở mắt nhìn trần nhà, khe khẽ hít một hơi.

“Tìm tôi có việc ư?”

“Ngủ rồi à?”

“Chưa.”

Trong phòng đang đánh mặt chược.

Hà Chí Bân đứng trên ban công ngoài trời, từng tràng cười truyền đến từ phía sau.

Thuốc lá ngậm bên môi, nhìn chằm chằm màn đêm xa xa, anh hỏi, “Muốn hỏi cô thử, tiệm tôi có thú vị không?”

Buổi tối uống hơi nhiều, anh ngà ngà say, tay mò trên người mới phát hiện không mang bật lửa ra.

Khi đang chớm say, nghe thấy giọng đàn ông trầm thấp, Chung Đình gác mu bàn tay lên trán, “Cảm thấy chẳng thú vị mấy.”

Đầu bên kia cười giễu một tiếng.

Hà Chí Bân lấy điều thuốc xuống, “Chỗ nào không thú vị? Cô chưa thấy chỗ thú vị đâu, lần sau tôi dẫn cô đi...”

Giọng người đàn ông rất nhẹ nhàng, âm điệu thấp được căn phòng đen kịt yên tĩnh khuếch đại, ngay cả chút khàn khàn trong âm cuối cũng truyền đến một cách tinh tế.

Bên tai chợt tê dại, ánh mắt Chung Đình mơ màng nhìn trần nhà: “Sao có số của tôi?”

Hà Chí Bân nói có phần mờ ám, “Cô không chủ động cho tôi, tôi chỉ có thể tự tìm thôi.”

“Uống rượu xong rồi?”

“Ừm, đang đánh bài. Ra ngoài hút điều thuốc, đột nhiên nghĩ đến cô nên gọi cho cô.”

Mấy giây tiếp theo, hai đầu điện thoại đều im lặng.

Chung Đình đứng lên khỏi giường, bước chân như đi trên mây đi đến bên cửa sổ. Dưới màn đêm, từng tòa nhà với những đường nét mơ hồ, chỉ có rất ít cửa sổ còn đang sáng, trong bóng tối, hết thấy mọi thứ không rõ ràng.

Hà Chí Bân nghe thấy tiếng luồng không khí bên kia thay đổi, “Tại sao không nói chuyện?”

“Nói cái gì?”

Anh cười cười, “Không nói chuyện với tôi ư?”

Lớp kính trước mặt như một chiếc gương, Chung Đình lẳng lặng nhìn bản thân mình phản chiếu trên đó, trong lòng dâng lên một cảm giác xa lạ. Trong bầu không khí yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng hít thở của mình và tiếng hít thở đầu bên kia điện thoại, khe khẽ giao nhau.

Gương mặt của người đàn ông xuất hiện trong đầu, Chung Đình nói, “Được rồi, không còn sớm nữa, tôi phải ngủ đây.”

“Đi ngủ đi.”

Giọng Hà Chí Bân có vẻ lạnh lùng, “Nhớ lưu số này, lần sau gọi nữa đừng có không biết tôi là ai.”

11. Chương 11: Nhà Kho

Ngủ một giấc đến chín giờ sáng.

Khi rửa mặt, Chung Đình soi gương, phát hiện lâu lăm rồi không ngủ một giấc trọn vẹn như vậy, cả người khoan khoái.

Nhưng tâm tình thoải mái này không duy trì quá lâu.

Vừa làm bữa sáng xong, Chung Thấm gọi đến, hỏi phủ đầu: “Xe chị đựng người ta? Sao hôm qua chị không nói với em?”

Cô bắt chéo chân ngồi bên bàn ăn, cái nĩa bên tay phải đang đưa về phía trứng chiên trong đĩa. Bị Chung Thấm hỏi như vậy, nhớ đến lời hôm qua Cao Dương nói, Chung Đình khẽ để dao nĩa xuống.

Nhưng Chung Thấm chất vấn một tràng như pháo liên thanh, gần như không cho cô cơ hội mở miệng.

“Chung Đình, khi chị ở bên ngoài có những chuyện trong nhà không biết thì thôi đi. Bây giờ chị ở nhà, xảy ra chuyện nhưng không nói cho gia đình, có biết như vậy mọi người lo lắng không? Chị có từng suy nghĩ cho mọi người không? Cho dù không nói với bố mẹ, thì chị cũng phải nói cho em một tiếng chứ? Em còn tưởng là tối qua sau khi chị rời nhà em thì xảy ra chuyện...”

Không trách Chung Thấm kích động như vậy. Khi bố mẹ Chung gọi đến thì cô ấy còn đang ngủ, mơ mơ màng màng nhận máy, chỉ nghe họ hỏi có biết chuyện Chung Đình xảy ra tai nạn không. Họ ở xa dưới quê, không biết cô có bị thương hay không. Chung Thấm lập tức bị dọa đến mức đổ mồ hôi lạnh đầy người, hỏi rõ thì mới biết là chuyện hồi tuần trước.

Chờ Chung Thấm rót cuộc phát tiết xong, Chung Đình mới mỉm cười, giọng nói không chút rung động, “Thật sự không có vấn đề gì lớn đâu, đã hòa giải rồi. Tuần trước trời mưa lớn quá...”

Đang nói, di động vang lên tiếng thông báo, có một cú điện thoại khác. Là mẹ Chung.

“Chung Thấm, không nói với em nữa, bố mẹ gọi tới.”

Sáng sớm mùa thu, ánh sáng phản chiếu trên chiếc bồn rửa chén inox trong nhà bếp. Chung Đình ngồi bên bàn ăn trả lời từng câu hỏi chất vấn thay phiên nhau của bố mẹ, từ đầu đến cuối cô luôn nhìn thẳng ánh sáng phản chiếu ấy. Cú điện thoại này gọi gần nửa tiếng.

Trưa hôm đó, được bố mẹ Chung nhắc nhở, cô đến bệnh viện thăm Hà Gia Tuấn.

Trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ có một mình Hà Gia Tuấn. Cậu bé treo chân nằm trên giường chơi di động, dáng người không nhỏ, nhưng nhìn mặt thì biết ngay là một sinh viên chưa ra trường.

Nhìn Chung Đình xách một giỏ trái cây đi vào, cậu gỡ tai nghe trong lỗ tai.

“Chào cậu.” Cô để giỏ trái cây lên cái ghế vuông bên giường cậu.

“... Chào chị.”

Ánh mắt Hà Gia Tuấn có chút ngây ngô. Người nhà không có ở đây, cậu có phần không biết tiếp khách thế nào, cả người cứng ngắc trên giường.

“Người nhà không ai ở đây hết ư?”

“Anh em xuống lầu lấy báo cáo xét nghiệm rồi.”

Chung Đình gật đầu: “Hai ngày nay có cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Cậu “ừm” một tiếng trong cổ họng: “Cũng đỡ rồi.”

“Bác sĩ có nói khi nào xuất viện được không?”

“Phải mất một tháng, sau đó là có thể về nhà tĩnh dưỡng.”

“Có gì cần thì bảo mẹ em tìm chị.”

“Ồ.”

Chung Đình không nói nữa, đứng ở bên cạnh.

Không biết bộ dạng này của cô là muốn đi hay là muốn ngồi thêm một lúc nữa, ánh mắt Hà Gia Tuấn lúng túng lượn trong không khí một hồi, rồi quay lại gương mặt cô, “VẬY... chị ngồi một lát đi, dưới giường có sữa...”

Mỉm cười, Chung Đình nhìn cậu: “Đừng khách sáo.”

Đang nói chuyện, một bóng người bước vào cửa.

Hà Chí Bàn cầm phiếu xét nghiệm trong tay, vừa đi vừa cúi đầu xem.

Ngước mắt nhìn thấy Chung Đình, ánh mắt thoáng khựng lại, anh hỏi cô, “Sao lại tới đây?”

“Không có chuyện gì, tới thăm em trai anh thôi.”

Hà Chí Bàn gật đầu, dường như không bận tâm, rồi cúi đầu lật hai tờ giấy trong tay, tiện tay ném lên cái tủ nhỏ ở bên giường. Anh nói với Hà Gia Tuấn: “Không nói có vấn đề gì, lát nữa bác sĩ đến kiểm tra phòng, nhớ kêu ông ấy khám thêm một chút.”

Hà Gia Tuấn: “Ồ, biết rồi.”

Đứng bên giường bệnh, Hà Chí Bàn nhìn thẳng em của anh với vẻ hồ hững một hồi, nói, “Không có chuyện gì nữa, anh đi trước đây.”

Hà Gia Tuấn “ờ” thêm một tiếng, thoáng dừng lại, học giọng điệu của trưởng bối: “Anh lái xe chậm một chút.”

Hà Chí Bàn đã định đi, lại quay đầu liếc nhìn cậu, khẽ cười một tiếng.

Chung Đình nói: “Vậy tôi cũng đi đây.”

Cô nhìn về phía Hà Gia Tuấn, “Mấy ngày nữa lại đến thăm cậu.”

Cậu gật đầu, cũng không biết nói gì cho phải, bèn nói câu “Cảm ơn chị”.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng bệnh, chờ thang máy ở sảnh.

“Đi làm gì?” Hà Chí Bàn dứt một tay vào túi, nhìn cửa thang máy.

“Về nhà.”

“Hôm nay không bận ư?”

“Tạm tạm.”

“Tôi đến nhà kho gửi một lô hàng, đi dạo với tôi không?”

Chung Đình: “Hôm nay tôi không lái xe.”

Di động rung một cái, Hà Chí Bàn cúi đầu nhìn thoáng qua, rồi nhìn cô, “Không phải vừa khéo ư, buổi tối cùng ăn bữa cơm, rồi đưa cô về.”

Thang máy đến, hai người cùng bước vào. Chung Đình không bày tỏ thái độ, Hà Chí Bàn cũng không nói thêm gì nữa.

Đến tầng một, Chung Đình không bước ra, người đàn ông đứng bên cạnh hỏi: “Buổi tối muốn ăn gì?”

Nhà kho không ở trong nội thành, dọc đường bị kẹt xe, hai người lái gần một tiếng.

Gần xế chiều, ánh mặt trời đã hơi yếu ớt. Chung Đình bước xuống xe, ngắm nhìn xung quanh.

Đối diện là một cây cầu vượt đang xây, cạnh vị trí họ đậu xe là một công trường cỏ dại mọc um tùm, một tòa nhà không cao không thấp dựng bên cạnh, có hai, ba công nhân đang qua lại ở cửa.

Hà Chí Bản đậu xe xong, đóng sầm cửa, theo thói quen liếc nhìn tổng thể chiếc xe, rồi đi sang nói với cô: “Đường ở trong bản, cô chú ý dưới chân một chút.”

Con đường xi măng gồ ghề đầy bùn khô, Chung Đình nhanh chóng nhìn thấy một căn nhà xi măng mái ngói.

Cửa chính đang mở, một chiếc xe van mang biển số vùng khác đậu bên ngoài, hai người đàn ông đang hút thuốc trò chuyện. Một người đang lật hóa đơn, một người thì đang bấm máy tính. Nhìn thấy họ tới, người trẻ hơn một chút gật đầu với Hà Chí Bản, còn người kia mỉm cười mời anh thuốc lá, rồi mỉm cười với Chung Đình.

“ Bao lâu không gặp anh rồi đấy.” Người đàn ông vừa nói vừa châm lửa cho Hà Chí Bản.

Hà Chí Bản có vẻ rất thân với anh ta, cúi đầu châm thuốc, rít hai hơi, “Dạo này có khỏe không?”

“Có gì mà có khỏe hay không chứ, buôn bán khó khăn, vừa sa thải một người rồi.”

Hà Chí Bản mỉm cười, dặn thanh niên bên cạnh một câu, “Giảm cho ông chủ Đường mười phần trăm.”

Giảm không nhiều, nhưng người đàn ông vẫn rất vui, cười vỗ vai anh, nói mấy câu xã giao, “Tìm cơ hội sang bên tôi chơi đi, gọi thêm hai người bạn nữa.”

“Qua một khoảng thời gian nữa đi.”

Bên cạnh, Tiểu Lý kiểm tra hóa đơn lần nữa, “Ông chủ Đường, anh xem thử đi.”

Người đàn ông nhận lấy, Hà Chí Bản nhìn anh ta, “Có vấn đề gì thì cứ tìm Tiểu Lý. Thiếu cái gì trên mạng cũng bù cho anh được.”

“Được được...” Anh ta cúi đầu xem, nói một câu, “Bên tôi nước của Ấn Độ bán chạy lắm, Tiểu Lý nói hôm qua mấy anh vừa hết hàng, vẫn chưa nhập thêm.”

“Cái loại phun sương ấy hả? Bên nhà máy cũng hết hàng rồi.”

“Có thì nói cho tôi biết một tiếng, bán cũng được lắm.”

Bên này cười nói xã giao, ánh mắt Hà Chí Bản lướt qua bên cạnh.

Người phụ nữ đứng cách đó không xa, quay lưng về phía anh, đang ngắm cảnh. Cô ăn mặc có phần chuyên nghiệp, nhưng lại không mất đi vẻ nữ tính. Chiếc áo vest màu đen bó chặt eo, một chiếc váy bút chì phác họa vòng eo và vòng mông rõ ràng, để lộ đường cong của nửa bắp chân.

Phong cảnh xung quanh đơn điệu, ngoài công trường ra thì vẫn là công trường. Chung Đình quay đầu lại, phát hiện anh đang nhìn mình, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô đi sang.

“Anh xong rồi?” Cô đi sang chỗ anh.

Hà Chí Bản “ừm” một tiếng, lên tiếng chào người bên cạnh.

Ôm hờ eo Chung Đình một cách tự nhiên mà thân mật, anh bảo cô đi đằng trước, dẫn cô vào nhà kho.

Ngoài cửa, hai người đàn ông bất giác liếc nhìn bóng lưng của đôi tuần nam mỹ nữ này.

Người đàn ông hỏi, “Bà chủ của mấy cậu à?”

Tiểu Lý mỉm cười vẻ như đã quen với việc này, không nói gì.

Trong nhà kho thẳng đuột, vuông vức, nhìn một cái là thấy hết. Một cái giường nhỏ kê sát tường gần cửa ra vào, hình như để người trực đêm ngủ, bên giường đặt bình nước, cốc trà, dép lê, đồ lật vật... Đi vào trong là mấy kệ hàng lớn bằng sắt, hàng hóa chất trên kệ, chỗ trống phía dưới là thùng carton lớn cao thấp đủ cả.

Chung Đình cảm giác chỗ này phải hơn hai trăm mét vuông.

Trên bức tường xi măng trái phải có hai cánh cửa sổ, vị trí nhà kho khuất sáng, nên tổng thể vẫn rất âm u. Sau khi vào, Hà Chí Bản đứng mấy giây, hình như nhớ ra gì đó, đi vào trong đá hai cái thùng carton lớn sang bên cạnh, rồi khom người lục hai cái, cầm hai gói hàng.

Anh đi ra ngoài, nói với Chung Đình, “Chờ tôi một lát...”

Chung Đình không để ý, xách túi, từ từ đi vào trong dọc theo mấy kệ hàng. Tiếng giày cao gót vang lên từng nhịp trong nhà kho vắng vẻ, trong treo lạ thường.

Bao cao su đóng gói không có nhãn hiệu, thuốc trắng dương mấy hộp một bó, đủ mọi loại đồ dùng tình dục... Chữ viết trên mấy sản phẩm dành cho người lớn này đều rất khoa trương, nhìn một hồi, cô cầm một hộp thuốc trắng dương trên kệ hàng ở bên tay, ánh mắt hiện ra chút ý cười.

Hắc Kim Cương?

Một lát sau, Hà Chí Bản lau tay đi tới.

“Đang nhìn gì vậy?”

Cô để món đồ trong tay xuống, “Tùy tiện xem thôi.”

“Nghề này kiếm được không?” Cô tiếp tục đi vào trong.

Hà Chí Bản ném tờ giấy trong tay, nhìn kệ hàng, tùy ý cầm một hộp đồ.

“Như cái này giá bán sỉ là hai mươi đồng một hộp, một hộp ba mươi viên, đến cửa hàng toàn là bán theo viên. Xem ông chủ có tham hay không thôi, tham một chút thì một viên bán tám đồng mười đồng, không tham thì năm, sáu đồng cũng được.”

Hà Chí Bản nhìn cô, điều thuốc trong tay đã hút gần hết, neho mắt rít một hơi.

“Vậy anh có tham không?”

“Phải xem là cái gì đã.”

Chung Đình nhận lấy cái hộp nhỏ trong tay anh, cầm trên tay xoay một cái, nhìn mặt trái phải, không nói tiếp.

Những hạt bụi lơ lửng trong chùm sáng màu vàng chiếu vào.

Một lát sau, Chung Đình để món đồ trong tay xuống, vè hết bụi trên đầu ngón tay, quay mặt sang.

Hà Chí Bản nghiêng người, đứng một cách nhàn nhã, thân thể rất gần kệ hàng, nhưng không dựa thật. Bàn tay xuôi ở bên người kẹp điều thuốc, thuốc đã gần đến hồi kết thúc, một làn khói xanh đen bốc lên từ kẽ ngón tay hơi cong thả lỏng.

Người anh có một vẻ hào hoa chán nản.

“Tối qua tôi gọi cho cô ư?”

Chung Đình mỉm cười, không lên tiếng.

“Đã nói gì với cô thế?”

“Kêu tôi lưu số của anh.”

Giọng người phụ nữ bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lại có chút quyến rũ hờ hững. Hà Chí Bản nhìn cô, như thể nhận được tín hiệu nào đó, ý cười từ từ hiện lên trong mắt.

Búng ngón tay một cái, vứt tàn thuốc, anh vừa định cất lời, thì di động chợt đổ chuông.

12. Chương 12: Chân Vân

Không phải là chuông reo, là rung, đến từ túi quần bên phải của anh. Mơ hồ rung ba tiếng, anh phớt lờ.

Chung Đình liếc túi quần anh, “Điện thoại kia.”

Ánh mắt đặt trên gương mặt cô, Hà Chí Bản lấy di động ra, không buồn nhìn mà nhấn tắt máy, tiện tay ném lên kệ hàng bên cạnh. Chiếc di động đụng vào hai, ba thùng hàng, phát ra âm thanh không lớn không nhỏ.

Sau động tác thô lỗ này, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Hoàng hôn buông xuống, nhà kho rộng rãi mà đơn sơ này tối thêm một phần, chút mùi thuốc lá rất nhạt còn lưu lại trong không khí.

Từ đầu đến cuối, Hà Chí Bản luôn nhìn đôi mắt cô.

Chung Đình cũng đang nhìn anh. Sau lưng, kệ hàng bằng sắt bị gỉ, hàng hóa lộn xộn ngổn ngang làm nổi bật gương mặt cô, ánh sáng yếu ớt, làn da cô trông trắng nõn mịn màng, đuôi mày nhạt kéo dài về hai bên, mặt mũi xinh đẹp.

Từ từ, nụ cười như có như không hiện lên bên môi Chung Đình không hiểu sao phai nhạt dần, thay vào đó là một vẻ tự nhiên và thoải mái hơn.

Rất giống một hơi thuốc phả ra trong đêm khuya, sau khi rời khỏi bờ môi, trước tiên tập hợp một chỗ, rồi sau đó chậm chậm lan rộng thành hình trong không khí, bay nhẹ nhẹ, thần bí, nhưng lại cho phép cơn gió đến phá hoại nó, thổi tan nó.

Thế là, gió nổi lên.

Bóng người trước mặt áp sát, bàn chân giẫm giày cao gót, cô hơi mất trọng tâm lùi về sau một bước nhỏ, một bên vai khẽ đụng vào kệ hàng, vòng eo kịp thời được ôm lấy.

“Đừng dựa vào, nhiều bụi đấy...”

Cả người anh bao phủ Chung Đình trên kệ hàng, giữ eo cô kéo cô về phía mình. Cúi đầu nhìn cô, anh khẽ cười, gương mặt hiện lên một hàm ý phong lưu.

Chung Đình hơi ngửa mặt.

Hơi thở và sự trêu ghẹo của người đàn ông dừng bên mặt cô, luồng không khí ấm áp lướt nhẹ qua làm da cô nóng lên. Sau lưng cảm giác lực của cánh tay anh, nhiệt độ cơ thể, hàng mi cô khẽ run, trong lòng nổi lên cảm giác tê tê nhẹ nhẹ, một loại khoái cảm vừa thân quen vừa đã lâu không gặp.

Dưới sự kích thích của giác quan, Chung Đình khẽ hít một hơi, ánh mắt trở nên có phần lạnh lợi, lẳng lặng nhìn mặt anh chăm chăm.

Nụ cười trên gương mặt Hà Chí Bản đã biến mất.

Cánh tay tăng thêm lực, anh ôm cô chặt hơn, đôi mắt sẫm lại mất đi nhiệt độ, trở nên hơi lạnh, kiên nhẫn lướt nhìn gương mặt cô từng tắc một.

Đi cùng ánh mắt anh là bàn tay anh, mang theo chút ấm áp và thô ráp, sờ mặt cô, vuốt nhẹ vài sợi tóc lòa xòa bên tai cô ra sau.

Vô cùng yên tĩnh. Bãi đậu xe dưới cửa sổ mơ hồ có tiếng ô-tô nổ máy.

Hơi ngửa người về sau, tim Chung Đình đập thành thạch, bàn tay cô gác bên hông anh. Dưới lớp áo sơ mi, cơ bắp người đàn ông rắn chắc, phần da phía trong cổ tay cô chạm vào dây thắt lưng bên hông anh, cảm giác cứng chắc khiến trái tim cô rung động.

Hà Chí Bản như thể cảm nhận được, khẽ cười một tiếng, nắm tay cô ôm chặt hông mình, ngón tay theo ánh mắt vuốt nhẹ vết sẹo nhỏ bên hàng mày phải của cô.

Xúc cảm hơi lờ mờ, thỏa mãn một tâm niệm nho nhỏ, một loại kích thích khác. Đôi mắt dịu dàng trước mặt và ánh mắt hờ hững trên phà khẽ kháng chống lên nhau, trong đầu Hà Chí Bản dâng lên một khoái cảm chinh phục.

Hơi thở vẫn vút, trái tim Chung Đình run lên, hai cánh tay cô đi đến phần ngực dính sát của họ, có phần cứng ngắc tách nhau ra.

“Sao vậy?” Hà Chí Bân ôm chặt cô, đôi môi nhẹ nhàng cọ bên tai cô, thì thầm.

Cô quay mặt đi, môi anh theo tới.

Mơ hồ run lên, cô nói, “Buông ra.”

Cánh tay đưa tới theo lực của cô, giấy tiếp theo lại thu chặt, anh vừa thả vừa bắt, dính sát vào thân thể cô một cách thân mật hơn, vùi trán vào phần tóc nơi cần cổ cô.

Chung Đình đẩy mạnh anh ra.

Lần này không hề có điểm báo trước, cũng có phần đột ngột, Hà Chí Bân không chuẩn bị. Anh lùi về sau nửa bước, chống vào kệ hàng bên cạnh. Kệ hàng lắc một cái, phát ra tiếng “két”.

Tiểu Lý ngồi xổm ngoài cửa hút thuốc đang chọc một con chó hoang không biết từ đâu chạy tới. Cánh cửa sau lưng đột nhiên mở ra, chỉ thấy người phụ nữ đi qua bên người anh ta, một lát sau, Hà Chí Bân với sắc mặt khó coi đi ra theo.

Tiểu Lý muốn chào anh, nhưng anh cũng chẳng buồn để ý. Rõ ràng là ra về chẳng vui.

Chơi thua rồi?

Võ đầu con chó không nặng không nhẹ, Tiểu Lý đuổi nó: “Sang bên kia chơi đi.”

...

Xung quanh rất hoang vắng, Chung Đình đi vòng từ trong ra ngoài, đi men theo đường cái về phía trước. Cô không biết mình đang suy nghĩ gì.

Chiếc Mercedes đi lên từ phía sau, dừng lại ở đằng trước. Hà Chí Bân bước xuống.

“Lên xe đi, đưa cô về.” Sắc mặt anh bình thường, dường như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Chung Đình không nhúc nhích.

“Gần đây không đón xe được đâu, đi thôi.”

Trên đường về, hai người không nói gì nữa.

Giữa đường Hà Chí Bân vươn tay châm điếu thuốc, nghiêng mặt liếc nhìn cô một cái. Người phụ nữ luôn nhìn ngoài cửa sổ, không nhìn ra cảm xúc gì. Bóng ánh sáng khi sáng khi tối, lướt qua người cô từng đợt một.

Gặp ma rồi. Anh nghĩ thầm.

...

Sau khi Chung Đình về đến nhà, trời đã tối hẳn.

Tắm xong ngồi ngáy người trên sofa một hồi, cô bật laptop.

Mỗi ngày kiểm tra hộp thư là thói quen nhiều năm của cô. Vừa mở ra là có thông báo, hai email mới. Một cái là thư mời buổi triển lãm tranh và thư pháp, cái còn lại, chủ đề là “Chúng ta”.

Cô bấm mở. Một bài thơ ngắn.

Hãy để cỏ xanh phủ đầy thế giới

Không cần cây, cũng quên mất hoa

Chúng ta nằm đó

Không có ưu sầu, không biết hạnh phúc

Như những bé côn trùng mới sinh

Chờ đợi giọt sương đêm đầu tiên, khẽ khàng tung đôi cánh

Chúng ta nằm đó

Không nhìn vào đôi mắt nhau, không nói câu gì

Chỉ có tôi biết

Đó là đôi môi em, đẹp như nụ hôn mùa xuân

Chung Đình hơi thất thần nhìn màn hình.

Một lát sau, cô đứng lên khỏi sofa, cầm hộp thuốc lá, di động rồi đi về phía ban công. Tia sáng biến mất sau lưng, người cô từ từ được bóng tối vây quanh.

Mở cửa sổ, cơn gió lạnh thổi thẳng vào, từng tòa nhà sáng đèn ở trước mắt trở nên rõ ràng hơn. Bật lửa khê vang một tiếng, cô rút một hơi thuốc, vắn cổ.

Nhìn bóng đêm nhàn nhạt, cô bấm điện thoại.

Sau mấy tiếng, đầu bên kia nhận máy.

“Chân Vân.” Cô gọi tên cô ấy một cách ngắn gọn dứt khoát.

Đầu bên kia im ắng, không có ai lên tiếng.

“Tôi biết em đang nghe.”

Trong im lặng, cô nói tiếp.

“Tôi vẫn sẽ gửi học phí và tiền thuê nhà vào thẻ của em đúng hạn.” Chung Đình thoáng dừng lại, “Đừng liên lạc với tôi nữa, tôi sẽ không về Thượng Hải đâu.”

“...”

“Em không nói vậy thì cứ như vậy đi, tôi cúp đây.”

Khi cô định cúp máy, đầu bên kia vang lên giọng nói, “Em không đồng ý...”

Giọng êm thỏi qua, đầu thuốc lá trong tay sáng lên một cái.

Giây tiếp theo, bên tai chỉ còn lại âm thanh bập “tút TUT TUT”. Đầu bên kia cúp máy trước.

Đứng bên cửa sổ, Chung Đình chậm rãi hút hết một điếu thuốc.

Tay cô vô thức xoay chiếc di động. Góc viền di động gõ từng cái một vào gạch men chỗ bệ cửa sổ, phát ra âm thanh rất cứng, rất giòn giã.

Một lúc lâu sau, cô dụi thuốc lên bệ cửa, rồi đi ra khỏi góc tối này.

...

Cuối tuần, Chung Đình lái xe dẫn Chung Thấm cùng về đảo Giang Tâm.

Cả nhà vui vẻ hòa hợp ăn cơm trưa, trên bàn cơm nói chuyện này chuyện kia, toàn nói chuyện vui. Ăn cơm xong, bố mẹ Chung mở lời hỏi cô chuyện tai nạn xe. Hôm đó ở trong điện thoại cô đã nói một lần, lúc này rất kiên nhẫn nói lại lần nữa.

Chung Thấm dựa vào sofa xem tivi ăn trái cây, lẳng lẽ nghe, không tiếp lời.

Bố mẹ Chung là người trí thức tính tình ôn hòa hiền hậu, cả đời làm việc cho chính phủ, tính cách cẩn thận, muốn đến bệnh viện đích thân thăm đứa trẻ đó. Chung Đình không muốn để họ tàu xe vất vả, họ cũng không khẳng khái, kêu cô chăm đến bệnh viện thăm người ta.

Trên chuyến phà về, hai chị em dựa bên lan can, lẳng lẳng hóng gió trên dòng sông ẩm ướt. Dọc đường đến đây họ không nói gì nhiều, qua một bữa cơm xoa dịu, lúc này mới bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Còn giận chị ư?”

“Em có giận gì đâu...”

Chung Đình mỉm cười, quay sang nhìn em gái mình, nói đùa, “Giận chị thì không sao, tuyệt đối đừng giận đến bé cưng.”

“Chị cũng biết à?”

“Được rồi,” Chung Đình dỗ cô ấy, “Hai ngày này Lưu Huy đi châu Âu, cái túi xách lần trước em muốn có còn muốn nữa không? Chị bảo anh ấy mang giúp em một cái.”

“Chị đừng có suốt ngày dỗ em như con nít nữa đi.” Chung Thấm nhìn mặt sông. Một lát sau lại nhìn cô, “Chị bảo anh ấy mang một cái cổ trụng, màu đen.”

Chung Đình nheo mắt nhìn cảnh vật ở xa xa, nụ cười bình tĩnh dịu dàng.

“Chung Thấm, có rất nhiều chuyện chị thật sự không muốn để mọi người lo lắng, sợ thêm phiền phức cho mọi người. Chuyện chị xử lý được thì không muốn để mọi người bận tâm.”

“Thật ra chị như vậy mới thật sự ích kỷ.” Chung Thấm nói một cách nghiêm túc, “Cũng không phải một hai lần, xảy ra bất kì chuyện gì, từ trước đến nay chị không bao giờ nói cho bố mẹ biết, cũng không nói cho em biết. Em không biết tại sao chị phải như vậy.”

Theo lý, gia đình họ hòa thuận, từ nhỏ bố mẹ quan tâm thương yêu các cô có thừa, Chung Thấm không hiểu, sự lạnh nhạt trong xương cốt Chung Đình rốt cuộc từ đâu ra.

Hay là, tính cách con người thật sự do ông trời quyết định?

Gió thổi mái tóc hơi rối, Chung Đình trầm mặc, khóe môi cong cong, hệt như đang mỉm cười.

“Có lẽ vậy, chắc là mấy năm nay chị quen rồi, sau này sẽ cố hết sức thay đổi.”

Chung Thấm cười cười.

Trong lòng cô ấy biết, cô vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

13. Chương 13: Cái Đẹp Và Niềm Vui

Hơn nửa tháng mười là thời điểm thời tiết dễ chịu và thoải mái nhất.

Bên hồ, Hà Chí Bàn đeo kính râm ngậm thuốc lá, tay cầm cần câu. Bên cạnh là một gốc liễu to, cơn gió nổi lên, khiến bóng sáng loang lổ trên người anh đọng đưa cùng những cành lá liễu trên đỉnh đầu.

Anh vuốt tóc, phúi những chiếc lá khô rơi xuống.

Nơi này là một hồ chứa nước nằm ở ngoại ô. Mặt nước bao la, xung quanh toàn là khu dân cư thấp bé, cảnh vật ở xa xa có những gò núi trùng điệp, núi không cao, khắc in xa xa dưới bầu trời xanh, bao quanh hồ chứa nước thành một cái hồ nhỏ.

Quanh đây có không ít nhà hàng, đường đi toàn là tuyến đường nhà vườn. Một nhà hàng trong đó tên là “Ngư trang Lão Vạn”, chuyên làm các món thủy sản, nhân tiện còn làm ít món hoang dã không thể cho bên ngoài biết, trong thành phố thường hay có người tới ăn.

Lão Vạn là ông chủ nhà hàng, cũng là một người bạn trong nhóm Hà Chí Bàn, hôm nay mấy người họ hẹn tới chỗ anh ta ăn cơm.

Thời tiết thật sự rất đẹp, khi đến đây, Hà Chí Bàn vừa thức dậy ở nhà. Lái xe thẳng từ thành phố đến, anh rõ ràng cảm thấy bầu không khí sáng khoái. Hiếm khi có hứng, muốn phơi nắng thêm một chút, nên anh câu cá ở bên hồ. Mấy người tới chung cũng câu một hồi, thấy chán nên đi vào chơi bài trước.

Khi hút gần hết thuốc trong tay, có người đi tới, đá nhẹ cái xô nhựa màu đỏ bên cạnh anh. “Tôm” một cái, một con cá nhỏ trong đó bị rung nhảy lên.

Hà Chí Bàn chất lưỡi, tháo kính râm liếc người vừa đến, “Nhỏ tiếng chút đi...”

Lão Vạn không cao, hơi béo, cười “xì” một tiếng, mở một cái ghế gấp trên mặt đất, ngồi xuống cạnh anh, rướn cổ nhìn mặt hồ.

“Mẹ nó chú rút cuộc có được không hả... Câu cả buổi câu được cái khỉ gì...”

Vừa lầm bầm, anh ta vừa móc thuốc lá ra mời.

Hà Chí Bàn mượn điều thuốc trong tay mình châm lửa, liếc nhìn anh ta, “Đánh thế nào rồi?”

“Xui muốn chết, anh bảo bạn gái của Dương Tử ở trong đó thay anh hai ván, ra ngoài đi tiểu.” Lão Vạn nhìn xung quanh, đột nhiên ý cười hiện lên trong mắt, nhìn anh có phần ma mĩnh, “Tiểu Minh nói lần trước chú dẫn một cô đến chỗ cậu ta ăn cơm, đổi người khác rồi à?”

Hà Chí Bàn nhếch môi, không nói gì.

Không nhắc thì anh cũng sắp quên mất. Mấy ngày nay, anh và Chung Đình không có liên lạc.

Lão Vạn đã có gia đình, bình thường ở trong nhóm này hơi có điệu bộ trưởng bối, hay tâm sự với Hà Chí Bàn. Anh ta rít vài hơi thuốc, liếm miệng, nghĩ đến đâu nói đến đó, “Thật ra nói một cách khách quan thì Hạ Vi cũng khá tốt, diện mạo, gia đình cũng được, chỉ là tính tình hơi nhõng nhẽo chút thôi. Chú thì cũng không ổn định, đến tuổi anh là biết, hãy cứ kết hôn đi, bên ngoài chơi thế nào thì nhà vẫn là nhà.”

Hà Chí Bàn phả khói, không có hứng nói chuyện này, “Chuyện rượu mà lần trước nói thế nào rồi?”

“Ôi chao, anh vừa định nói với chú đấy...” Lão Vạn sắp lại gần anh một chút: “Anh đã hỏi nếu muốn lấy quyền tổng đại lý, con số này.”

Anh ta đưa một bàn tay.

Cái họ nói là một nhãn hiệu rượu trắng đặc sản — “Nhân Tửu”.

Để phát triển kinh tế quê hương, năm nay Cục thương mại coi nhãn hiệu rượu này như dự án hỗ trợ trọng điểm. Bây giờ, nhà phân phối cấp một sắp gọi thầu.

Mấy năm nay, việc kinh doanh các sản phẩm dành cho người lớn thực thể đã bắt đầu xuống dốc, nhóm online sớm nhất anh không bắt kịp, bỏ lỡ thời cơ tốt nên không còn nhiều ý nghĩa. Hai năm nay Hà Chí Bàn tiết kiệm ít tiền, vẫn luôn lên kế hoạch đổi nghề.

Ngưỡng cửa ăn uống là thấp nhất, nhưng nghề phục vụ một là vất vả, hai là lợi nhuận ít. Người làm ăn đều biết, lợi nhuận của rượu lớn, nhưng thị trường của một số nhãn hiệu trưởng thành về cơ bản đã bão hòa, cộng thêm gần hai năm chính sách thay đổi, nên không có không gian gì. Sau khi biết dự án của chính phủ về “Nhân Tửu”, thì anh luôn luôn theo dõi.

Trong lòng đại khái đã có tính toán, Hà Chí Bàn uống một hớp nước khoáng, vặn nắp chai, “Không ít hơn được à?”

“Con số này gần như là thấp nhất rồi, không ít người theo dõi đâu, nếu chú thật sự muốn làm thì hãy chớp lấy. Không được thì đến chỗ Tôn Dung hỏi thử, xem cô ấy có con đường nào không. Chú mở lời với cô ấy thì chắc không có vấn đề gì.”

Tôn Dung mà lão Vạn nói là bà chủ của một câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ khá có tiếng ở đây, chưa đến bốn mươi tuổi, xuất thân giàu có. Chồng của cô làm ăn ở Hồng Kông quanh năm, một năm về hai, ba lần. Cô với bọn họ không phải là một nhân vật có cấp bậc, giới kinh doanh trong thành phố nhỏ như vậy, bình thường hay có qua lại.

Hà Chí Bàn không hề có gốc gác, không dễ gì làm được đến quy mô như hiện nay. Mấy năm nay, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ, Tôn Dung giúp anh không ít, giữa hai người khó tránh khỏi truyền ra một số lời ong tiếng ve. Giống như những người khác, lão Vạn rất nhiều chuyện lén lút cẩn thận quan sát, nhưng không phát hiện manh mối nào.

Giữa nam nữ, có một số chuyện nói rõ được, có một số chuyện quả thật không nói rõ được. Lão Vạn cảm thấy, nếu nói họ thật sự có gì, phụ nữ bên cạnh Hà Chí Bàn đối người này đến người khác, Tôn Dung cũng

thấy qua, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ tỏ thái độ gì. Nếu nói thật sự không có gì, không thân cũng chẳng quen, Tôn Dung quả thật đã giúp anh giải quyết không ít vấn đề rắc rối.

Anh ta cảm thấy, Tôn Dung đối với Hà Chí Bản có lẽ là một loại hợp ý giữa những người khác giới. Hà Chí Bản có phong cách ung dung, đi đứng trông ra dáng, một gương mặt sát gái trời sinh. Cô là một người phụ nữ cô đơn giữ khuê phòng trống, có phần thiên vị cũng là chuyện bình thường. Còn việc giữa hai người rốt cuộc có từng vượt giới hạn hay không? Vượt cũng được, chưa vượt cũng được, trong giới toàn là mấy chuyện không lấy gì làm lạ, cũng không ảnh hưởng gì đến mọi người, đến bản thân họ.

Thế giới của người trưởng thành, không ai sẽ thay đổi cái gì vì ai. Mọi người đều đang hưởng theo nhu cầu, chiều theo ý mình.

Gần nửa buổi chiều, Hà Chí Bản đã câu được một con cá to bằng bàn tay, khi đi lão Vạn thả lại vào hồ cho anh. Buổi tối ăn cơm, trên bàn toàn là đồ thủy sản, Lưu Minh Đường trêu: “Chí Bản, mẹ nó một mình anh trốn câu cả buổi chiều, con nào trên bàn là của anh vậy? Anh chỉ cho em xem xem.”

Cả nam lẫn nữ cười âm lên.

Cả bàn uống hai chai rượu trắng, mấy người bọn họ giữ tỉnh táo, ăn cơm xong không kịp lau miệng, lập tức đổi phòng khác đánh bài.

Dưới ánh đèn, tiếng chơi đùa, tiếng cười mắng, tiếng xào bài cách cách tràn đầy thế giới nhỏ nhỏ ấy, hết thấy mọi thứ cực kì thô tục, nhưng lại vui vẻ lạ thường vì sự thô tục này.

Hà Chí Bản ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, một tay chống bàn mặt chực, tay áo xắn lên phân nửa. Sau khi uống nhiều, da anh trắng hơn, phần tóc trước trán bị mồ hôi thấm ướt, vênh ra sau một chút.

Sau khi ra một quân bài, anh ngâm điếu thuốc, sờ hai bên túi quần, bật lửa ném trên xe rồi.

“Này...” Có người nhanh tay lẹ mắt, để một cái bật lửa nhựa trước mặt anh.

Không biết là một cô bé ai dẫn tới, khuôn mặt tròn, cười lên có lúm đồng tiền, ngọt ngào, ngồi cạnh cửa trên của anh, cả buổi chiều anh cũng không chú ý.

Cửa trên nhìn một cái, cười mắng, “Ý gì đấy, nhìn thấy anh đẹp trai là cho mượn cả bật lửa của anh à?”

Cô bé cười, mọi người ồn ào lên theo. Sau đó không biết thế nào, dẫu dỗ bảo cô bé ngồi cạnh Hà Chí Bản.

Không chịu được việc bị trêu, cô bé có hơi ngượng, thật sự ngồi cạnh anh.

Hà Chí Bản cười cười, châm thuốc xong rồi ném bật lửa sang, chậm rãi phả một vòng khói, “Người tôi lấy, bật lửa thì trả lại cho anh, như cũ nếu tối nay anh thua thì trần truồng.”

“Phát tài!” Lưu Minh Đường ngồi đối diện Hà Chí Bản, vừa nghe cái là phấn chấn, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng ra một quân bài, lập tức hất cằm với cô gái, “Lộ Lộ, nghe thấy chưa, bây giờ em là người của ông chủ Hà rồi, ngày mai nếu anh ấy không chịu trách nhiệm, sau này bọn anh làm chỗ dựa cho em...”

Cô bé là người thoải mái, nhưng cũng khó tránh khỏi việc đỏ mặt, bĩu môi nhìn Hà Chí Bản.

Sau khi tìm bài, Hà Chí Bản tùy ý ném một quân, nhìn người trên bàn, rồi nhìn cô gái bên cạnh, “Tối đừng có chạy lung tung, cứ ở bên cạnh anh xem, thắng thì tính cho em.”

Vừa dứt lời, bầu không khí trong phòng lại lên cao trào.

...

Bạn có từng hỏi bản thân hay không:

Đối với bạn mà nói, điều quan trọng nhất trong cuộc đời là gì?

Không ít thính giả ngồi lác đác trong phòng hòa nhạc, một khoảng không đen kịt, chỉ có tiếng đàn dương cầm, cùng từng khuôn mặt kính trọng được ánh đèn sân khấu mơ hồ rọi sáng.

Phía sau đột nhiên có đứa bé ngây thơ nói chuyện, lập tức bị bố mẹ khiển trách.

Giữa sân khấu sáng rực, người đàn ông mặc âu phục, ngồi bên một cây đàn dương cầm tam giác, ngón tay trượt nhảy trên phím đàn như đứa bé tinh nghịch, vẽ mặt say sưa.

Phạm Nhất Minh là giáo viên dương cầm Chung Thẩm làm trung gian giới thiệu, tìm cho Chung Đình. Cuối tuần họ vừa gặp mặt. Hôm nay anh ta có buổi trình diễn ở đại học J, mời cô đến xem.

Khi gặp nhau, một người đàn ông rất trầm ổn bình thường, lúc này ngồi bên cây đàn, cả người từ trên xuống dưới được âm nhạc trao cho sự quyến rũ khác biệt, tỏa sáng lấp lánh.

Tiếng nhạc xinh đẹp như từng đợt sóng ập tới, nhịp điệu không thể đoán được luôn nắm bắt trái tim mọi người. Khi bạn cho rằng nó có khí thế hào hùng, sắp làm cho bạn bị phủ đầu ướt sũng, nó lại chợt biến tấu, hóa thành một con sóng nhỏ nhỏ, dịu dàng tràn qua mu bàn chân bạn.

Trong bóng tối, Chung Đình nín thở lắng nghe.

Xung quanh ánh sáng lơ mơ, ánh mắt cô bình thản mà lấp lánh, nhìn thẳng sân khấu, nhìn cây đàn đen kịt bóng loáng kia.

Tiếng đàn như một đôi tay mạnh mẽ, trong không gian tối tăm này ôm chặt cô, trói buộc cô. Cảm giác ấy khiến ta run rẩy, không kiềm chế được muốn thở dốc, muốn bước vào sâu hơn.

Bước vào thế giới khiến ta mong mỗi mê say ấy.

Đây chính là thế giới của âm nhạc, thế giới của nghệ thuật.

Nó huyền bí, đơn thuần, như chiếc đèn đường vẫn chưa tắt bên lộ, một lòng một dạ tỏa sáng trong buổi sớm mai màu xanh thăm thẳm.

Bạn có thể nói nó không có ý nghĩa, nhưng bạn vĩnh viễn không thể phủ nhận cái đẹp của nó.

Trong cuộc đời bạn, điều quan trọng nhất là gì?

Vâng.

Là tất cả cái đẹp và niềm vui.

14. Chương 14: Nụ Hôn

Khi buổi hòa nhạc kết thúc là chín giờ rưỡi.

Đám đông ra về, Chung Đình ở lại trò chuyện vài câu với người hợp tác này. Lần này hai người gặp nhau thân quen hơn lần đầu tiên rất nhiều, người đàn ông khiêm tốn đón nhận lời khen của cô. Chỉ chốc lát sau, có người đến giục anh đi ăn khuya, anh mời cô đi chung, Chung Đình khéo léo từ chối.

Khi ra ngoài, mọi người gần như đã đi hết, trong khuôn viên trường có rất ít xe, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Trên con đường bằng phẳng, có một đôi sinh viên yêu nhau tay trong tay đi tới, cái bóng nhỏ dài của hai người được đèn đường hắt lên con đường nhựa, vừa có chút đơn thuần, vừa có chút ngây ngô.

Kiểm tra di động vừa rồi để chế độ im lặng, Chung Đình đi về phía bãi đậu xe.

Lái từ đô thị đại học một mạch về nội thành, ánh đèn nhiều hơn từng chút một.

Ở nội thành, khi chờ đèn đỏ, Chung Đình liếc nhìn ngoài cửa sổ. Chỉ thấy bóng đêm dịu dàng, tiếp nối những ánh đèn neon màu trắng xanh đan xen lẳng lặng tỏa sáng giữa không trung, đèn xanh sáng, cô quay đầu xe.

Đẩy cửa quán, lập tức có người phục vụ chào đón rồi dẫn cô vào trong.

Bên trong có một sân khấu nhỏ, một ban nhạc nước ngoài ba người đang hát. Nhiều người hút thuốc lá, làn khói thuốc dày mờ mịt dưới ánh đèn, hòa lẫn những tiếng cười đùa và tiếng nói chuyện nho nhỏ. Bầu không khí mập mờ biếng nhác.

Bên trong đã kín chỗ, Chung Đình được dẫn đến ngồi bên quầy bar.

Gọi đồ xong cởi áo khoác, gác tay lên mặt quầy bằng đá cẩm thạch, cô xoay người nhìn ban nhạc trên sân khấu.

Một người da đen đứng ở giữa hát ca khúc tiếng Anh, biểu cảm say mê.

Cô quay lại uống rượu.

“Tôi chơi một mình ư?”

Khi uống gần hết ly rượu, một giọng nói xa lạ vang lên bên cạnh. Cô quay mặt sang.

Người đàn ông bắt chuyện không cao lắm, mặt mũi cũng coi như đẹp trai, mỉm cười nhìn cô chăm chăm, ngồi xuống cạnh cô.

“Thấy em hơi quen, có phải hay đến đây không?”

Chung Đình quay đi, khẽ nhếch khóe môi.

Người đàn ông thấy cô không nói gì, nhưng cũng không từ chối, ngoắc bartender, kêu hai ly rượu vang đỏ.

Sau khi rượu được mang lên, anh ta đẩy một ly trong đó đến trước mặt cô, “Nếm thử loại rượu vang này của họ đi, khá thích hợp với con gái đấy.”

Phần rượu trong chiếc ly để cao được ánh đèn chiếu sáng rực, rất đẹp.

Người đàn ông lặng lẽ chờ một hồi, nhìn thấy bàn tay người phụ nữ đưa sang theo ánh mắt, bưng lên khẽ nhấp một hớp.

Không ngờ dễ dàng như vậy, trong lòng hơi đắc ý, anh ta cười, “Có phải cũng không tệ không?”

Chung Đình cười cười, “Cũng được.”

“Xem ra yêu cầu của người đẹp khá cao đấy.”

Anh ta một lời hai nghĩa, giọng nói có vẻ hơi mờ ám.

Người đàn ông là khách quen của quán này, da mặt dày, nhiều đề tài. Cô mỉm cười, anh ta liền tiến thêm một bước. Cô không có phản ứng gì, anh ta đổi đề tài khác. Một lát sau, khi anh ta cho rằng mọi thứ tiến triển thuận lợi, người bên cạnh uống một hớp rượu, đột nhiên đứng dậy cầm túi xách.

Anh ta đứng lên theo, có phần kinh ngạc: “Không chơi nữa ư? Mới đến chưa bao lâu mà, ngồi thêm lát nữa đi. Nếu không thì tìm chỗ khác...”

Chung Đình mặc áo khoác rồi đi ra ngoài, không buồn nhìn anh ta thêm một cái, “Cảm ơn rượu của anh.”

Cô quay lại xe. Cửa kính đang mở, từng cơn gió đêm cứ như vậy thổi vào. Lười biếng mệt mỏi nằm trên ghế ngây ngẩn một hồi, cô lấy di động ra, bấm màn hình.

Lướt danh bạ một vòng lung tung không có mục đích, ngón cái dừng lại trên một dãy số.

Ánh huỳnh quang bất động trên màn hình nhàn nhạt chiếu sáng gương mặt cô.

...

Di động đang rung, Hà Chí Bán liếc nhìn, rồi tiếp tục tìm bài. Tối nay, anh may mắn vô cùng, một nhà thắng ba nhà, liên tục ba, bốn ván.

Di động vẫn đang rung, người trên bàn cũng phát hiện, nhưng không hỏi nhiều. Người làm ăn như bọn họ, tránh điện thoại là chuyện bình thường.

Cô gái ngồi cạnh Hà Chí Bàn luôn giúp anh sắp xếp bài Tây, thắng quá nhiều, cả một xấp dày, cô nàng xếp hết theo thứ tự từ lớn đến nhỏ xong, để ngay ngắn một bên, xem như gia tài.

Sau khi di động tự động cúp máy, cô nàng không kịp được liếc nhìn anh.

Hà Chí Bàn đập một quân bài bốc được lên bàn, bàn tay kẹp thuốc đẩy một chuỗi bài trước mặt, “Tự bốc.”

“Mẹ nó, quân ù mà cũng để anh bốc được, hôm nay anh đúng là may quá mà...” Lưu Minh Đường ở đối diện bùng nổ.

Lão Vạn an ủi anh ta, “Tiểu Minh, chúng ta không cần gấp, chúng ta cứ để cậu ta thổi cơn gió tà này đi.”

Hà Chí Bàn không nói gì, mỉm cười búng tàn thuốc, khi chờ ván mới thì cầm điện thoại lên bấm gọi lại.

Sau khi chờ ba tiếng, nói máy.

Chung Đình nghe thấy trong điện thoại có tiếng cười đùa huyền ảo.

“Gọi cho tôi ư?” Người đàn ông hỏi.

Cô “ừm” một tiếng.

Bên cạnh có xe nổ máy, đèn pha đột nhiên bừng sáng, rọi sáng cả một vùng tăm tối.

“Vừa rồi đang đánh bài, nên không nghe thấy.” Anh hỏi, “Tìm tôi có việc ư?”

Chung Đình ngẫm nghĩ, giọng nói lặng lẽ, “Uống chút rượu, vốn định hỏi anh có tiện sang đây đón không. Đánh bài thì thôi.”

Đầu bên kia thoáng yên lặng, anh hỏi, “Bây giờ cô ở đâu?”

“Đường Nhân Dân.”

Sắp bài trong tay xong, điếu thuốc đã hút hết, anh dụi tắt nó trong gạt tàn, “Hay là sang đây chơi chung với tôi một lát?”

Chung Đình không lên tiếng, anh quyết định giúp cô, “Hơi xa, cô ngồi trong xe chờ tôi nửa tiếng.”

Người trên bàn nghe thấy anh nói thì đều nhìn anh, không biết đầu bên kia là ai.

Lão Vạn nhìn anh cúp máy, hỏi, “Đón ai vậy?”

Hà Chí Bàn đứng lên, “Anh gọi Tiểu Lục tới giúp em đỡ mấy ván, em vào nội thành đón một người.”

“Ai vậy? Ghê gớm thế...”

Hà Chí Bàn không nói gì, cầm di động và áo khoác rồi đi ngay.

Gần bốn mươi lăm phút sau, anh tìm được Chung Đình.

Sau khi gặp nhau, hai người không ai nói gì, xe chạy trên đường rất nhanh, người Hà Chí Bàn có mùi rượu rất nồng.

“Không biết anh cũng uống rượu, sao trong điện thoại không nói?” Chung Đình nói.

“Không phải cô muốn gặp tôi sao?”

Chung Đình nhìn thẳng phía trước, không nói gì nữa.

Đến nơi cô mới biết, ở đây quả thật rất xa. Đậu xe xong, cô đi theo Hà Chí Bàn vào nhà hàng.

Trong phòng, một nhóm có cả nam lẫn nữ đang đánh bài cười nói, thấy họ vào, từng khuôn mặt xa lạ đều nhìn sang. Chung Đình nhìn lướt một vòng, cũng không phải không quen hết, có hai, ba người hình như lần trước có gặp qua.

Người ồn ào trước tiên đương nhiên là Lưu Minh Đường, “Ái chà, em nói Chí Bàn đi đón ai, còn úp mở với chúng ta. Người đẹp Chung, còn nhớ tôi không?”

Chung Đình mỉm cười, “Sao không nhớ được chứ, Tiểu Minh.”

Vừa nghe cô gọi biệt danh của Lưu Minh Đường, người chưa thấy Chung Đình bao giờ bắt đầu ỷ vào da mặt dày mà kêu gào, “Không được rồi, quen cả anh Tiểu Minh của chúng ta nữa. Người đẹp xưng hô thế nào đây, ông chủ Hà cũng không giới thiệu cho bọn em đi.”

“Làm quen một chút, đây là Chung Đình.”

Anh nhìn Chung Đình, “Mấy người này cô nhìn là được rồi, không cần biết đâu.”

Mấy người đàn ông vừa nghe vậy thì lập tức bắt đầu cười mắng.

Tiểu Lục đánh thay cho anh định đứng dậy nhường chỗ, Hà Chí Bân dẫn Chung Đình đi về phía buồng sau, “Cậu chơi đi, tôi rót cho cô ấy tách trà giải rượu.”

Phía sau phòng bao có một buồng nhỏ, bên trong có ghế sofa và tivi, để cho khách nghỉ ngơi sau khi chơi mệt.

Cô gái ngồi cạnh Hà Chí Bân cả đêm quay sang, nhìn họ đi vào. Khi cánh cửa khép lại, cô gái rõ ràng xì mặt, nhưng trên bàn cũng không ai để ý cô nàng, ngược lại nhìn hết về phía buồng nhỏ với vẻ thoáng mang ý cười.

“Rót tách trà giải rượu...”

“Ai uống nhiều hơn chứ?”

“Mẹ nó cậu không nhìn ra à?”

“Anh nhìn ra hả?”

Thấp giọng nói mấy câu, mọi người cực kỳ ăn ý yên lặng hai giây, mãi cho đến khi có người nói câu mang ẩn ý khác, “Phương diện này tôi cũng chỉ báo phục mình ông chủ Hà thôi.”

Mấy người đàn ông nhìn nhau, tất cả giũu cợt lẫn nữa, nói mấy câu thô tục, rồi đánh bài tiếp.

Trong buồng nhỏ, Chung Đình ngồi trên sofa.

Hà Chí Bân quay lưng về phía cô, ở bên tủ trà lục ra cái cốc giấy dùng một lần, xách ấm nước nhỏ lên, rót nước.

Anh đưa nước cho cô, “Coi chừng nóng.”

Cô nhận lấy.

Quả thật hơi nóng, cô uống một hớp nhỏ. Để cốc xuống, cô mới phát hiện anh vẫn đứng trước mặt mình, nhìn cô hơi có vẻ từ trên cao nhìn xuống.

Cô đón nhận ánh mắt anh.

Gian ngoài rất ồn, càng làm nổi bật sự yên tĩnh bên trong. Không khí như ngưng đọng lại, ngưng tụ hết vào một chỗ.

Hai tay khẽ nắm cốc giấy, Chung Đình hơi ngửa mặt lên. Vì người anh che, nên trên mặt cô có một cái bóng rất dịu dàng. Cảm giác được bầu không khí sinh ra biến hóa bí ẩn không thể khống chế trong sự yên tĩnh này, mấy giây sau, cô đứng lên khỏi sofa, đi đến bên cửa sổ.

Đêm đã rất khuya, ngoài cửa sổ chỉ còn lại một, hai ngọn đèn.

Khi cô đưa cốc giấy đến bên môi lần nữa, sau lưng nổi lên một cảm giác khác thường.

Cô biết, là Hà Chí Bân đứng phía sau.

“Tối nay có thắng không?” Chung Đình hờ hững hỏi.

“Thắng, còn thắng khá nhiều nữa.”

“Vậy tôi tới không ảnh hưởng đến anh chứ?”

“Ảnh hưởng phương diện nào của tôi?” Anh khẽ hỏi ngược lại.

Trái tim Chung Đình đập một nhịp, “Đi thôi, ra ngoài xem anh chơi bài.”

Cô định xoay người, đầu vai lại bị một bàn tay đè lại, sức mạnh nặng trĩu, giữ cô đứng tại chỗ.

Mùi rượu nhàn nhạt chạy tán loạn giữa họ, thân thể Chung Đình cứng ngắc tại đó, tim đập thình thịch.

Một hơi thở xa lạ tràn qua tai, người đàn ông sau lưng thấp giọng nói: “Đổi cách khác đi.”

Hơi thở nóng bỏng hạ xuống cùng giọng nói, kèm theo sự đụng chạm như có như không, lướt nhẹ qua cần cổ cô. Bờ vai thoáng run lên, Chung Đình nghiêng đầu tránh. Hà Chí Bân bóp cằm cô, trực tiếp cúi đầu hôn đôi môi cô.

Không có phản kháng mãnh liệt, đương nhiên, cũng không có đáp lại. Anh để chiếc cốc giấy bị bóp biến dạng trong tay cô lên bệ cửa sổ, xoay vai cô qua, hôn cô, dùng thân thể đè cô vào tường.

Chiếc cốc giấy vẫn chưa để ổn, rớt xuống từ bệ cửa sổ, nước đổ làm ướt sàn nhà, chảy quanh dưới chân họ.

Đôi môi khô khốc, đầu lưỡi ẩm ướt, hàng mi rung rung, Chung Đình nhắm mắt lại. Thân thể dần mềm đi theo bản năng, dần tỏa ra mùi hương quyến rũ. Nghe theo sự sai khiến của dục vọng, cô gượng tay lên, từ từ ôm lấy cổ anh, bàn tay khế vuốt lưng anh qua lớp áo sơ mi, hết như muốn phân biệt hình dạng của từng bắp thịt.

Ý thức và lý trí âm âm biến mất, cảm kỷ và kích thích phóng đại khoái cảm. Đờ người mịt mờ hư vô, sự vui vẻ là chân thật nhất.

Nụ hôn này mở đầu đầy mạnh mẽ, được đáp lại, Hà Chí Bân nhanh chóng giảm lực, dịu dàng triển miên.

Người đàn ông và người phụ nữ quấn quýt lấy nhau, gió ngoài cửa sổ thổi vù vù, kính vang ù ù. Qua một cánh cửa, người bên ngoài không biết xảy ra chuyện gì, phá lên cười điên cuồng một hồi. Hà Chí Bân đột nhiên luồn tay vào từ cổ áo cô, tim đập điên cuồng, cô đẩy anh ra.

Anh khẽ cười, hôn cô lần nữa. Một lát sau, đôi môi lại di chuyển đến bên tai cô, thở hỗn hển thô ráp, dùng bàn tay chai sạn vuốt cần cổ mảnh khảnh của cô.

“Đến nhà anh nhé?”

15. Chương 15: Hạ Vi

Cánh cửa nhỏ đột nhiên mở ra, mọi người bất giác bắt cười nói, nhìn về phía cửa.

Hà Chí Bân dẫn Chung Đình ra, gian ngoài khói thuốc mù mịt ngọt ngào. Anh quơ lấy áo khoác, “Chúng tôi đi trước đây, mấy anh tiếp tục đi...”

Lão Vạn: “Mới đến đã đi rồi? Không chơi nữa à?”

Đôi mắt thì nhìn Hà Chí Bân, khóe mắt thì quan sát Chung Đình.

“Đi đây, hôm nào hẹn lại...”

Hà Chí Bân mặc áo xong, kéo cổ áo, nhìn Tiểu Lục thay cho anh trên bàn bài, “Cậu cứ tha hồ đánh, thắng thì tính cho cậu, thua thì tìm tôi.”

Hẹn chơi cả đêm, Hà Chí Bân tạm thời rút lui, mấy người đàn ông có mặt không khỏi mắng anh. Có điều tình hình hiện tại, trong lòng mọi người cũng hiểu vài phần, cũng không tiện ép ở lại, mắng xong lại dặn anh đi đường chậm một chút.

Trước khi đi, lão Vạn nói với Chung Đình bằng giọng có phần gần gũi, “Buổi tối uống không ít đâu, đi đường kêu chú ấy lái chậm một chút, đừng có ẩu.”

Chung Đình mỉm cười.

Hà Chí Bân khẽ ôm vai Chung Đình, nói với lão Vạn, “Đừng nói nhảm nữa, bọn em đi đây.”

Đêm khuya như một đại dương đen kịt, xe chạy như bay một mạch về nội thành.

Lái xe vào nhà để xe dưới hầm của một tiểu khu kiểu Âu, Hà Chí Bân kéo cổ tay Chung Đình vào thang máy. Cánh cửa thang máy còn chưa kịp khép lại, anh ôm cô vào lòng, nâng mặt cô lên hôn đầy mạnh mẽ.

Buồng thang máy từ từ lên cao trong đêm khuya vắng lặng, cảm xúc mạnh mẽ kìm nén cả đường về bắt đầu phóng thích, họ hôn nhau không chút kiêng kỵ. Ánh đèn hắt vào mí mắt, khiến người ta hơi chóng mặt.

Không biết ra khỏi thang máy thế nào, rồi mở cửa như thế nào.

Sau khi vào nhà không bật đèn, Hà Chí Bân ôm eo Chung Đình rồi dè cả người cô vào cửa. Anh cởi chiếc áo khoác và cái túi dây xích trên vai cô ra, rồi quăng lên mặt bàn chỗ cửa.

Trong bóng tối là một loạt âm thanh của dây xích sắt chạm vào đá cẩm thạch, người đàn ông cong lưng, nơi ấy chạm vào cô, anh vui mặt vào cần cổ cô vừa hôn vừa liếm. Sau lưng, cách lớp vải mỏng, một đôi tay vuốt ve qua lại, theo bờ eo cô lặng lẽ xuống dưới... Hai tay Chung Đình ôm cổ anh, giữa từng đợt khiêu khích như thế, bầu ngực không ngừng ưỡn lên. Cảm giác trong cơ thể như từng cơn sóng ập tới.

Thị lực không thích ứng với sự thay đổi của ánh sáng, cô hoàn toàn không thấy rõ dáng vẻ của căn nhà này. Khi đang hỗn loạn, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng lơ mơ màu trắng trên mấy món đồ gia dụng, in lồng ham muốn vụt sáng trong lòng.

Đây là một thế giới khác, hỗn loạn, kích thích, tự do và phóng túng.

Trên cánh cửa lạnh lẽo, ánh mắt người phụ nữ mơ màng. Một bàn tay tìm móc khóa sau lưng cô không có kết quả, vòng lên phía trước. Cô đặt cằm trên vai anh, như bị chạm nên nhột, khẽ cười một tiếng, mặt dính sát vào cổ người đàn ông, dịu dàng vô tận.

Bỗng nhiên, bên tai “cạch” một tiếng, chiếc đèn chùm trên trần nhà chột sáng choang.

Hết thấy mọi thứ dừng phắt lại, hết thấy mọi thứ chột kết thúc. Ánh sáng ập tới như giội một gáo nước lạnh, hai người dựa vào cửa bất động.

Xoay người, Hà Chí Bân nheo mắt nhìn về phía một góc phòng khách.

Chiếc đèn chùm pha lê xa hoa này có hai công tắc, một cái ở chỗ cửa ra vào, một cái ở bên bàn ăn. Dưới ánh đèn chói mắt, một người phụ nữ tóc dài dựa bên bức tường trắng. Cô nàng đứng một cách thoải mái, cánh tay phải cong lại, đầu ngón tay dừng trên công tắc màu trắng, duy trì động tác bật đèn.

Ánh đèn màu trắng rọi sáng không bị cản trở, chiếu sáng khuôn mặt cô trắng nõn lạ thường. Khi bất động, cô hơi nghiêng đầu, nhìn thẳng về phía anh, ánh mắt ẩn nhẫn có sự khiêu khích ngấm ngấm.

Sau khi tạm dừng hai giây, ánh mắt Hà Chí Bân nhìn lướt căn phòng một vòng với vẻ hồ hững mà cảnh giác, xác định không còn ai khác nữa.

Hạ Vi nhìn ra ý đồ phòng của anh, khẽ nhếch khóe môi đầy khinh thường. Nghiêng đầu sang phải thêm một chút, vượt qua anh, nhìn sau lưng anh, nửa thân người của người phụ nữ lộ ra.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Chung Đình đại khái hiểu rõ tình hình trước mắt.

Điềm tĩnh sửa sang áo quần, cô không nói câu nào, cầm lấy áo khoác và túi xách, mở cánh cửa sau lưng. Cánh tay bị Hà Chí Bân níu lại, anh nhìn cô, “Anh tiễn em.”

Gạt tay anh ra, cô mở cửa rồi đi.

Cô đi rồi, Hà Chí Bân không đuổi theo.

Trầm mặc đứng bên cửa một lúc, anh tìm thuốc lá trên người rồi châm lửa, rít hai hơi, sải bước đi về phía bàn ăn.

Trên mặt bàn bằng gỗ thật sáng bóng, một chiếc túi xách Birkin màu đen đặt bên lọ hoa cắm hoa tươi. Hạ Vi nhìn Hà Chí Bân cầm chiếc túi, cô bước nhanh sang, giành với anh.

Đàn ông thật sự dùng sức, thì phụ nữ hoàn toàn không đấu lại. Hà Chí Bân ngậm thuốc trong miệng, mặc cho cô lôi kéo, động tác tay không hề bị ảnh hưởng. Chiếc túi xách bị dốc ngược, ví tiền, khăn giấy, mỹ phẩm linh tinh rơi văng vãi đầy trên bàn dưới đất.

“Anh trả lại cho tôi... Trả lại cho tôi... Đồ khốn nạn! Mẹ nó anh là đồ khốn nạn!” Hạ Vi không giành lại anh, nên đánh lưng anh.

Hà Chí Bân không phản ứng, nhanh tay lẹ mắt gạt ra một chùm chìa khóa trong đó. Anh đi về phía ban công, khi đi tháo một chìa trong đó ra, mở cửa sổ, ném mạnh vào đêm đen.

Quay trở lại phòng khách, không buồn nhìn người phụ nữ đang khóc đỏ cả mắt lấy một cái, anh ném chìa khóa còn lại lên bàn, đi vào phòng, nhà vệ sinh, ném hết quần áo đồ dùng mà cô để lại đây ra ngoài.

Hạ Vi lao tới cửa nhà vệ sinh, ôm anh từ phía sau. Hà Chí Bân hít sâu, ném hết quần áo trong tay, đẩy tay cô ra rồi xoay người.

Hai tay ngang hông buông ra, giây tiếp theo khi anh xoay người thì ôm chặt lấy anh lần nữa.

Cô dính vào người anh, vùi đầu vào ngực anh, khóc đến độ nói không thành tiếng, “Đồ khốn nạn... Tại sao phải xấu với em như vậy... Tại sao xấu với em như vậy...”

Đêm khuya không có bờ bến.

Tiếng giày cao gót giẫm trên mặt đường, âm thanh trống rỗng. Chung Đình đi một đoạn đường xa lạ, mãi không đón xe được. Đi qua một cửa hàng tiện lợi hai mươi tư giờ sáng đèn, cô vào mua gói thuốc lá.

Đứng trước cửa tiệm ngậm một điếu thuốc, trong cơn gió lạnh, ngọn lửa màu xanh lam bật lên từ chiếc bật lửa. Đôi mắt hờ hững nhìn chằm chằm ngọn lửa nho nhỏ một giây, cô khum tay châm thuốc, khẽ rít một hơi.

Chiếc áo khoác ngấn trên người bị gió đêm thổi phanh ra, hơi lạnh.

Hút nửa điếu, cuối con đường màu xanh xám rớt cuộc có một chiếc taxi xuất hiện. Cô đi đến lề đường chặn xe, hoàn toàn kết thúc một đêm hoang đường này.

...

Mấy ngày còn lại của tháng Mười, Chung Đình dồn hết tinh thần và thể lực vào công việc chuẩn bị cho studio, chọn dàn tập luyện, trang trí cửa tiệm, thông báo tuyển nhân viên, tất cả đi theo lịch trình. Mọi chuyện lớn nhỏ, cô tự xử lý tất cả, ngày nào cũng rất bận.

Đầu tháng Mười Một, Hà Gia Tuấn xuất viện. Mẹ Hà gọi điện cho Chung Đình, muốn cô thanh toán. Đi rồi mới biết, người nhà họ Hà bắt cô đến còn có một suy nghĩ khác — Sau khi về nhà, Hà Gia Tuấn phải mời họ lý, bà ta bắt Chung Đình phải thanh toán số tiền này trước.

Sau khi biết chuyện, Chung Thấm có phần tức không chịu nổi, thái độ của Chung Đình trong chuyện này quá mềm yếu, gần như không giống cô.

“Bà ta muốn mời họ lý thì cứ mời họ lý đi, lỡ như bà ta cầm tiền rồi hoàn toàn không mời thì sao? Hơn nữa, không phải trước đó trả hết phí dinh dưỡng rồi à?” Chung Thấm không hiểu rõ chuyện này lắm, đây không phải là phong cách giải quyết vấn đề của Chung Đình.

Trong nhà hàng Âu ngập tràn ánh mặt trời, Chung Thấm dùng ống hút một ly nước cam. Là phụ nữ mang thai, làn da cô ấy ngược lại ngày càng đẹp, phủ bằng một lớp sáng bóng màu mật ong.

“Được rồi, không phải chị lái xe phân tâm thì cũng không đụng cậu ấy mà.”

“Đúng là chị đụng người ta, nhưng cũng không thể moi tiền thế được.”

Chung Đình mỉm cười, “Được rồi không nói chuyện này nữa, nói gì vui hơn đi. Đạo này cảm thấy thế nào?”

“Thế nào được nữa chứ, ăn càng ngày càng chẳng thấy ngon, bây giờ mẹ anh ấy ngày nào cũng tới nấu cơm cho em, em không nuốt trôi một miếng, không ăn thì ngại, mệt lắm.”

“Thật sự ăn không nổi thì cứ nói rõ, đừng ráng ăn.”

“Nói thì dễ, đến hoàn cảnh đó thì chị biết khó từ chối đến thế nào.”

“Em xin nghỉ bao nhiêu ngày vậy, nghỉ đến bây giờ mà bên đơn vị không giục à?”

Sau khi kiểm tra có thai, Chung Thấm có một chỉ số hơi thấp hơn tiêu chuẩn, gia đình có một người họ hàng xa là bác sĩ phụ khoa, dọa cô ấy bằng một đồng trường hợp sảy thai sau khi có thai của mấy cô gái trẻ, dọa cô ấy nhất định phải bảo vệ thai cho tốt.

Chung Thấm nhất gan, thế là lập tức xin nghỉ kết hôn, nhân tiện còn xin nghỉ việc, nghỉ suốt đến giờ.

“Em định nghỉ hết ba tháng, nếu không thì cứ có chút không yên tâm được.”

“Lâu vậy à? Xin tiếp được không?”

“Để bố đi tìm chú Hoàng báo trước, không có vấn đề gì đâu.”

Chung Đình gật đầu.

Chung Thấm nói, “Đúng rồi, kêu bạn chị ở nước ngoài mua giúp em hai cuốn sách nhé, có hai cuốn sách nuôi dạy con em thích lắm, là sách tranh, trong nước không mua được.”

“Được, về gửi tên sách cho chị.”

“Bên chị thì sao, tiến triển thế nào, studio ấy.”

Chung Đình nhấp một ngụm cà phê, nhìn bên ngoài, “Thuận lợi lắm, ngày mai đi đến công ty trang trí nội thất quyết định kế hoạch thiết kế, chờ trang trí kết thúc là gần xong rồi.”

Công ty trang trí nội thất mà Chung Đình tìm do người quen giới thiệu. Công ty ở trong một tòa nhà văn phòng cao cấp, quy mô, giá cả đều tương đối vừa phải. Vốn liếng eo hẹp, sau khi so sánh mấy công ty, cô quyết định chọn công ty này.

Sau khi liên lạc hai lần, cô và kiến trúc sư hẹn hôm nay đưa tiền đặt cọc.

Anh chàng kiến trúc sư buộc tóc đuôi ngựa thấp chờ cô mãi, sau khi Chung Đình ngồi xuống ghế sofa, anh ta đến bên quầy bar rót trà.

Cách đó không xa, hai người đàn ông đang ngồi nói chuyện phiếm trên chiếc ghế mây thư giãn bên cửa sổ, một người đàn ông trong đó nhìn về phía cô, quay đầu nói hai câu, rồi lại tò mò quay sang nhìn.

Khi bị ai đó nhìn chằm chằm thì sẽ có cảm giác, Chung Đình đón nhận ánh mắt của người đàn ông, xa xa, người đàn ông đó mỉm cười với cô, rồi tự nhiên đi tới.

Cô không có ấn tượng với người này, nhưng vẫn đứng dậy.

“Người đẹp, còn nhớ tôi không?”

“Tối hôm đó cô đi chung với Chí Bàn tới đánh bài, cô cũng chưa chơi gì mà đã đi rồi...”

Người đàn ông mỉm cười, người làm ăn toàn là người nhay bén, gặp mặt một lần cũng nhận ra được.

Chung Đình hiểu ra, có phần chậm chạp nhếch môi mỉm cười, “Thảo nào trông hơi quen.”

Anh chàng kiến trúc sư bên cạnh bưng cốc trà tới, nhìn hai người, cười, “Thì ra là quen ông chủ của chúng tôi, không nói sớm.”

Người đàn ông hỏi, “Gia đình có nhà cần trang trí ư?”

“Có một cửa tiệm phải làm.”

Người đàn ông chất lưỡi, “Sao không kêu Chí Bàn nói một tiếng,” anh ta nhìn kiến trúc sư bên cạnh, “Giá cả bàn xong hết rồi à?”

Anh chàng kiến trúc sư gật đầu.

“Bớt thêm mười lăm phần trăm.”

Anh chàng kiến trúc sư cười, nhìn Chung Đình, “Được được, cô nói sớm là bạn của ông chủ chúng tôi là tính thẳng giá nội bộ rồi.”

Chung Đình lịch sự nói cảm ơn, người đàn ông giơ tay xoa cái đầu trọc của mình, cười nói, “Ấy, cảm ơn gì chứ, tôi với đám Chí Bàn là anh em cả. Thế này đi, tôi gọi cho Chí Bàn, buổi tối cùng ăn bữa cơm nhé. Lần trước hai người đi nhanh quá, cũng không làm quen đằng hoàng một chút.”

Nói đoạn anh ta định móc di động.

“Không cần đâu, buổi tối tôi còn chút việc.”

“Bạn hơn nữa cũng phải ăn cơm chứ...”

Bất chấp sự từ chối của cô, anh ta bấm điện thoại.

Chung Đình không kịp ngăn cản nữa, điện thoại đã nổi máy. Anh ta nháy mắt với cô, nói với đầu bên kia, “Chí Bàn này, có biết hôm nay ai đến công ty tôi không?”

Đầu bên kia không biết trả lời câu gì, người đàn ông chợt cười mắng một câu: “Cút mẹ cậu đi...”

Nói đùa đôi câu, người đàn ông nói: “Người đẹp lần trước đi chung với cậu tới chơi bài đấy, buổi tối cậu có sắp xếp gì không, tôi gọi hai người buổi tối cùng ăn bữa cơm, còn đến chỗ lão Vạn nữa, thế nào?”

Trong phòng bao của trung tâm spa, Hà Chí Bàn vừa massage xong.

Khoác áo choàng, anh nằm trên giường massage xem tivi. Cô bé ở đây bưng trà nóng tới, anh cầm điện thoại, ra hiệu cho cô bé cứ để xuống.

“Người đẹp nào?” Anh hỏi.

16. Chương 16: Nhân Tửu

Lần nào chơi bài cũng có cả đám nam nữ, người dẫn người đến chung, kết quả cũng chẳng biết ai với ai.

Hà Chí Bàn hoàn toàn không biết anh ta nói ai, nhưng hỏi xong, trong lòng lại mơ hồ có một cảm giác.

Ngay trước mặt Chung Đình, người đàn ông không tiện trả lời anh, úp úp mở mở cười nói: “Cậu giả vờ gì chứ, bây giờ tôi không mời người ta nổi, nên hỏi cậu buổi tối rồi cuộc có đi hay không?”

Khẽ “ồ” một tiếng, Hà Chí Bàn ngồi nhồm dậy, bưng tách trà.

“Đưa điện thoại cho cô ấy đi.” Anh nói.

Đưa di động đến trước mặt Chung Đình, người đàn ông cười nói, “Chí Bàn muốn nói mấy câu với cô.”

Chung Đình nhận lấy.

“Chung Đình?” Đầu bên kia hỏi.

Chung Đình đi sang một bên, “ừm” một tiếng.

“Chỗ của em bắt đầu trang trí rồi ư?”

“Hôm nay đưa tiền đặt cọc, đúng lúc gặp bạn của anh.”

“Tốc độ nhanh thật.”

Chung Đình không nói gì.

“Buổi tối có bận không, cùng ăn bữa cơm nhé?”

Giọng Chung Đình vẫn như bình thường, “Xin lỗi, tối nay có hẹn rồi.”

Sau khi làm mất lòng cô đêm đó, Hà Chí Bản từng hẹn cô mấy lần, nhưng toàn bị từ chối một cách hờ hững. Giữa nam và nữ chú trọng sự ăn ý, trong quá trình anh tình tôi nguyện, một khi có người không thoả mái, thì trò chơi không chơi tiếp được nữa. Trong lòng anh hiểu rõ.

Một âm bật hơi vang lên, Hà Chí Bản hình như bật cười.

“Vậy lần sau lại hẹn.”

Chung Đình nói: “Được.”

“Đừng cúp máy, em đưa điện thoại cho anh ta đi.”

Sau khi người đàn ông nhận lấy di động, Hà Chí Bản hình như lại giúp cô trả giá.

Người đàn ông không tránh Chung Đình, trực tiếp cười mắng nói qua lại với Hà Chí Bản mấy câu.

Cúp điện thoại xong, anh ta mỉm cười nhìn Chung Đình, rồi dặn anh chàng kiến trúc sư, “Tiểu Dương, giảm thẳng hai mươi phần trăm đi, vật liệu dùng loại tốt nhé.”

Trong phòng bao, Hà Chí Bản nói chuyện điện thoại xong thì vứt di động qua một bên, đôi mắt tiếp tục nhìn tivi chằm chằm.

Tivi đang phát một bộ phim mới, hình ảnh lờ lợ, nhạc nền hơi ồn ào. Vừa massage xong, thân thể vô cùng dễ chịu, anh hút thuốc im lặng xem, tâm tư bất giác trôi tận phương xa.

Hoàn hồn lại, anh mới ý thức được vừa rồi nghĩ đến gương mặt nào.

Vô tình hay cố ý, anh nhớ đến một mùi hương. Mùi hương trong mái tóc người phụ nữ, mùi dầu gội đầu nhàn nhạt, hòa lẫn mùi nước hoa có phần lạnh cảm.

Cong tay búng một đoạn tàn thuốc ở đầu giường, anh nheo mắt rồi rít một hơi, đôi mắt mệt mỏi nhìn không trung. Sau khi bất động một giây, làn khói thuốc bị đè xuống đột nhiên tràn ra từ mũi miệng.

Trong lòng hơi bức bối, có người gõ cửa hai cái. Là quản lý phụ trách của trung tâm.

“Giám đốc Tôn về rồi, em có nói với chị ấy, chị ấy kêu anh trực tiếp đi tìm chị ấy.” Người quản lý phụ trách mặc đồng phục trông khá trẻ, có vẻ rất quen thuộc với Hà Chí Bản.

“Ồ...”

Nghiêng người dụi tắt thuốc trong gạt tàn, Hà Chí Bản ngồi dậy, chậm rãi đeo đồng hồ đeo tay.

Phòng làm việc của Tôn Dung nằm trong khu làm việc ở tầng bốn của trung tâm spa.

Cửa mở hé, Hà Chí Bản gõ cửa hai cái, rồi đi vào.

Phòng làm việc rất lớn, vào cửa là nhìn thấy ngay một dãy ghế sofa bằng da thật màu sẫm, người phụ nữ ngồi bất chéo chân ở góc phía nam, đang giơ tay xoa cổ. Sofa đối diện một chiếc bàn làm việc lớn, cả mặt bên hông là kính sát sàn, ban ngày ánh mặt trời có thể chiếu sáng hoàn toàn mặt bàn.

Người phụ nữ thoạt nhìn có vẻ hơn ba mươi tuổi, chăm sóc cơ thể thích hợp, mái tóc dài uốn xoắn, mặc một bộ đồ cắt may vừa người màu xanh. Chân mang một đôi giày cao gót rất nhỏ. Cho dù ngồi, thì tư thế của cô cũng vô cùng đoan trang.

Máy tạo độ ẩm trên bàn không ngừng phun sương trắng. Nhìn thấy người vào, trong làn sương, cô khẽ nâng mí mắt.

Hà Chí Bản đi tới, tùy ý ngồi xuống, nhìn cô.

“Đi đâu mà mệt như vậy?” Anh hỏi.

“Đến chỗ người bạn tập yoga.”

Tôn Dung là bà chủ nơi này, trong trung tâm ba tầng này có lớp yoga, nhưng cô không bao giờ học giáo viên mà mình mời đến, mỗi tuần đều đến tiệm của người bạn.

“Chị cũng là ở không tìm chuyện làm.”

Tôn Dung khẽ lườm anh một cái, bưng cốc nước ở trước mặt lên uống. Theo động tác, chiếc vòng bằng kim loại đeo trên cổ tay tuột xuống một đoạn theo cánh tay, sáng bóng lấp lánh.

“Nghe nói gần đây Hạ Vi quậy khắp nơi, tôi thì thấy bộ dạng cậu rất rảnh rồi đấy.”

Dựa lưng vào sofa, Hà Chí Bàn dang một cánh tay. Anh tắm xong không lâu, phần tóc trên trán vẫn còn hơi ẩm, cả người trông rất sạch sẽ.

“Nghe nói từ đâu vậy?”

“Cái tính khí của cô ấy, cậu còn sợ có ai không biết à.”

Hà Chí Bàn không nói gì, vẻ mặt lạnh nhạt chẳng sao cả.

Đôi mắt nhỏ dài liếc nhìn anh, Tôn Dung nói, “Hôm nay tới có chuyện gì?”

Anh không định vòng vo, “Đại lý của Nhân Tửu, bên chị có cách không?”

“Cậu muốn làm à?”

“Vậy cũng phải xem có làm được hay không đã.”

Tôn Dung nhìn anh chằm chằm một giây, mỉm cười.

“Thật sự muốn làm thì có gì mà không làm được, cái chỗ nhỏ xíu thế này, có được mấy người chứ.”

Cô suy nghĩ, nói, “Gần đây có mấy người đang theo dõi, nếu cậu muốn làm thì phải tranh thủ, có điều ra giá không thấp đâu. Có thể giúp cậu đi hỏi thử, tự cậu chuẩn bị tâm lý đi.”

“Hỏi trước đi đã, những chuyện khác nói sau.”

“Cậu có thể chuyển nghề rồi đấy, mấy thứ kia kiếm được mấy đồng chứ.”

Tôn Dung liếc nhìn anh, mỉm cười, “Nói đi cũng phải nói lại, nếu giúp cậu lấy được, thì tôi có lợi gì?”

Hà Chí Bàn nhìn cô: “Thích cái gì thì nói với tôi một tiếng.”

Tôn Dung bĩu môi, cười có phần khinh thường.

Trong thành phố này, có thứ gì cô thích mà không mua nổi chứ?

Sau khi trò chuyện mấy câu, Hà Chí Bàn đứng lên định đi.

“Không ở đây ăn cơm à?” Tầng hai có nhà hàng buffet.

“Lần sau đi,” Hà Chí Bàn nói, “Đi đây.”

Bóng lưng người đàn ông biến mất bên cánh cửa, Tôn Dung ngồi một hồi, thông thả đứng lên, cầm tách trà đi đến bên cửa sổ sát sàn.

Dưới lầu đối diện với bãi đậu xe, ra bên ngoài là một con đường nhộn nhịp. Giờ cao điểm tan tầm, trên đường xe cộ đông nghịt. Một lát sau, người đàn ông đi ra khỏi tiệm, lên chiếc Mercedes màu đen mà khi về cô đã chú ý thấy.

Xe từ trước cổng trung tâm từ từ quẹo vào làn xe, hòa vào dòng xe lúc sập tối.

Sau khi ra khỏi chỗ của Tôn Dung, Hà Chí Bàn đến tiệm thanh toán hết nợ tháng trước. Cao Dương đang trông tiệm, buổi tối hai người cùng gọi thức ăn ngoài. Khi anh ra khỏi tiệm là hơn chín giờ.

Khi kết thúc, anh không về nhà, chiếc xe ở trên đường quẹo sang hướng khác, đến tiểu khu đã khá quen thuộc này.

Đây là tiểu khu kiểu khép kín toàn bộ có quản lý tài sản đầu tiên trong thành phố. Nhưng mười mấy năm trôi qua, tiểu khu đã cũ kỹ, cỏ cây mọc lẫn lộn, ban đêm rất tối.

Sau khi tắt máy xe, Hà Chí Bàn cởi dây an toàn, dựa vào lưng ghế ngồi yên một hồi, cảm di động lên.

Khi điện thoại đổ chuông, Chung Đình đang ngồi trên sofa, dùng laptop tra tài liệu. Trước khi nhấc và nói máy, cô do dự hai giây, cuối cùng vẫn nhận máy.

“Là anh đây.”

“Ừm.”

“Ở nhà ư?”

Cô “ừm” thêm một tiếng, nhìn màn hình laptop, hỏi, “Có chuyện gì không?”

Giọng người phụ nữ hồ hững, người đàn ông thì bị làm cho nổi lên lửa giận.

Tay nghịch bật lửa, Hà Chí Bàn ngửa đầu vào lưng ghế, giọng nói trầm thấp lười biếng, “Hồi chiều có một chuyện quên nói với em.”

“Chuyện gì?”

“Em không cần trả tiền hộ lý cho Hà Gia Tuấn đâu. Anh trả cho em.”

“Không cần đâu,” cô để laptop lên bàn trà, chậm rãi đi đến bên bàn ăn rót nước uống.

“Cậu ấy còn phải nằm ở nhà hai tháng nữa, bồi thường một chút cũng là chuyện nên làm.”

Cô nói xong, anh không nói gì.

Trong ống nghe yên lặng.

Hà Chí Bàn nói, “Em xuống đi, anh ở dưới lầu nhà em.”

Chung Đình không lên tiếng. Nghe tiếng luồng không khí trong điện thoại, anh tìm thuốc rồi châm lửa, nhìn khoảng không tối đen như mực ở trước mặt, đầu lưỡi chống gò má.

Anh nói bằng giọng có chút vô lại, “Cho chút thể diện đi, gặp một lần là anh đi thôi.”

Chung Đình cúp điện thoại.

Hà Chí Bàn ném di động sang một bên, ngồi không nhúc nhích.

Mười phút sau, phía cầu thang có một bóng người cao gầy xuất hiện, đi thẳng về phía xe anh.

Một tiếng động âm thầm, Hà Chí Bàn mở khóa xe.

Khi anh hút thuốc không mở cửa sổ, trong xe nồng nặc ngột ngạt. Chung Đình lên xe. Anh hạ hé cửa kính, nghiêng người, neoh mắt nhìn cô. Cô mặc áo len cổ chữ V màu sậm và chiếc quần bó, gương mặt không trang điểm, làn da trắng ngần sáng ngời.

Yên lặng một hồi, anh đưa hộp thuốc cho cô, đẩy ra cho cô một điếu.

Trong ngoài xe đều rất tối, cũng rất yên tĩnh. Trong làn khói thuốc lượn quanh, sự tối tăm và yên tĩnh thể này có một loại không khí đặc biệt. Chung Đình nghiêng mặt sang, nhìn chằm chằm hộp thuốc lá, rút một điếu trong đó.

Hà Chí Bàn cười cười, nghiêng người sang châm lửa cho cô.

Khoảnh khắc đầu thuốc cháy sáng, một luồng khói màu xanh bay lên nơi đầu ngón tay. Ánh mắt Chung Đình hồ hững, nhìn thẳng màn đêm trước mặt. Hà Chí Bàn cũng châm một điếu, hai người lẳng lặng ngồi trong xe hút thuốc, trầm mặc.

Khi hút gần hết một điếu, Chung Đình rút cuộc liếc nhìn anh: “Đi đây...”

Mở cửa xe, cửa khóa.

Chung Đình quay mặt lại, nhìn thấy Hà Chí Bàn hạ cửa kính xuống, ném tàn thuốc. Cơn gió lạnh ập vào, cuốn tan khói thuốc. Anh xoay người kéo tay cô qua, ôm người cô rồi hôn xuống. Động tác của anh đột ngột, mang theo sự mạnh mẽ thô bạo đầy nam tính.

Chung Đình bất ngờ bị anh ôm cứng trong lòng, trước mắt choáng váng, chỉ cảm thấy anh điên cuồng mút lưỡi cô.

Cô chống lại, anh hôn càng sâu, đè chặt cô trên ghế.

Cơn gió đêm bên ngoài xe âm thầm gào thét.

Nụ hôn này dài đằng đẵng, dài đến mức Chung Đình không biết khi nào thì dừng lại. Trong cơn choáng váng như giấc mộng, cô không thấy rõ mặt anh, chỉ cảm thấy quanh mình toàn là hơi thở tràn đầy tính xâm lược của anh.

Đôi môi lạnh buốt kề sát bên tai cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Không nhớ anh thật ư?”

17. Chương 17: Đi Bơi

Không chờ cô trả lời, nụ hôn của anh trở lại khốc môi mềm mại của cô.

Lần này, anh hôn rất dịu dàng, rất tỉ mỉ, bàn tay vuốt dọc theo sống lưng, đường cong bờ eo, khiến thân thể cô run rẩy. Làn gió đêm thổi vào từ ngoài cửa sổ, rất lạnh, giữa nơi môi lưỡi giao hòa có một khoảng ẩm áp ẩm ướt. Cảm giác dần dần được nâng lên, Chung Đình khép mắt, thân thể bắt đầu đáp lại.

Trong xe chật chội không thoải mái, anh ôm eo cô điều chỉnh tư thế một chút, cố gắng hết sức để cô dễ chịu. Cô say đắm hôn trả lại anh, ôm lưng anh, vuốt ve gáy anh. Mái tóc anh không mềm không cứng, xúc cảm nhẹ nhàng, lướt chậm rãi nơi bàn tay cô.

Tiếng gió lay động ngọn cây được giấu sau tiếng hít thở, tiếng hôn nhau và tiếng vuốt ve quần áo. Trong lòng Chung Đình vừa cảm thấy trống rỗng hư vô, vừa cảm thấy tỉ mỉ chân thật. Hai loại cảm giác thay phiên nhau, sự kích thích không nói nên lời.

Có chiếc xe đi ngang qua, đèn xe mờ mờ xuyên qua bóng tối, rọi sáng từ xa xa.

Tốc độ xe chậm, ánh sáng không có tiêu điểm bình thản bò qua người họ. Hà Chí Bân không dừng lại, đè lên cô tiếp tục hôn.

Chung Đình khẽ mở mắt.

Trong quầng sáng mịt mờ, cô thoáng thấy thái dương, lỗ tai của người đàn ông, tiếp đó là trần xe màu xám đậm, khi thì rõ ràng, khi thì ẩn sau gương mặt mơ hồ của anh.

Như có cảm ứng, Hà Chí Bân hơi ngẩng mặt nhìn cô.

Chiếc xe kia rời khỏi, xung quanh lặng lẽ chìm vào bóng tối. Thân thể dính chặt của họ, gương mặt nhìn nhau chăm chú, cùng rơi vào sự yên tĩnh. Khi bắt động, hô hấp dồn dập từ từ chậm lại.

Khuôn mặt họ rất gần nhau, Hà Chí Bân nhìn vào đôi mắt cô. Ánh mắt người phụ nữ lạnh lùng, thậm chí có chút dịu dàng trầm tĩnh, tựa như một ngọn lửa ngấm cháy trong cơn mưa phùn. Cô giơ tay lên xoa mặt anh, bị anh đè lại.

Bàn tay trong lòng bàn tay vừa mềm vừa lạnh, nắn bóp một cái, anh nâng cô ngồi thẳng hơn một chút.

Cứ như vậy ôm cô yên lặng mấy giây, Hà Chí Bân vươn tay lấy thuốc lá trong hộp đựng đồ. Động tác của anh vội vàng, mạnh mẽ, sau khi lách cách một hồi, chiếc bật lửa bằng kim loại bị ném trở lại, phát ra âm thanh lạnh lùng.

Hút nửa điếu, anh chống tay lên tay lái rồi quay mặt sang, cúi đầu nhìn cô. Chung Đình dựa nghiêng vào ghế ngồi, chiếc cổ áo bị anh kéo lệch trễ xuống vai, ánh mắt nhìn thẳng phía trước.

Hà Chí Bân sờ mặt cô, bàn tay kẹp thuốc lại đưa xuống, kéo một bên cổ áo cô lên, che khuất dây áo lót màu sạm lộ ra ngoài.

Chung Đình vuốt tóc.

Anh búng tàn thuốc, rồi lại sờ mặt cô, “Còn giận ư?”

Cô không lên tiếng.

“Ngày mai cuối tuần, có sắp xếp gì không?”

“Nếu không có sắp xếp gì thì ngày mai đi bơi với anh nhé.”

Hôm sau trời mưa.

Chung Đình xuống lầu trễ năm phút, xe đã chờ ở dưới lầu.

Cơn mưa rất nhỏ, Hà Chí Bàn không ngồi trong xe, mặc bộ âu phục thoải mái màu sậm, đứng bên cửa xe. Mưa phùn nhẹ rơi xuống vai anh, anh đang nói chuyện điện thoại. Trong điện thoại không biết đang nói gì, anh thỉnh thoảng khẽ chau mày.

Sắc trời âm u, những đóa hoa và cây cối tỏa hương thoang thoang ướt át, xung quanh có tiếng mưa rơi tí tách.

Hà Chí Bàn thấy cô đi ra, không cúp điện thoại, vòng thẳng sang ghế phụ giúp cô mở cửa. Cô băng qua màn mưa rồi bước lên xe. Sau khi hai người đều lên xe, anh vẫn nói chuyện điện thoại, đang bàn chuyện làm ăn.

Cúp điện thoại, Hà Chí Bàn lướt nhìn quần áo của cô một cách công khai. Ánh mắt quay trở lại gương mặt cô, phát hiện cô đeo khuyên tai. Hai cái khuyên tròn nho nhỏ, lấp ló giữa mái tóc ngắn.

Mỉm cười, anh sang số nổ máy xe, không nói gì cả.

Nơi họ đi là câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ nằm trong một khách sạn năm sao ở khá xa.

Hồ bơi chỗ này nhỏ hơn hồ tiêu chuẩn, nhưng nước rất sạch. Trời mưa nên không có ai đến, khi Hà Chí Bàn thay đồ xong đi vào, bên trong chỉ có một người khách, vừa bơi xong, đang lau tóc.

Anh đi đến bên một cái ghế dựa để trống, ném khăn lông và kính bơi, cả người chỉ có một chiếc quần bơi màu đen bó sát.

Vóc dáng anh không cường tráng, không có cơ bắp tiêu chuẩn gì, nhưng tập thể hình quanh năm, nên giữ dáng khá tốt, vai rộng eo thon. Thấy Chung Đình vẫn chưa đến, anh làm nóng người đơn giản ở bên hồ.

Khi Chung Đình choàng khăn đi ra, anh vừa vặn ưỡn người nhảy xuống hồ. Nước hồ trơn mềm như tấm satin màu xanh, được cánh tay người đàn ông tạo ra từng bọt sóng màu trắng. Anh như cá lội, lao thẳng một mạch sang bờ bên kia.

Để đồ xuống, sau khi làm nóng người, Chung Đình đeo kính và mũ bơi.

Tháng Mười Một bơi lạnh nhất, cộng thêm trời mưa, Chung Đình vừa xuống nước thì rung mình một cái. Hơi thích ứng, cô vươn người, lặn sâu xuống đáy hồ. Đáy nước có vân ánh sáng như đường kẻ ô, xanh thẫm thẫm mà linh động.

Sau khi qua lại mấy vòng, Chung Đình thở hổn hển nằm bò bên hồ nghỉ ngơi.

Người đàn ông bơi sang, cởi kính bơi, vuốt nước trên mặt, “Có mệt không?”

Chung Đình gác tay bên bờ hồ, dòng nước lạnh như băng nhấp nhô lên xuống trước ngực, “Hôm nay hơi lạnh.”

“Anh thức dậy thì thấy trời mưa. Muốn đổi kế hoạch khác nhưng lại sợ em không đồng ý.”

Chung Đình mỉm cười, “Nói vuốt đuôi.”

Hà Chí Bàn cũng cười, sờ cánh tay để trần của cô, đến gần cô.

Dòng nước chảy len vào giữa thân thể, anh khẽ dè cô lên thành hồ.

Hai gương mặt ướt đầm, bốn mắt nhìn nhau.

Hai cánh tay anh vòng quanh cô, anh cúi đầu đặt lên trán cô, hơi thở lướt nhẹ qua làn da ướt át của cô, lạnh lạnh ngứa ngứa.

“Ai bảo em khó hẹn như vậy. Trước kia gọi điện thoại đêm không nhận, hửm?”

Sóng nước mềm mại, một tiếng hỏi vặn trong xoang mũi anh, trái tim cô nhộn nhạo theo.

Anh cúi đầu, khẽ chạm môi cô, giọng nói lạnh lẽo, “Còn định lờ anh bao lâu nữa đây?”

Nước hồ luôn ngập đến vai họ, dập dờn, vỗ vào làn da, phát ra âm thanh trong trẻo.

Hơi thở giao hòa, ánh nước phản chiếu trong mắt Chung Đình sáng rực. Cô sờ kính mạch nổi lên trên cổ anh, cảm nhận được nhiệt độ làn da người đàn ông.

“Đi thôi.” Cô nói.

“Đi đâu?”

“Nhà em.”

Mưa vẫn cứ rơi, đường đi kẹt xe. Dọc đường bật nhạc, Chung Đình thả lỏng nhìn cảnh mưa ngoài cửa sổ. Khi chờ đèn đỏ, Hà Chí Bân nắm tay cô một cách tự nhiên, nắm bóp gan bàn tay cô.

Xe chạy đến cổng tiểu khu, đang định vào trong, Chung Đình luôn im lặng không biết đã nhìn thấy gì.

Cô đột nhiên nói, “Chờ một chút, dừng xe.”

“Sao vậy?”

Anh dừng xe, nghi hoặc nhìn phía sau theo cô.

Qua cánh cửa kính với nước mưa rì rào, một cô gái đang đứng bên trạm gác của tiểu khu, sắc mặt Chung Đình hơi thay đổi.

Cô gái trông như sinh viên, đứng dưới tán cây long não ở cổng, cầm một chiếc ô màu sẫm, cái ba lô thể thao màu đen sau lưng làm cô trông rất nhỏ con. Những phiến lá phủ đầy trên cây được nước mưa gội ướt xanh biếc, cô mặc chiếc áo len cài nút màu kem cùng chiếc quần jean màu xanh đậm, mát mẻ giản dị. Mái tóc đen dài xõa trên mặt, không thấy rõ ngũ quan.

Mưa rất to, chiếc ô của cô cũng lớn, dáng vẻ cô đơn gần như bị cơn mưa vùi lấp.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô mờ mịt quay mặt sang, nhìn thẳng về phía họ.

Tiếng mưa rơi ào ào.

Qua cánh cửa kính xám đen và màn mưa rả rích, ánh mắt Chung Đình hoàn toàn trầm xuống.

18. Chương 18: Chân Vân

Người và xe lặng lẽ giằng co trong màn mưa. Chung Đình nói: “Mở cửa xe một chút...”

Khựng lại, Hà Chí Bân với tay ra ghế sau lấy ô cho cô. Chung Đình xuống xe.

Giây phút cửa xe mở ra, mùi của mưa gió ập vào, giây tiếp theo lại bị ngăn cách ở bên ngoài. Người phụ nữ che ô đi về phía cô gái trong cơn mưa.

Chặn ở cổng chính cản trở xe khác ra vào, Hà Chí Bân lái về phía trước một chút.

Đậu xe ở cách đó không xa, Hà Chí Bân gác tay lên lưng ghế phụ, uể oải châm điếu thuốc.

Sắc trời lúc sắp tối âm u, những ngọn đèn dọc phố lóe lên mịt mờ trong cơn mưa.

Phương Chân Vân đeo cái ba lô lớn, hơi nghiêng đầu, nhìn bóng người bước xuống chiếc xe màu đen cách đó không xa. Mưa lớt qua những cành lá trên cây trở thành giọt nước rơi xuống, mặt ô bị dội vang bộp bộp.

Bóng người ấy băng qua màn mưa, đi thẳng về phía cô. Xa xa, chỉ dựa vào một đường nét, trong lòng cô đã có câu trả lời khẳng định. Khóe môi khẽ nhếch, hệt như nở nụ cười.

Rất nhanh, Chung Đình đi đến trước mặt cô.

Con đường bên cạnh có xe gầm rú chạy qua, họ đứng dưới tán cây, im lặng trọn một phút.

Bọt nước bắn tung tóe rất nhiều vào mặt, vào chiếc áo khoác màu sẫm của Chung Đình. Áo khoác bị gió thổi phanh, làn gió chui vào cơ thể. Cô dùng tay túm chặt vạt áo trước, cánh tay che trước người, không dời đi.

“Sao em đến đây?” Chung Đình hỏi.

“Em muốn gọi cho chị, nhưng di động hết pin... Chỉ nhớ nhà chị ở đây thôi.”

Âm điệu giọng nói của cô gái là giọng nhẹ nhàng rõ ràng đặc trưng của con gái ở cái tuổi này, không nâng cao âm lượng vì tiếng mưa rơi ồn ào.

Chung Đình không lên tiếng.

Ánh mắt dời xuống, cô liếc nhìn cái hộp nhựa bên chân cô ấy. Cái hộp trong màu trắng ở ngay bên bàn chân mang chiếc giày canvas của cô ấy, mơ hồ có thể nhìn thấy, một con vật lông xù đang nằm bên trong. Là mèo.

Con mèo rất ngoan, cuộn tròn bên trong, neho mắt, không nhúc nhích. Chú ý đến tầm mắt cô, Phương Chân Vân ngồi xổm xuống xách hộp mèo lên, nâng đến giữa họ.

“Em cũng mang Meo Meo tới.”

Chung Đình nhìn đôi mắt trong veo của cô gái.

Đôi mắt này như thể đang nói cho cô biết: Trốn tránh vĩnh viễn không phải là kết thúc của một câu chuyện, mà chỉ là sự khởi đầu của một câu chuyện khác.

Hút hết một điếu thuốc, Hà Chí Bân nhìn người phụ nữ đi trở lại.

Đi theo sau cô còn có cô gái dưới tán cây. Không lên xe, cô che ô vòng qua đầu xe, đi đến bên cửa sổ phía anh.

Cô gái đứng cách một khoảng sau lưng cô.

Hà Chí Bân hạ cửa kính, im lặng nhìn người phụ nữ cúi người trước mặt, rồi liếc nhìn khuôn mặt sau lưng cô.

Nét mặt anh có phần hồ hững, “Không lên nữa?”

“Hôm nay không tiện, đưa em họ ở nơi khác tới, phải ở nhà em.”

“Được, vậy liên lạc sau nhé.”

Chung Đình nhìn anh, không nói gì nữa, đứng thẳng người rồi tránh sang bên một bước.

Cửa kính chậm chậm nâng lên, còn chưa khép hẳn, thân xe đã trượt về sau trong cơn mưa, hòa vào dòng xe.

Liếc nhìn bóng xe biến mất, Chung Đình đi thẳng vào tiểu khu. Phía sau, cô gái đi theo sát.

Vào cửa, bật đèn, đổi giày.

Chung Đình cởi áo khoác, bật điều hòa, vào toilet. Cột nước ấm áp chảy ào ào từ vòi nước, cô rửa tay lau mặt. Ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt có phần nhợt nhạt trong gương, cô dùng ngón tay vuốt mái tóc đã ướt một nửa, điều chỉnh nét mặt có phần căng cứng.

Hai phút sau, cô quay lại phòng khách. Trên sofa không có ai, ánh mắt nhìn qua, một bóng người đang vùi bên cửa sổ sát sàn.

Cô gái ngồi xổm ở đó trên mèo, khẽ cúi đầu, cong một cánh tay mảnh khảnh.

So với con gái cùng lứa thì Phương Chân Vân hơi gầy, chỉ có đường nét cằm có phần tròn trịa vì tuổi trẻ. Cô ngồi xổm, mái tóc đen xõa trên vai, vuốt ve mèo từng cái một. Nghe thấy động tĩnh, cô quay mặt lại, đôi mắt vừa đen vừa tĩnh lặng, mang một tầng sương ướt át.

Bốn mắt nhìn nhau, Chung Đình đi đến ngồi xuống sofa.

Cô lấy một điều thuốc trên bàn trà, “Sang đây ngồi đi.”

Phương Chân Vân đi sang rồi ngồi xuống.

Bên ngoài, trời đã tối hẳn, ánh đèn trong phòng có vẻ rất sáng, in lên cửa sổ.

“Đến đây thế nào?”

“Xe đường dài.”

“Việc học trong trường thì làm sao? Giáo viên có biết không?” Giọng của Chung Đình như một người cô.

“Hôm nay cuối tuần... Nhưng mà, không phải cuối tuần cũng không sao. Em tìm bác sĩ viết đơn, xin nghỉ bệnh một tháng. Trong trường cũng luôn biết, sức khỏe em không tốt lắm mà.”

Bật lửa bật hai lần cũng không có, rút cuộc, ngọn lửa màu xanh khẽ liếm đầu thuốc.

Chung Đình liếc nhìn Chân Vân, cô để bật lửa xuống.

“Làm sao biết tôi ở đây?” Làn khói nơi đầu ngón tay tự nhiên dừng lại bên gò má, bộ dạng, giọng điệu của cô đều rất bình thản.

“Chị không nhớ ư?” Phương Chân Vân nói, “Trước kia em có gửi thùng đồ giúp chị, nhà chị là địa chỉ này.”

Cô gái trẻ trung, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt đen nhánh, như một đóa hoa đón nhận ánh mắt mọi người, không yên lặng như hơi thở. Nhìn khuôn mặt vô tội này, Chung Đình “ờ” một tiếng.

Da chân đột nhiên có một loại xúc cảm mềm mại ấm áp, cô hơi kinh ngạc, cúi đầu.

Là con mèo đã quen thuộc hoàn cảnh, không biết đi sang khi nào, nhận ra cô, thân thể mềm mướt cọ qua lại nơi mắt cá chân cô, dịu dàng đáng yêu.

“Nhà chị chỉ có một mình chị ở sao?” Phương Chân Vân hỏi.

“Ừm.” Chung Đình liếc nhìn cô ấy, “Một tháng này có kế hoạch gì không? Du lịch hay là làm chuyện gì khác?”

Phương Chân Vân lắc đầu.

Chung Đình khẽ cười, “Được rồi, vậy thì cứ ở chỗ tôi trước đi.”

“Cảm ơn chị.”

“Đừng khách sáo.” Chung Đình đứng dậy: “Ăn cơm chưa?”

Phương Chân Vân lại lắc đầu, “Vẫn chưa đói lắm.”

“Để đồ ở phòng nhỏ trước đi, sau đó đi tắm. Tôi vào bếp làm hai món, ra là ăn được.”

“Làm phiền chị rồi.”

Chung Đình không trả lời, đi thẳng vào bếp.

Buổi tối cơm nước đơn giản xong, Chung Đình dẫn Phương Chân Vân đến phòng dành cho khách. Thay bao gối và ra trải giường sạch sẽ, hình hoa li ti màu xanh da trời, thoải mái ấm áp. Chân Vân ở trong phòng nghĩ người một hồi, ra ngoài ôm mèo vào phòng, Chung Đình không để ý.

Tắm rửa rồi sấy tóc xong, Chung Đình thả lỏng nằm trên giường. Tắt đèn, trong bóng tối, cô nhìn trần nhà, loáng thoáng nghe thấy mèo kêu tiếng này đến tiếng khác. Trong lòng hơi rối loạn, đủ mọi câu chuyện xưa tuôn ra như thủy triều, có cảm giác không chân thật.

Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đêm khuya, cô bị một tiếng động làm giật mình tỉnh giấc.

Tiếng khóc đau đớn mà đè nén thỉnh thoảng vang lên ở phòng bên cạnh.

Chung Đình nhìn di động, ba giờ.

Xuống giường bật đèn, cô theo tiếng, mở cửa phòng Chân Vân.

Giây phút cánh cửa mở ra, Chung Đình gần như lùi về sau một bước theo bản năng. Trong căn phòng đen kịt, một cái bóng đang vịn vịn dưới đất, rên rỉ đau đớn.

Phản ứng lại, cô bật đèn, ngã quỵ dưới đất, khẽ nâng đầu cô gái lên, “Sao vậy? Chân Vân, có chỗ nào khó chịu ư?”

“Đau bụng...”

Chân Vân nhắm mắt, thở hổn hển dữ dội, trên mặt không biết là mồ hôi hay nước mắt, ướt sũng một mảng.

Chung Đình gạt tóc dính trên mặt Chân Vân, sờ khuôn mặt lạnh buốt của cô ấy, bình tĩnh lại, “Đừng sợ, Chân Vân, đừng sợ, tôi dẫn em đến bệnh viện...”

Cô thử đỡ cô ấy dậy, bụng Chân Vân quặn thắt, đau đến mức gần như mất ý thức, cả người dựa dưới đất. Thử mấy lần, động tác mạnh có vẻ như khiến cô ấy đau đớn hơn, Chung Đình không dám tự ý di chuyển cô ấy nữa. Biết dạ dày cô ấy không tốt, nhưng từ trước đến nay chưa thấy cô ấy bị dữ dội như vậy bao giờ.

Kéo tấm chăn mỏng trên giường xuống đắp cho cô ấy, Chung Đình vội vàng chạy vào phòng tìm di động.

Gọi 120, nhân viên y tế nói ba mươi phút sau sẽ đến. Họ dặn mấy câu trong điện thoại, bảo Chung Đình kiên nhẫn chờ. Sau khi cúp máy, Phương Chân Vân bắt đầu nôn mửa.

Quỳ dưới đất, Chung Đình nắm bàn tay co giật của cô gái, vuốt cái trán tái nhợt của cô ấy.

Cô ghé vào bên tai cô ấy, khuyên nhủ bằng giọng bình tĩnh: “Chân Vân, chúng ta đến bệnh viện được không, em dùng chút sức thôi, tôi ôm em lên, đến bệnh viện là khỏe thôi...”

“Chung Đình... Em đau...”

Phương Chân Vân cuộn tròn dưới đất, tay siết chặt cô, không mở mắt, nhưng có nước mắt trào ra.

Chung Đình phát lạnh từng cơn, trong lòng sợ hãi cực độ. Ánh mắt bình tĩnh, cô tỉnh táo một chút, rồi gọi một dây số.

Ba giờ đêm, phần lớn mọi người trong thành phố đang say ngủ. Nhưng cú điện thoại này nổi máy rất nhanh, reo hai tiếng là được nhận. Chung Đình không rõ mình diễn tả thế nào, sau khi cúp điện thoại, chưa đến mười lăm phút, chuông cửa vang lên.

Chạy đến phòng khách mở cửa, khí lạnh của đêm khuya thoáng chốc tràn vào.

Hà Chí Bàn đứng ngoài cửa, trên người vẫn mặc bộ âu phục ban ngày, nét mặt lạnh lùng, “Người đâu?”

“Còn nằm dưới đất, em không nâng em ấy nổi, xe cấp cứu vẫn chưa đến...” Cô dẫn anh đi vào phòng.

Trên sàn nhà, đôi mắt cô gái khép hờ, nôn một đồng dơ bẩn bên mép, thân thể mơ hồ co giật. Không do dự một giây, Hà Chí Bàn cúi người, bế bổng cô ấy lên rồi đi ra ngoài.

Chung Đình vội theo sau, Hà Chí Bàn cũng không quay đầu lại: “Em thay đồ đi, giúp cô ấy lấy cái chăn.”

19. Chương 19: Giặt Đồ

Đưa Chân Vân đến bệnh viện, được chẩn đoán là viêm dạ dày ruột cấp tính, không có gì đáng ngại.

Có lẽ là bệnh viện có tác dụng khiến người ta an lòng, sau khi truyền dịch, Phương Chân Vân đã bình tĩnh lại. Bác sĩ nói có thể là do ăn thứ không sạch sẽ, dẫn đến việc bị nhiễm virus, sau khi về phải nghỉ ngơi thật tốt, chú ý quy luật ăn uống.

Truyền hết hai bình dịch thì trời đã sáng.

Không cần phải nằm viện, vào sáng sớm Hà Chí Bân đưa họ về.

Chung Đình sắp xếp cho Chân Vân ở phòng mình.

Trải qua một đêm ốm đau giày vò, Chân Vân trông vô cùng ốm yếu xanh xao. Khuôn mặt đề lên gối, đôi mắt cô ấy hé mở nhìn cô, có phần mỏng manh và đáng yêu.

Chung Đình giúp cô ấy đắp kín chăn, “Ngủ trước đi, dậy rồi nấu cháo cho em.” Ra khỏi phòng, cô khẽ khép cửa.

Hà Chí Bân ngồi trên sofa trong phòng khách, chiếc áo khoác trên người không biết cởi lúc nào, vo thành cục ở một góc sofa. Ánh nắng ban mai dịu dịu hắt vào qua cửa sổ sát sàn, rọi sáng sàn nhà, đồ gia dụng.

Bên bức tường trắng của phòng ăn là một cây đàn dương cầm màu đen, Hà Chí Bân chán muốn chết nhìn chăm chăm cây đàn dương cầm một hồi, rồi đưa tay tìm thuốc lá trên người, nhớ ra thuốc ở trong túi áo khoác nên thôi.

Ổ mèo ở dưới góc rèm cửa sổ, không biết có phải là vì nhìn thấy Chung Đình ra hay không, mà nó khẽ kêu một tiếng. Anh quay đầu lại.

“Em đi rót cốc nước cho anh.” Giọng Chung Đình đầy mệt mỏi.

“Không cần đâu,” anh đứng lên, “Ngủ rồi à?”

Chung Đình gật đầu.

Hà Chí Bân khom người cầm áo khoác, “Anh đi đây, em nghỉ đi.”

“Được, anh lái xe cẩn thận.”

Sau khi Hà Chí Bân đi, Chung Đình đi tắm. Sau khi ra ngoài, kéo rèm cửa hai lớp lại, cô nằm vật xuống sofa.

Trên tường có một đường sáng nhỏ, hắt vào từ khe rèm cửa sổ, cắt ngang chiếc tivi đang tắt.

Chung Đình nghĩ, trước tiên cô phải dọn dẹp phòng của Chân Vân, sau đó đi nấu một nồi cháo để đó, rồi ngủ một giấc. Nhưng mí mắt ngày càng nặng, trực tiếp nhảy qua hai hoạt động trước, cô ngủ thiếp đi.

Khi thức dậy, chiếc rèm cửa sổ đã không che được ánh nắng chói chang buổi chiều.

Khẽ nhắm mắt nằm một chút, cô cầm di động lên xem. Vậy mà hai giờ chiều rồi.

Ngồi dậy, cô chợt phát hiện con mèo lẳng lặng ngồi bên ghế sofa, đang nhìn cô chăm chăm bằng đôi mắt màu nâu nhạt.

Không biết nó ngồi ở đây bao lâu rồi. Trong lòng thoáng mềm mại, Chung Đình cúi người, sờ đầu nó.

Cô gọi tên nó, “Meo Meo...”

Con mèo rất ngoan, dưới sự âu yếm của cô, nó ngửa đầu ra sau, nhắm mắt một cách thoải mái.

Cô đứng dậy đi vào phòng.

Phương Chân Vân đã tỉnh, mở mắt nhìn trần nhà, vẫn luôn ngáy người ra. Chung Đình gõ cửa, cô ấy từ từ quay mặt sang.

“Cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Chân Vân gật đầu, đôi môi vẫn nhợt nhạt.

“Đói không, tôi vừa mới ngủ, còn chưa nấu cháo, bây giờ đi nấu cho em đây.”

Khựng lại, Chung Đình như thể chợt nhớ ra việc gì đó, “Đúng rồi, còn chưa uống thuốc.”

Nói xong, cô ra phòng khách lấy mấy loại thuốc theo hướng dẫn, bận rộn một hồi rồi đi vào.

Phương Chân Vân dựa vào đầu giường ngồi dậy, tóc tai bù xù.

Chung Đình đưa nước và thuốc cho cô ấy, vuốt tóc cô ấy, nhìn cô ấy ngoan ngoãn uống thuốc, “Nghỉ thêm một lát đi, tôi đi nấu cháo.”

“Em muốn tắm.”

“Vậy em đi đi.”

Tiếng nước chảy vang lên trong nhà tắm.

Đứng bên bếp, Chung Đình có phần thất thần nhìn ngọn lửa màu xanh dưới cái nồi đất nhỏ màu sậm. Mùi thơm của gạo dần lan khắp bếp, một lát sau, cái nắp bị hơi nóng đẩy lên phát ra tiếng ùng ục.

Khi tiếng nước chảy trong nhà tắm dừng lại, cháo cũng đã chín.

Bên bàn ăn, cùng hai món phụ trong tủ lạnh, hai người tự mình ăn cháo. Chân Vân tắm xong mặc một bộ đồ ngủ tay dài màu xanh da trời, trong phòng bật điều hòa, cô ấy chưa sấy tóc khô hẳn, nửa ướt nửa khô xoa trên vai, ngăn nước thấm sau lưng.

Muốn kêu cô ấy đi sấy khô tóc, ý nghĩ này xoay chuyển trong đầu Chung Đình, nhưng cô không nói ra.

Con mèo có lẽ ngửi thấy mùi thơm, lững thững đi tới, kêu với họ đòi ăn.

“Có mang thức ăn cho mèo không?” Chung Đình hỏi.

“Có mang.” Phương Chân Vân để chén đĩa xuống, đi tìm thức ăn cho mèo trong ba lô, hỏi cô, “Lấy một cái chén nhỏ cho nó dùng được không?”

“Được.” Chung Đình gật đầu.

Nhìn con mèo lẳng lặng ăn ở góc nhà, hai người đều trầm mặc.

Chung Đình đột nhiên hở hững mở miệng: “Sau khi về, tôi đang chuẩn bị mở một studio đàn dương cầm.”

Người bên cạnh nhìn về phía cô, nghe cô nói đến chuyện của mình một cách thân mật, vẻ mong đợi lóe lên trong mắt.

“Trước khi tới em không nói cho tôi một tiếng, tôi cũng không có chuẩn bị gì, khoảng thời gian này có thể sẽ bận lắm, không có thời gian ở cùng em. Nếu em muốn đi đâu, thì bình thường có thể tự đi dạo xung quanh.”

“Không sao, chị làm việc của chị đi, không cần theo em đâu.”

“Một tháng này em cứ ở đây, nhưng đến hạn thì phải về trường học, đồng ý không?”

Ánh sáng trong mắt Phương Chân Vân tối lại, bình tĩnh nhìn cô.

Chung Đình trực tiếp phớt lờ sự thay đổi cảm xúc của cô ấy, “Còn nữa, bác sĩ kêu em sau này phải chú ý ăn uống, đừng ăn lung tung ở bên ngoài.”

Phương Chân Vân “ừ” một tiếng, không nói gì thêm. Ăn cháo xong, cô ấy lặng lẽ đứng dậy, ôm mèo về phòng.

Chung Đình ngồi bên bàn ăn, không quay lại nhìn cô ấy.

Dọn dẹp bàn ăn xong, cô ngồi trên sofa xem tivi. Nhìn chăm chăm màn hình gần nửa tiếng, mới phát hiện là một kênh quảng cáo lâm nhâm. Cô cầm di động, thuốc lá rồi đi đến phòng sách.

Bên cửa sổ của phòng sách có một cái ghế dựa rất thoải mái, trước đây bố Chung thích nằm trên đó nghỉ ngơi nhất. Lúc nhỏ, Chung Đình, Chung Thẩm sẽ nằm lúc ông nhắm mắt nghỉ ngơi mà trèo lên người ông, ba bố con đùa giỡn cười hi hi ha ha.

Chung Đình nằm trên ghế, hút thuốc phơi nắng. Ánh mặt trời cuối thu vào ba, bốn giờ chiều, lạnh lạnh như ánh trăng. Cô hút thuốc rất chậm, trong làn khói thuốc mờ nhạt, nghĩ đến từng giọt kí ức hồi nhỏ có phần rời rạc.

Đời người rất giống một chuyến tàu không có mục đích, không ngừng đi ngang qua, bạn mãi mãi chỉ biết mình đã đi qua nơi nào, nhưng không biết nơi sắp đi là nơi đâu.

Cô đi đến bên cửa sổ. Bên ngoài tấm kính phủ bụi là vài tòa chung cư trơ trụi, khe hở giữa những tòa nhà là bầu trời màu trắng, không có phong cảnh gì cả. Tương ứng với sự trống rỗng trong lòng cô.

Chiếc di động lẳng lẳng nằm trên mặt bàn bên cạnh, không hề có sức sống.

Đứng yên một hồi, cô cầm di động lên, bấm nút gọi.

“Là em.”

“Ừm.”

“Mới thức à?” Cô hỏi.

Đầu bên kia không có âm thanh.

Nhìn ngoài cửa sổ, Chung Đình nói, “Buổi sáng mệt quá, quên nói cảm ơn anh.”

Hai giây sau, người đàn ông như thể rốt cuộc có hứng nói chuyện, “Chỉ vậy thôi à?”

“Gì cơ?”

Chậm chạp hiểu ý câu anh nói, Chung Đình mỉm cười, “VẬY anh nói sao.”

Anh nói phải cảm ơn thế nào.

Hà Chí Bân vừa tắm xong, lưỡi biếng nằm trên giường. Mò tìm thuốc lá ở tủ đầu giường, anh nhìn trần nhà màu trắng, giờ tay gãi khoe mày.

Chung Đình nghe thấy tiếng bật bật lửa, sau đó là môi anh ngậm thuốc, giọng nói có phần ậm ừ, “Sang giặt áo giúp anh đi.”

Chiếc áo khoác bị bẩn khi bé Phương Chân Vân, một bãi nôn nơi bả vai. Hà Chí Bân thích sạch sẽ, trong nhà mời người giúp việc cố định, mỗi thứ tư, thứ bảy đến giúp anh quét dọn hai lần, trong đó bao gồm luôn quần áo sạch sẽ.

Bây giờ, chiếc áo khoác này không cần chờ đến thứ tư nữa.

Khi Chung Đình đến, anh đã mở cửa sẵn chờ cô, tùy ý mặc chiếc áo thun tay ngắn và quần thể thao, trông có vẻ trẻ trung thoải mái hơn bình thường.

“Còn sợ em không tìm được.” Đón cô vào cửa, anh nhận lấy túi xách của cô, để ở sảnh.

Chung Đình không tiếp câu chuyện của anh, trong lòng cũng bất ngờ việc mình nhớ nhà anh. Cởi áo khoác để trên sofa, cô hồ hững nhìn quanh căn nhà này.

Là lần thứ hai đến, bây giờ mới thấy rõ bộ dạng căn nhà này. Diện tích không nhỏ, trang trí kiểu Âu, rất xa hoa.

Hà Chí Bân rót cốc nước cho cô, liếc nhìn trang phục của cô, rồi ngồi xuống sofa.

“Ngồi đi...”

“Áo đâu?”

“Giúp anh giặt thật à?”

“ ... ”

Nhìn cô chăm chăm một giây, Hà Chí Bân khẽ cười, hất cằm về hướng ban công phía sau phòng khách, “Ném vào máy giặt rồi...”

Chung Đình đi đến ban công.

Sau khi chậm một nhịp, Hà Chí Bân uể oải đứng lên đi theo.

Tấm rèm cửa sổ bằng satin màu cà phê kéo kín mít, không nhìn thấy sắc trời bên ngoài. Ban công trống trơn, chỉ có một cái ghế mây. Máy giặt đặt ở một đầu. Chung Đình mở ra, ngoài một cái áo khoác trên cùng, trong đó còn có hai, ba cái áo sơ mi và quần dài.

Toàn là chất liệu không thể giặt bằng máy.

Chung Đình nhìn, “Mấy cái này phải mang đi giặt khô.”

“Vậy sao?”

Cô nghe thấy giọng nói trầm thấp, quay người lại, phát hiện anh đứng sau lưng cô, rất gần cô. Không gian ban công nhỏ hẹp, anh chặn cô bằng thân thể mình.

Hà Chí Bân cao hơn cô nửa cái đầu, nghiêng đầu, cụp mắt nhìn cô. Trong yên lặng, bốn mắt nhìn nhau.

Ngắm nhìn một hồi, Hà Chí Bân lại gần hôn cô. Không nhắm mắt, anh vừa hôn, vừa nhìn gương mặt cô, hai tay ôm thân thể cô, vuốt ve bờ vai và lồng ngực cô.

Hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua làn da cô, anh vừa tấm xong, trên người có hương thơm dịu dịu. Chung Đình không tránh, giữa đầu ra sau một cách tự nhiên, hai tay hướng về phía sau, chống ngược trên máy giặt.

Xung quanh quá tối.

Chung Đình không biết bầu trời bên ngoài rốt cuộc đã tối hay chưa, đôi mắt cô khép hờ, giữa cảm giác rắc rối phức tạp nhìn một khoảng hư không.

Tiếng thở triền miên, tiếng hôn nhau, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng gió ngoài cửa sổ.

Hà Chí Bân đề cô lên bức tường bên cạnh hôn say đắm, bàn tay luồn vào vạt dưới áo sơ mi cô, bóp chặt.

Không biết là thoải mái hay khó chịu, cô hừ khẽ một tiếng, anh đỡ cô, nhìn đôi mắt cô, động tác dịu dàng dần, nhưng không dừng lại.

Cô cũng nhìn anh, tóc tai rối bù, đôi con ngươi đen nhánh có chút vẻ đắm say, vô cùng dịu dàng.

Chung Đình gầy, ngực không lớn, nhưng cũng không nhỏ lắm, làn da mịn màng. Anh không cởi áo lót của cô, xoa một hồi, đột nhiên ngang ngực tuột cổ áo cô xuống, cúi đầu ngậm lấy. Cô run một cái, cảm giác ấm áp mà ẩm ướt từ ngực truyền từng chút một khắp toàn thân, sống lưng đột nhiên run rẩy một trận, cô ôm chặt anh.

Hà Chí Bân nhanh chóng lột áo sơ mi trên người cô, bàn tay luồn vào từ lưng vấy hoàn hảo của cô, vượt qua mông, trượt vào nơi bí ẩn của thân thể cô. Thân thể anh đã có biến hóa, người đổ mồ hôi, áp đầu vào gáy cô, anh khẽ thì thầm: “Bé cưng, cho anh sờ một chút nhé...”

Nghe lời nói thô lỗ của anh, cô ôm anh, hôn anh, nơi sâu thẳm trong lòng dâng lên một loại khoái cảm sa ngã kì lạ.

Ngón tay thô ráp vuốt ve qua lại trong đó, dần dần cảm thấy ẩm ướt. Anh muốn vào, bị cô đè mạnh cánh tay. Hôn cô say đắm một cái, anh bế bổng cô lên đi vào phòng.

Đi qua phòng khách sáng rực, vào phòng ngủ, trong nháy mắt tầm nhìn tối lại. Anh ném cô lên giường, áp xuống, loại bỏ hết quần áo dư thừa của nhau. Khi anh chậm rãi chen vào thân thể cô, cô mới thấy rõ căn phòng này.

Anh là một người ham muốn hưởng thụ, phòng ngủ rất lớn, giường cũng rất lớn, rất mềm mại. Chiếc rèm cửa màu sẫm chưa kéo kín, một đường cửa sổ trắng đứng lọt vào. Bên ngoài vẫn là hoàng hôn, hoàng hôn đậm hơn lúc cô đến.

Khi đang vận động theo quy luật, Hà Chí Bân chống tay bên đầu cô, ngẩng mặt lên một chút, nhìn ánh mắt hơi thất thần của cô, không biết cô đang nghĩ gì. Anh đột nhiên lật cô lại, bóp cầm cô hôn môi cô, tiến vào thân thể cô từ phía sau, bắt đầu làm rất chậm rất chậm.

“Thoải mái không?” Anh kề mặt mình sát mặt cô, hỏi thật nhỏ.

Mồ hôi nhớp nháp dính vào nhau, cô không nói gì, chỉ có tiếng hít thở không đều.

Thế nhưng, thân thể là thành thật nhất. Tư thế và tốc độ như vậy dường như khiến Chung Đình có khoái cảm hơn. Không lâu sau, cơ thể cô hưng phấn không thể kiểm soát, cô khẽ hé môi.

Trong phòng, mùi của tình dục hòa cùng tiếng rên rỉ dần bao phủ.

Trong ý thức hoang vu như có một vệt sáng, hư vô mà xinh đẹp. Cô vươn tay chạm vào, nó khẽ lóe qua, để lại bóng tối sâu thẳm.

Bóng đêm chưa đến, biển cả dục vọng phong phú từ bốn phương tám hướng ập vào cô, trong một khoảnh khắc nào đó, dường như cô vừa nhìn thấy sự vắng đục, cũng vừa nhìn thấy sự trong veo.

Ngoài cái này ra còn có sự vui vẻ vô cùng cụ thể, dùng trên thân thể trần trụi.

20. Chương 20: Uống Rượu

Không biết trời tối vào lúc nào, căn phòng bước vào sắc thái có phần vô biên.

Trên chiếc giường bừa bộn, Hà Chí Bân nằm nghiêng, trên mặt trong cánh tay thả lỏng là người phụ nữ sau khi làm tình. Dư âm qua đi, anh nhồm dầy vượt qua cô, rút mấy tờ giấy ở đầu giường, cúi đầu hôn cô một cái, đưa tay xuống dưới lau giúp cô.

Rồi bật đèn bàn, anh lấy thuốc lá và gạt tàn ở tủ đầu giường. Quầng sáng vàng rọi sáng hai đường nét trần trụi trên giường.

Nguồn sáng ở bên phía Chung Đình, ánh sáng nhu hòa bao lấy bên mặt cô. Ánh mắt cô rã rời, lớp mồ hôi mịn trên gò má, vài sợi tóc lòa xòa ẩm ướt dính vào thái dương, cần cổ.

Vươn tay ra sau kéo tấm chăn mỏng qua, Chung Đình đắp nửa người mình.

Hà Chí Bân ôm cô rồi nằm xuống lần nữa, chiếc giường theo động tác phát ra tiếng động rất nhỏ. Để gạt tàn trên bệ, anh bật bật lửa châm thuốc. Đôi mắt nhìn trần nhà, bàn tay ôm cô vuốt ve qua lại nơi bờ vai. Làn da vai cô căng mịn, anh cúi đầu nhìn cô, búng tàn thuốc, đưa điếu thuốc đến bên môi cô.

Đưa mắt nhìn đầu thuốc đỏ sẫm, ngay tay anh, cô mở miệng ngậm lấy. Thuốc lá bốc cháy phát ra tiếng xẹt xẹt. Sau khi dùng chốc lát, dưới ánh đèn, làn khói thuốc thông thả chậm chậm lan ra.

Chờ cô rít hai hơi, anh dùng ngón cái cọ môi cô, cảm giác rất đầy đặn. Bàn tay kẹp thuốc hơi di chuyển lên trên, đầu ngón tay vuốt ve vết sẹo nơi chân mày cô một cách có phần tùy ý, “Sao bị vậy?”

Giọng anh khê khàng lười biếng, có chút khàn khàn.

“... Tai nạn xe nhỏ thôi.”

Anh không nói gì, hai người đều như rơi vào trầm tư.

Yên lặng một lát, Chung Đình hỏi: “Gần đây em anh thế nào?”

Hà Chí Bân: “Khỏe hơn nhiều rồi thì phải.”

Trả lời nước đôi thế nào cũng được, không để tâm lắm.

Không nói nữa, tựa sát nhau nằm một hồi, Chung Đình xuống giường.

Quay lưng về phía anh mặc đồ, cô nói bằng giọng đều đều: “Chờ cậu ấy khỏe rồi anh hẹn giúp em, em mời cậu ấy ăn bữa cơm.”

Người sau lưng không lên tiếng, kéo dây kéo bên váy, cô vừa cài nút áo sơ mi, vừa xoay người.

Hà Chí Bàn dựa vào đầu giường hút thuốc, thân thể dễ trần, ánh mắt mệt mỏi nhìn cô có phần vô lại.

Không nhìn mặt cô, mà là đôi tay trắng ngần kia, trèo lên từng nấc một trước lồng ngực cô, chiếc áo sơ mi màu xanh đậm rủ xuôi trên người cô, như mặt nước bị tách ra, khép hợp lại từ dưới lên trên, che nơi trắng như tuyết bên dưới.

Ánh sáng ở một góc đầu giường đan xen cùng bóng tối trong phòng, những đường nét trên gương mặt anh sậm hơn một chút, theo động tác hút thuốc, đường cong cơ bắp nơi bả vai, cánh tay khi ẩn khi hiện, xuống phía dưới là lồng ngực, thắt lưng hẹp...

Ánh mắt Chung Đình di chuyển, anh mặc cho cô nhìn.

Điềm nhiên như không cài hai nút áo còn lại, cô đi đến bên giường rồi ngồi xuống, đeo chiếc đồng hồ đeo tay dễ trên tủ đầu giường.

Hà Chí Bàn nhìn cô một cái, chậm rãi dụi tắt thuốc, để gạt tàn trên người qua một bên, kéo cánh tay cô qua, đặt cô nằm trên chiếc giường lớn màu xám đậm.

Anh không hề khách sáo dồn hết trọng lượng lên người cô, trong bóng tối, Chung Đình hừ một tiếng. Anh nâng người lên một chút, không nói câu nào kéo váy áo sơ mi cô ra, véo eo cô.

Hình như hơi nhột, cô khẽ cười một tiếng.

Anh nhìn khuôn mặt cô, bàn tay ở phía dưới cởi từng nút áo mà cô vừa cài, nhìn ý cười bên môi cô nhạt dần từng chút một, từng chút một...

Ra khỏi nhà Hà Chí Bàn là chín giờ tối.

Chung Đình đi một vòng lớn trong nội thành, tìm được một cửa hàng thú cưng vẫn chưa đóng cửa.

Vừa đẩy cửa kính ra là mùi động vật nồng nặc. Người ngoài đến, rất nhiều con chó trong chuồng sủa điên cuồng hưng phấn.

Tầng một của cửa hàng nhỏ là cửa hàng thú cưng, tầng hai là bệnh viện thú cưng. Chủ cửa hàng là một thanh niên, đang ở trong chơi với một con lông vàng cùng một cô gái. Nhìn thấy Chung Đình vào, anh ta phải tay, đứng dậy nghênh đón.

“Chị cần gì ạ?”

“Có ổ mèo nào đơn giản không, với lấy thêm cho tôi hai túi thức ăn cho mèo.”

Con lông vàng lớn đi đến bên Chung Đình, ngửi chân cô.

Chàng thanh niên dẫn cô đến bên kệ hàng có các sản phẩm dành cho mèo, “Thức ăn cho mèo ở cả bên này, chị xem thử có nhãn hiệu nào chị muốn không?”

“Có Tuyết Sơn không?”

“Có ạ.”

Anh ta ngồi xổm xuống, lấy hai túi ở dưới cùng kệ hàng, phủ bụi trên mặt, “Ổ mèo ở bên kia, chị xem muốn kiểu nào, giá leo trèo cũng có đấy.”

Chung Đình chọn một cái ổ mèo sọc trắng xanh, khi tính tiền thì chợt nhớ ra gì đó, “Có thức ăn ướt cho mèo không?”

“Cái này thì hết rồi, hôm qua vừa bán hết, hai ngày nữa chị quay lại xem, ngày mai sẽ nhập hàng đấy.”

“Được.”

Chung Đình trả tiền rồi rời khỏi.

Về đến nhà, Phương Chân Vân đã nằm trên sofa xem tivi, tinh thần có vẻ khá hơn rất nhiều.

“Cảm thấy khỏe hơn chút nào không? Tôi có mang ít bánh mì về này.” Chung Đình để túi trên bàn ăn, cởi áo khoác.

Phương Chân Vân đi sang, nhìn bánh mì, đồ dùng dành cho mèo trên bàn.

“Hình như đã khỏe hơn nhiều rồi nhỉ,” Chung Đình hỏi, “Để ổ mèo trong phòng em hay là phòng khách?”

Chân Vân suy nghĩ: “Phòng khách đi.”

“Được.”

Chung Đình để cái ổ mèo hình tròn ở một góc cửa sổ sát sàn, cô ngồi xổm xuống, dỗ Meo Meo nằm vào đó.

Phương Chân Vân nhìn cô, trong lòng hơi là lạ.

Cô ấy cảm thấy, hình như tâm trạng Chung Đình khá vui.

Có vẻ như vừa tắm xong, tóc còn hơi ẩm. Người cô tỏa hương hoa tươi mát của sữa tắm, cả người vô cùng dịu dàng.

Chị ấy đã đi đâu?

“Buổi chiều chị đi đâu vậy?” Nghĩ thế nào thì hỏi ra như vậy.

Chung Đình giống như không nghe thấy ngay, vuốt mèo một hồi, mới bình thản trả lời, “Đến nhà một người bạn.”

Bầu không khí trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Chung Đình đứng dậy, quay lại nhìn cô gái đứng bên bàn ăn, “Trong tủ lạnh còn ít sữa. Ngủ sớm một chút đi.”

Vòng qua sofa, cô đến toilet rửa tay, rồi về phòng.

Trong chốc lát, tiếng tivi trong phòng khách không còn nữa. Đêm nay, Chung Đình ngủ ngon vô cùng.

Nháy mắt đã đến trung tuần tháng Mười Một, thời tiết trở lạnh nhanh chóng.

Chừng mười ngày này trôi qua rất yên ả, Chung Đình luôn bận việc trang trí studio. Công nhân đã bắt đầu làm việc, nhưng có một chỗ thiết kế cứ không phù hợp, nên Chung Đình hẹn kiến trúc sư buổi trưa bàn lại.

Vẫn là công ty lần trước, vừa bước vào cửa, hai người đàn ông ngồi trò chuyện dưới cửa sổ bên trong quay đầu lại. Ba người đồng thời sửng sốt.

Hà Chí Bân dẫn ông chủ đi sang phía cô.

Chung Đình cởi áo khoác, vắt trên cánh tay, dùng ngón tay vuốt vài sợi tóc bên tai, “Anh cũng ở đây à?”

Hà Chí Bân gật đầu với cô, “Sang đây có việc?”

“Đối thiết kế một chỗ.”

Thái độ của hai người đều có phần khách sáo, ông chủ công ty từng tiếp xúc với Chung Đình nhìn về phía họ, không vạch trần gì cả, mỉm cười chào hỏi Chung Đình.

Sau khi hỏi han đôi câu, Chung Đình và kiến trúc sư bước vào phòng làm việc.

Người đi rồi, ông chủ công ty nhìn Hà Chí Bân bằng ánh mắt mờ ám.

Ai ngờ Hà Chí Bân nói, “Được rồi, đi trước đây.”

“Mới đến đã đi à?” Ông chủ chìa ngón cái vào bên trong, “Không chờ người ta ra ư?”

Hà Chí Bàn phớt lờ anh ta, mặc áo khoác, lấy chìa khóa xe.

“Mẹ nó chứ nói đi là đi thật à...” Ông chủ chắt lưỡi, thấy không ngăn anh được, la với bóng lưng anh, “Buổi tối quán bar của tôi khai trương, đừng có quên đó!”

Sau khi bàn kế hoạch sửa đổi xong, Chung Đình xuống lầu lấy xe, xa xa, có chiếc xe ẩn còi với cô.

Cô nhìn thoáng qua, rồi đi sang.

Gần một tuần không gặp, lần trước vẫn còn mặc quần áo mùa thu. Thời gian mấy ngày, cả thành phố đã bước vào đông.

Hà Chí Bàn nhìn cô đi về phía mình, một chiếc áo len cổ lỗ màu xám đậm trong áo khoác, bộ đồ tối màu, cả người từ trên xuống dưới màu sắc tươi nhất bám hết trên môi, một màu đỏ thắm mãnh liệt.

Chung Đình vừa lên xe, Hà Chí Bàn sắp lại gần hôn cô.

Trong nụ hôn, người đàn ông hỏi bằng giọng mập mờ, “Tối cũng không biết gọi điện thoại cho anh...”

Mấy ngày nay họ đều hơi bận, không trì hoãn, xe chạy thẳng đến một nhà nghỉ gần nhất.

Sau một hồi tình cảm mãnh liệt, tắm xong, mặc quần áo xong, Chung Đình trang điểm ở trước gương trong nhà tắm.

Người đàn ông cạo mặt giữa cổ cô một cái, hai tay chống hai bên, đè cô vào bồn rửa mặt.

Khi cơ thể nghiêng về trước, Chung Đình dừng lại, cùng anh thản nhiên nhìn gương. Hai gương mặt dính vào nhau một cách mờ ám.

“Buổi tối có sắp xếp gì không?” Môi anh chạm vành tai cô.

“Có buổi họp lớp.”

“Kết thúc thì tìm anh.”

“Làm gì?”

“Buổi tối quán bar của lão Lý khai trương, không có chuyện gì thì đi chơi chung.”

Chung Đình cười, “Xem tình hình đã.”

Họp lớp vào buổi tối hẹn ở một nhà hàng Nhật. Khi Chung Đình đến, bốn, năm người còn lại đã đến đông đủ. Một người bạn học nhiều năm không gặp nhìn thấy cô, đưa thực đơn sang, “Chung Đình, bao nhiêu năm không gặp cậu đây. Cậu xem lại rồi chọn chút gì đi.”

Chung Đình mỉm cười, “Hoàng Tinh, chúng ta quả thật nhiều năm không gặp đấy.”

Cô ngồi xuống, xem thực đơn rồi gọi thêm hai món.

Hoàng Tinh năm ngoái vừa sinh con, hơi phát tướng, mặt ú nụ, “Cậu không thay đổi gì cả, bây giờ mình béo đến độ bản thân cũng không nhận ra nữa.”

Mấy người bạn học cười an ủi cô ấy, nói giai đoạn bây giờ em bé khỏe mạnh là quan trọng nhất.

Tổng cộng có năm người tham gia, ba người đã kết hôn, hai người trong đó đã sinh con. Mọi người trò chuyện đôi câu về cuộc sống thời trung học, trò chuyện mãi, đề tài đi đến cuộc sống gia đình. Chung Đình luôn ở bên cạnh thản nhiên nghe, khi thì trầm mặc, khi thì mỉm cười.

Làn khói trắng của nước đá khô dưới đĩa sashimi lặng lẽ trào ra ngoài. Nhìn cá hồi, tôm,... được làn khói vây quanh... Bỗng nhiên, cô không biết tại sao mình phải đến đây.

Cô không biết, những người bạn học này cũng không biết. Mọi người đã nhiều năm không gặp cô.

Hai ngày trước, ở trên wechat có người thấy cô về, nhắn tin hẹn cô ăn cơm, không ngờ cô thật sự đồng ý.

Chung Đình là người như thế nào?

Trong mắt bạn bè thời trung học, cô là một nhân vật có phần không thể nói rõ. Học hành bình thường, mặt mũi trên trung bình, quan hệ với bạn học ôn hòa. Trước khi cô đến, có đánh giá của một người bạn giành được sự tán thành nhất trí của mọi người.

Cô ấy nói về Chung Đình: Bề ngoài hòa đồng, nội tâm cao ngạo. Không thể nói cô không thật lòng với bạn, nhưng cô luôn luôn giữ lại gì đó cho mình.

Ăn cơm xong đi ra, mấy người bạn cũ vui vẻ tạm biệt nhau. Một người bạn học nữ đậu xe chung chỗ với Chung Đình, cùng đi theo cô về một hướng.

“Nhiều năm không gặp rồi nhỉ.”

Chung Đình mỉm cười, “Đúng vậy.”

“Nhìn thấy cậu là nghĩ đến Dương Tinh, mất sớm như vậy, quá đáng tiếc.” Người bạn học nữ cảm thán: “Khi đó bố mẹ cậu ấy khóc đau lòng biết bao, lúc làm lễ truy điệu bọn mình cũng không nở nhìn, bây giờ cũng không biết thế nào rồi.”

Chung Đình nói, “Khoảng thời gian trước mình có gặp họ, khỏe mạnh lắm.”

“Vậy thì tốt.”

Đến chỗ lấy xe, người bạn nói với cô, “Chung Đình, lần sau hẹn nữa nhé!”

Dưới bóng đêm, Chung Đình mỉm cười vẫy tay với cô ấy.

Chung Đình ngẩng người ngồi trên xe, trong lúc nhất thời không biết phải đi đâu. Giữa đường Phương Chân Vân gọi điện thoại hai lần, cô không nhận cú nào. Sau đó, Hà Chí Bân gọi đến.

Quán bar khai trương, ông chủ mời không ít bạn bè cổ vũ, vô cùng náo nhiệt.

Thấy Hà Chí Bân dẫn Chung Đình đến, dáng vẻ thản nhiên nói cười của hai người, tuy không chính thức giới thiệu gì, nhưng mấy người lão Vạn đã kính trọng Chung Đình vài phần. Bầu không khí vui vẻ, mấy người bạn thấy bên cạnh Hà Chí Bân đối người khác, vô tình hay cố ý mà mang anh ra đùa giỡn. Ấm ỉ một hồi thấy thái độ của Chung Đình rất thoải mái, lại mời rượu cô.

Giữa chừng Hà Chí Bân và lão Vạn đi ra ngoài bàn chuyện nghiêm túc một hồi, khi quay lại, Chung Đình đã uống không ít.

21. Chương 21: Chân Vân

Trong toilet của quán bar, lão Vạn và một người bạn cùng đi tiểu.

“Đại lý rượu của Chí Bân bàn thế nào rồi?”

“Gần được rồi thì phải, nghe cậu ấy nói một khoảng thời gian nữa bên nhà máy rượu sẽ đến khảo sát, tám chín phần rồi.”

“Nhanh vậy à? Đăng kí công ty được rồi?”

“Đăng kí giấy phép kinh doanh, bên đó yêu cầu thâm niên ít nhất là hai năm, Tôn Dung làm trung gian ở trong, giúp cậu ấy tìm một công ty trước đây làm rượu nho, cậu ấy tiếp nhận rồi.”

Tiểu xong rồi giữ một cái, người đàn ông hiểu được câu của lão Vạn, “Hai năm nay Tôn Dung quả thật đối với Chí Bân không thể chê được, cũng không biết toan tính việc gì đây.”

Lão Vạn cũng tiểu xong, kéo dây kéo, “Có người là trong số mệnh có quý nhân, thật sự đừng ghen tị đấy...”

“Ghen tị khi...”

Người đàn ông kéo quần xong, cùng đi theo lão Vạn ra ngoài, tiếng nhạc lớn dần.

Hai người vừa nói vừa cười đi trở về băng ghế dài, Hà Chí Bản và Chung Đình đang định đi.

“Đi sớm vậy sao?”

“Cô ấy uống say rồi, em đưa về trước. Máy anh chơi đi.” Hà Chí Bản cầm áo khoác, bàn tay ôm eo Chung Đình.

Lão Vạn nhắc, “Một khoảng thời gian nữa đi ngâm suối nước nóng, đừng có quên đấy.” Rồi nhìn Chung Đình, “Đến lúc đó đi chơi chung với chúng tôi nhé.”

Chung Đình mỉm cười.

Ra khỏi quán bar, bên ngoài đen kịt, ánh đèn đường vắng lặng hắt xuống con đường nhựa, kéo dài thẳng đến cuối. Chung Đình mang đôi giày boots cổ cao, uống hơi ngà ngà say, bước chân không ổn định.

Hà Chí Bản ôm cô đi về phía bãi đậu xe.

Đưa cô lên xe, anh đi ra cốp sau lấy hai chai nước. Cởi áo khoác ném ra ghế sau, anh nhìn cô, mở nắp chai, đút cô uống hai ngụm.

Chung Đình hơi nhồm dầy, khuỷu tay chống lên bệ cửa chống đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ chốc lát sau, nhiệt độ của điều hòa tăng lên, gò má cô bị làn gió nóng phả có hơi khô nóng, cô mơ màng phát hiện xe vẫn ở tại chỗ.

Đôi mắt say lơ đãng nhìn người bên cạnh.

Hà Chí Bản dựa vào lưng ghế hút thuốc, hàng mày giãn ra, ánh mắt lạnh nhạt. Như có cảm ứng, anh quay mặt sang liếc nhìn cô, dùng mu bàn tay cọ mặt cô.

“Sao không đi?” Chung Đình hỏi.

“Hút hết điếu này đã.” Anh búng tàn thuốc, “Uống nhiều vậy làm gì?”

“Hiếm khi vui vẻ một chút mà.”

“Bình thường sống không vui à?”

Cô nhìn anh, mỉm cười.

Hà Chí Bản cũng nở nụ cười.

Mùi rượu và mùi thuốc lá lan ra từng chút một trong xe. Mấy tiếng trước, cảm giác mà người đàn ông này lưu lại trong cơ thể cô vẫn còn, lúc này đây, giữa hai người lại có chút cảm giác xa cách không thể nói thành lời.

Chờ anh hút thuốc xong, xe rớt cuộc nổ máy. Dọc đường không ai nói gì, anh đưa cô đến dưới lầu.

“Có cần đưa em lên không?” Hà Chí Bản hỏi.

“Không cần đâu.”

Anh cũng thật sự ngồi im.

Xách túi xuống xe, Chung Đình nhìn thấy một hình bóng ở xa xa, động tác đóng cửa chậm lại — rìa bồn hoa được đèn xe chiếu sáng, một bóng người mơ hồ.

Chung Đình đóng cửa xe, rồi đi sang.

Phương Chân Vân ngồi bên bồn hoa. Cô ấy mặc chiếc áo khoác len và quần jean khi đến đây. Cô ấy đội chiếc mũ len của áo, khoanh tay trước ngực, co tròn lại. Đôi môi cũng bị lạnh cứng trắng bệch.

“Em ngồi đây làm gì?” Chung Đình hỏi cô ấy.

Chân Vân đứng lên.

“Thấy chị mãi chưa về, lại không nghe điện thoại nên hơi lo.” Chân Vân nhìn cô, “Chị uống rượu ư?”

“Tôi uống rượu thì liên quan gì đến em?” Giọng điệu lạnh lùng, Chung Đình hỏi, “Có phải em lại bắt đầu rồi không?”

Phương Chân Vân không lên tiếng.

Quay đầu nhìn chiếc xe tắt máy mà lại chưa đi, rồi nhìn chằm chằm cô gái hai giây, Chung Đình xoay người lên lầu.

Nhìn chằm chằm bóng lưng cô dừng lại hai giây, Phương Chân Vân theo sau.

Khoảnh khắc bước đi, đèn pha của chiếc xe phía sau đột nhiên sáng lên. Phương Chân Vân quay mặt nhìn sang, không dùng tay che ánh sáng chói mắt. Đèn xe sáng như tuyết, cô không có cách nào thấy rõ người bên trong. Ngược lại là người bên trong có thể thấy rõ cô.

Mặc dù lần trước anh đưa cô đến bệnh viện, nhưng mãi cho đến lần này, Hà Chí Bản mới thấy rõ mặt mũi cô. Hoặc là nói, là nhớ kỹ dáng vẻ của cô gái này — một gương mặt sinh viên ngây thơ đơn thuần.

Chiếc xe lao qua sau lưng cô, tiếng động cơ rùm rùm.

Về đến nhà, Chung Đình nhanh chóng tắm rửa, rồi ngã xuống chiếc giường trong phòng.

Có người gõ cửa phòng cô, cô không lên tiếng. Một lát sau, cánh cửa bị đẩy ra, ánh sáng phòng khách từ phía sau lưng hắt vào, tạo nên những đường nét thân hình của cô gái.

“Chị uống ít nước đi...” Chân Vân ngồi xuống mép giường cô, tay bưng cốc nước, muốn chăm sóc cho cô.

“Em đi ngủ đi.” Chung Đình không mở mắt.

Chừng mười ngày qua cô ấy luôn rất tốt, rất ngoan. Đã biết toàn là bề ngoài giả dối mà thôi.

“Chị giận ư?”

Nghe giọng nói thận trọng của cô gái, Chung Đình nói yếu ớt, “Em biết tôi không thích cái bộ dạng này của em.”

Trong yên lặng, Chân Vân nói, “Xin lỗi, em chỉ lo cho chị thôi.”

“Không trách em.” Chung Đình hít vào một hơi, “Đi ngủ đi.”

Nhắm mắt lại, một lúc lâu sau, Chung Đình nghe thấy âm thanh chiếc cốc thủy tinh được đặt trên tủ đầu giường, sau đó nữa, là tiếng bước chân người đi ra khỏi phòng.

Mở mắt ra, cô ngửi thấy mùi rượu và thuốc lá không ngừng trào ra trên người mình. Nhức đầu.

Một đêm này ngủ không ngon giấc, thế nhưng hôm sau trời vừa sáng là Chung Đình thức dậy.

Nhưng có người dậy sớm hơn cả cô. Đi ra khỏi phòng, cô thấy Phương Chân Vân đã chọn Meo Meo trên ban công.

Sau khi rửa mặt, Chung Đình đi ra ban công, tưới nước cho những đóa hoa và cây cảnh ngoài cửa sổ.

Bên ngoài, tia nắng ban mai vừa hé rạng, sương mù rất dày. Dòng nước nhỏ nhỏ chảy xuống ào ạt, chạm vào tầng tầng lớp lớp những phiến lá, rồi rơi rải rác vào bùn đất.

“Có muốn đi tập thể dục với tôi không?”

Phương Chân Vân vẫn luôn ngồi xổm trên mè, trong tiếng nước chảy rất nhỏ, cô ấy ngẩng mặt lên, nhìn Chung Đình với vẻ hơi ngại ngùng.

“Có đi không?”

Chung Đình để bình nước xuống, rồi nhìn cô ấy hỏi lại lần nữa.

Gần tiểu khu có một gò núi, mấy cụ già gần đó ngày nào cũng vội đi tập thể dục. Chung Đình và Phương Chân Vân thay quần áo ra ngoài, ăn sáng đơn giản, rồi tản bộ tới.

Mùa thu, cỏ cây trên núi đã úa tàn rất nhiều. Họ đi lên từng bậc, khi đến đỉnh núi, ánh mặt trời vừa lặn. Mấy cụ già múa kiếm trên bãi đất trống, bầu không khí sạch sẽ và lạnh lẽo.

Chung Đình đi đến bên núi ngắm cảnh.

Khi đến, đầu vẫn còn hơi nặng nề do say rượu, lúc này được gió thổi qua, thoải mái hơn rất nhiều. Phương Chân Vân đứng bên cạnh nhìn cô, ánh mặt trời dịu dịu xuyên qua hàng mi, tạo thành hai cái bóng rất nhạt dưới mắt cô ấy.

Chung Đình biết cô ấy đang nhìn mình, nhưng không nhìn cô ấy, “Đến nhiều ngày vậy rồi, sao không ra ngoài đi dạo? Không phải là thích kiến trúc cổ lắm sao?”

Phương Chân Vân không lên tiếng.

“Thật ra mấy con đường vắng hẻm nhỏ ở đây có không ít nhà cũ của danh nhân, em có thể lên mạng tra thử, nhiều chỗ không lấy vé vào cửa đâu.”

“Vây chờ khi nào chị rảnh, có thể đi cùng em được không?”

Quay sang nhìn cô ấy, Chung Đình mỉm cười, giọng điệu hồ hững, “Không phải nói với em rồi ư, tôi bận.”

Bận mà uống rượu sao? Cô gái nhìn dưới chân núi.

“Người hôm qua đưa chị về là bạn trai chị mới quen?”

“Ừm.”

Dưới ánh mặt trời, cô gái khẽ nheo mắt.

“Chị về chỉ mới hơn một tháng, có bạn trai nhanh như vậy ư.”

“Chuyện tình cảm không phải là chuyện dùng thời gian để tính.”

“Trước đây chị cũng có rất nhiều bạn trai...”

Chung Đình không nói gì.

“Em có biết Dương Tinh nói thế nào không?”

Ánh mặt trời rơi vào con người đen nhánh của cô gái, trong veo sáng rực.

“Cậu ấy nói với tôi, có người ngoài mặt thì một lòng, nhưng thực chất bên trong mong muốn nhất là phóng túng và kích thích. Có người ngoài mặt thì thoải mái, nhưng thật ra khát khao nhất là tình cảm một lòng.”

Cô gái chột nở nụ cười rất hồ hững, nhìn cô, “Chung Đình, chị cảm thấy chị là loại nào?”

Chung Đình yên lặng một hồi, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ: “Đời người rất dài, cũng có rất nhiều phong cảnh. Em còn trẻ, không xem nhiều thêm một chút, thì sẽ không bao giờ biết điều mình thật sự mong muốn là gì.”

“Chị lớn hơn em, cũng thấy nhiều phong cảnh hơn em...” Phương Chân Vân nói, “Nhưng chị thật sự biết mình muốn gì sao?”

“Chung Đình, thật ra từ trước đến nay chị không biết mình thật sự mong muốn điều gì.”

22. Chương 22: Giật Mình

Ngon núi không cao, có thể nhìn thấy thành phố dần dần thức tỉnh bên dưới.

Mặt trời mọc ở tận cùng bầu trời thành phố, hắt ánh nắng ban mai dịu dàng. Phương Chân Vân nói mấy câu này bằng giọng tự tin mà từng trải, trong thoáng chốc, Chung Đình có phần không nhớ rõ tuổi của cô ấy.

Hai mươi mốt hay là hai mươi hai?

Không đúng, là hai mươi hai. Vì năm họ quen nhau, Phương Chân Vân mười tám tuổi. Vừa thành niên.

Là vào mùa hạ thì phải, ở phòng trưng bày tranh mà Dương Tinh làm việc. Cô vội chạy tới đó từ một sự kiện vừa kết thúc, đi qua từng bức tranh tiên phong có màu sắc bão hòa trong phòng triển lãm, nhìn thấy Dương Tinh ngồi trên chiếc ghế sofa ở góc nghỉ ngơi, trò chuyện với cô gái đối diện. Bầu không khí dường như rất vui vẻ, họ đang nói cười, trên người là ánh nắng vàng của ngày hè cùng bóng cây nhàn nhạt, hắt vào từ những khung cửa sổ sát sàn sáng rực.

Cô đi tới, Dương Tinh quay đầu lại. Sau vai cô ấy, Chung Đình nhìn thấy một đôi mắt sáng long lanh.

Phương Chân Vân ở tuổi mười tám rất gầy, gầy hơn cả bây giờ, để mái tóc dài rất đen, mặc trên người chiếc váy liền hơi bạc màu. Tuổi trẻ tô điểm, quần áo giá rẻ không hề khiến cô gái này rụt rè khi gơ tay nhắc chân.

Năm ấy, Chung Đình, Dương Tinh hai mươi ba tuổi, vừa tốt nghiệp chưa bao lâu, đã bước vào thế giới phồn hoa. Dương Tinh theo chuyên ngành mỹ thuật, có một chút thiên phú, thiếu một chút tập trung. Kế hoạch ban đầu là sau khi tốt nghiệp thì ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, phát triển trong lĩnh vực chuyên ngành. Nhưng cuối cùng cô ấy lại giống như Chung Đình, ở lại Thượng Hải làm việc, đi lại giữa ranh giới công việc nghệ thuật.

Lý do ở lại rất đơn giản, cô ấy nói phải chăm sóc cho một cô gái.

Thời trung học, Dương Tinh từng có bạn trai, lên đại học, cô ấy dần phát hiện mặt khác của mình. Chung Đình là người đầu tiên biết chuyện này. Sau đó, hai người bạn gái của cô ấy Chung Đình đều gặp qua.

Người thứ nhất là đàn chị cùng trường, vẻ ngoài rất xinh đẹp, cũng là sinh viên nghệ thuật, sau khi tốt nghiệp thì lấy việc ở nơi đất khách làm lý do nói chia tay với cô ấy, giữa chừng lung lay mấy lần. Về sau mới biết là do đối phương có bạn trai, không chờ nổi đến khi Dương Tinh tốt nghiệp thì kết hôn.

Người thứ hai là Phương Chân Vân.

Trước khi chưa gặp mặt, Chung Đình đã nghe nói là một cô gái vừa thành niên. Sau khi gặp Phương Chân Vân, Chung Đình có một cảm nhận rất khác.

Giọt sương ban mai bám trên phiến lá, trong suốt, long lanh. Nó rất nhỏ, một viên tròn trịa, nhưng có thể phản chiếu thế giới bao la. Rất mâu thuẫn, nhưng mâu thuẫn chính là đáng vẻ nguyên bản nhất của rất nhiều sự vật. Nặng nề và nhẹ nhàng, thuần túy và phức tạp, hồ đồ và tỉnh táo, ở trên người Phương Chân Vân, Chung Đình nhìn thấy nhiều mâu thuẫn như giọt sương, chúng khiến cô ấy tỏa ra một sức quyến rũ khác biệt hẳn những người bạn cùng lứa tuổi. Cô ấy xinh đẹp.

Cây cối xung quanh khẽ đong đưa trước gió, tựa như những kí ức quẩn quanh. Đến giờ nhộn nhịp nhất vào buổi sáng, âm thanh ồn ào của xe cộ bắt đầu bay lên.

Họ đều im lặng, trầm mặc.

“Không mang quần áo dày chút tới đây sao?”

Chung Đình hỏi bằng vẻ mặt ôn hòa. Cơn gió lay động vài sợi tóc rũ trước trán, cô nhìn về phía cô gái.

Cô ấy mặc một chiếc áo có mũ màu kem, chân mang đôi giày thể thao màu xanh, da cổ và mặt sáng bóng, im lặng rêu rao tuổi trẻ. Con gái ở cái tuổi này, nhiều người bắt đầu nghiêng về hướng thành thực, xinh đẹp về mặt thẩm mỹ, nhưng cô ấy lại như vẫn lưu lại chiều ngày hè năm ấy.

Lúc này rõ ràng là sáng sớm cuối thu, phần lớn những người trong thành phố này đều mặc áo dày, người chán nản cũng được, người hăng hái cũng được, mọi người đều bồn bả bận rộn vì một ngày hoàn toàn mới.

Là ai đã ném cô ấy vào ngày hè một đi không quay trở lại ấy? Một thứ tình cảm nặng nề mà bí ẩn tràn vào cơ thể, trong thoáng chốc không chế cảm xúc. Chung Đình cảm nhận được một sự bất khoan vô hình.

Buổi tập thể dục này không biết kết thúc như thế nào, sau khi về đến nhà không ai nói gì.

Buổi trưa, Chung Đình đến studio xem tiến độ trang trí xong, rồi một mình đi dạo trung tâm mua sắm. Cô mua cho Chân Ván hai cái áo khoác, một cái áo khoác dạ thắt đai eo, còn thêm một cái áo phao lông. Đi qua quầy giày, cô lại chọn một đôi giày Dr. Martens màu đen đang thịnh hành.

Bây giờ chưa đến lúc mặc áo phao lông, chờ khi nào em ấy quay lại trường là mặc được.

Sập tối về đến nhà, Chung Đình đưa đồ cho cô ấy, hai người vẫn không nói câu nào.

Cô nằm trong phòng một hồi rồi ngủ thiếp đi, khi thức dậy thì đã mười giờ tối.

Căn phòng đen kịt, tĩnh mịch, vô cùng yên bình. Đêm tối sâu rộng vô biên, tràn ra khắp nơi, chạm vào những món đồ, góc viển trong phòng. Không gian này, bao gồm cả cô dường như đều bị quên lãng.

Gác tay lên trán một hồi, cô nhìn màn đêm bên ngoài.

Thời điểm cô quanh đã đến, dực vọng trôi lơ lửng, cô cầm lấy di động.

Gọi điện thoại, không ngoài dự đoán, âm thanh đầu bên kia rất ồn ào, Hà Chí Bán đang chơi bên ngoài.

Tối nay anh có tiệc rượu, sau khi kết thúc thì đi cùng hai người bạn đến quán bar đánh bida. Nghe thấy tiếng náo nhiệt mơ hồ trong điện thoại, Chung Đình lại chợt mất hứng.

Hà Chí Bán nói: “Sang đây chơi chung một lát đi, anh qua đón em.”

Chung Đình suy nghĩ, “Em sang thẳng đó luôn.”

“Vậy em đến đi, trên tầng A Ginza, không tìm được thì gọi cho anh.”

Quán bar rất rộng, khu vực không đẹp nên không có nhiều người, khách lui tới toàn là khách quen. Hà Chí Bán quen với ông chủ, thỉnh thoảng sẽ đến chơi bida.

Khi Chung Đình đến là đã mười một giờ. Khi đi vào đang đến lượt Hà Chí Bán trở tài, anh gọi ly rượu giúp cô, cầm cây cơ rồi quay lại bên bàn.

Cô thản nhiên ngồi xuống bên cạnh.

Cô chưa gặp hai người bạn này của anh bao giờ, sau khi chào hỏi, hai người đàn ông luôn liếc mắt quan sát cô. Cô không để ý, từ đầu đến cuối, tiêu điểm ánh mắt luôn đặt trên người Hà Chí Bán.

Anh trông có vẻ hơi khác. Khác chỗ nào ư... Là cravat.

Có lẽ là do vừa ngủ một giấc, nên tinh thần Chung Đình sáng khoái, chú ý đến chi tiết rất nhỏ. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh thắt cravat. Chiếc cravat bằng vải satin có sọc màu xanh xám, đeo lỏng lẻo trên cổ, đoán chừng là để tiện chơi bóng, nên nửa đoạn dưới bị nhét vào áo sơ mi một cách ngổ ngợ.

Thật ra, thân hình và gương mặt anh rất thích hợp mặc vest.

Khom người bên bàn bida, anh nhướng mày, ánh mắt tập trung nhắm một hồi, cánh tay ra sức, vung vàng đẩy một cơ. Bi chủ sáng bóng lăn dưới ánh đèn, sau khi khê khàng chạm một cái, đẩy thẳng một bi đỏ bên bàn vào túi lưới.

Thong thả đứng thẳng dậy, chống cây cơ xuống đất, Hà Chí Bán nhếch khóe môi. Người đàn ông bên cạnh thấp giọng la, “Đẹp.”

Đánh xong một ván, Hà Chí Bán đưa cây cơ cho người bạn, rồi đi sang ngồi cạnh Chung Đình.

“Chơi một ván chứ?” Đôi mắt anh hơi đỏ, cả người nồng nặc mùi rượu.

“Kiếm tiền sao?”

Ngậm điếu thuốc nhìn cô chằm chằm một giây, khóe môi người đàn ông cong lên, tâm trạng có vẻ rất vui, “Sang giúp anh thắng một ván, tùy em ra giá.”

Chung Đình mỉm cười.

Sau đó cô thật sự chơi một ván, cảm giác bi bình thường, nhưng ngược lại khuấy động bầu không khí, mọi người chơi rất vui.

Hơn mười hai giờ thì giải tán, họ tìm một nhà nghỉ ở gần đó.

Hà Chí Bản tắm ở bên trong, cô đứng hút thuốc bên cửa sổ.

Bên ngoài là con đường vắng vẻ, thỉnh thoảng có một bóng xe thoáng qua. Tiếng nước bên trong dừng lại, trong lòng cô không hiểu sao chợt thất lại, cô búng tàn thuốc vào gạt tàn, kéo rèm cửa sổ.

Anh để trần đi ra ngoài, “lách cách” một tiếng, tiện tay tắt đèn chính.

Xoay người, dưới chiếc đèn tường lơ mờ, cô nhìn thân thể rắn chắc mạnh mẽ của anh, không chút che giấu đi về phía mình.

Anh sờ cổ cô, nhận lấy điều thuốc nơi đầu ngón tay cô, chau mày rít một hơi, rồi nắm hai tay cô đặt lên hông mình. Dụi thuốc vào gạt tàn, anh nâng mặt cô lên, chạm rai hôn.

Càng hôn càng sâu, khi đang yên tĩnh, tiếng nước bọt trong miệng hai người có vẻ hấp dẫn lạ thường. Cô ôm anh, làn da sau khi tắm của người đàn ông trơn bóng ẩm ướt, cơ bắp và khung xương rắn chắc. Anh vùi vào cổ cô, bàn tay từ phía sau đưa đến vuốt ve giữa hai chân cô, cả người áp xuống, đè cô trên giường.

Dần dần, Chung Đình cảm thấy quần áo trên người cực kì xốc xếch, nhưng từ đầu đến cuối không hoàn toàn rời khỏi cơ thể. Những giọt nước trên tóc anh chạm vào da cô, cuốn đi cái lạnh mà từng luồng hơi ấm cũng không triệt tiêu hết. Mùi dầu gội đầu và mùi rượu hòa thành một mùi rất mạnh trên người anh, áp từng hồi về phía cô.

Suy nghĩ phiêu tán, hai tay cô bám vào bờ lưng rộng rãi của anh.

Một lát sau, người đàn ông đột nhiên chống tay một bên, ngẩng mặt lên. Bàn tay làm loạn ở phía dưới cũng dừng lại theo, anh nhìn đôi mắt cô.

Trong ánh sáng yếu ớt, Chung Đình nhìn anh, mái tóc xõa hết trên giường. Bờ môi cô khê hé, nhưng không phát ra bất kì âm thanh gì.

Cứ như vậy bất động trong chốc lát, cô vươn tay vuốt mặt anh, quyen luyến.

Ánh mắt người phụ nữ sáng rực, rất thuận theo, nhưng phản ứng cơ thể thì ngược lại. Trong lòng Hà Chí Bản hơi bất ngờ. Mãn đạo đầu làm đủ rồi, nhưng cô vẫn rất khô, như thể không động tình vậy. Đè trên cô dừng lại hai giây, anh cúi đầu chạm vào trán cô, rồi xoay người nằm thẳng bên cạnh.

Cảm giác chèn ép trên người chợt biến mất, xung quanh hoàn toàn yên lặng.

Ngắm nhìn không khí tối đen, trong lòng Chung Đình cũng có cảm giác tế nhị. Tự cô tìm đến. Không muốn làm, vậy cô tìm đến làm gì?

Yên tĩnh một hồi, chiếc đệm mềm mại hơi nảy lên, mang theo ý bù đắp, cô xoay mình nằm bò trên người anh, hôn môi anh, rồi trượt xuống như một con cá.

Ban đầu Hà Chí Bản chỉ mệt mỏi nằm đó, mặc cô làm. Cho đến khoảnh khắc run rẩy như bị điện giật, anh nhắm mắt, hơi thở trở nên thô ráp, ngón tay chai sạn luồn vào tóc cô đè lại, rồi cup mắt nhìn xuống.

Cô ngược mắt nhìn anh, ngửi thấy mùi vị của anh, cổ họng khê phát ra âm thanh, cho anh kích thích sâu hơn.

Đột nhiên, một sức mạnh cứng rắn trên cánh tay, Chung Đình bị anh nắm tay nâng lên. Động tác đột ngột, giường phát ra tiếng vang khe khẽ, nửa người cô rơi vào ngực anh. Trong yên tĩnh, hai người dần bình ổn hô hấp.

“Sao, không muốn ư?” Cô ở trên anh, ánh mắt dịu dàng.

Hà Chí Bản nhìn cô, mỉm cười.

Ánh sáng và bầu không khí khiến giọng anh hơi khác, bàn tay xoa gáy cô, anh nói với vẻ lười biếng, “Nói chuyện với anh đi...”

Nhìn thẳng anh, hai giây sau, Chung Đình nằm trên ngực anh.

23. Chương 23: Đậu Phụ Thối

Trên hành lang loáng thoáng có âm thanh lọt vào. Có người vào căn phòng bên cạnh, hình như là uống say, giọng nam xen lẫn giọng nữ, cứ cãi nhau ầm ĩ. Một lát sau, họ đi ngang qua trước cửa, âm lượng nhỏ dần.

Hà Chí Bân và Chung Đình im lặng nằm trên giường. Tiếng người đến gần rồi biến mất, căn phòng này như ngăn cách với thế giới.

Chung Đình gối lên cánh tay anh, lòng bàn tay chậm chậm vuốt ve gò má anh. Hà Chí Bân gối tay sau đầu, nhìn trần nhà. Anh nghiêng đầu một chút, dùng khước môi nhấp ngón tay có xúc cảm nhẵn mịn của cô. Mái tóc cô xoa trên làn da anh, ngứa ngứa.

“Người gặp ở nhà anh lần trước là bạn gái anh à?”

Hà Chí Bân: “Chia tay rồi.”

“Tại sao?”

“Lần trước bị em dọa cho chạy mất.”

Chung Đình mỉm cười, “Không buồn cười chút nào.”

“Em thì sao?”

“Sao cơ?”

“Có bạn trai không?”

“Không có.”

“Vậy thì thật là tốt.”

“Cái gì tốt?”

“Em không có bạn trai, anh không có bạn gái, không phải tốt ư.”

Chung Đình không nói gì.

“Nghe Cao Dương nói em có một cô em gái song sinh.”

“Ừm.”

“Có giống em không?”

“Có người nói giống, có người nói không giống.”

Trầm mặc một hồi, Hà Chí Bân cúi đầu nhìn cô.

Ánh đèn tường chỉ có một khoảng nhỏ, dựa trên vách tường một cách ôn hòa, chiếu rọi cánh tay anh, khuôn mặt và vai cô. Anh vén phần tóc che nửa mặt cô, nâng cằm cô lên.

Chung Đình có mắt một mí, hoặc nên nói là mí lót, khi mở và nhắm mắt, đường nếp gấp nhỏ hẹp trên mí mắt mới hiện rõ. Đôi mắt mở hẳn thì dấu vết đó sẽ hoàn toàn biến mất, trở thành phần bí mật của cơ thể.

Ngón cái vuốt ve làn da mịn màng nơi khước mắt cô, ánh mắt anh chậm rãi di chuyển trên ngũ quan cô một lượt, sau đó là bờ vai, lồng ngực với chiếc áo xốc xếch, nhấp nhô theo hô hấp.

Gạt tay anh ra, Chung Đình đổi tư thế nằm thoải mái hơn.

“Tối nay tâm trạng anh không tệ nhỉ?”

Hà Chí Bân dựa vào đầu giường ngồi dậy, cầm di động lên xem, khi nói chuyện không che giấu gì cả: “Ừm, bàn một vụ làm ăn.”

Quả thật tâm trạng của anh không tệ. Qua sự giới thiệu trung gian của Tôn Dung, sau khi làm một loạt công việc, anh rất cuộc tiếp xúc với người bên nhà máy rượu Nhân Tửu. Buổi tối cùng ăn cơm, mọi chuyện đã bàn rõ ràng, rất thuận lợi.

Anh nói chuyện công việc, cô không có ý định hỏi đến, nên không nói tiếp.

“Buổi tối ăn gì?” Anh đột nhiên hỏi.

Chung Đình nhìn về phía anh.

Hà Chí Bán để điện thoại xuống, dùng mu bàn tay chạm gò má cô, “Có đói không, dẫn em đi ăn khuya.”

Lúc này đã gần hai giờ sáng, ra khỏi nhà nghỉ, đường phố vắng vẻ.

Chung Đình cảm thấy đại não mình có vấn đề rồi, nên mới theo anh ra ngoài hóng gió lạnh. Không lái xe, họ đi dọc theo đường phố, bước vào con hẻm nhỏ. Hà Chí Bán nói trong đó có một tiệm sủi cảo bán vào ban đêm.

Khuôn mặt bị gió đêm thổi căng lên, anh đi cạnh cô, nhìn cô, “Lạnh hả?”

“Còn xa lắm không?”

Cái lạnh ban đêm, đột nhiên bước ra khỏi căn phòng có điều hòa, thân thể cảm thấy như trống rỗng. Khi Chung Đình nói chuyện thì bên môi đã có làn sương màu trắng.

Anh khẽ cười, dựa đầu bên cạnh cô, chỉ về phía trước, “Nhìn thấy không, đằng trước có ánh đèn, bốc khói đấy...”

Chung Đình nhúm mày nhìn theo hướng tay anh chỉ, dưới màn đêm lạnh lẽo, đầu ngã ba con hẻm nhỏ có quầy bán đồ ăn đêm. Từng đợt khói trắng bốc lên từ bên trong, uốn lượn rồi thấm vào bầu trời đêm.

“Bên ngoài à?”

“Đi thôi, ngồi xuống là không lạnh nữa đâu.”

Không cho cô cơ hội suy nghĩ, Hà Chí Bán ôm eo cô, bước nhanh về phía quán hàng nhỏ.

Chung Đình chưa thấy quán ăn vặt ban đêm thế này bao giờ. Không làm món nướng, món xào, chỉ bán sủi cảo và đậu phụ thối chiên. Bên trong có bốn, năm cái bàn nhỏ, làm ăn khá khấm, mấy người khách đang ăn đầy khí thế. Họ ngồi xuống vị trí khuất gió ở trong cùng, Hà Chí Bán quen thuộc tìm được bình thủy và cốc nhựa dùng một lần ở trong góc, rót cốc nước nóng cho cô.

Nước nóng quá không uống được, Chung Đình khẽ nắm để ủ tay, xua đi cái lạnh trên người. Hà Chí Bán đi ra đằng trước gọi mấy món, bóng lưng cao lớn được ánh đèn chiếu từ trên xuống làm cho rất tối. Hai cái nồi lớn ở bên cạnh đang sôi, một cơn gió lạnh lướt qua, bên bếp đóm lửa tung bay.

Anh trò chuyện với ông chủ mấy câu rồi mới đi sang.

Khi Hà Chí Bán qua lại với người khác, phần lớn thời gian đều rất lạnh nhạt, lần đầu tiên Chung Đình thấy anh thân thiện với người khác như vậy.

“Quen ư?” Cô hỏi.

Anh rút mấy tờ khăn giấy lau bàn hai cái, lấy hai đôi đũa dùng một lần, tách một đôi ra cho cô, “Bắt đầu từ tiểu học anh đã ăn đậu phụ thối ở quán chú ấy...” Liếc nhìn cô, “Bên kia đường, trường tiểu học Đường Giải Phóng.”

Chung Đình ngược mắt nhìn quanh quán hàng nhỏ, ánh đèn trên trần rọi xuống, giữa đêm khuya có hơi chói mắt, gió thổi làm chiếc lều nhựa vang phấp phật. Anh lớn hơn cô hai tuổi, nói cách khác là quán ăn nhỏ này đã mở chừng hai mươi năm.

Trong lòng chợt có cảm giác rất vắng lặng, ngược lại không thấy lạnh đến thế nữa.

Khi đang nói chuyện, bà chủ bưng sủi cảo và đậu phụ thối tới. Bà có dáng người hơi béo giống ông chủ, mặc chiếc tạp dề màu đỏ sậm bên ngoài cái áo khoác dạ dày, khuôn mặt tròn trịa, dùng ánh mắt cười với họ.

Bà nói với Hà Chí Bân: “Bao lâu không thấy cháu đấy. Bây giờ không hay tới nữa rồi...” Rồi nhìn Chung Đình, “Người đẹp, nếm thử món đậu phụ thối quán bọn cô nhé, ngon thì lần sau đến nữa.”

Bên kia có người tính tiền, bà chủ bị gọi đi.

Dưới ánh đèn, đậu phụ thối óng ánh dầu, trên mặt rưới nước sốt, rắc rau mùi, có vẻ rất nặng mùi.

Hà Chí Bân nhìn Chung Đình, “Nếm thử xem.”

Về mặt ăn uống, Chung Đình chú trọng việc lành mạnh, đã nhiều năm không đụng vào đồ ăn kiểu này. Thịnh tình khó từ chối, cô vẫn gắp một đĩa.

“Thế nào?”

“Không tệ.”

Hà Chí Bân nở nụ cười, “Không tệ thì ăn nhiều một chút đi.”

“Anh không ăn à?”

“Buổi tối anh không ăn, giảm béo.”

“...”

Đêm này, đến hơn nửa đêm họ mới giải tán. Hà Chí Bân ngủ vào sáng sớm hôm sau, khi thức dậy thì đã là buổi trưa.

Tắm xong nhận được điện thoại ở nhà, gọi anh về ăn cơm. Sau khi Hà Gia Tuấn về nhà dưỡng bệnh, anh chỉ đến thăm cậu một lần, buổi tối không có việc gì nên anh tới.

Chân Hà Gia Tuấn vẫn còn bó bột, không để xuống đất được. Hà Gia Tuấn hơi sợ anh, ở trước mặt anh rất ngoan. Khi ăn cơm, bà cụ bưng hết thức ăn đến bên giường cho Hà Gia Tuấn. Hà Chí Bân ở trong phòng khách thấy bà cụ đi ra đi vào mấy lượt, khi thì gấp thức ăn, khi thì bưng canh, không nói gì.

Chú thím anh chú ý đến sắc mặt anh, la vói vào trong phòng: “Mẹ, đừng làm nữa, mau sang đây ăn đi.”

Khi ăn, chú thím anh nói chuyện với anh. Hà Chí Bân luôn có vẻ kiêu căng, rất lạnh nhạt. Đôi vợ chồng này đều là công nhân bình thường, sắp nghỉ hưu, mấy năm nay luôn dựa hơi thằng cháu. Mỗi lần buộc mình kêu Hà Chí Bân về ăn cơm, hai vợ chồng cứ như ngồi trên đồng lúa. Mặc dù vậy, bọn họ vẫn phải thỉnh thoảng gọi anh về.

Mặt nóng dính mồ hôi lạnh, nhưng tốt xấu gì cũng dính rồi. Mặc kệ Hà Chí Bân không ưa họ thế nào đi nữa, thì về phương diện kinh tế, anh vẫn luôn giúp đỡ họ. Họ trông chờ sau này anh có thể nâng đỡ con trai họ.

Ăn cơm xong, thím Hà Chí Bân cắt đĩa trái cây mang ra, thân thiện kêu anh ngồi xem tivi một lúc. Hà Chí Bân liếc nhìn bà ấy, không nói gì, ngồi trên sofa rít hai hơi thuốc, rồi đứng dậy đi vào bếp.

Trong bếp, tiếng nước chảy ào ào, bà cụ khom lưng đang rửa chén. Bà có mái tóc hoa râm ngắn đến ngang tai, dáng người đã gầy guộc, nhưng tay chân thì vẫn nhanh nhẹn. Từng cái chén sứ được rửa sạch rồi xếp cạnh bồn rửa chén. Hà Chí Bân đứng lặng ở bên cửa một hồi, không nói câu nào nhìn bóng lưng bà cụ chăm chăm, đôi mắt bị làn khói tỏa ra xộc đến khẽ nhắm mắt.

Bà cụ như có cảm giác, nghiêng người sang, nhìn thấy anh, “Không sang ngồi nghỉ một lát đi...”

Đầu lưỡi đẩy gò má, Hà Chí Bân dừng lại một chút, đi đến bên bà nhìn thử.

Anh hỏi đều đều, “Ai bắt bà rửa?”

Bà cụ năm nay hơn tám mươi tuổi, mắt mờ tai nghễnh ngãng. Anh là đứa cháu bà nuôi lớn, một biểu cảm một giọng nói, là bà có thể đoán được cảm xúc của anh.

Giả vờ như không hiểu ý trong câu anh nói, bà cụ cố gắng nói úp mở cho qua, “Mấy ngày nay Tiểu Hồ đau lưng, nằm hai ngày rồi, hôm nay mới dễ chịu hơn một chút, hai ngày trước đau đến độ không xuống giường được, cũng không còn trẻ nữa mà...” Tiểu Hồ là thím của Hà Chí Bân.

Nghe thấy câu bà nói giấu đầu hở đuôi, Hà Chí Bân giơ tay gãi mày, “Không phải mời giúp việc rồi sao? Không mời giúp việc, tiền đi đâu rồi?”

Ngoài tiền hộ lý mà Chung Đình bồi thường, sau khi xảy ra chuyện anh còn cho họ riêng mười ngàn tệ, sợ Hà Gia Tuấn về dưỡng bệnh, hai vợ chồng đổ hết chuyện lên người bà cụ.

“Mời giúp việc đắt quá, bây giờ đâu phải bà không khỏe, mời giúp việc làm gì, có thể giúp làm chút nào thì làm chút ấy... Con sang ăn cơm ăn ít trái cây, một hai cái chén bà rửa loáng cái là xong mà...”

Còn chưa nói hết, bên tai “xoảng” một tiếng giòn giã, Hà Chí Bân nhặt một cái chén ném xuống đất. Thoảng chốc bề tan nát.

Thím Hà Chí Bân vừa nghe thấy động tĩnh trong bếp, biết Hà Chí Bân lại lên cơn, đi tới nói với chú anh hai câu. Còn chưa nói hết, bên này lại vang lên tiếng ném chén, hai người nghe mà giật mình, lập tức chạy vội đến nhà bếp.

“Làm cái gì vậy...” Chú anh nhìn dưới đất, vừa định tỏ vẻ trưởng bối, ngẩng đầu chạm vào ánh mắt lạnh như băng của Hà Chí Bân, thì lại kịp thời dừng câu chuyện.

Bà cụ ngậy ra đó, nước ở vòi còn chảy ào ào, bà nhìn đứa cháu của mình, đôi môi run run, không nói câu nào.

Hà Chí Bân nhìn bà cụ, rồi nhìn thím anh, hỏi bà ta, “Bà là người làm của nhà mấy người à?”

Thím anh bị anh hỏi đến độ mặt đỏ bừng, một cái mồm khéo ăn khéo nói chột không trả lời được. Chú anh nói cho cùng thì cũng là người đứng đầu một nhà, đứng cạnh nghênh cổ lên, “Mày nói thế nào, tao xử tệ với mẹ tao khi nào, mày làm cháu thì hãy ăn nói đàng hoàng với bọn tao...”

Châm dầu vào lửa, đáy mắt Hà Chí Bân lộ ra vẻ hung ác.

Bà cụ kẹt giữa cháu trai và cả nhà thẳng con thấy đáng về anh, đôi mắt ửng đỏ, dùng tay không đẩy anh một cái, giọng nghẹn ngào, “Được rồi được rồi... Người một nhà cả cùng ăn bữa cơm... Ra nông nổi này làm gì...”

Bầu không khí đóng băng, chỉ còn lại tiếng nước nở của bà cụ.

Hà Chí Bân nhìn bà, vuốt tóc ra sau, bình tĩnh rít hơi thuốc, đi không quay đầu lại.

24. Chương 24: Điện Thoại

Sau khi ra khỏi nhà, Hà Chí Bân đi đến phòng trà chơi bài với nhóm lão Vạn.

Mấy người trên bàn biết gần đây anh bàn chuyện làm ăn thuận lợi, ban đầu còn tưởng tâm trạng anh khá tốt, nên cười nói với anh. Sau đó thấy cảm xúc của anh rõ ràng không lên nổi, nên không nói đùa nữa. Cộng thêm việc tối nay Hà Chí Bân xui xẻo, thua liên tục hai ván, bầu không khí trên bàn bài hơi nhạt nhẽo.

Đánh bài nửa chừng, điện thoại Hà Chí Bân đổ chuông. Là Tôn Dung gọi, nói đơn giản hai câu, anh cúp điện thoại, kêu lão Vạn xem bài ở bên cạnh thay cho anh.

Lão Vạn thế anh ngồi vào bàn, thấy anh đi vội vàng, hỏi, “Sao vậy? Không xảy ra chuyện gì chứ?”

Hà Chí Bân mặc áo khoác xong, “Không có gì, lát nữa sẽ sang.”

Tôn Dung uống rượu lái xe, giữa đường bị cảnh sát giao thông chặn lại, bằng lái bị giữ.

Hơn chín giờ tối, trung tâm thành phố dòng xe như nước. Sau khi lái xe đến đường Nhân Dân, Hà Chí Bân có ý thức giảm tốc độ, chỉ chốc lát sau là nhìn thấy một chiếc Porsche 911 màu nâu sẫm đậu dưới tán cây bên lề đường. Cách đó không xa là chiếc xe cảnh sát đang nháy đèn, ánh sáng đỏ xanh chớp tắt đan xen, thu hút người và xe qua lại liên tục quay đầu nhìn.

Cánh cửa kính bị gõ hai cái, Tôn Dung ngồi trong xe chơi di động, đột nhiên lấy lại tinh thần. Thấy Hà Chí Bản ngoài cửa sổ, cô bước xuống xe. Hà Chí Bản quan sát đường nét cô một lượt, rồi liếc nhìn chiếc xe cảnh sát cách đó không xa. Hai người cảnh sát mặc áo khoác dạ quang hình như đang nói chuyện với nhau, cũng nhìn sang phía họ.

“Bây giờ nói thế nào?” Anh hỏi cô.

“Không có chuyện gì, bằng lái bị giữ, bây giờ tôi không lái xe được.” Tôn Dung xoa mái tóc xoăn dài, khuôn mặt trang điểm, toát ra vẻ sang trọng khiêm tốn.

“Thối ra là bao nhiêu?”

“Chưa đến bảy mươi, không sao, không tính là lái xe khi say rượu. Xe cậu đâu, đậu chỗ nào?” Tôn Dung nhìn hai bên, cơn gió thổi qua, người nồng nặc mùi rượu.

“Đậu đằng trước, đi thôi, đưa chị về.”

Hai người lên xe, Hà Chí Bản điều chỉnh vị trí ghế ngồi và góc độ gương chiếu hậu, nắm tay lái, chiếc xe gầm rú lên đường.

Chiếc xe này của Tôn Dung hơn hai triệu, đồ trang trí bên trong chọn màu đỏ sậm, vô cùng quyến rũ. Trong xe, chất liệu của những chỗ có thể sờ được rất mềm mại, xúc cảm dễ chịu. Hà Chí Bản rất thích chiếc xe này, có lần cô nhất thời nổi hứng, nửa đùa nửa thật đề nghị đổi xe với anh, anh cũng chỉ cười cười, không tiếp lời.

Đường phố vào ban đêm xe cộ đông nghịt, chiếc xe thể thao mui trần này qua lại giữa ba làn xe, không ngừng bỏ rơi những ngọn đèn thành phố ở sau đuôi. Cửa kính xe mở toang, cơn gió lạnh không ngừng tràn vào vù vù. Tôn Dung rất lạnh, nhưng cũng không nâng cửa kính lên.

“Buổi tối chơi ở đâu?” Cô hỏi.

“Đánh bài với mấy người lão Vạn.”

“Lần trước nghe lão Vạn nói cuối tuần này mấy cậu muốn đi Nam Kinh hả.”

“Ừm, mấy người họ muốn tới đó ngâm suối nước nóng.”

“Nghe nói gần đây quen cô bạn gái mới, còn ăn cơm với nhóm Hồ Kiều nữa.”

Anh không lên tiếng.

Tôn Dung: “Nói là một cô giáo dạy đàn dương cầm nữa, sao không dẫn theo cho mọi người cùng gặp.”

“Lần sau đi.”

Anh nói như vậy, coi như là thừa nhận.

Ánh đèn được gió đêm thổi hiu hiu vào, bóng ánh sáng loang lổ trên gương mặt Hà Chí Bản. Không nói gì nữa, Tôn Dung nhìn ra ngoài cửa sổ. Một lát sau, cô nâng cửa kính ghế phụ lên.

“Lạnh à?” Lúc này Hà Chí Bản mới nhìn cô, hỏi.

“Tạm tạm.”

Tay trái cử động một chút, bên mặt anh, cửa kính ghế lái cũng chậm rãi nâng lên.

Nơi Tôn Dung ở là biệt thự liên hợp, Hà Chí Bản giúp cô lái xe vào garage. Trong garage có một gói hàng lớn, không biết là do men rượu ngấm hay là thế nào, mà cô cứ đòi cầm đồ về nhà. Hà Chí Bản giúp cô xách về.

Giày cũng không thay, Tôn Dung ngã thẳng xuống sofa. Hà Chí Bản để gói hàng ở bên bàn trà cho cô.

“Rót giúp tôi cốc nước.”

Tôn Dung ngã ngửa trên sofa, áo khoác phanh ra, vạt áo một bên rũ xuống thắm. Khi vào cửa cô tiện tay bấm công tắc, ngọn đèn lớn trên trần không sáng, chỉ có một vòng đèn dây êm dịu. Tôn Dung là một người phụ nữ vô cùng chú trọng hình tượng, tối nay có phần khác lạ.

Một lát sau, bên cạnh có tiếng nước chảy ào ạt vang lên, trong căn phòng yên tĩnh có vẻ vừa êm tai vừa đột ngột. Tôn Dung ở trên sofa chậm rãi quay mặt sang, nhìn thấy người đàn ông rót cốc nước đưa cho cô. Cô đang nhìn anh.

“Uống nữa hay thôi?” Hà Chí Bân chờ một lát, hỏi.

Cuối cùng, cô uể oải ngồi dậy, nhận lấy cốc nước.

Hà Chí Bân nhìn cô, thả lỏng người ngồi xuống cạnh cô, hai chân dãn ra, nhìn quanh những món đồ bày biện trong phòng khách. Những thứ đồ dùng trong nhà là trang trí kiểu Trung tôn tiền nhất, điều hiếm thấy là thiết kế phải có cảm giác cổ xưa, nhưng lại không quá cũ kĩ. Trước kia anh đã tới mấy lần, toàn là tới do có việc.

Căn nhà này lấy ánh sáng rất tốt, buổi tối không nhìn ra, nhưng ban ngày thì sáng phòng sáng nhà, mấy chậu cây cảnh mọc sum suê um tùm.

Bản thân anh có tổng cộng ba ngôi nhà trong tay, một mặt bằng, hai mặt bằng còn lại và nhà kho đều là thuê. Căn có kết cấu và hình dáng ở khu vực tốt nhất là chỗ ở hiện tại của anh. Anh thích mua nhà, trong ba căn bất động sản trong tay thì có một nửa thật ra tính là kiếm được từ giá chênh lệch sau khi anh làm việc mua đi bán lại. Đầu năm nay anh cũng có suy nghĩ mua biệt thự, bây giờ sự nghiệp có thay đổi, nên chỉ có thể gác lại.

Nếu mọi việc thuận lợi, thì đóng phí đại lý đá chọi đá xong, tiếp theo còn có vài khoản tiền phải đập.

Bất luận nói thế nào, thì trong chuyện này, Tôn Dung đã giúp anh việc lớn. Anh quay mặt sang, nhìn người phụ nữ trên sofa.

“Anh ta đón cái người ở Quảng Châu đến Hồng Kông rồi...”

Giọng người phụ nữ rất bình thản, khuôn mặt ửng đỏ do say rượu.

Cô nhìn chiếc cốc thủy tinh cầm trong tay, thản nhiên nói, “Nói là có thai rồi, cũng không biết là thật hay giả.”

Tôn Dung không thể sinh con. Mấy năm trước, chồng cô đi Hồng Kông phát triển, sau khi ổn định thì muốn đón cô sang. Khi đó anh ta chơi bởi trắng hoa không ít, cô trẻ trung đầy sức sống, giở tính trẻ con không chịu. Giở mãi, về sau thật sự không qua đó nữa.

Bây giờ, chồng cô một năm về một, hai lần, cô một năm đến Hồng Kông một, hai lần, bắt giác, kiểu sống chung giữa hai vợ chồng cứ như vậy cố định. Hôm nay nhận được tin, người tình ở Quảng Châu của anh ta có thai, được anh ta dẫn sang đó rồi.

Tôn Dung không nói được cảm giác trong lòng, đó là một loại cảm hận và ghen tỵ đơn thuần, không xuất phát từ tình yêu, mà là vì quyền lợi của bản thân bị xâm phạm. Phía sau mỗi cảm xúc này, còn có một cảm giác mất mát phức tạp hơn. Khi không có tiền, người ta sẽ cho rằng hết thấy mọi phiền muộn đều là vì liên quan đến tiền, sau khi có tiền mới biết, phiền muộn là cái đuôi trời sinh của con người, làm thế nào cũng không bỏ rơi được.

Nỗi phiền muộn mà tiền không giải quyết hết thì cao cấp hơn, nó khiến bạn nhìn thấy sự trống rỗng và bi ai sâu không thấy đáy trong cuộc đời.

Trầm mặc một hồi, Tôn Dung nhếch miệng, nở một nụ cười tự giễu, “Tôi nói với cậu mấy chuyện này làm gì chứ... Cậu cứ coi như nghe chơi đi...”

Hà Chí Bân không có lập trường nói gì, trên thực tế, tối nay anh cũng không có tâm trạng nghe cô nói mấy chuyện nhà này.

Giọng anh bình thản, “Có gì không vui, nói ra là được rồi...”

Yên tĩnh ngồi một hồi, Hà Chí Bán đứng dậy, “Đi đây, ngủ sớm chút đi. Ngày mai nhớ đi lấy bằng lái.”

Hà Chí Bán nửa đêm về đến nhà, rất mệt mỏi.

Giữa đường lão Vạn gọi anh quay lại đánh bài, anh từ chối. Tắm xong, anh nằm trên giường xem tivi một cách lơ đãng, chỉnh tới chỉnh lui mấy kênh, cho đến khi ánh mắt dừng lại ở một kênh âm nhạc.

Tivi hình như đang chiếu một buổi hòa nhạc, một người đàn ông nước ngoài đang đánh đàn dương cầm. Một giây sau, ông kính đặc tả một bàn tay kéo đàn cello. Sau đó nữa, ông kính kéo dài, những người nhạc công và nhạc cụ dày đặc, âm nhạc cũng theo đó trở nên hoành tráng và sâu lắng.

Trước đây, thứ này sẽ không khiến anh buồn nhìn thêm một cái.

Nhìn chằm chằm tivi ngây ra một hồi, Hà Chí Bán cảm di động, bấm gọi đi.

Nói máy.

“Ngủ chưa?” Anh hỏi.

“Chưa.” Chung Đình đang nghịch máy tính.

“Đang bận gì thế?”

“Tùy tiện xem thôi... Có việc ư?”

Hà Chí Bán nhìn tivi, “Nghe được bài hát trên tivi, không biết là bài gì nên hỏi em thử.”

“...”

“Còn đang phát đấy, em nghe thử xem.”

Hà Chí Bán để di động nằm ngang trên giường, cụp mắt nhìn thời gian trò chuyện không ngừng thay đổi trên đó.

Sau vài tiếng động, trong tiếng dòng điện ồn ào mà ổn định, Chung Đình loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc như tạp âm.

Một lát sau, anh cầm điện thoại lên, “Nghe ra không?”

“Vô vị quá.”

Hà Chí Bán thấp giọng cười, chẳng nói chẳng rằng.

Bỗng nhiên không ai nói gì nữa.

Trong phòng không bật đèn, Hà Chí Bán cứ nằm như vậy, điện thoại đặt bên tai. Ánh sáng màn hình tivi thay đổi trên gương mặt anh, chiếu rọi khuôn mặt mệt mỏi mà hờ hững của anh.

Yên tĩnh một lúc, Chung Đình nói: “Em cúp đây...”

Anh chợt gọi tên cô, “Chung Đình...”

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô như vậy. Không hề có dấu hiệu báo trước, tim Chung Đình đập lỡ một nhịp.

Tiếp đó, cô nghe thấy giọng nam có phần trầm thấp, giọng nói ấy bỏ đi phần bất cần đời, có chút mệt mỏi và khê run của không khí.

“Đợi lát nữa rồi hãy cúp...”

Laptop đặt trên đầu gối, đầu tản nhiệt tỏa hơi nóng vù vù. Chung Đình yên lặng, ngón tay thon dài dừng trên bàn phím.

Trong ống nghe lại yên tĩnh, rất giống vừa rồi, nhưng lại im lặng kiểu khác. Dòng điện trầm mặc như một lối đi bí mật, dẫn họ đi đến một nơi chưa biết.

Đầu bên kia điện thoại có tiếng hít thở rất nhẹ, Hà Chí Bán châm một điếu thuốc.

Trong bóng tối, làn khói cô đơn lạnh lẽo đông đưa, từ từ dâng lên.

25. Chương 25: Bánh Quy

Sáng sớm thứ bảy, Chung Đình làm bữa sáng ở nhà bếp, lơ đãng quay đầu lại, phát hiện Phương Chân Vân đang dựa ở bên khung cửa nhà bếp nhìn cô, bộ dạng vẫn chưa rửa mặt.

Sắc mặt Chung Đình không thay đổi, cô kêu cô ấy giúp bưng đĩa.

Hai người ngồi bên bàn ăn sáng, ánh nắng ban mai chiếu lên mặt bàn trơn nhẵn, phản chiếu một vùng.

Chân Vân ăn cháo, hỏi, “Sao hôm nay chị dậy sớm vậy?”

“Lát nữa phải ra ngoài.”

Cầm một cái trứng gà luộc gỡ nhẹ vào bàn mấy cái, Chung Đình bóc vỏ vỡ trên chóp, dùng muỗng chan mấy giọt nước tương lên mặt, “Hai ngày cuối tuần này tôi không ở nhà, khi ra vào em nhớ khóa kĩ cửa. Trong ngăn kéo phòng sách có hai ngàn tiền mặt, ăn gì thì em xem mà dùng.”

Cô đưa trứng gà cho cô ấy. Chân Vân nhìn cô chăm chăm một giây, rồi nhận lấy. Hai người phụ nữ ăn sáng, tư thế ăn trang nhã, tiếng chén đĩa va chạm như có như không.

“Đi công tác sao? Khi nào về?”

“Không phải, ra ngoài chơi với bạn mấy ngày. Thứ hai hoặc thứ ba về.”

Chậm rãi bóc phần vỏ còn lại trên trứng gà, Chân Vân điềm nhiên như không để trứng gà vào đĩa, dùng khăn giấy lau tay, “Vậy chị chơi vui một chút.”

Chung Đình uống hộp sữa, “Đúng rồi, trên mặt tủ lạnh có số điện thoại của mấy tiệm thức ăn ngoài, trong đó có quán cháo cũng ngon lắm, em nhớ ăn cơm đúng giờ.”

Ăn sáng xong Chung Đình vào phòng, sau khi bận rộn bên trong một hồi, lúc trở ra đã thay đồ và trang điểm xong, tay xách một cái túi du lịch nhỏ màu xám đậm.

Trước khi đi, cô mặc áo khoác, liếc nhìn Phương Chân Vân cho mèo ăn trên ban công.

Nghe thấy tiếng đóng cửa bên ngoài, Phương Chân Vân vuốt dọc sống lưng uốn cong của con mèo một cái. Cô đứng lên, qua cửa sổ, nhìn thấy chiếc xe con màu đen được ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh dưới lầu. Mấy giây sau, bóng dáng Chung Đình đi ra khỏi tòa nhà, mở cửa, ngồi vào ghế phụ.

Bên chân, con mèo ngoẹo đầu dùng răng nhai đồ ăn cho mèo, vang rột rột. Cánh tay nhỏ gầy đặt trên bệ cửa sổ, Chân Vân cụp mí mắt, ánh mặt trời hắt xuống tạo thành hai cái bóng u tối dưới hàng mi. Theo hướng xe chạy, cô hơi quay mặt.

Chiếc xe biến mất rất nhanh.

Dự báo thời tiết hôm nay là 15 độ, cuối tuần có mưa nhỏ.

Trong xe bật điều hòa, sau khi lên xe, Chung Đình cởi áo khoác, Hà Chí Bân đưa tay ném ra ghế sau giúp cô, hỏi cô ăn sáng chưa. Cô nói ăn rồi, thấy anh liếc nhìn mình, tiện thể hỏi anh ăn chưa.

Vào quốc lộ, Hà Chí Bân đeo kính râm, “Chưa, còn tưởng em muốn ăn chung với anh.”

Chung Đình mỉm cười, “Vậy đi ăn sáng trước đi.”

“Không đi nữa, bên kia đang chờ rồi.” Anh dậy trễ.

“Trong túi xách có bánh quy, hay là ăn trước một ít đi.”

Hà Chí Bân không nói gì, cô tìm bánh quy trong túi xách, xé bọc, đưa sang cho anh.

Anh cầm tay lái bằng tay phải theo thói quen, không biết có phải là không thấy hay không, mà không có phản ứng gì. Cô vươn tay dài hơn một chút, khước mắt anh chú ý thấy, liếc một cái, rồi lại nhìn thẳng phía trước, nghiêng đầu sang phía cô một chút. Hiểu động tác của anh, Chung Đình lấy một miếng dưa đến bên môi anh.

Hà Chí Bàn nghiêng đầu ngậm bánh, tay trái để không cũng vô dụng, chiếc kính râm che hơn nửa mặt, cô chỉ thấy miệng anh vừa ngậm bánh quy vừa nhai, chiếc cằm vận động theo quai hàm.

Chung Đình đeo kính râm, ánh mắt chuyển qua phía ngoài cửa sổ.

Sáng sớm cuối tuần, dọc đường rất ít xe. Thành phố nhỏ, người ta rất dễ lười biếng vì thỏa mãn. Chiếc xe chạy về hướng đường cao tốc, phong cảnh ngoài cửa sổ biến đổi dần từ những tòa nhà trong trung tâm thành phố thành sườn dốc cỏ ở ngoại ô.

Hà Chí Bàn giới thiệu đơn giản mấy người bạn đi chung, cô phát hiện, mình đã có thể đối chiếu mặt mũi mấy cái tên anh thuận miệng nói. Cô đã hiểu rõ đam mê của mấy người bọn họ. Nói là đi ngậm suối nước nóng, chẳng qua là một đám đến nơi khác tìm một nơi ăn nhậu chơi bời.

Khi gần đến địa điểm tụ tập, có điện thoại gọi giục, Hà Chí Bàn qua loa đôi câu bằng giọng không kiên nhẫn, rồi lái thêm mấy phút, quả nhiên, Chung Đình nhìn thấy bốn, năm chiếc xe đậu chung một chỗ bên lề đường.

Hà Chí Bàn bấm còi, hạ cửa kính ghế phụ bên cạnh một chiếc Land Rover.

Vượt qua Chung Đình trên ghế phụ, anh la với người trong xe, “Đi thôi...”

Lão Vạn đang gọi điện thoại, quay mặt lại, tức giận la anh: “Mẹ nó chờ chú cả buổi, chỉ thiếu mình chú thôi.”

Đảo mắt nhìn Chung Đình trên ghế phụ, sắc mặt anh ta thay đổi, nói với vẻ hài hước có phần khách sáo, “Chào buổi sáng cô giáo Chung...”

“Chào buổi sáng.”

Chung Đình đã quen với lão Vạn, mỉm cười đáp lại.

Không tới hai tiếng lái xe, đoàn người đến resort suối nước nóng.

Resort xây ở giữa sườn núi, khách sạn dừng chân còn ở trên núi. Mấy người đàn ông lái xe lên đặt phòng trước, hẹn nghỉ ngơi một lát rồi cùng đi ăn cơm, buổi trưa ngậm nước nóng. Cả nam lẫn nữ có tám người, khi ở đại sảnh đăng kí, có một cô gái luôn nhìn Chung Đình một cách vô tình hay cố ý, mãi cho đến khi chạm vào ánh mắt cô thì mới mỉm cười.

Thoạt đầu Chung Đình tưởng cô ấy chỉ là tỏ vẻ thân thiện, sau đó nhớ ra, cô đã gặp qua cô gái này. Vào lần đầu tiên theo Hà Chí Bàn đến phòng trà đánh mặt chược.

Phòng ở là phòng giường lớn bình thường. Khách sạn xây trên núi, phong cảnh thanh nhã bên ngoài cửa sổ, phóng tầm mắt nhìn toàn là cây cối được lần sương quần quanh giữa bình minh, ánh mặt trời như dòng nước chảy, gió thổi lá cây vang rào rạt.

Sau khi vào phòng, Hà Chí Bàn bật điều hòa, cởi chiếc áo khoác da, nhìn lướt căn phòng, rồi đi vào toilet. Rửa tay xong đi ra, Chung Đình còn đứng bên cửa sổ. Mái tóc ngắn mềm mại của cô được ánh mặt trời làm nổi bật trông có phần ố vàng. Không chỉ mái tóc cô, mà còn có bờ vai cô, tấm rèm cửa bằng voan mỏng được kéo sang một bên cũng được phủ một tầng sắc thái mị mị.

Không chờ anh có phản ứng gì, cô đã nghe thấy tiếng động, xoay người, cắt đứt liên tưởng của anh.

“Nghỉ một lát đi, tí nữa ăn cơm.”

Hà Chí Bàn tiện tay ném quần áo trên giường sang một bên, bật tivi, nằm dựa vào đầu giường. Tivi căn bản không bắt được mấy kênh, bấm mấy lượt, cứ mãi lòng vòng giữa mấy kênh đó.

Điện thoại Chung Đình đổ chuông, cô nói mấy câu rồi ra ngoài nghe. Nói chuyện điện thoại xong đi vào, tivi đang phát quảng cáo. Trong vòng mấy phút, trên giường, Hà Chí Bàn đã ngủ thiếp đi.

Sáng nay họ xuất phát lúc bảy giờ, trái giờ làm việc và nghỉ ngơi của anh. Lấy cái điều khiển trong tay anh ra, Chung Đình tắt tivi, kéo rèm cửa hai lớp lại.

Căn phòng tối hẳn ngay lập tức, bên trong có cảm giác hỗn loạn không phân biệt được ngày và đêm. Thất thần đứng hai giây, Chung Đình ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn bên giường, châm điếu thuốc. Đại não trống rỗng nhìn tấm rèm cửa in bóng cây một hồi, cô nhìn giờ trên di động, rồi nhìn về phía người đàn ông trên giường.

Người đàn ông nằm yên, gáy gối lên một tay, nhắm mắt. Ngũ quan của anh tinh xảo, mái tóc và lông mày rất đen. Ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào, bóng cây lay động trên gương mặt anh.

Nhớ đến cú điện thoại tối hôm ấy, trong lòng cô có cảm giác là lạ.

Còn chưa hút thuốc xong, Hà Chí Bàn như thể giật mình tỉnh giấc, ngẩn ngơ một lúc mới rõ mình đang ở đâu.

“Mấy giờ rồi? Anh ngủ bao lâu rồi?” Anh hỏi Chung Đình.

Chung Đình thông thả dụi thuốc vào gạt tàn, “Mấy phút thôi, anh ngủ thêm một lát nữa đi.”

Hà Chí Bàn tỉnh táo lại, ngồi dậy trên giường một chút, xoa mặt, “Không ngủ nữa, anh đi tắm cái.”

Giữa trưa, đoàn người lái ba chiếc xe xuống núi, tìm nhà hàng gọi một bàn đồ ăn.

Bản thân lão Vạn làm nghề ăn uống, quá trình gọi món đơn giản thô bạo, không buồn xem thực đơn, trực tiếp để phục vụ kể mấy món đặc biệt của nhà hàng một lượt, nghe món nào được là gọi. Chung Đình phát hiện, trong mấy người đàn ông, lão Vạn lớn tuổi hơn, hoạt động lần này căn bản là do anh ta tổ chức.

Cơm nước xong nghỉ ngơi chốc lát, cả nhóm đi thẳng đến bãi tắm nước nóng.

Suối nước nóng ngoài trời này nổi tiếng cả nước, bên trong có mấy chục bể ngâm nước nóng khác nhau. Mùa này là mùa cao điểm, khi ăn cơm xong đến đây là chưa tới ba giờ, các bể giữa đình đài, hòn non bộ đã có không ít khách, hơi khói lượn quanh. Cả nhóm cầm bảng số, tự đi vào khu vực dành cho khách nam và khách nữ để thay đồ.

Người đi chung tính cả Chung Đình là tổng cộng bốn cô gái, cô gái mà Chung Đình gặp mặt một lần sau khi thay áo tắm xong thì cầm mấy cái khăn lớn đi sang, đưa cho cô một cái.

“Còn nhớ tôi không?” Cô gái mặc áo tắm liền thân cổ chữ V, khuôn mặt tròn, đôi mắt to, mỉm cười với Chung Đình.

Hà Chí Bàn nhiều bạn như vậy, có cả nam lẫn nữ, chỉ có cô gái này là cho Chung Đình cảm giác không tốt lắm.

Phụ nữ nhìn phụ nữ bao giờ cũng để ý hơn, khi gặp nhau lần đầu tiên, cái ấn ý dò xét lộ ra trong ánh mắt cô gái này, Chung Đình vẫn còn chút ấn tượng.

Không biểu hiện gì, Chung Đình thay áo tắm xong, choàng khăn lông lên vai, đóng cửa tủ.

“Không nhớ rõ nữa.”

Cô cười nhạt một cái, chìa khóa lồng vào cổ tay.

Mọi người cùng đi ra ngoài, ra khỏi phòng thay đồ thì vẫn ở bên trong. Mặc áo tắm, làn da rõ ràng cảm nhận được một luồng khí lạnh thu đông, lạnh đến độ cả người căng lên.

Cô gái như thể không nhận ra, cười nói về không để tâm, “Tôi đã biết cô không sao nhớ mà. Lần chơi mặt chược ở phòng trà có gặp qua một lần. Bạn trai Hồ Kiều của tôi chơi với nhóm Chí Bàn mấy năm rồi, sau này chơi nhiều hơn là cô quen hết thôi. Cô tên gì?”

“Chung Đình.”

“Tôi tên Vạn Giai, họ đều gọi tôi là Giai Giai. Lát nữa ra ngoài lưu số nhé, mấy người họ chơi một cái là không để ý tới người khác đâu...”

Không chờ Chung Đình trả lời, Vạn Giai đột nhiên gọi cô lại, “Này, không phải bên này, bể tắm ở đằng kia...”

Xung quanh toàn là khách choàng khăn đi lại vội vàng, Chung Đình không nhìn cô ấy, vẫn đi về hướng khác, “Các cô sang đó đi, tôi đến hồ bơi trước.”

Hai cô gái đi cùng run cầm cập cười nói đi từ đằng sau tới, nhìn Vạn Giai đứng tại chỗ, “Lạnh thế này còn đứng đây làm gì...”

Rồi nhìn quanh, “Còn một người nữa đâu?”

26. Chương 26: Tản Bộ

Ở khu suối nước nóng, nhóm năm nhóm ba người mặc áo tắm, trùm khăn đang đi lại. Bốn người đàn ông ngâm trong bể nhiệt độ cao, hơi nóng lượn lờ trên mặt bể, nửa vòng hòn non bộ nhân tạo lớn vây xung quanh, chắn gió phía sau.

Nửa người dưới ngâm nước suối nóng hổi, đầu và vai lộ ra khỏi mặt nước, cơn gió lạnh thổi ngay mặt, Hồ Kiều, bạn trai của Vạn Giai tạt nước vào cổ mình hai cái, vô cùng thoải mái. Hồ Kiều năm nay vừa tròn ba mươi tuổi, gia đình kinh doanh lá trà, là nhà giàu đời thứ hai, sau khi tốt nghiệp đại học thì tự mở phòng trà, sau đó mở thêm một tiệm spa nhỏ.

Lão Vạn ở bên cạnh nói: “Ngâm cái này nhiều khá tốt cho khớp xương gì gì đó đấy. Năm kia đầu gối tôi đau chịu không nổi, mùa đông năm ngoái hay đến đây, năm nay rõ ràng cảm thấy khá hơn nhiều rồi.”

Lưu Minh Đường bên cạnh đột nhiên trêu một tiếng, “Lão Vạn à, đừng trách em không nhắc anh, ngâm nhiều cẩn thận vợ anh có ý kiến đấy.”

Lão Vạn bị anh ta nói như rơi vào sương mù.

Lưu Minh Đường vẩy nước hai cái lên cánh tay, úp mở, “Nếu không hiểu thì anh hỏi ông chủ Hà của chúng ta đi...”

Hà Chí Bân dựa lưng vào thành bể, hai tay gác lên cạnh bể, nghe hai người này nói chuyện.

Anh không chớp mắt, “Không có gì đáng ngại đâu, lão Vạn anh cứ ngâm bình thường, có vấn đề gì thì đến chỗ em lấy ít thuốc.”

Lão Vạn ngẫm một hồi mới biết họ đang mang anh ta ra làm trò cười, lập tức cười mắng. Lưu Minh Đường càng bị mắng càng vui, ở trong nước cười sặc sụa.

Bốn người đàn ông nói chuyện câu được câu chăng, nói đến chuyện làm ăn, Hồ Kiều hỏi, “Chí Bân, chuyện rượu kia của cậu làm chưa?”

“Sắp quyết định rồi, trong tay mấy anh có ai lanh lợi có thể giới thiệu cho tôi hai người sang đó.”

Lưu Minh Đường nói chen vào: “Làm nhanh thật, sắp bắt đầu tuyển người rồi...” Rồi nhìn anh, “Vậy anh còn bán bao không?”

Làn khói mỏng lơ lửng trước mặt Hà Chí Bân, anh dựa ra sau, nhắm mắt một cách thoải mái, “Đang bán ra rồi... Mấy cậu xem ở nhà còn thiếu cái gì thì mau sang lấy đi, sau này đừng có đòi tôi cái này cái kia nữa, không ai hầu hạ đâu.”

Anh vừa nhắc như vậy, Lưu Minh Đường lập tức hất cằm với anh, “Này, cái lần trước anh cho em còn không? Nhớ để lại cho em hai cái.”

“Cái nào?”

Lưu Minh Đường hạ thấp giọng, nháy mắt với anh, “Cái mà lần trước anh nói là hàng Mỹ đó, cái chất liệu cực tốt ấy...”

Hồ Kiều ở bên cạnh cười khẩy một tiếng, “Tiểu Minh, có phải cậu không được không vậy, cả ngày toàn làm mấy trò lòn lẹo.”

“Cút mẹ anh đi, anh thì biết cái gì...” Lưu Minh Đường xoay mặt sang, cười nhìn Hà Chí Bân: “Đừng quên đó, để lại cho em một cái.”

Bên này nhóm đàn ông đang cười nói, mấy cô gái trùm khăn đi từ phía sau tới. Lưu Minh Đường tinh mắt, vẫy tay với họ. Vạn Giai la, “Lạnh chết mất”, xuống nước lội đến cạnh Hồ Kiều, dựa bên vai anh ta.

Hai cô gái còn lại đều độc thân, Lưu Minh Đường đang theo đuổi một cô trong đó, mới tốt nghiệp đại học, cô gái vẫn chưa có việc làm. Anh ta hẹn cô ấy ngâm suối nước nóng, cô ấy liền kéo bạn thân tới. Lưu Minh Đường hỏi họ vừa đi đâu.

“Bọn em ngâm ở bể hoa hồng, bên đó ngày càng nhiều người nên sang đây tìm mấy anh.”

Lưu Minh Đường nói: “Bể hoa hồng thế nào, có thú vị không? Bọn anh ngâm bể này cả buổi rồi, cũng muốn đổi chỗ khác.”

“Không thú vị gì đâu, cánh hoa trôi cảm giác không sạch lắm.” Cô gái nói.

Lão Vạn nhìn họ, rồi nhìn Vạn Giai, “Chung Đình đâu?”

Vạn Giai không lên tiếng, một cô gái nói, “Không biết nữa, không đi chung với bọn em.”

“Có nói đi đâu không?”

Hai cô gái quay đầu mới nhìn thấy là Hà Chí Bân đang nói chuyện.

Buổi sáng họ có lên thảo luận về anh, cảm thấy ngoại hình của anh không tệ, lại lạnh lùng chẳng nói gì, hơi ngầu. Anh đột nhiên bắt chuyện với họ, cô gái đỏ mặt, nhìn anh nói, “Không có nói, thay đồ xong là tách khỏi bọn em rồi.”

Hà Chí Bân nói với lão Vạn, “Em sang xem thử.” Anh lên bên cạnh bể, lau bừa nước trên người hai cái.

Lão Vạn hỏi: “Buổi tối còn ăn cơm chung không?”

“Nói sau đi, đến lúc đó liên lạc điện thoại.”

Hà Chí Bân lau người rồi đi về phía bên kia.

Đến mấy bể dạo qua một vòng, Hà Chí Bân đi đến khu nghỉ ngơi lấy hai chai nước khoáng, cuối cùng rốt cuộc tìm được Chung Đình ở hồ bơi trong nhà.

Hồ bơi bên này rất vắng, chỉ có tổng cộng ba, bốn người. Chung Đình vừa bơi xong một vòng, gác một tay lên bờ hồ nghỉ ngơi, thân thể bỗng bênh theo dòng nước lên xuống.

“Một mình ở đây làm gì vậy?” Thông thả đi sang, Hà Chí Bân ngồi xổm xuống bên cạnh cô.

Làn nước màu xanh vẫn chưa ngập đến ngực cô, Chung Đình quay mặt sang, ánh nước phản chiếu trên mặt.

“Mấy anh ngâm xong rồi à?” Cô hỏi.

“Chưa.” Anh mở nắp một chai nước, đưa cho cô, “Thấy em biến mất nên sang tìm em.”

Chung Đình nhận lấy uống hai ngụm, rồi để sang bên cạnh, “Muốn xuống bơi hai vòng không, bên trong cũng là nước suối, nhiệt độ vừa phải.”

Hà Chí Bân ngồi đó không nói gì, nhìn cô chăm chăm hai giây, ngón trỏ đột nhiên đẩy gò má cô, hỏi có phần vô lại, “So với anh?”

Chung Đình không khỏi đỏ mặt, nhất thời không lên tiếng, hai tay ép mái tóc đen ướt đầm.

Cô phản ứng mạnh như vậy, Hà Chí Bân rất bất ngờ, như cười như không, “Xấu hổ gì chứ?”

Chung Đình nhất thời im lặng.

Tiếng nước chảy đơn điệu vang vọng trong hồ bơi rộng lớn. Anh không trêu cô nữa, gỡ khăn tắm trên vai, để lộ đường cong cơ thể tuyệt hảo. Lùi về sau một bước, anh tung người nhảy vào hồ.

Sau khi bơi nửa tiếng, hai người đi tắm.

Chưa đến bốn giờ rưỡi, họ đi ra khỏi khu suối nước nóng, lên kế hoạch lái xe ra ngoài tìm chút gì ăn. Buổi trưa ngồi chung xe lão Vạn, xe Hà Chí Bân vẫn để ở cổng khách sạn trên núi.

“Em chờ ở đây một chút, anh vào tìm lão Vạn lấy chìa khóa.” Đi ra rồi Hà Chí Bân mới nhớ không có xe.

“Đừng lấy nữa, đi thôi, cũng không xa mấy.” Chung Đình gọi anh lại.

Nhìn lên theo con đường xi măng, hai hàng cây xanh biêng biếc.

Hà Chí Bân hỏi, “Còn một đoạn đường, em đi không lạnh à?”

“Mới ngâm nước nóng mà.”

Hà Chí Bân ngẫm nghĩ, “Vây đi thôi.”

Cả khu resort suối nước nóng xây rất có quy mô, con đường lên núi bằng phẳng mà rộng rãi, hai bên toàn là rừng thông. Xe cộ không nhiều, lâu lắm mới có một chiếc lao qua bên cạnh. Xung quanh rất yên tĩnh, hai người thong thả đi lên men theo con đường.

Rất nhanh, họ càng ngày càng xa khu buôn bán kinh doanh, được đắm chìm trong quang cảnh của núi rừng mùa thu.

Chung Đình ngắm nhìn xung quanh. Ánh mặt trời ấm áp, gió đưa nhẹ nhẹ, những cây thông và bách thường xanh giảm dần ý thu.

Bỗng nhiên nghĩ đến bố mẹ quay về cuộc sống miền quê sau khi nghỉ hưu. Bài thơ bố Chung thích nhất là bài Tức cảnh trong núi của Lý Đại Chiêu, từ khi chị em họ biết đọc biết viết, ông bắt họ học thuộc lòng lập đi lập lại:

Mây ở ngoài núi xanh, người ở trong mây trắng

Mây bay đi người trở về, núi xanh vẫn còn ở lại

Đều là những câu chữ đơn giản, nhưng lúc nhỏ không thể nào hiểu được. Cũng là mấy năm nay mới dần cảm nhận được ý nghĩa trong đó. Ngọn núi xanh sừng sững bất động, một ngọn núi có bốn mùa, chỉ có thể miêu tả, không thể vội kết luận. Ca hát, sùng kính, chinh phục đều là ý dâm dăng của nhân gian.

Hai, ba năm về trước, có lần cô đi Nhật Bản công tác, làm việc xong thì cùng mấy người bạn đi đến một ngôi làng trong núi ở nông thôn. Có người bạn nghiên cứu thiết kế nông nghiệp vĩnh cửu ở trên núi hai năm, tự xây nhà, làm ruộng, xây vườn cây ăn quả, thử hết thấy những nguyên liệu có sẵn của cuộc sống, quay về phương pháp nông nghiệp tự nhiên.

Cô ở bên đó ba ngày. Bên kia núi là biển, ban đêm kéo cánh cửa chia ô yên lặng lắng nghe, có thể nghe thấy loáng thoáng sóng vỗ vào bờ biển. Thời gian có trôi qua lâu hơn nữa, thì cô cũng chưa từng quên tiếng sóng xanh biếc xa xăm vời vợi vào đêm hôm ấy.

Những ngọn núi xa xa, những áng mây trắng, vàng trắng sáng biển hồ, qua mắt ta là ta có. Đi qua rồi thì thỏa mãn, không cần lưu luyến say mê. Bước đi giữa ngọn núi tĩnh mịch, ngẩng đầu nhìn mặt trời thu rớt xuống giữa những ngọn cây, suy nghĩ của Chung Đình thoáng cái bay xa.

“Trước đây đã tới chưa?” Hà Chí Bân hỏi.

“Chưa, bên chỗ chúng ta hình như cũng có suối nước nóng.”

“Có thì có, nhưng không tốt bằng chỗ này.”

Chung Đình nói, “Mấy năm em gái em học đại học ở đây, em cũng hay tới Nam Kinh, tính thử thì ba, bốn năm không đến rồi.”

“Không phải sinh đôi làm gì cũng thích chung với nhau sao, sao hai em không đi học cùng một chỗ?” Hà Chí Bân hỏi.

Tay rút trong túi, Chung Đình mỉm cười, “Ai nói vậy.”

Trầm mặc đi thêm một lúc, Hà Chí Bân nói, “Anh cũng học ở Nam Kinh.”

Rồi bổ sung thêm một câu, “Nhưng chưa tốt nghiệp.”

Chung Đình có phần tò mò, “Tại sao vậy?”

“Học được giữa chừng thì bị đuổi.”

Nhìn anh chăm chăm một giây, Chung Đình nở nụ cười.

“Buồn cười à?”

“Không phải.”

Làn gió núi thổi mái tóc đen bên tai cô, từng sợi từng sợi.

Anh chỉ học đại học đến năm thứ ba.

Khi đi học không chăm chỉ, thành tích bình thường, nơi anh học là một trường hạng hai. Bắt đầu từ khoảng khắc đầu tiên bước vào cổng trường đại học, anh đã đặt hết tâm tư vào việc kiếm tiền. Làm rất nhiều vụ buôn bán lẻ tẻ trong trường, vào năm thứ ba, thông qua người trong xã hội, anh tiếp xúc với việc kinh doanh sản phẩm dành cho người lớn, tiếp theo bắt đầu chạy khắp các chợ trên cả nước. Sau đó thiếu bài quá nhiều, hai lần thi liên tục không đến trình diện, nên trực tiếp bị trường đuổi học.

Thay vì nói là bị đuổi, chi bằng nói là anh bỏ học. Đi học cũng được, làm ăn cũng được, Hà Chí Bân chỉ có một mục tiêu — kiếm tiền.

“Em cũng không thích đi học, lúc đi học thành tích tệ lắm.”

Hà Chí Bân nhìn cô.

“Anh không tin à?”

“Có biết anh nghĩ đến việc gì không?”

“Việc gì?”

“Hồi đi học, lúc nào cũng có mấy học sinh giỏi ngày nào cũng la thi không tốt, không muốn đi học, có thành tích cái là làm người ta muốn đánh cho.”

Chung Đình lườm anh một cái, nở nụ cười.

“Đúng là coi trọng em rồi, em cũng muốn đánh bọn họ một cái.”

Một cơn gió thổi qua rừng thông, làn sóng mềm mại thấp thoáng nổi lên nơi ngọn núi xa xa. Họ nhìn sang theo bản năng, chỉ thấy một đàn chim lượn vòng giữa núi rừng âm u vắng lặng, từ từ hóa thành chấm đen ở phía trời xa.

27. Chương 27: Trời Mưa

Đi lên núi lấy xe, sắc trời đã tối. Chiếc xe đi vòng xuống dọc theo quốc lộ, lái một mạch ra khỏi resort.

Chạy lung tung không có mục đích hơn nửa tiếng, rốt cuộc tìm được một khu buôn bán kinh doanh.

Bơi xong vừa mệt vừa đói, không lựa chọn nhiều, Hà Chí Bân và Chung Đình đi vào một quán lẩu nhỏ. Trong quán hơi khói sùng sục, tùy tiện xem thực đơn, Chung Đình gọi phần lẩu bò, rồi đưa thực đơn cho anh.

Hà Chí Bàn cởi áo khoác, “Em xem đi, gọi giúp anh da đậu phụ và măng.”

Thêm mấy món, phục vụ nhận lấy thực đơn, hỏi, “Có gọi rượu không ạ?”

Hà Chí Bàn nhìn cô, “Anh lái xe nên không uống, em có muốn uống chút không?”

“Không cần đâu.”

“Đồ uống?”

Chung Đình lắc đầu.

Biết cô rất ít uống đồ uống, Hà Chí Bàn nhìn phục vụ, “Cứ vậy đi, mang thức ăn lên nhanh một chút.”

“Hiếm khi ra ngoài mà, không uống một chút ư?” Phục vụ đi rồi, anh nhìn cô.

“Uống một mình cũng chẳng thú vị gì.”

“Hay là anh uống cùng em?”

“Thôi, ngày mai không lái xe rồi ra ngoài uống.”

Hà Chí Bàn nhìn cô, “Được.”

Trong khoảng thời gian chờ thức ăn, anh châm điếu thuốc, thổi vào làn khói trước mặt, bỏ bật lửa xuống, rồi nhìn cô. Trong khoảng không đối mặt, hai người hết như đang chờ đối phương nói, rồi nhất thời im lặng.

Lặng lặng uống một hộp trà, Chung Đình nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Dưới màn đêm, cảnh đường phố lưu động tràn ngập khói lửa nồng đậm, khiến người ta có phần hoang mang.

Khi ăn cơm, hai người lại nói chuyện về đề tài liên quan đến Nam Kinh, sự ảm áp nhân nhậ khi cùng nhau tản bộ trên núi vẫn còn lưu lại trong không khí.

Sau khi kết thúc, Hà Chí Bàn trả tiền rồi đi ra ngoài, Chung Đình đang đứng ở cửa.

Những ánh đèn lơ mờ lơ lửng giữa bầu trời đêm xám xịt, trở thành phông nền của cô.

“Nói thế nào đây, về hay là lái xe dạo một vòng?” Anh hỏi.

“Dạo ở quanh đây chút đi.”

Dọc phố có rất nhiều cửa hàng. Lão Vạn gọi điện thoại hỏi họ ở đâu, kêu họ cùng ăn cơm. Hà Chí Bàn nói cho anh ta biết là họ ăn rồi. Cánh tay bị huých một cái, anh đang nói chuyện quay mặt sang, Chung Đình chỉ một cửa hàng nhạc cụ ở bên cạnh.

Hà Chí Bàn ngẩng đầu nhìn, trên bảng hiệu viết “Cửa hàng đàn Mỹ Lệ”. Cúp điện thoại, anh theo sau cô vào.

Trong cửa hàng sáng sủa rộng rãi, trưng bày những nhạc cụ tuyệt đẹp. Ông chủ cửa hàng để tóc dài đến vai, trên người ôm nghiêng một cây guitar làm bằng gỗ nguyên miếng, đang hút thuốc trò chuyện với bạn. Nhìn thấy có người vào, hỏi họ muốn gì một cách rất thoải mái. Chung Đình nói mình chỉ xem thôi, anh ta không chào hỏi gì nữa.

Đi đến trong cùng, Chung Đình xem cẩn thận mấy cây đàn dương cầm đứng, hỏi có thử được không.

“Cứ thử tự nhiên, cửa hàng chúng tôi chỉ có đàn Yamaha thôi,” ông chủ tóc dài nhìn về phía họ, nói thẳng, “Muốn số model nào cũng có thể chuyển hàng, giao hàng đến nhà miễn phí.”

Hà Chí Bàn ngẩng đầu nhìn đàn guitar treo đầy tường, sờ cây đàn bên cạnh, hỏi cô, “Muốn mua đàn à?”

Chung Đình không trả lời, cô đi qua từng cây đàn, tìm được mục tiêu. Khi anh xoay người, thì cô đã ngồi xuống.

Mở nắp đàn, ngón tay thon dài lướt qua đường viền phím đàn, cảm nhận một lượt.

“Studio của em còn thiếu ba cây đàn, người bạn đề cử kiểu này, đến lúc đó em định đặt trên mạng.” Ngón tay phải lướt trên mặt phím, một loạt tiếng tinh tang trôi chảy.

Cô nhìn về phía anh, “Anh nghe thử xem thế nào, giá cả cũng khá được.”

Hai bàn tay cùng hạ xuống theo giọng nói, trong thoáng chốc, tiếng phím đàn yêu kiều bay bổng trong bầu không khí yên tĩnh.

Chung Đình đàn tùy ý, đầu và hai cánh tay xuôi tự nhiên, giữa thân thể và thân đàn cẩn thận duy trì một khoảng cách. Hà Chí Bân đứng sau đàn, từ góc độ này không nhìn thấy hai tay cô, chỉ có thể nhìn thấy nửa bờ vai, cùng khuôn mặt cúi thấp của cô.

Thân trên của cô hơi nghiêng về trước theo khúc nhạc tuôn chảy, ánh đèn hắt xuống, thân đàn sáng lóa, khuôn mặt cô có vẻ đắm say trong thoáng chốc.

Trong lòng lộp bộp một cái, Hà Chí Bân lẳng lặng đứng đấy, một khoảnh khắc nào đó, anh dường như nhìn thấy khuôn mặt chân thật nhất của cô.

Đi ra khỏi cửa hàng đàn, bầu trời bắt đầu có mưa lất phất.

Họ bước nhanh đi lấy xe. Giữa đường mưa lớn hơn, còn khá xa chỗ đậu xe, họ rẽ vào dưới một mái hiên.

Màn đêm đen kịt, nước mưa mờ mờ che phủ trời đất, những tán lá cây được tưới vang lộp bộp. Phũ nước mưa trên áo khoác, Hà Chí Bân nhìn màn mưa chảy xuống mái hiên, cảm thấy trong một lúc sẽ không đi được. Bên kia phố, màn mưa đã bao phủ, cảnh sắc mơ hồ.

Bên cạnh đưa điều thuốc, anh thoáng sửng sốt, nhận lấy, rồi nghiêng đầu châm lửa.

Buổi đêm nơi xứ lạ, họ đứng hút thuốc dưới mái hiên, yên tĩnh chờ mưa tạnh.

Hơi nước và làn khói thuốc lượn quanh gò má, Chung Đình hơi chán cúi đầu nhìn ánh lửa nơi đầu ngón tay, cô cảm thấy người phát minh ra thuốc lá rất nhân từ. Anh ta nhất định biết rằng, khi ta lạnh, một tia sáng le lói cũng là niềm an ủi.

“Có lạnh không?” Hà Chí Bân hỏi.

Chung Đình lắc đầu.

Hà Chí Bân nhìn cô, “Đánh đàn khá lắm.”

“Cảm ơn anh.” Chung Đình nhìn mưa phùn dưới đêm khuya, nói, “Lâu lắm không đàn rồi.”

“Bắt đầu học từ khi nào vậy?”

“Sáu, bảy tuổi thì phải, không nhớ rõ lắm.”

“Học bấy nhiêu năm à?”

“Không có, về sau cảm thấy chẳng có gì thú vị, nên không học nữa.”

Hà Chí Bân mỉm cười, “Vậy mà bây giờ còn dạy bọn trẻ.”

Chung Đình cũng cười nhạt, “Gà mờ mới làm giáo viên, hơn nữa, kiếm tiền mà thôi.”

Lần này Hà Chí Bân thật sự nở nụ cười.

Trong tiếng mưa rơi, họ im lặng một hồi, Hà Chí Bân hỏi, “Đang nghĩ gì vậy?”

“Em đang nghĩ...”

Chung Đình hơi trầm ngâm, “Bản giao hưởng số 4 của Beethoven.”

Anh nhìn cô, không rõ vì sao.

“Có nhớ đêm hôm ấy không, anh hỏi em bài hát đó tên gì...” Chung Đình thần nhiên nói, “Đó không phải là bài hát, mà là chương 2 bản giao hưởng đàn dương cầm số 4 của Beethoven.”

Mưa vẫn đang rơi, dưới mái hiên nho nhỏ hoàn toàn yên lặng, hết như cú điện thoại dài đằng đẳng mà im ắng đêm hôm ấy.

Không có đèn, khuôn mặt sạch sẽ của cô phản chiếu ánh mưa lơ lửng không cố định. Làn gió nhẹ thổi vào, hạt mưa như có như không lướt nhẹ qua mặt cô. Dưới ánh sáng mờ mờ, đôi môi cô trông rất mềm mại, bờ môi dưới đầy đặn, mấy vết lằn môi rất nhỏ, chờ đợi được làm ẩm.

Hơi thở nóng hổi nhẹ nhàng đến gần, Chung Đình không nhúc nhích, mặc cho người đàn ông hôn hai cánh môi cô một cách dịu dàng lạ thường.

Tiếng mưa rơi đều đều, tựa như tiếng đàn tinh tế sâu lắng, ùn ùn kéo đến bao quanh họ.

Chương thứ 2 bản giao hưởng đàn dương cầm số 4 của Beethoven, độc tấu đàn dương cầm và hợp tấu đàn dây.

Orpheus, thiên tài âm nhạc trong thần thoại Hy Lạp từng một mình đi đến địa phủ để làm cho người vợ đã chết sống lại.

“Vì sao người đến nơi này, hỡi người thanh niên đáng thương? Nơi đây không có sinh mệnh, chỉ có tiếng rên bi thương của người chết mà thôi.”

“Hết thảy mọi trắc trở và gian khổ, ta có thể ngoan cường vượt qua, riêng nỗi đau khổng lồ trong lòng, khiến ta đau đớn tột cùng.”

Nếu các ngài hiểu được mùi vị mất đi người vợ mình yêu

Các ngài nhất định sẽ cảm động mà đáp ứng, cho ta đi vào cánh cổng địa phủ.”

Dưới mái hiên, họ ôm hôn đầy nóng bỏng, được cơn mưa màu đen bao quanh. Tim Chung Đình đập như sấm, cô cảm thấy mình là chiếc thuyền cô độc trên Biển Đen, bị gió mưa thổi mất phương hướng.

“Vì sao người đến nơi này, hỡi người thanh niên đáng thương?”

Không liên quan đến đau khổ, không liên quan đến người vợ mình yêu, mà chỉ vì chút niềm an ủi trong đêm tối, khiến cho tôi không dần được mà đến gần.

Trong cơn mưa, giữa cái ôm này, nụ hôn ấy là sự chân thật không thể đảo ngược. Nó hư ảo mà chân thật, thăng thấn mà sâu xa, có hàm ý sâu hơn bản thân nụ hôn.

...

Mưa mãi không thấy ngớt, một mình Hà Chí Bán đi lái xe tới, cùng Chung Đình trở lại khách sạn trên núi.

Mấy người lão Vạn ăn cơm xong vốn lên kế hoạch ra ngoài tìm một chỗ massage, đột ngột gặp phải cơn mưa lớn nên không đi, cùng tụ tập ở phòng đánh bài.

Phòng của họ liền kề nhau, khi hai người ướt sũng trở về, lão Vạn đang gọi điện thoại ở trong hành lang, không khỏi nhìn Hà Chí Bán cười rộ lên, “Kêu chú đi ăn cơm chung với bọn anh, mắc mưa rồi chứ gì. Tắm đi, rồi sang đánh bài với bọn anh.”

Hà Chí Bán lấy thẻ phòng mở cửa, “Mấy anh chơi trước đi.”

Cửa mở ra, Chung Đình chào lão Vạn rồi đi vào.

Lão Vạn nháy mắt trêu Hà Chí Bán. Hà Chí Bán đóng thẳng cửa lại.

Nói chuyện điện thoại xong về phòng mình, trong phòng khói thuốc nồng nặc, mấy người đàn ông và phụ nữ đang ngồi quanh bên giường đánh bài, tiếng cười không ngớt.

“Đứng im đó, đôi heo.” Lưu Minh Đường ngậm thuốc lá trong miệng, rút một hơi, nhìn anh ta, “Chí Bán về rồi à?”

“Ừ, ướt như chó vậy.”

Lưu Minh Đường cười ồm, “Sao không kêu anh ấy sang đây chơi?”

“Kêu rồi, phải chịu chứ.”

Hồ Kiều nói, “Quen bao lâu rồi? Còn dính như vậy à.” Hồi chiều Hà Chí Bán đi trước, bọn họ đã phàn nàn.

“Hơn một tháng thì phải.” Lưu Minh Đường nói, “Lần đầu tiên em gặp còn chưa bắt đầu nữa mà.”

Hồ Kiều nhìn Lưu Minh Đường, “Chuyện này mà cũng biết, Tiểu Minh à Tiểu Minh.”

“Anh ấy đó, hai người đến quán em ăn cơm, đúng lúc bị em bắt gặp.”

Vạn Giai ngồi cạnh Hồ Kiều đột nhiên hỏi, “Chung Đình làm gì vậy?”

Lão Vạn ở bên cạnh rót cốc trà, “Làm gì không rõ lắm, hình như là dạy đàn cho con nít.”

“Giáo viên âm nhạc?”

“Giống giống vậy, nhưng hình như cũng không phải kiểu ở trường.”

Vạn Giai “ồ” một tiếng, “Vây đoán chừng là giáo viên của mấy cơ sở đào tạo bên ngoài ấy.”

Hồ Kiều nói, “Nói thế nào thì điều kiện không chắc hơn Hạ Vi được. Công ty của ông già nhà Hạ Vi bây giờ làm thật ra cũng được lắm.”

Trong nhóm này, người quen Hạ Vi sớm nhất chính là Hồ Kiều. Về sau chơi chung với họ thì mới quen Hà Chí Bân. Mấy người này vốn có quan hệ khá tốt với Hạ Vi, sau khi Hà Chí Bân chia tay cô ấy, thì họ cũng không liên lạc với cô ấy nữa.

Hai cô gái Lưu Minh Đường dẫn đến không nói chen vào được, một người trong đó hỏi, “Hạ Vi là ai vậy?”

Lưu Minh Đường còn chưa kịp trả lời, Vạn Giai đã mở miệng giúp anh ta, “Bạn gái cũ của Hà Chí Bân. Xinh đẹp lắm.”

Cô gái vừa nghe thấy cái từ “xinh đẹp lắm” thì hơi tò mò, “Đẹp đến mức nào?”

Lưu Minh Đường cười cười, “Đâu có đẹp đến cỡ nào, anh thấy còn kém em một chút.”

“Anh bớt lại đi.” Cô gái cười cự lại, nhưng vẫn đỏ mặt.

Vạn Giai cười có phần ngọt ngào, cầm lấy di động bên cạnh, “Group chat của tôi có ảnh cô ấy, cho em xem.”

28. Chương 28: Dâu Tây

Chung Đình bật điều hòa, cởi áo khoác, “Anh tắm trước đi.”

Hà Chí Bân đóng cửa, xoay người lại, nhìn thấy cô đứng bên tủ tivi sạc điện thoại.

Trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng người đàn ông cởi áo khoác. Anh đi sang, nhẹ nhàng đẩy cô vào tường. Lúc lấy xe bị dầm mưa, mái tóc, lông mày anh ướt sũng, bị nhiệt độ cơ thể làm bốc hơi nóng, vẽ kích thích của tình dục hiện rõ trong mắt.

Chung Đình bị anh đè đến độ hít sâu một hơi, để di động sang một bên.

Nhiệt độ trong phòng chậm rãi tăng lên.

Hà Chí Bân cúi đầu nhìn mặt cô, trong mắt cô có ánh vàng của ngọn đèn. Nước trên tóc âm thầm nhỏ xuống, rơi vào mí mắt dưới của cô. Một giọt cực lạnh, giọt nước trượt xuống theo gò má cô, một vệt ẩm ướt.

Kề sát bên tai cô, anh khàn giọng: “Cùng anh đi.”

Không khí thoáng ngưng đọng, khuôn mặt anh rất gần cô, hơi thở phả dồn dập vào da cô, nhịp tim hai người đồng thời tăng nhanh. Chung Đình nhìn đôi mắt anh, hai tay đan vào nhau sau gáy anh, nhẹ nhàng ôm cổ anh. Nước trên tóc Hà Chí Bân vẫn đang nhỏ xuống, từng giọt thấm ướt lòng bàn tay cô.

Trán kề cùng nhau, hơi thở triền miên.

Dần sự rung động trong lòng, Chung Đình thấp giọng, “Uớt hết rồi, anh đi trước đi, em gọi một cú điện thoại trước đã.”

Hà Chí Bân không nói gì, cũng không nhúc nhích, đờ cô như một pho tượng. Chung Đình chờ chốc lát, đẩy vai anh. Anh đẩy ngược cô vào tường, cúi đầu, hít một hơi thật sâu ở nơi giao nhau giữa vai và cổ cô.

Trong nháy mắt, cơ thể thoáng run rẩy, máu huyết toàn thân tràn về nơi ẩm ướt ấy. Anh vùi đầu vào cần cổ cô, môi lưỡi mút chặt phần da nhỏ nhỏ ấy. Đêm khuya ở nơi núi non hoang dã khiến ánh đèn trong phòng sáng rực mập mờ, Chung Đình hừ một tiếng, vỗ bờ vai rộng lớn của anh.

Anh buông cô ra, nhìn cổ cô chằm chằm với vẻ hơi hài lòng, “Anh đi tắm trước đây.”

Tiếng nước chảy vang lên trong nhà tắm, Chung Đình cầm di động đi đến trước gương. Bên trái cổ có một vết ứ máu màu đỏ từ từ hiện ra.

Cô đưa tay sờ dấu vết trên cổ, mạch suy nghĩ bị điện thoại nổi máy bên tai cắt đứt.

Chung Đình đi đến trước cửa sổ, “Gọi điện thoại cho tôi à? Vừa rồi ở bên ngoài, di động hết pin.”

Bên kia “ừm” một tiếng.

“Có việc gì ư?”

“Không có chuyện gì.”

Chung Đình khựng lại, “Ăn cơm tối chưa?”

Lớp kính phản chiếu rõ ràng khuôn mặt bình tĩnh của cô.

“Ăn rồi, em nấu cháo.”

Phương Chân Vân nằm trên ghế mây, thả lỏng toàn thân, một cuốn sách trải trên bụng. Nhìn trần nhà sạch sẽ sáng rực trong phòng sách, cô ấy hỏi, “Chị chơi vui không?”

“Cũng được.” Chung Đình cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, rồi ngẩng đầu, “Có cơ hội sẽ dẫn em tới xem thử.”

Phương Chân Vân không nói gì.

Trong nhà tắm, tiếng nước chảy dừng lại, Chung Đình quay đầu nhìn thoáng qua.

“Chân Vân, chờ lần này tôi về, nói chuyện một chút đi.”

“Nói chuyện gì?”

“Em muốn nói chuyện gì, tôi sẽ nói với em chuyện đó.”

Yên tĩnh một hồi, Phương Chân Vân ở đầu bên kia nói, “Được, em chờ chị về.”

Khi Hà Chí Bân lau tóc đi ra, Chung Đình ngồi bên cửa sổ chỉnh kênh tivi.

“Gọi điện thoại xong rồi à?” Anh hỏi.

“Ừm, em đi tắm đây.”

Chung Đình vào nhà tắm, Hà Chí Bân ngồi xuống mép giường, cầm di động của mình lên xem, hừ cười một tiếng.

Lưu Minh Đường đăng hai tấm ảnh lên wechat, là hình ba người đàn ông đang đánh bài trong phòng, với dòng chữ “Ba thiếu một”.

Người bạn bình luận: “Chí Bân đâu?”

Tiểu Minh trả lời một câu thô tục pha trò, làm một loạt người bình luận.

Hà Chí Bân dựa vào đầu giường, ngón tay di chuyển, trả lời một câu khi đang nhàm chán, “Cút mẹ cậu đi.”

Mấy giây sau, bình luận của lão Vạn nhảy ra: “Còn rảnh trả lời wechat à?????????”

Nhìn một chuỗi dấu chấm hỏi dài, Hà Chí Bân nhếch mép cười một cái, đổi tư thế khác một cách lười biếng, theo bản năng nhìn về phía nhà tắm, nước vẫn đang chảy.

Chung Đình tắm rất lâu. Hà Chí Bân sống cuộc sống ngày đêm đảo lộn, mỗi tối chín, mười giờ là thời điểm dễ mệt mỏi rã rời nhất. Mí mắt đánh nhau, anh lên tinh thần đi tới gõ cửa nhà tắm.

“Vẫn chưa xong ư?”

Tiếng nước chảy bên trong đã dừng lại, giọng Chung Đình vang lên, “Em đang tìm khuyên tai...”

Anh mở cửa đi vào, nhìn thấy cô đang tìm kiếm khắp bồn rửa tay.

“Khuyên tai gì?” Anh ôm hờ cô, mùi hương sau khi tắm của người phụ nữ.

Cô đẩy ra, cho anh xem cái còn lại, “Cái này, không biết rơi đâu mất rồi.”

Chiếc khuyên tai kim cương nho nhỏ.

Cô đã thay váy ngủ, nước nhỏ xuống từ trên mái tóc.

Hà Chí Bân ném cho cô cái khăn khô, “Ra ngoài lau tóc trước đi, anh tìm giúp em.”

Chung Đình ra ngoài, Hà Chí Bân giúp cô tìm một cách nghiêm túc.

Ngồi bên giường lau bừa tóc hai cái, cô nằm xuống, la vói vào trong: “Không tìm được thì bỏ đi...”

Cắm đầu nhìn nhà tắm một vòng, khi gần hết kiên nhẫn, thì Hà Chí Bân phát hiện chiếc khuyên tai đó trong một bó hoa giả nho nhỏ dùng để đựng đồ trang sức ở trên bồn.

Không ngờ chờ đến khi anh đi ra, tivi vẫn đang bật, nhưng người nằm trên giường đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Anh nhìn cô chằm chằm gần một phút, suy nghĩ xem đánh thức cô, hay là để cô ngủ. Người trên giường nhắm mắt hoàn toàn không hay biết gì, dưới ánh đèn mờ, mái tóc đen nhánh xoa xoa bên mặt.

Để chiếc khuyên tai nhỏ đó trên tủ đầu giường, Hà Chí Bân cầm bật lửa và thuốc lá rồi lên giường. Anh tắt đèn và tivi, nằm hút thuốc một hồi trong bóng tối. Mưa bên ngoài rơi rả rích, trong phòng yên tĩnh lạ thường.

Khoảng thời gian bùng tàn thuốc, anh cúi đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh, làn da nơi cánh tay cô dính vào anh, mịn màng trơn bóng, anh sờ một cái, rồi sờ đầu cô.

Khi bàn tay rời khỏi, Chung Đình mở mắt.

Hà Chí Bân không bắt ngờ lắm. Anh cụp mắt nhìn cô, có mấy giây như thế, hai người đều im lặng.

“Tìm được rồi à?”

“Ừm.” Hà Chí Bân khẽ đáp một tiếng, “Đeo giúp em nhé?”

“Hơi mệt...” Giọng cô có vẻ ngái ngủ mịt mờ.

“Mệt thì ngủ đi.”

Nhẹ nhàng nhắm mắt, cô nhích lại gần anh, giọng đều đều, “Mất hứng sao?”

Thuốc lá cháy một cách cô quạnh, phát ra tiếng xèo xèo.

“Không đâu.” Anh nói.

Đêm nay, họ không hề làm gì cả. Buổi sáng Chung Đình thức dậy, Hà Chí Bân kê sát sau lưng cô, cánh tay rắn chắc gác lên eo cô. Mặc dù đã qua lại một khoảng thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên họ ngủ qua đêm một cách trọn vẹn.

Điện thoại trên tủ đầu giường đột nhiên đổ chuông, Chung Đình chờ hai tiếng, thấy anh không thức, bèn nhận máy.

“Chí Bân, xuống mau đi, chín giờ cùng...”

Chung Đình nghe thấy giọng lão Vạn, ngắt lời anh ta, “Là tôi, lão Vạn. Anh ấy vẫn chưa dậy, lát nữa chúng tôi sẽ đến.”

Đầu bên kia sững sốt, cười ha ha sang sảng hai tiếng, “Ha ha, được được được, cô mau gọi chú ấy đi, đừng trễ đó. Chúng tôi ở nhà hàng chờ hai người.”

Cúp điện thoại, Chung Đình đẩy người bên cạnh, ngược lại bị anh ôm chặt.

“Giả vờ ngủ à?” Cô sờ đầu anh.

“Ừm...” Anh không mở mắt, nói bằng giọng mũi, “Hôn anh một cái rồi dậy.”

Mặc kệ anh, Chung Đình tự đứng dậy.

Anh kéo mạnh cô về, đè lên người cô, ôm chặt, “Mau lên.”

Chung Đình hôn mặt anh một cái, Hà Chí Bàn mở mắt, cọ cọ cổ cô, “Thật là muốn làm một chút.”

Chung Đình cười, “Họ chờ ở dưới kia.”

Chờ đến khi Hà Chí Bàn, Chung Đình đến nhà hàng, nhóm lão Vạn đã ăn rồi. Mấy người đàn ông phụ nữ cười nói, trò chuyện mấy câu về văn bài thú vị tối qua.

Hồ Kiều nói với Hà Chí Bàn, “Tối qua Tiểu Minh thua tan tác, cậu không nhìn thấy đấy.”

Lưu Minh Đường vốn thua tiền nên không thoải mái, bây giờ lại bị trêu, không dẫn được đùa giỡn mắng nhau với Hồ Kiều, chọc cho lão Vạn và mấy cô gái cười ha ha. Bầu không khí buổi sáng vô cùng vui vẻ.

Ăn sáng xong, cả nhóm lái xe ra khỏi resort suối nước nóng, đi dạo nội thành Nam Kinh, tìm xong nhà hàng buổi tối. Trời đầy mây nên không đi thắng cảnh nào, buổi sáng lái xe hóng gió một chút, buổi trưa đi dạo hai trung tâm mua sắm, đàn ông theo phụ nữ mua hàng.

Chung Đình không cần mua gì, nên đi cùng Hà Chí Bàn đến miếu Phú Tử.

Sập tối, trời lại có mưa lâm lâm.

Mấy người họ không lái xe ra ngoài, tìm nhà hàng hải sản ở gần khách sạn, gọi cả một bàn đồ ăn, khai hai chai rượu trắng, hai chai rượu vang đỏ. Nhóm đàn ông uống rượu trắng, nhóm phụ nữ uống rượu vang, uống một lượt, bầu không khí sôi động nhanh chóng.

Mấy người họ toàn là những người làm ăn nhỏ kết bạn nhiều năm, uống vài ly rượu thì không dẫn được nhao nhao kể mấy chuyện thú vị ngày xưa, nhân tiện đánh giá mấy người bạn không có mặt, có khen có chê. Càng nói, nhóm đàn ông càng cao hứng, nhóm phụ nữ thì ngày càng không nói chen vào được.

Phần lớn thời gian, Hà Chí Bàn hút thuốc uống rượu, nghe mấy người lão Vạn nói chuyện. Nói đến chỗ đặc sắc, anh cũng hiểu ý mỉm cười, quay mặt sang, giới thiệu đôi câu về người mà họ nhắc đến với Chung Đình.

Vạn Giai và Hồ Kiều bên nhau rất lâu, trong những người phụ nữ có mặt, cô ấy coi như là hiểu tương đối về bối cảnh của nhóm này. Ngồi cạnh Hồ Kiều, cô ấy nói cười cùng họ, thỉnh thoảng bổ sung một, hai câu.

Di động rung lên, cô ấy cúi đầu nhìn, là một tin wechat. Chỉ có hai chữ: “Hình đâu?”

“Giai Giai! Em làm gì đó, phiền nhất là kiểu ăn cơm nghịch di động của mấy em đấy...” Lưu Minh Đường đang đứng, bưng một ly rượu trắng nhỏ cho cô ấy.

Vạn Giai để di động xuống, bưng ly rượu đứng lên, “La cái gì chứ, chút xíu vậy mà cũng tới mời em, rót đây trước đi rồi hãy nói.”

Lôi kéo một hồi, hai người đồng thời rót đầy ly rượu, uống một hơi cạn sạch, khiến cả tập thể khen ngợi.

Lưu Minh Đường vừa uống xong, lau miệng, rồi rót đầy ly, “Nào nào nào, ly này tôi mời cô giáo Chung!”

Chung Đình mỉm cười, vừa định cầm chai rượu để rót, một bàn tay chặn cái ly trước mặt cô.

“Không mời anh trước mà mời cô giáo Chung à?” Hà Chí Bàn hất cằm với Lưu Minh Đường.

Lưu Minh Đường đã uống say, bị Hà Chí Bân khích thì ngược lại càng hăng hơn, xách chai rượu rồi ra khỏi bàn, nói phải đến trước mặt anh trai, uống với anh trai cho thật đã.

Mấy người bạn này của Hà Chí Bân, tiếp xúc mấy lần, Chung Đình đều có ấn tượng đại khái. Lăn lộn đến đây, mấy người làm ăn nhỏ này đều có một mặt rất khôn khéo, mà trên người họ lại có một thứ rất bền bỉ, biết co biết duỗi hơn người bình thường.

Cho dù là kiểu tính cách không hòa hợp của Hà Chí Bân, thì tính chung này cũng tồn tại trên người anh.

Nhóm người này có đầy đủ năm sắc thái, lại vô cùng sống động.

Lưu Minh Đường chạy sang ồn ào mời rượu Hà Chí Bân, Chung Đình xoay người cười nhìn một hồi, quay mặt sang, bưng ly rượu vang trước mặt lên, khẽ nhấp một ngụm rượu trong ly.

Khi để ly xuống, cô nhìn thấy Vạn Giai ở đối diện giờ di động về phía mình. Theo việc đặt di động xuống, bất ngờ, Vạn Giai vừa vịn chạm thẳng ánh mắt Chung Đình.

Cách một bàn đồ ăn dầu mỡ bóng loáng, “tách” một tiếng, Vạn Giai đỏ mặt.

29. Chương 29: Cô Độc

Để di động xuống, Vạn Giai nhìn Chung Đình, mỉm cười vẻ chột dạ.

Ánh mắt Chung Đình chăm chú trên mặt cô ấy một cách có ý sâu xa khác, nét mặt không nhìn ra vui giận.

Bên cạnh, Tiểu Minh uống say, vẫn đang ồn ào mời rượu Hà Chí Bân.

Vạn Giai nghĩ, trong tiệc rượu, mọi người vui vẻ, chụp hai tấm ảnh lưu luyến là chuyện phổ biến. Cho dù biết cô ấy chụp cô, thì chuyện này cũng không phải là chuyện gì to tát. Ai ngờ Chung Đình cứ nhìn cô ấy như vậy, mãi cho đến khi làm cô ấy sợ, mặt nóng dần.

Mấy người đàn ông vui vẻ uống rượu, hai cô gái còn lại nói đùa chung với họ, không một ai chú ý đến bầu không khí thay đổi ở một góc bàn ăn. Một lát sau, bưng ly rượu vang uống một hớp, Vạn Giai đứng dậy. Hồ Kiều ở bên cạnh vừa uống với lão Vạn xong, để ly xuống nhìn cô ấy, “Làm gì thế?”

“Đi toilet.”

Ra khỏi phòng bao, Vạn Giai vừa đi về phía toilet, vừa gửi tấm ảnh cho Hạ Vi qua wechat. Ban nãy chụp xong cô chột dạ không dám xem, lúc này mới phát hiện, Chung Đình trong ảnh vừa uống rượu xong, tay vịn ly rượu, ánh mắt nhìn thẳng ống kính. Bên cạnh còn có nửa lưng Hà Chí Bân lọt vào ống kính.

Vạn Giai xác nhận thẩm mỹ của mình lần nữa: Không tính là xinh đẹp lắm.

Đầu bên kia wechat trả lời rất nhanh, ba chữ “Là cô ta”.

Vạn Giai đi vào toilet, “Lần trước ở nhà Chí Bân?”

“Ừm. Trơ trên lắm.”

Vạn Giai còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào, bên kia lại gửi đến ba chữ —— “Tên gì vậy?”

Suy nghĩ một hồi, Vạn Giai gõ tên Chung Đình.

Khi Vạn Giai và Hồ Kiều còn chưa bên nhau, cô từng phải lòng Hà Chí Bân. Mượn thân phận bạn bè, lúc ấy cô sẽ đến nhà anh giúp quét dọn vệ sinh, giặt quần áo. Thái độ của Hà Chí Bân với cô lấp lửng thế nào cũng được, không từ chối, nhưng cũng không chủ động.

Hà Chí Bân có duyên phụ nữ tốt, ánh mắt kén chọn, bạn gái từng quen đều rất được, Vạn Giai thì mặt mũi trên trung bình, khuyết điểm là đáng người năm năm. Cô luôn kiểm chế không tỏ thái độ, muốn dùng sự quan tâm dịu dàng làm anh cảm động. Cho đến khi Hạ Vi vào nhóm vì quan hệ của Hồ Kiều, người xinh

xắn, tính cách cởi mở hướng ngoại, chỉ chơi với mọi người hai lần là Hà Chí Bân đã theo đuổi cô ấy, khi ra ngoài lần thứ ba thì đã trở thành bạn gái của Hà Chí Bân.

Sáng nay Hạ Vi tìm cô trên wechat, Hạ Vi thấy group chat họ đăng, hỏi cô Hà Chí Bân dẫn ai đi. Vạn Giai không giấu cô ấy, nói đại khái với cô ấy tình hình Chung Đình. Hạ Vi muốn xem ảnh.

Khoảng thời gian chia tay Hà Chí Bân, Hạ Vi quây khắp nơi, đám bạn của Hà Chí Bân không thể không tránh nghi ngờ, quan hệ với cô ấy dần phai nhạt, bây giờ chỉ có Vạn Giai còn giữ liên lạc với cô ấy. Trước đây mối quan hệ của họ không tốt lắm, chỉ khi đàn ông tụ tập thì mới chơi với nhau. Bây giờ Hạ Vi chia tay Hà Chí Bân, tình cảm giữa Vạn Giai và cô ấy ngược lại sâu đậm hơn, thường xuyên an ủi khuyên bảo cô ấy.

Mến mộ nhưng lại cầu mà không được, nên chỉ có thể theo đuổi những việc có liên quan đến anh.

Thành lập mối quan hệ tốt đẹp với Hạ Vi, biết một số tình hình nội bộ của họ mà người khác không biết, khiến Vạn Giai cảm thấy giữa mình và Hà Chí Bân có phần khác biệt với những người khác. Điều cô muốn là điểm khác biệt này mà thôi.

Nói chuyện với Hạ Vi xong, Vạn Giai xem cẩn thận ảnh của Chung Đình lần nữa. Đi ra khỏi toilet, Vạn Giai đứng người —— Chung Đình đang khom lưng rửa tay bên bồn rửa mặt.

Nhà hàng trang trí nguy nga lộng lẫy, khung kính trước bồn rửa mặt dính bột phấn vàng nhỏ vun, dưới ánh đèn lấp lánh mê ly.

Vạn Giai lấy lại bình tĩnh, đi tới bên cạnh cô để rửa tay.

“Họ uống thế nào rồi?” Cô ấy bắt chuyện với Chung Đình một cách rất tự nhiên.

Không trả lời cô ấy, Chung Đình rửa tay xong, tắt vòi nước.

“Có phải vừa rồi cô chụp tôi không?”

Không ngờ cô hỏi thẳng như vậy, Vạn Giai quay mặt sang, biểu cảm thoáng mờ mịt, “Cô nói gì vậy? Tôi không nghe rõ?” Tắt vòi nước, cô ấy vẩy vẩy bọt nước trên tay, rồi rút hai tờ giấy lau tay ở bên cạnh.

Chung Đình: “Xóa đi, tôi không thích chụp ảnh.”

“Có phải cô hiểu lầm gì rồi không...” Vạn Giai nhìn cô.

Vừa rồi là trên màn hình di động, bây giờ là mặt đối mặt, cô ấy nhìn mặt Chung Đình. Trên thực tế, lần đầu tiên ở phòng trà, cô ấy đã nhìn kỹ Chung Đình. Vạn Giai cảm thấy, mặt mũi Chung Đình hoàn toàn không nổi bật gì hơn những người bạn gái trước của Hà Chí Bân. Nếu phải nói có chỗ nào đặc biệt, thì có lẽ là cái gọi là khí chất mà nhóm lão Vạn nói.

Nhưng cô ta đây coi là khí chất gì?

Trước mặt phụ nữ thì lạnh lùng, trước mặt đàn ông thì tỏ vẻ ta đây xinh đẹp. Lão Vạn nói cô ta làm người hiền hòa lý trí, Lưu Minh Đường nói cô ta dễ tiếp xúc, nhưng hôm qua vừa đến Nam Kinh, cô chẳng hiểu sao làm mặt lạnh với cô ở ngay tuổi nước nóng. Nghĩ đến đây, trong lòng càng nổi giận vô cớ.

“Vậy có thể cho tôi xem album ảnh trong di động của cô một chút được không?” Chung Đình trông có vẻ như không hề tức giận, nhưng rất kiên trì.

“Có phải cô uống say rồi không, dựa vào cái gì mà đòi xem di động của tôi...” Vạn Giai càng chột dạ, thì càng thể hiện đủ bản lĩnh mặt mũi, mỉm cười, lời nói bắt đầu tranh giành lợi thế về mình.

Hai người giằng co, phục vụ mặc đồng phục đi ngang qua, liếc nhìn họ rồi đi khỏi.

“Sau khi xem xong, nếu cô không chụp, tôi có thể xin lỗi cô. Nhưng nếu như chụp, thì cô phải xin lỗi tôi.”

“Tôi chẳng hiểu gì cả, cô uống say thật rồi, tôi không ở đây cãi nhau với cô, tôi sang đó trước đây...” Vạn Giai cầm di động, xoay người định đi, đột nhiên bị kéo tay lại.

“Cô làm gì đó?!”

Mang đôi giày bốt cổ cao, Vạn Giai bị kéo đột ngột, trọng tâm bất ổn lão đảo một cái, lập tức la lớn lên.

Đầu bên kia, lão Vạn và Hồ Kiều vừa khéo bước ra khỏi toilet, xa xa nghe thấy tiếng của họ, sắc mặt liền căng thẳng, bước nhanh tới.

Hai người đàn ông nồng nặc mùi rượu.

“Giai Giai em làm gì đó, la lối ở đây vậy...” Lão Vạn hỏi Vạn Giai, ánh mắt theo bàn tay trên cánh tay cô ấy nhìn về phía Chung Đình.

Chung Đình buông cô ấy ra, Vạn Giai hất tay, giơ tay lên nắm bóp.

Vạn Giai nhìn Hồ Kiều, trách móc, “Uống say rồi quậy, cứ nói em chụp cô ấy.”

“Có phải tôi quậy hay không, cô có chụp hay không, xem di động của cô một cái là rõ hết thôi. Nếu cô không muốn tôi xem, cũng được, để lão Vạn xem.”

Lão Vạn biết buổi tối mọi người đều uống không ít, uống rượu xong thì hăng, khó tránh khỏi việc tranh cãi. Anh ta muốn nói đôi câu hòa giải, nhưng ý tứ trong lời nói và vẻ kiên định trong ánh mắt Chung Đình, hết như nhất định phải truy cứu đến cùng. Việc này có hơi hóc búa đây.

Lão Vạn muốn cho Vạn Giai bậc thang để xuống, “Giai Giai, nếu em chụp cái gì thật thì xóa đi là xong, đâu phải là chuyện gì ghê gớm...”

Vạn Giai cứ hồi hận vừa rồi sau khi gửi xong không xóa trong album ảnh, nhưng lúc này Hồ Kiều tới rồi, trong lòng cô ấy nắm chắc, giọng điệu lại ngoan cố hơn, “Cô nói tôi chụp lén là tôi chụp lén à? Vậy tôi còn nói là cô chụp lén cô, tôi cũng phải xem di động của cô!”

“Được.” Chung Đình nói đều đều, “Di động của tôi ở phòng bao.”

Vạn Giai đỏ mặt, nhất thời không trả lời được, nắm chặt điện thoại trong tay.

Nghe vài câu thì Hồ Kiều đã hiểu, biết chuyện này tám, chín phần là Vạn Giai không đúng, nhưng anh ta cũng không ưa cái bộ dạng thề không bỏ qua, nắm lý lẽ trong tay thì quyết triệt đường sống của người khác này của Chung Đình.

Toàn là người chơi trong nhóm với nhau, nhưng người làm ăn là thực tế nhất, bất luận bối cảnh gia đình hay việc kinh doanh lớn nhỏ, Hồ Kiều không coi trọng Hà Chí Bán lắm. Nói bằng lời nhạo báng của anh ta thì là một thằng bán bao, tình hình gia đình lại nát bét. Gần đây Hà Chí Bán chuyển nghề, dựa vào Tôn Dung có chút chiều hướng muốn làm lớn, trong nhóm có mấy người bắt đầu bám víu anh, trong lòng Hồ Kiều càng phức tạp hơn một chút.

Hồ Kiều nói, “Hay thế này đi, nếu cô ấy chụp thật thì lát nữa tôi kêu cô ấy xóa. Hai tấm ảnh thôi mà, cũng không phải chuyện gì ghê gớm, cô ấy cũng không lấy ảnh của cô đi làm chuyện gì đâu.”

Lão Vạn sờ cái đầu đinh của mình, thuận thế nói: “Hồ Kiều cũng nói vậy rồi, Chung Đình cô cứ yên tâm đi... Về ăn cơm thôi, còn chưa uống rượu xong mà.”

Vạn Giai nhìn Chung Đình, trong mắt có vẻ đắc ý.

Tình thế rõ ràng, bốn người có mặt, bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, thì ba người đứng hết về phía cô ấy. Hai người đàn ông ngoài mặt đều biết là Vạn Giai có lỗi, nhưng ám chỉ Chung Đình đang chuyện bẻ xé ra to.

Trong hoàn cảnh, những việc nhỏ xảy ra lần lượt, phát triển về hướng hoang đường, thì đúng sai đã không còn quan trọng.

“Không cần rắc rối vậy đâu, bây giờ chúng ta có thể thu được kết quả.” Chung Đình nhìn Vạn Giai, “Nếu không chụp thì cô sợ cái gì?”

Lão Vạn thở dài một hơi, chỉ cảm thấy rượu còn trong đầu chạy tán loạn. Hai người phụ nữ này cãi nhau thật rồi.

Hồ Kiều cảm thấy mình nói đến mức đó đã là nhượng bộ, mà người phụ nữ này không hề cảm kích.

Anh ta hơi cáu, “Tôi nói cô có cần thiết phải vậy không? Người đẹp, cô làm cái bộ dạng này là muốn khiến ai mất mặt vậy, hai tấm ảnh hiếm có vậy hả? Bán được mấy đồng...”

Hồ Kiều nói giữa chừng, khoe mắt nhìn thấy trên hành lang Hà Chí Bân đang đi sang, khựng lại, chỉ vào cô, “Mọi người ra ngoài chơi là để vui chung với nhau, cô thế này thật sự mất hứng lắm...”

“Tụ tập ở đây làm gì thế?”

Bầu không khí bất thường, Hà Chí Bân nhìn Hồ Kiều và lão Vạn, cánh tay ôm bả vai Chung Đình một cách tự nhiên, “Nói chuyện gì vậy?”

Mấy người họ đều im lặng.

Hà Chí Bân nhìn lão Vạn, cười khê, giọng có phần lạnh lùng, “Ý gì đây, em tới là không nói chuyện được nữa à?”

Lão Vạn hiểu rõ tính tình Hà Chí Bân nhất, đang suy nghĩ xem nên diễn đạt thế nào, Chung Đình mở miệng trước.

Giọng nói rất rõ ràng: “Ảnh Vạn Giai chụp em, em muốn cô ấy xóa.”

Hà Chí Bân nhìn về phía Vạn Giai, Vạn Giai đang muốn giải thích đôi câu, đột nhiên tay trống trơn, vừa không để ý, chiếc di động trong tay trái bị Hà Chí Bân rút lấy.

Hồ Kiều la một tiếng “Chí Bân”, đưa tay giành, Hà Chí Bân hất tay anh ta.

Bấm sáng màn hình, Hà Chí Bân hờ hững hỏi Vạn Giai, “Mật khẩu bao nhiêu?”

Mắt Vạn Giai thoáng chốc ửng đỏ, cô ấy mím môi nhìn anh.

Anh nâng cao âm lượng, “Hỏi cô đó, mật khẩu?”

Khi nước mắt Vạn Giai rơi xuống, Hồ Kiều đưa tay lần nữa để giành di động, Hà Chí Bân hất mạnh tay, chiếc di động bay thẳng ra ngoài, đập vào tường, rồi bắn ngược xuống đất, những mảnh linh kiện văng ra.

Đã không còn một ai để ý đến chiếc di động và ảnh trong đó nữa, trong thoáng chốc sắc mặt Hồ Kiều biến đổi, anh ta vùng thẳng nắm đấm về phía Hà Chí Bân, hai người nhanh chóng đánh nhau. Lão Vạn muốn kéo họ ra, ngược lại bị họ lôi vào, ba người đàn ông đánh nhau tụi bụi dưới đất.

Mọi việc xảy ra đột ngột, Chung Đình và Vạn Giai bị cảnh hỗn loạn trước mắt làm hoảng sợ, định đi kéo, nhưng căn bản không tới gần được. Hai nữ phục vụ bưng thức ăn đi ngang qua, la lớn rồi chạy đi gọi người.

Khi đang lộn xộn, Chung Đình hoàn toàn không thấy rõ họ ra tay thế nào, chỉ thấy Hà Chí Bân nhanh chóng chiếm ưu thế, đè lên người Hồ Kiều vùng nắm đấm, mắng chửi đầy giận dữ. Lão Vạn không biết bị ai đánh bị thương mắt, bị đau che mắt trái, liều mạng ngăn Hà Chí Bân lại.

Chung Đình chưa từng thấy mặt hung ác thế này của Hà Chí Bân, nổi điên đến độ không giống như đang đánh nhau, mà như thể đòi mạng.

Bên cửa toilet có mấy dụng cụ vệ sinh, Hà Chí Bân đã mất lý trí, nhặt một cái ấm sắt trong đó nện vào đầu Hồ Kiều. Chung Đình phản ứng kịp, xông tới đẩy tay anh ra. Lệch hướng, chiếc ấm sắt nện vào gạch, phát ra tiếng vang kinh khủng.

Bảo vệ của nhà hàng chạy tới, Lưu Minh Đường và hai cô gái trong phòng bao cũng sang đây, thực khách ở mấy phòng bao khác cũng ra xem náo nhiệt. Năm, sáu người cùng kéo ba người đàn ông ra, Hồ Kiều được đỡ dậy. Trần Hồ Kiều chảy máu, Vạn Giai khóc lớn dìu anh ta, la lớn kêu đưa đi bệnh viện.

Người can ngăn tách Hà Chí Bân ra xa Hồ Kiều và lão Vạn, kéo anh mấy cái, sợ chuốc họa vào thân, nên không dám lôi anh thật. Khi hỗn loạn, Chung Đình căn bản không đến gần được.

Mấy giây sau, Hà Chí Bân thở hổn hển, vẻ mặt hoang mang. Anh phủi bụi trên người, lau mặt qua loa, máu trên tay dính vào mặt, một màu đỏ đập vào mắt. Hơi bình tĩnh lại một chút, anh xoay người đi khỏi. Không một ai dám ngăn lại.

Nhìn bóng lưng rời đi của anh, tai Chung Đình ong ong.

Ở nơi hỗn loạn này, trong hình bóng lẻ loi này, vào khoảnh khắc này, Chung Đình nhìn thấy sự cô độc đục khoét xương cốt. Sự cô độc ấy xuyên qua hết thấy, đâm thẳng vào tâm hồn, khiến nội tâm cô đau thương đến mức muốn rơi lệ.

“Hà Chí Bân!” Cô ở sau lưng gọi anh lại.

Bạn có tin,

Con người sống ở đời, có người sống mà cô độc tuyệt vọng không?

Tôi biết bạn tin, bởi vì, tôi cũng tin.

30. Chương 30: Động Lòng

Người đàn ông ngần ngại đi ra ngoài, người xem trò vui ở hai bên tự giác tránh nhường đường. Cuối hành lang, ánh đèn lóa mắt, sau lưng truyền đến tiếng la hét của người phụ nữ, anh không dừng bước.

Chưa kịp tiêu hóa tác động về mặt cảm xúc mà bóng lưng này mang lại, Chung Đình thất thần đứng yên tại chỗ. Niềm vui của việc sống hồ đồ cho qua ngày và sự chân thật của việc trung thành với bản thân bắt đầu chơi trong canh bạc cuộc đời.

Chung Đình, mày chọn cái gì?

Sau lưng, nhờ mấy người giúp đỡ, Vạn Giai dìu Hồ Kiều, vội vã đến bệnh viện. Lão Vạn cũng được người khác đỡ, bịt con mắt mờ không nổi kia. Đau đến độ đầu đổ mồ hôi, nhưng anh ta vẫn không yên tâm nhìn về hướng Hà Chí Bân rời khỏi.

Bị đánh bị thương mất, trong lòng lão Vạn lại không hề trách anh.

Ở đây không có một ai hiểu nỗi cô độc và ngấm ngấm chịu đựng của Hà Chí Bân. Nơi này cũng không có thứ khiến anh lưu luyến. Hễ có một thứ, thì anh sẽ không dứt khoát kiên quyết như vậy.

Trong lúc đảo mắt, người phụ nữ ngỡ ngàng tại chỗ đuổi theo ra ngoài, hai người bên cạnh bị khí thế bất ngờ của cô làm giật mình, thềm nhường đường lẫn nữa.

...

Hà Chí Bân không đi đâu cả.

Đi thẳng về khách sạn, anh nằm xuống giường.

Không ai bật đèn.

Một lát sau, người phụ nữ ngồi xuống mép giường, ánh trăng hắt vào từ ngoài cửa sổ, vẽ nên bóng mặt bên cửa cô. Đèn bàn được bật sáng, ánh đèn mờ tỏa ra giữa họ, họ nhìn đối phương.

Tầm mắt chuyển từ đôi mắt kiệt sức của người đàn ông đến gò má, Chung Đình cầm khăn lau vết máu trên mặt anh. Lau mặt xong, cô tiếp tục lau máu trên tay anh.

Bàn tay anh lớn mà thô ráp, bên bàn tay, khớp xương toàn là vết trầy da. Tầm bông thấm thuốc sát trùng lau trên mấy vết thương, động tác dịu dàng và bình tĩnh. Hà Chí Bân lạnh nhạt nhìn cô từ đầu đến cuối, bàn tay anh như một vật trang trí, mặc cho cô sắp đặt.

Chung Đình cúi đầu, ánh sáng dịu dịu xuyên qua những sợi tóc đen nhánh rũ xuống, chiếu rọi những đường nét của ngũ quan, động tác tay cô. Nhìn cô chăm chăm mấy giây, Hà Chí Bân nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên kính cửa sổ là những ánh đèn neon sắc sỡ của cao ốc đối diện hắt sang, nhợt nhạt, nhấp nháy.

“Có bị thương chỗ nào khác nữa không? Có cần đến bệnh viện không?” Chung Đình hỏi.

Hà Chí Bân không trả lời, hai giây sau nói, “Bị dọa sợ rồi?”

“Anh ra tay nặng quá.”

Người đàn ông mỉm cười, “Có thuốc không?”

Động tác tay dừng lại, Chung Đình nói, “Em xuống dưới mua.”

Buông tay đứng dậy, cô bị anh trở tay kéo cổ tay.

“Bỏ đi.” Anh nói.

Chung Đình tiếp tục giúp anh xử lý vết thương.

Dưới ánh đèn màu vàng, tằm bông được những giọt máu tràn ra chậm chậm nhuộm thành màu đỏ, mùi nước sát trùng nhàn nhạt tỏa ra.

“Chưa thấy ai kích động như anh bao giờ.”

Dừng tay, cô nhìn thẳng đôi mắt hờ hững của anh.

Cô nói, “Sáng mai chúng ta đi.”

“Được.”

Sờ mặt cô, Hà Chí Bân đứng dậy một cách có phần mệt mỏi.

“Đi đâu vậy?”

“Xuống lầu lấy thuốc. Trong xe còn một cây.”

Cô đứng lên, “Đi chung với anh.”

Hà Chí Bân để một cây thuốc lá ở cốp sau xe quanh năm, Chung Đình đi theo anh đến bãi đậu xe trước cửa khách sạn.

Đêm đã khuya.

Họ đứng bên cửa xe, hút thuốc nhìn đường phố, nhất thời không ai muốn về, nhưng lại không biết đi đâu.

Gió rét vù vù, cột nước ở đài phun nước trước cửa khách sạn lên xuống không ngừng.

Hà Chí Bân hít mũi, nghiêng mặt sang nhìn cô, “Đi về phía trước đi.”

Những bóng xe mơ hồ liên tục lao qua ven đường, tiếng còi xe đan xen giữa không trung, họ bước đi dưới bóng ánh sáng của đèn đêm.

Chung Đình thản nhiên ngắm nhìn phong cảnh yên tĩnh trên phố.

Thu đông giao mùa, những chiếc lá khô dưới đất bay lên theo từng cơn gió. Sâu thẳm trong nội tâm, cô thích mùi vị của mùa này, lạnh lẽo trang nghiêm, khô héo ứa tàn, không có sức sống, nhưng lại yên ắng mà không phụ thuộc.

Một cơn gió thổi qua, con người như phiến lá khô.

Thế nhưng cõi trần mênh mông, bạn mãi mãi không biết, liệu có một phiến lá khô khác được cơn gió rét này dẫn đến trước mặt bạn hay không.

Trong căn phòng khách sạn không người, trong bóng tối, chiếc di động phát sáng rung liên tục, hết lần này đến lần khác.

Phương Chân Vân nằm bò trên chiếc giường lớn mềm mại, gối cầm lên hai cánh tay chồng lên nhau.

Tại sao lại không nhận điện thoại?

Trong phòng, ánh đèn sáng rực, bên cánh tay cô là một cuốn sổ lưu thông tin bạn học đang giở. Trên trang mở ra này là từng hàng chữ quen thuộc, trong sự xinh đẹp có vẻ khí khái tự nhiên.

Lời chúc tốt nghiệp có vẻ hơi ngây thơ của học sinh trung học. Nhìn chăm chăm những nét chữ trên ấy rất lâu, cô tháo phần gáy xoắn ốc bằng kim loại của trang giấy rời, cẩn thận gỡ trang này.

Xoay người nằm nghiêng, cô giơ tay lên. Ánh đèn xuyên qua tờ giấy ó vàng, những dòng chữ ở mặt sau nhẹ nhàng chồng lên mặt trước, như những lời thổ lộ dày đặc.

Đầu ngón tay mảnh khảnh vượt qua từng nét chữ, khuôn mặt hư ảo như giấc mộng ấy hiện ra trước mắt.

Là chị sao?

Nhìn mãi, hàng lệ trượt xuống trên mặt cô.

Đêm nay, nhóm lão Vạn, Hồ Kiều đêm khuya mới về đến khách sạn. Vết thương của hai người không có gì đáng ngại, nhưng lão Vạn kéo Hồ Kiều ra ngoài xoa dịu hơn hai tiếng. Sau khi về, anh ta lại kêu Hà Chí Bân ra hành lang trò chuyện vài câu.

Chung Đình không biết họ nói chuyện bao lâu, khi Hà Chí Bân về, cô đã thiêm thiếp ngủ.

Sáng sớm mơ màng thức dậy, trong toilet có tiếng nước chảy rửa mặt.

Trong phòng ánh nắng ban mai dịu dịu, người đàn ông ở trần đi ra, mặc áo sơ mi ở bên cửa sổ. Khi quay đầu thấy cô dậy rồi, anh vừa cài nút vừa hỏi cô muốn ăn gì.

Ở trung tâm thành phố ăn sáng xong, họ trực tiếp rời khỏi, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Lái xe chưa đến hai tiếng, về đến nhà, Hà Chí Bân tiện đường đến tiệm lấy đồ. Chung Đình ngồi chờ trên xe, nhìn thấy Cao Dương theo anh đi ra, đứng nói chuyện trước cửa tiệm.

Qua cửa kính xe, chú ý thấy Chung Đình ngồi trong xe, Cao Dương chào cô.

Anh ta có nghe nói chuyện họ bên nhau, ban đầu cảm thấy không thể tin nổi, nhưng chuyện giữa nam nữ, từ trước đến nay không có gì là không thể.

Hà Chí Bân mê chơi có tiếng. Anh ta theo anh nhiều năm như vậy, có thể nói là hiểu rõ ràng đời sống tình cảm của anh. Xuất phát từ thân phận họ hàng, anh ta rất muốn chỉ điểm cho Chung Đình đôi câu, cuối cùng nghĩ mình không có lập trường gì nên lại thôi.

Hà Chí Bân đưa Chung Đình thẳng đến dưới lầu.

“Tối nay không ăn cơm với em được rồi.” Anh nhìn cô bước xuống xe.

“Lái chậm một chút.”

“Ừm.” Anh lái xe đi.

Về đến nhà, Chung Đình để hành lý xuống. Lượn phòng khách, phòng ngủ một vòng, Phương Chân Vân không có nhà, đồ dùng và hành lý vẫn còn đó. Sau khi kêu mấy tiếng, cô phát hiện Meo Meo cũng bị mang ra ngoài.

Nghĩ đến việc tối qua mình không trả lời điện thoại, Chung Đình cầm di động lên rồi lại để xuống.

Bỏ đi, chờ em ấy về rồi nói vậy.

Sắp xếp quần áo xong, Chung Đình đến nhà tắm tắm. Đứng trước gương, cô sờ vết đỏ chưa biến mất hoàn toàn kia. Khi cô sấy tóc xong đi ra, có tiếng mở cửa.

Phương Chân Vân đeo ba lô mở cửa đi vào, nhìn thấy Chung Đình thì hơi sửng sốt, khom người thay dép.

“Đi đâu vậy? Ăn sáng chưa?” Chung Đình liếc nhìn cô ấy, vừa đi đến tủ lạnh vừa hỏi.

“Đi dạo đây đó chút thôi.”

Chân Vân cởi áo khoác, để ba lô lên ghế, giọng nói bình thường, “Sao hôm nay về rồi, không phải chị nói chơi ba, bốn ngày sao?”

Mái tóc vừa sấy xong có phần bù xù, Chung Đình dùng tay vuốt một cái, mở cửa tủ lạnh, lấy một chai nước khoáng, “Kế hoạch tạm thời thay đổi.”

Phương Chân Vân nhìn cô hơi ngửa đầu uống một hớp nước, mu bàn tay lau khô môi.

“Ồ.”

Chung Đình đóng cửa tủ lạnh, quay đầu liếc nhìn cô ấy, cảm thấy có chỗ nào đó hơi bất thường, nhưng không nói cụ thể được.

Cô chậm rãi xoay nắp chai. Chân Vân đi về phòng.

Chung Đình đột nhiên ở phía sau gọi cô ấy lại: “Chân Vân.”

Bước chân của cô gái im lặng dừng lại trên sàn nhà, sau lưng vang lên câu hỏi dò bình tĩnh: “Meo Meo đâu?”

31. Chương 31: Mèo

Bả vai cô gái nhỏ nhỏ, ánh mặt trời chiếu nghiêng rơi vào đuôi tóc trên vai rọi ố vàng.

Sau khi trì hoãn một giây, cô ấy xoay người, “Chung Đình, em xin lỗi. Meo Meo mất tích rồi...”

Meo Meo mất tích rồi.

Phương Chân Vân nói, hôm qua cô ấy thấy rận tai trong tai Meo Meo, buổi trưa mang nó đến cửa hàng thú cưng thoa thuốc. Sau khi ra khỏi cửa hàng thú cưng, cô ấy mua trà sữa ở cửa tiệm trà, đặt Meo Meo bên chân để lấy ví tiền. Chờ trả tiền xong, cô ấy đột nhiên phát hiện giỏ thú cưng đựng Meo Meo bị người khác xách đi.

Chung Đình ung dung nghe cô ấy kể lại, trong mắt có hai chữ rất rõ ràng – Không tin.

Cô ngồi xuống sofa, nói với Chân Vân một cách lạnh lùng, “Em ngồi xuống đi.”

Phương Chân Vân bình tĩnh một chút, đi đến ngồi xuống đối diện cô, cúi đầu nhìn hai bàn tay đan nhau trên đầu gối.

“Mặc kệ giữa chúng ta xảy ra chuyện gì, thì cũng đừng mang Meo Meo ra đùa. Nó đối với em đối với tôi hay đối với Dương Tinh, đều có tầm quan trọng khác nhau.”

“Em không có nói đùa. Em không tìm được nó, tìm cả một ngày rồi. Tối qua gọi cho chị rất nhiều lần, nhưng chị không nhận cú nào cả...”

Chân Vân ngẩng đầu nhìn cô, “Tìm hết khắp nơi rồi...”

Họ nhìn nhau.

Chung Đình đổi suy nghĩ khác, “Em có nhớ lần chúng ta đi Singapore chơi không, gửi nó ở nhà Thu Thu, nó nhịn ăn ba ngày. Bây giờ Meo Meo sáu tuổi, dạ dày đã không còn tốt như trước. Việc này em cũng biết...”

“Chị không tin em ư?” Đôi mắt quật cường của cô gái ngăn nước, cô ấy ngắt lời cô, “Chị cảm thấy em đang lừa chị? Chung Đình, chị quan tâm Meo Meo như thế, vậy tại sao ở Thượng Hải chị nói đi là đi, tại sao không mang nó theo? Mấy ngày nay là em nuôi nó bên mình, bắt đầu từ tối qua là em tìm nó mãi. Còn chị thì sao, chị đang làm gì? Em gọi cho chị nhiều như vậy, chị không nghe thấy cũng không nhìn thấy sao? Chị không hề trả lời...”

Tiêu điểm tầm mắt nhẹ nhàng thay đổi, ánh mắt cô ấy như một cây kim, đâm vào vết hôn bên cổ Chung Đình.

Cô gái kích động, Chung Đình ở đây tranh luận với cô ấy.

Một cảm giác vô lực không thể nói được vọt lên trong lòng, cô trầm mặc nhìn Chân Vân.

Meo Meo là mèo của Dương Tinh.

Năm vừa lên đại học, Chung Đình và cô ấy đạp xe đêm ở bên ngoài trường. Dưới những ngọn đèn đường, Dương Tinh đang đạp xe thì chợt dừng lại, đỡ xe nghiêng tai lắng nghe, “Cậu nghe thử xem.”

Trong bầu không khí yên tĩnh là tiếng mèo con kêu đặc biệt rõ ràng. Âm sắc ấy rất mềm mại, nhưng âm lượng không nhỏ, kêu hết sức lực.

Chung Đình cúi đầu, quả nhiên, có một con mèo to bằng bàn tay chậm chậm bò ra khỏi vành đai xanh đen kịt. Mèo con vừa kêu vừa run rẩy đi sang phía họ, vừa có phần sợ hãi, vừa có phần muốn gần gũi. Cuối cùng, nó dựa bên chân Dương Tinh, ngẩng đầu kêu với cô ấy. Dưới đèn đường, trái tim của hai cô gái tan chảy trong thoáng chốc.

Duyên phận bắt đầu từ giây phút ấy.

Chiếc xe đạp leo núi không có giỏ ở đằng trước, phía sau không có ghế, Dương Tinh treo ngược cái nón bảo hiểm đội trên đầu lên ghi đông xe, bỏ bé mèo con vào đó rồi mang về trường. Sau đó nữa, cô mèo bị quản lý kí túc xá kiểm tra thấy, Dương Tinh nhân tiện dọn ra ngoài trường ở.

Sau khi cô ấy qua đời, Chung Đình dẫn con mèo này theo bên mình. Hai năm sau, Chân Vân dọn đến ở chung với cô, họ bắt đầu cùng nhau chăm sóc nó. Có lẽ là khi còn nhỏ có kinh nghiệm lang thang, nên con mèo này khôn ngoan hơn những con mèo khác rất nhiều, chưa bao giờ bướng bỉnh.

Khi rời khỏi Thượng Hải, không phải Chung Đình chưa từng nghĩ đến việc mang nó đi. Cuối cùng, cô vẫn vì Chân Vân nên để nó lại Thượng Hải.

Chung Đình đứng dậy đi vào phòng. Một loạt tiếng sột soạt, khi trở ra cô đã ăn mặc chỉnh tề. Cầm túi xách, chìa khóa trên bàn, cô đến chỗ cửa đổi giày.

“Chị đi đâu vậy?” Trên sofa, Phương Chân Vân hỏi bằng giọng nức nở.

Một tiếng đóng cửa, bóng dáng Chung Đình biến mất bên cửa.

Trên thực tế, Chung Đình không tin một câu nào mà Phương Chân Vân nói. Nhưng khi cô đến cửa hàng thú cưng Chân Vân kể, quả thật hỏi ra được tin Meo Meo đến khám bệnh hôm qua.

Ông chủ tốt bụng biết mèo của họ bị mất, đồng ý giúp hỏi thăm giữa mấy người trong nghề, “Cách ngu nhất là hiệu quả nhất, dán tờ rơi có hiệu quả nhất. Chỗ chúng tôi có rất nhiều thú cưng tìm được như vậy đấy. Mèo mấy chị sáu tuổi rồi, đã lão hóa, người khác lấy về nuôi cũng không có nhiều ý nghĩa, bán cũng không được giá, trả tiền công cao một chút thì cơ hội tìm được vẫn lớn lắm.”

Chung Đình về đến nhà, Phương Chân Vân vẫn ngồi trên sofa, trong nhà vẫn là vắng vẻ trước khi cô ra ngoài.

Cởi áo khoác, cô đến toilet rửa tay xong rồi đi ra, ngồi xuống cạnh cô ấy.

Rèm cửa sổ kéo kín, trong phòng vô cùng yên tĩnh.

“Hôm đó tôi nói, chờ sau khi tôi về chúng ta nói chuyện đảng hoàng, có nhớ không?”

Phương Chân Vân không nói gì.

“Không cần chờ một tháng nữa. Chân Vân, em về Thượng Hải đi.”

Cô ấy vẫn không hé môi.

Ánh mắt Chung Đình dịu dàng, “Tôi luôn xem em như em gái. Em nói với tôi thử xem, như thế nào mới chịu học hành đảng hoàng, sống đảng hoàng.”

“Em gái?” Chân Vân khề khàng lặp lại một tiếng, “Chị về chung với em, em nhất định sẽ học hành đảng hoàng.”

“Không có khả năng đó.” Chung Đình từ chối thẳng.

Đôi mắt đen nhánh của cô gái nhìn cô, “Tại sao? Chị về chung với em, chúng ta cứ như trước đây, chị đi làm, em đi học, không tốt sao?”

Chung Đình im lặng.

Nhìn sàn nhà, ánh mắt Phương Chân Vân không hề tức giận, “Chung Đình, tại sao chị không dám thừa nhận? Chị thông minh, thoải mái, làm gì cũng tùy thích như thế... Tại sao không dám thừa nhận?”

“Thừa nhận cái gì?” Cô bình tĩnh nhìn cô ấy.

Phương Chân Vân nhìn chằm chằm đôi mắt cô một giây, cười khinh thường.

“Nếu chị không biết là gì, vậy thì không cần nói chuyện nữa.” Chân Vân đứng lên khỏi sofa.

Giọng Chung Đình vang lên sau lưng: “Tôi sẽ tiếp tục tìm Meo Meo. Mất thật cũng được, mất giả cũng được, em tốt nhất hãy giấu nó cho kĩ, đừng để tôi tìm được. Nếu để tôi tìm được, thì em lập tức đi khỏi đây cho tôi.”

Bóng dáng cô gái khựng lại, rồi đi thẳng về phòng.

Chung Đình kéo Hà Chí Bàn tìm người giúp cô dán quảng cáo tìm mèo, Hà Chí Bàn mới biết mèo nhà cô bị mất. Con mèo đó anh có ấn tượng mang máng, tìm người giúp cô dán thông báo tìm mèo liên tục hơn ngàn tờ.

Đăng quảng cáo dày đặc, trả tiền công cao, hai, ba ngày tiếp theo, Chung Đình nhận được vô số manh mối.

Trong quán trà, người đàn ông trung niên hỏi đầu ôm hộp mèo trên người, mở miệng ra là kể từ đầu đến cuối chuyện mình bắt gặp con mèo. Người đàn ông có giọng địa phương nặng, Chung Đình gần như không hiểu ông ta nói gì. Trong hộp đựng thú cưng trên đùi ông ta, một con mèo mướp vừa gầy vừa bần không ngừng cào thành hộp, phát ra tiếng nôn nóng.

Chung Đình ngồi ở đối diện, nhìn hộp mèo bán trong suốt, dần dần như đi vào cõi thần tiên.

“Thật ngại quá.” Không biết qua bao lâu, cô ngắt lời lảm nhảm của người đàn ông.

“Nó không phải là mèo của tôi, nếu anh bằng lòng, tôi sẽ mua hai trăm tệ.”

Mười ngàn tiền công biến thành hai trăm, người đàn ông sững sốt, tính toán nhanh trong đầu.

“Không được thì thôi vậy.” Chung Đình mỉm cười, đứng lên định đi.

Người đàn ông với tay chặn lại, “Đừng đừng đừng, hai trăm thì hai trăm, mặc kệ có phải là của cô hay không, thì cứ coi như tôi làm việc tốt đi.”

Trên con đường sầm uất toàn là xe cộ lớn nhỏ, Chung Đình lái rồi lại dừng, không nhìn thấy con đường phía trước, cũng không thấy rõ đèn tín hiệu ở đầu đường. Hộp đựng thú cưng trên ghế phụ không ngừng phát ra tiếng giầy giụa. Ở một đoạn đường đứt quãng, Chung Đình xoay tay lái, chuyển xe sang hướng khác.

Nhanh chóng lái xe đến vùng ngoại ô dân cư thưa thớt, Chung Đình xách hộp mèo xuống xe. Đi đến cạnh một bụi cây rậm rạp ven đường, cô để hộp xuống, đứng một hồi, rồi châm điếu thuốc trong cơn gió lạnh.

Xung quanh khu vực hoang vắng không có vật che chắn, Chung Đình ngồi xổm xuống, thờ ơ nhìn con mèo im lặng cựa quậy trong hộp. Một lát sau, cô chợt đưa tay, mở nắp hộp. Con mèo hoang không biết đã bị ngộp bao lâu, giây phút nắp hộp mở ra, nó lao vào bụi cây như một mũi tên. Cỏ cây vào cuối thu úa tàn, cái bóng màu vàng lúi mẩy cái giữa những cành lá thưa thớt, rồi biến mất.

Khi tai nạn xe xảy ra, cô ngồi ở ghế sau, không có cảm giác gì cả.

Sau khi hôn mê trong khoảng thời gian ngắn, cô khôi phục ý thức, chỉ cảm thấy có máu đang chảy xuống trên mặt. Từ từ cô mới nghe thấy tiếng kêu khóc khe khẽ của người bên cạnh, cô nhìn về phía ghế phụ. Dương Tinh bị kẹt giữa một đồng dụng cụ, giữa máu thịt be bét, một cánh tay duỗi nghiêng ra sau, có thể nhìn thấy phần xương trắng dưới tầng máu tươi.

Người xảy ra tai nạn ở nơi đất khách, thủ tục hậu sự phức tạp. Chung Đình bị gãy xương nhiều chỗ, nằm trong bệnh viện, chỉ nghe thấy bố mẹ Dương chạy đến mang hài cốt của con gái về. Khi làm lễ truy điệu, cô nằm ở bệnh viện, cánh tay, chân đều bó bột.

Nhiều năm qua, Chung Đình luôn có một loại cảm giác thiếu sót đối với Dương Tinh. Bây giờ mới phát hiện, điều cô vẫn mong muốn chẳng qua là một nghi thức từ biệt, trịnh trọng nói một câu tạm biệt mà thôi.

Cuộc đời cô, chưa bao giờ nợ ai một cái gì.

32. Chương 32: Bờ Sông

Mấy ngày tiếp theo, Hà Chí Bán tiếp tục tìm người dán quảng cáo tìm mèo ở mấy khu lân cận cho Chung Đình, manh mối rất nhiều, nhưng không cái nào có hiệu quả.

Đầu bên này, Hà Chí Bán cũng bận tối mảy tối mặt.

Thỏa thuận quyền đại lý Nhân Tửu đã đạt được, trong tay Tôn Dung có một mặt bằng, lúc trước đồng ý cho anh thuê lại, những thứ khác như xe cộ, nhà kho, thiết bị máy móc,... cơ bản cũng đã vào vị trí. Hà Chí Bán đã nói chuyện xong với mấy người làm thuê anh đang có, ai muốn tiếp tục theo anh làm thì tiếp tục, ai không muốn thì bây giờ có thể đi, hai ngày nay anh cũng đang phỏng vấn mấy người bán hàng có kinh nghiệm.

Tiền mặt không đủ, anh định thế chấp căn nhà để vay tiền, kết quả Tôn Dung bằng lòng ủng hộ anh một số tiền, kèm theo mặt bằng trước đó, cô cũng không đòi tiền thuê, coi như là đầu tư. Việc kinh doanh không nhúng tay vào, chỉ lấy phần chia lợi nhuận cuối năm.

Suy nghĩ một chút, Hà Chí Bán làm theo ý của cô.

Chiều hôm đó, lão Vạn giúp anh moi một người bán hàng có kinh nghiệm lâu năm trong nghề. Sau khi bàn điều kiện xong xuôi, buổi tối mấy người họ ăn cơm ở nhà hàng nhỏ gần đó. Ăn xong, lão Vạn chưa thỏa mãn, đòi đến nhà Hà Chí Bán uống rượu.

Trong vòng một tuần sau khi từ Nam Kinh về, lão Vạn luôn làm người hòa giải giữa anh và Hồ Kiều, kết quả không ai để ý đến anh ta. Lão Vạn nổi điên cảm thấy mình bị coi thường, hai bên phí công vô ích, muốn mặc kệ họ. Bình tĩnh lại thì không quyết tâm mặc kệ thật được.

Bên bàn ăn, lão Vạn dùng răng cắn mở hai chai bia.

“Tùng này tuổi rồi mà còn tưởng rằng mình hai mươi à.” Hà Chí Bán nhận lấy bia, mỗi người rót một ly.

Đầu lưỡi liếm ỏ rằng, lão Vạn lẩm bẩm: “Biết anh tùng này tuổi rồi mà cũng không yên đi cho. Cái tuổi của anh còn bon chen với mấy chú, chẳng qua là tìm chút vui về thôi. Mấy thằng nhóc các chú...”

Hà Chí Bán thông thả gấp đũa phụng trên bàn ăn, không tiếp lời.

Lão Vạn hiểu anh rất rõ, thấy thái độ này của anh thì cũng không nhắc lại chuyện đó nữa. Hai người nói chuyện làm ăn tán gẫu một hồi, bầu không khí tốt dần.

Uống hết chai bia này đến chai khác, mấy điều hòa đang bật, trên mặt Hà Chí Bán đổ chút mồ hôi.

“Lão Vạn, còn một chuyện mấy ngày này anh nghe ngóng giúp em một chút, xem thử ở đâu có người giúp việc tốt nhé.”

“Tìm người giúp việc gì?”

“Em định cho bà cụ ra ngoài ở. Đúng lúc căn nhà ở phía nam để trống, tìm cho bà một người giúp việc hai mươi bốn giờ ở chung là được rồi.”

Lão Vạn hơi bất ngờ, “Sao vậy, bà cụ chịu ra ngoài ở rồi à?”

“Không đến lượt bà quyết định đâu.”

“Được, để anh giúp chú nghe ngóng là được thôi.” Lão Vạn suy nghĩ, gật đầu, đột nhiên nhớ ra việc gì đó.

“Đúng rồi...” Anh ta gấp đồ ăn một cách điềm nhiên như không, “Gần đây có phải Cao Dương dư dả lắm không, hôm kia anh đến chỗ lão Dương ở khu mới chơi, gặp cậu ta, cả buổi tối thua không ít đâu. Cậu ta còn làm với chú không?”

Hà Chí Bàn trầm mặc chốc lát, nói bằng giọng không mấy để ý: “Không rõ lắm.”

Cao Dương theo anh nhiều năm, Hà Chí Bàn biết mấy năm nay anh ta luôn muốn lấy hàng ra ngoài làm ăn riêng. Khoảng thời gian trước anh đã nói chuyện với anh ta, nghe giọng điệu anh ta thì hình như vẫn đang suy nghĩ.

Nếu anh ta không đi theo, thì về mặt nghiệp vụ, Hà Chí Bàn cũng không có vấn đề gì. Nhưng nói như thế nào thì bao nhiêu năm như vậy, anh cũng coi như tin tưởng Cao Dương. Từ mức độ nào đó mà nói, muốn anh thật lòng tin tưởng một người không phải là chuyện dễ dàng. Tìm người khác có nghĩa là còn phải mất một quá trình tiếp xúc và tìm hiểu.

“Cao Dương theo chú nhiều năm như vậy mà chú không rõ tình hình của cậu ta ư?” Lão Vạn liếc anh một cái, trong lời nói có chút ý nhắc nhở, “Chuyện nên để ý thì vẫn phải để ý, đừng có cả ngày hồ đồ.”

“Biết rồi.” Hà Chí Bàn thản nhiên nói.

Đêm nay, lão Vạn ở nhà Hà Chí Bàn uống đến hơn mười một giờ mới đi. Người bạn lái xe tới đón, Hà Chí Bàn đỡ anh ta đi thang máy xuống lầu. Ba phần tỉnh, bảy phần say, trong thang máy, lão Vạn lèm bèm, “Về nhà gì chứ, ông đây không về nhà, Chí Bàn! Đi! Đi ngâm chân...”

“Đi tiệm nào?”

“Ngũ Chỉ Sơn, cứ đi Ngũ Chỉ Sơn, chọn số 21.”

Lão Vạn dựa người xuống, Hà Chí Bàn đỡ vai anh ta cố hết sức nâng lên một chút.

Hà Chí Bàn nhìn con số nhảy không ngừng trong thang máy, mí mắt cũng không nhắm, “Cứ gọi số 21 đi, ngâm xong ngủ một giấc, sáng mai gọi vợ anh tới đón anh.”

Đột nhiên im bật.

Hai mắt lão Vạn đỏ ngầu, anh ta nghiêng đầu chỉ vào anh, cười hì hì, “Cút mẹ cậu đi thằng oắt con... Gọi tôi là chú, nhanh lên, gọi tôi là chú...”

“... Anh đứng đằng hoàng đi!”

Mượn men rượu, lão Vạn xoay người định đập đầu Hà Chí Bàn, Hà Chí Bàn vừa phải đỡ anh ta vừa phải tránh anh ta, ở trong buồng thang máy lắc lư, hai người đàn ông lôi kéo nhau, tiếng mắng chửi không ngừng.

Hôm sau, Hà Chí Bàn ngủ một giấc thẳng cho tới trưa, buổi chiều tắm xong đi đến tiệm.

Cao Dương đang ở trong chơi máy tính, báo cáo đơn giản cho anh mấy khoản nợ gần đến hạn. Hà Chí Bàn không nói gì, kêu anh ta thanh toán hết mấy khoản nợ cũ còn lại, thúc giục một chút, kết thúc việc làm ăn, số lẻ xóa được thì xóa hết. Hà Chí Bàn không ở trong tiệm lâu, khi đi thì bị Cao Dương gọi lại.

Ở cửa, Hà Chí Bàn vừa mặc áo khoác vừa quay đầu lại, thản nhiên hỏi, “Còn việc gì ư?”

Cao Dương nhìn anh, gãi đầu, toét miệng cười, “Muốn nói gì lại quên mất rồi... Anh đi đi, nhớ ra sẽ tìm anh.”

Sửa lại cổ áo, Hà Chí Bàn nhìn anh ta, “Đi đây.”

Khi ra ngoài, sắc trời đã tối, anh hút thuốc, đi ra đầu hẻm lấy xe.

Giờ cao điểm tan tầm, có vài chiếc xe trên đường đã sáng đèn. Xa xa, có một bóng người đứng bên đầu xe anh. Ban đầu anh không chú ý, tưởng là một người đi bộ chờ người. Đến gần, bóng dáng nhỏ gầy nghiêng người sang, động tác đưa thuốc đến bên môi của người đàn ông chậm lại.

Cô gái mặc chiếc áo len dày và quần jean, buộc tóc thắt bím đuôi ngựa, cái ba lô màu đen sau lưng ngang đến hông.

Ngoài đêm hôm đi bệnh viện, mấy lần anh nhìn thấy cô, cô toàn ăn mặc thế này. Thời tiết này mà mặc như vậy, trông có vẻ vô cùng phong phanh. Không biết tại sao, anh vô thức cảm thấy cô đang chờ mình.

Giả vờ như không biết gì cả, Hà Chí Bàn bấm mở khóa xe, thông thả đi tới. Cô gái nhìn sang phía anh, anh thản nhiên mở cửa xe. Cô tránh ra một chút, ánh mắt nhìn thẳng anh.

Hà Chí Bàn lên xe, đóng cửa, nổ máy. Từ đầu đến cuối cô đứng bên cạnh xe.

Kéo phanh tay, anh dừng một chút, đổi ý định nhả ga, hạ cửa kính.

Quay mặt sang hướng cửa sổ, ánh mắt anh và Phương Chân Vân chạm vào nhau.

Phương Chân Vân thấy vậy thì đến gần xe hơn một chút, cúi người, “Chào anh.” Người đàn ông nhìn cô.

“Anh còn nhớ em không?” Chân Vân hỏi.

“Có việc tìm tôi à?” Vậy là nhớ rồi.

“Em đến cảm ơn anh.”

“...” Hà Chí Bàn hỏi, “Cảm ơn tôi việc gì?”

Anh mỉm cười. Ánh mắt cô gái có phần rụt rè, giọng nói khe khẽ mềm mại, “Tối hôm đó anh đưa em đi bệnh viện, còn có lần này giúp bọn em tìm Meo Meo nữa.”

“Tìm được mèo rồi ư?” Anh đã bận đến độ hai ngày chưa liên lạc với Chung Đình.

Phương Chân Vân lắc đầu, “Vẫn chưa, nhưng vẫn rất cảm ơn anh.”

Hà Chí Bàn nhìn cô chăm chăm, vừa định mở miệng, Phương Chân Vân đột nhiên nói: “Em mời anh ăn tối nói lời cảm ơn được không?”

Bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc. Gò má cô gái bị gió lạnh thổi có phần nhợt nhạt.

Hà Chí Bàn nhìn cô chăm chăm một hồi, “Muốn mời tôi ăn cơm ư?”

Phương Chân Vân “ừm” một tiếng, ngay sau đó, cô nhìn thấy anh nhếch khóe môi, lại là một nụ cười rất nhẹ.

Cô muốn nói thêm gì đó nữa để lời mời này có sức thuyết phục hơn, đôi môi vừa hé mở, cô lại nghe thấy trong xe “cạch” một tiếng. Xe mở khóa.

Người đàn ông nói: “Lên đi.”

Trong xe bật nhạc. Giữa đường Hà Chí Bàn nhận một cú điện thoại công việc, nói chuyện cả đường đi. Anh dẫn cô đến một nhà hàng Tây, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô xuống trước.

Phương Chân Vân xuống xe chờ anh, anh đậu xe xong rồi bước xuống, điện thoại cũng gọi xong.

Vào nhà hàng ngồi vào chỗ, Hà Chí Bàn gọi hai phần beefsteak, một chút đồ ăn kèm, hỏi cô uống gì.

“Nước cam.”

Hà Chí Bàn nói với phục vụ, “Một ly nước cam, một ly Coke.”

Phục vụ rời khỏi, Phương Chân Vân nhìn hai bên, quan sát nhà hàng xong, ánh mắt quay trở lại mặt anh, nói có phần ngay thơ, “Uống nước ngọt nhiều không tốt cho sức khỏe đâu.”

Giọng cô đã thoải mái hơn một chút, như động vật ấm lại trong ngày đông, gò má hồng hào hơn khi ở ngoài xe, trông có hơi thở thanh xuân hơn.

Hà Chí Bàn cầm khăn ướt lau tay, “Đàn ông đều thích uống Coke.”

“Thật hay giả vậy?”

Anh mỉm cười, “Năm nay em bao nhiêu tuổi? Vẫn còn đi học à?”

“Hai mươi hai, đại học năm ba.”

“Gần đây trường không có lớp ư? Hay là xin nghỉ?”

Phương Chân Vân gật đầu, “Xin nghỉ, em không thích đi học.”

Hà Chí Bân nhìn cô, “Chị em có biết buổi tối em ở bên ngoài không?”

Phương Chân Vân nghiêng ngẫm cái danh xưng “chị em” này trong đầu, gật đầu bằng vẻ mặt tự nhiên, “Khi anh ở trong xe gọi điện thoại, em nhắn tin nói cho chị ấy rồi... Anh là bạn trai của chị ấy đúng không?”

Bàn bốn người, cô ngồi đối diện anh, ánh đèn trần rọi xuống, trên khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt trong veo lạ thường.

Hà Chí Bân nhếch khóe môi, “Cô ấy nói với em?”

“Không phải ư?”

“Phải.” Anh thuận miệng trả lời.

Sau khi món ăn lên, họ không nói gì nữa. CƠM TÂY ăn rất nhanh, ăn được một nửa, cô gái nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, nói đầy vẻ khát khao, “Buổi tối ở chỗ anh đẹp thật, em còn chưa xem kĩ cảnh đêm ở đây nữa.”

Hà Chí Bân nhìn lướt ra bên ngoài theo cô, “Buổi tối Chung Đình không dẫn em đi hóng gió bao giờ à?”

“Chị ấy bận quá, lúc không bận thì toàn ở bên anh.”

Phương Chân Vân mỉm cười, mượn quan hệ của Chung Đình, giọng điệu nói chuyện với anh trở nên càng ngày càng thân.

Ăn cơm xong, Hà Chí Bân trực tiếp trả tiền, sau khi lên xe, anh đột nhiên hỏi: “Về nhà à?” Xe nổ máy, đèn pha rọi sáng phía trước.

Phương Chân Vân nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc.

“Có muốn đi dạo một vòng không?”

“Được sao anh?” Cô quay mặt sang, hỏi có phần ngây ngô.

Hà Chí Bân mỉm cười, “Có gì mà không được.”

Xe lái thẳng vào quốc lộ.

Dọc đường ánh sáng lung linh, Phương Chân Vân nhìn ra bên ngoài, gò má và ánh đèn đường phổ lồng lên nhau trên cửa kính. Cô hơi cong khóe môi, như thể cảm thấy vui sướng vì tâm nguyện được thỏa mãn.

Nửa tiếng sau chạy đến đoạn đường ven sông trống trải, Hà Chí Bân dừng xe ở ven đường.

Con đường gần sông có sáu làn xe hai hướng, một bên đường là sông, một bên là cụm kiến trúc cổ được bảo vệ hoàn hảo, phía sau là hai gò núi. Trên núi, những ngọn đèn màu phát sáng tan vào đêm tối.

Phương Chân Vân như một cô bé chưa từng va chạm xã hội, nhìn mặt sông đen kịt xa xa đầy hứng thú, hỏi Hà Chí Bân, “Xuống xe đi dạo được không anh?”

Bờ sông xây một con đường dài lát bằng ván gỗ, chỉ có đèn trang trí phong cảnh lác đác trong vành đai xanh, đường nét ánh sáng chỉ tạm kéo dài đến dưới chân họ.

Phương Chân Vân theo sau Hà Chí Bân, đi về phía trước theo con đường sàn, con đường lát ván gỗ bị đập vang từng hồi. Trên sông hơi nước rất lạnh, cơn gió thổi qua, cô hắt hơi một cái.

Hà Chí Bân không quay đầu lại, hỏi, “Lạnh ư?”

“Tạm tạm.”

Dừng ở giữa đường, Hà Chí Bân không đi về phía trước nữa. Phương Chân Vân cũng dừng lại, cách anh một khoảng bằng cánh tay.

Bên tai là tiếng nước sông vỗ vào bờ, vừa có phần réo rắt, vừa có chút mênh mang.

Nhìn những ánh đèn ở bờ bên kia, Phương Chân Vân hỏi, “Đèn sáng đối diện là gì vậy?”

“Nhà máy thì phải.”

Cô đột nhiên kéo tay áo anh, Hà Chí Bân cúi đầu không rõ vì sao, nghe thấy cô nói, “Anh đừng dựa tay lên đây, có mạng nhện. Anh nhìn kia.”

Dưới ánh trăng mờ, từng mảng mạng nhện giăng đầy ở mấu nối của lan can bằng gỗ, lóe ánh bạc mỏng manh.

Đột nhiên, Hà Chí Bân cảm thấy hơi vô vị, không có hứng chơi với cô.

“Cô bé, có gì thì nói thẳng đi.” Giọng người đàn ông lạnh lùng.

Phương Chân Vân ngơ ngác, nhìn anh chăm chăm, “Anh có ý gì vậy?”

“Nếu không hiểu thì cô đứng đây từ từ mà xem, chờ chị cô tới đón cô về.”

Hồi lâu sau, vẻ mặt rạng rỡ của cô gái bị tháo xuống như một chiếc mặt nạ, mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhìn về phía mặt sông.

“Em thật sự không biết anh có ý gì. Em chỉ muốn mời anh ăn cơm thôi. Đáng tiếc lần này bị anh giành trả, xem ra chỉ có thể mời lại lần nữa rồi.”

Hà Chí Bân cười khẽ một tiếng.

Đêm trăng sáng phơi bày một góc kín đáo.

Giọng cô gái nhẹ nhàng thản nhiên, “Hai người chia tay đi, chị ấy là người đồng tính.”

33. Chương 33: Cái Gọi Là Tình Yêu

Trên ban công không bật đèn, dưới lầu có xe chạy tới, đèn xe sáng như tuyết.

Cánh tay gác lên bệ cửa sổ, Chung Đình đứng trước cửa sổ lẳng lặng nhìn xuống dưới.

Có người bước xuống từ bên ghế phụ. Tiếng đóng cửa mạnh mẽ vang lên trong không khí, bóng người thoáng qua rồi bước vào tòa nhà. Chiếc xe không chạy đi, tắt đèn, hòa vào bóng đêm dưới tán cây.

Chung Đình nghiêng người dựa vào cửa sổ yên lặng chờ. Hai phút, bên ngoài truyền đến tiếng khóa cửa. Cô lại liếc nhìn dưới lầu, rồi trở lại phòng khách, bình thản ngồi xuống bên cây đèn sàn.

Trên bàn trà là hai cốc trà ngâm sẵn, hơi nóng nhẹ nhàng, độ ấm vừa phải. Phương Chân Vân thay giày vào nhà, đi tới ngồi xuống, cời ba lô.

“Uống chút nước đi.” Chung Đình dịch chuyển cốc trà.

Phương Chân Vân nhìn chiếc cốc gốm lịch sự tao nhã, rồi nhìn cô, đi thẳng vào vấn đề, “Em nói hết với anh ta rồi.”

Ánh mắt cô gái bình tĩnh mà càn rỡ, Chung Đình thản nhiên hỏi như việc không liên quan đến mình, “Nói cái gì?”

“Nói chị đang chơi với anh ta...” Cô ấy dừng lại rồi bổ sung, “Thật ra em biết, hai người đều đang chơi thôi, quen nhau mấy ngày là lên giường, có thể có tình cảm thật lòng gì được chứ. Nhưng em không muốn nhìn thấy chị như vậy.”

“Chân Vân, có phải em cảm thấy tội nợ em không?”

Chân Vân lắc đầu, “Em chưa bao giờ nghĩ như vậy. Cho dù là chị bảo em dọn đến ở chung với chị, em cũng biết, khi đó chị chỉ đang thương hại em, muốn giúp em mà thôi.”

Chung Đình nhìn cô ấy, “Em sai rồi, tôi chưa bao giờ thương hại em.”

Phương Chân Vân quả thật có cảnh đời khiến người ta thương xót.

Cô sinh ra ở nơi trấn nhỏ dưới Chiết Giang, vừa ra đời không bao lâu thì mẹ bỏ đi, bố xây lại gia đình mới, sinh em trai. Vào mùa hè học hết cấp hai, mẹ cô đột nhiên xuất hiện, sau khi thương lượng với bố cô thì lấy lại quyền nuôi dưỡng cô, đón cô lên Thượng Hải học trung học.

Khi vừa được đón lên Thượng Hải, người phụ nữ dâng trào tình mẹ thương con, kì nghỉ hè dẫn cô đi chơi khắp châu Âu, mua rất nhiều quà, không kịp chờ đợi muốn bù đắp tình mẹ thiếu vắng bao năm nay. Nhưng dần dần, bà phát hiện tính cách Phương Chân Vân lằm lì, hướng nội nhạy cảm, rất nhiều thói quen sinh hoạt không hợp ý mình. Vốn là chỉ thiếu nền tảng tình cảm, sau khi sự nhiệt tình qua đi, thái độ của bà càng ngày càng bới móc, về sau ném Phương Chân Vân thẳng cho bà ngoại ở Thượng Hải. Sau đó nữa, mẹ Phương Chân Vân gả đi Mỹ.

Có thể nói, từ xưa đến nay chưa từng có ai che chở cho cô, yêu thương cô, cho đến tận khi Dương Tinh xuất hiện. Sau khi họ bên nhau, Phương Chân Vân dọn ra khỏi nhà ở chung với cô ấy. Cho đến khi Dương Tinh mất mới dọn về trường.

Sau khi Dương Tinh qua đời, mỗi nửa tháng, cô sẽ đến chỗ Chung Đình ở thăm Meo Meo. Mùa thu năm ấy, cô nói với Chung Đình, ở trường không vui, muốn tìm phòng dọn ra ngoài ở.

Khoảng thời gian đó, do di chứng của vụ tai nạn xe, Chung Đình mất ngủ một thời gian dài, giảm thiểu rất nhiều việc qua lại xã giao. Mỗi lần đến thăm Meo Meo, Chân Vân đều quan tâm tình hình của cô, sau đó còn tra cứu tài liệu cho cô, ghi chép, giúp cô tìm cách trị mất ngủ. Khi bị bệnh, con người ta bao giờ cũng yếu đuối hơn một chút, những việc nhỏ nhặt Chân Vân làm đều khiến Chung Đình cảm động.

Ngày hôm đó, cô gái thăm meo xong định đi, Chung Đình dựa bên cửa gọi cô ấy lại, “Chân Vân.”

“Vâng?”

“Nếu tạm thời không tìm được chỗ, thì dọn đến chỗ tôi đi.”

Nhà Chung Đình ở là nhà công ty sắp xếp, hai phòng ngủ một phòng khách, gian phòng nhỏ vẫn được cô bày biện thành phòng trà. Sau khi Chân Vân dọn tới, ban đầu họ rất ít nói chuyện trước kia, ai làm việc người nấy, đi làm, học hành. Về sau dần dần tâm sự, Phương Chân Vân sẽ trò chuyện với cô vào những đêm cô mất ngủ, hai người lẳng lặng nằm trên giường, trò chuyện hết mọi thứ, không kiềm chế được cảm xúc thì cùng nhau rơi lệ.

Dương Tinh qua đời chỉ là ngòi nổ, sau những ngày mất ngủ, Chung Đình rơi vào một vòng luẩn quẩn không thể khống chế, đủ mọi loại cảm xúc tiêu cực đan xen. Phương Chân Vân ở bên cạnh cô, trao cho cô sự ấm áp chân thật của cô ấy. Một năm sau, nhờ sự can thiệp của bác sĩ tâm lý, chứng mất ngủ của Chung Đình dần trở nên tốt hơn.

Vấn đề cũng từ từ xuất hiện vào lúc ấy.

Sau khi cô khỏe hơn, việc giao tiếp xã hội hoạt động lần nữa, cô gái sống chung sớm chiều này cho thấy một mặt khác. Đồ kỵ và dối trá, cố chấp và điên cuồng. Những trạng thái không kiểm soát được ấy giống hệt như bây giờ.

Ánh sáng ấm áp của ngọn đèn trần bao phủ, Phương Chân Vân ngồi trên sofa, mặc chiếc áo len màu kem khi cô ấy tới đây, hơi cúi đầu.

“Tôi gọi cho trường em hỏi qua rồi, em căn bản không phải xin nghỉ bệnh, mà là tạm nghỉ học. Có đúng không?”

“Vậy thì thế nào chứ? Xin nghỉ bệnh cũng được, tạm nghỉ học cũng được, bây giờ chị đều muốn đuổi em đi, không phải sao?”

Chung Đình lạnh lùng nhìn cô ấy, “Nếu em không muốn đi, thì còn một cách khác. Ở bên này tôi giúp em tìm bác sĩ tâm lý, tôi đi với em khám bệnh, đến khi em khỏe mới thôi.”

“Chị đi cùng em?”

Cô gái khẽ lặp lại lần nữa, ánh mắt yếu ớt, “Chị đi cùng em khám bác sĩ tâm lý, cho đến khi em khỏe mới thôi? Giống như việc em đi cùng chị khi đó?”

“Đúng, lần này đến lượt tôi cùng em.”

“Chị mất ngủ, phải khám bác sĩ. Nhưng bây giờ em có bệnh gì?”

Phương Chân Vân bình tĩnh nhìn Chung Đình, nhìn thẳng vào nơi sâu nhất trong ánh mắt cô, gần từng chữ, kéo cô vào giấc mộng, “Em là người đồng tính, cho nên em có bệnh. Hay là vì em yêu chị, cho nên em có bệnh?”

Không khí dừng lại.

Rất lâu sau, một nụ cười mỉm lan ra dần nơi khóe môi Chung Đình, cô khẽ hỏi ngược lại: “Mẹ nó em dám nói em yêu tôi?”

Cô gái sợ hãi, nhìn cô bằng vẻ ngấm ngấm chịu đựng.

Trong ánh mắt đan xen, Chung Đình từ từ vươn tay, xoa mặt cô ấy một cách gần như dịu dàng, nhưng giọng nói lại cay nghiệt lạ thường.

“Chân Vân, em nói em là người đồng tính? Tôi nói cho em biết, em không phải. Em không yêu đàn ông, em cũng không yêu phụ nữ, cả đời này em chỉ yêu Dương Tinh.”

Viễn mắt dần ngẩn lệ, nắm chặt lòng bàn tay, Phương Chân Vân cố chấp nhìn cô.

“Em muốn tôi thế nào đây? Ở bên em, mãi mãi nhớ về cậu ấy giống như em, có đúng không?” Chung Đình dùng ngón cái chạm rãi lau nước mắt của cô ấy.

Lệ thấm ướt đầu ngón tay, “Tôi không làm được, em buông tha tôi đi.”

Buông tay ra, Chung Đình đứng lên khỏi sofa, giọng nói trở lại bình thường, “Bắt đầu từ ngày mai tôi giúp em hẹn bác sĩ, tình nghĩa nên cố gắng tôi đã cố gắng hết sức, em có cảm kích hay không là chuyện của em.”

Chung Đình vào phòng, một lát sau xách túi du lịch đi ra ngoài.

“Chị đi đâu?”

“Khoảng thời gian này tôi sẽ không về ở nữa. Ngày mai em hãy chờ điện thoại của tôi.”

Nước mắt vẫn đang chảy trên gò má, đôi mắt Phương Chân Vân thất thần, vậy mà cô ấy lại nở nụ cười, “Chị đi tìm gã đàn ông đó? Chị thật sự cho rằng chị yêu anh ta ư? Chị nằm mơ đi!”

Âm điệu nâng cao, vang vang từng chữ, “Chung Đình, chị có dám nói chị chưa bao giờ có cảm giác với em không, cho dù là trong khoảnh khắc?”

Bóng người nơi cửa dừng lại.

“Tôi không giống em. Chân Vân, nếu tôi từng có cảm giác với em, thì hôm nay tôi cũng có thể yêu anh ta.”

“Rẻ rúng.”

Chung Đình mỉm cười: “Hãy nhớ kĩ, ngày mai chờ điện thoại của tôi.”

Chung Đình vội vàng ra cửa, đi ra khỏi tòa nhà, nhìn thấy xe Hà Chí Bản vẫn đậu dưới tán cây.

Khi điện thoại đổ chuông, Hà Chí Bản dựa vào lưng ghế, nghịch bật lửa.

“Sao chưa đi?” Chung Đình hỏi.

“Nói chuyện xong rồi?”

“Xong rồi.”

Nhìn phía trước, Hà Chí Bản nói, “Xuống đây đi.”

“Đã xuống rồi.”

Anh cúp điện thoại.

Hà Chí Bản xuống xe, đường nét người phụ nữ hiện ra trong bóng tối, đi về phía mình.

34. Chương 34: Dạ Khúc

Chung Đình theo Hà Chí Bân về nhà.

Cô đến nhà vệ sinh của phòng ngủ chính rửa mặt, anh cầm quần áo sạch đến phòng ngủ dành cho khách.

Phong cách trang trí của nhà vệ sinh giống hệt cả căn nhà, dùng vật liệu rất đắt tiền. Chiếc đèn chiếu điểm rọi sáng gạch men màu đen diện tích lớn, thêm một phần cảm nhận khiêm tốn hơn bên ngoài. Trước gương toàn là đồ dùng vệ sinh cá nhân của đàn ông, đồ cạo râu, sữa rửa mặt, kem dưỡng da đàn ông, còn có bình phun dùng để định hình kiểu tóc. Rất ít đàn ông chú trọng bề ngoài như anh.

Chung Đình cầm hai loại mỹ phẩm dưỡng da của anh lên xem, ánh mắt nhìn lướt qua, chú ý thấy một thỏi son ở trong góc. Vỏ ngoài màu vàng phủ ít bụi, xoay ra thể kem, màu đỏ matte của YSL.

Mí mắt sụp xuống của Chung Đình hiện ra trong gương, nét mặt vô nghĩa, thỏi son được bàn tay mảnh mai đặt lại chỗ cũ.

Tắm xong đi ra, Hà Chí Bân nằm trên giường xem tivi. Căn phòng chỉ bật ngọn đèn nhỏ rất mờ, anh khoác chiếc áo choàng tắm rộng rãi thoải mái. Chung Đình lại ra vào toilet một lượt, người trên giường nhìn cô, “Bạn gì thế?”

Một lát sau cô đi ra, anh vỗ giường, ý bảo cô đi sang.

Chung Đình nằm xuống cạnh anh, anh vươn tay ôm cô một cách lười biếng, nhìn tivi chăm chăm một hồi rồi mới cúi đầu nhìn khuôn mặt cô. Mặt cô được rửa rất sạch, có mùi thơm dịu của mỹ phẩm dưỡng da. Hương thơm trên người hai người hòa lẫn vào nhau, Chung Đình chỉnh vị trí đầu một chút. Hơi thở nhẹ của cô trên đùi làn da nơi cổ anh. Hà Chí Bân luồn tay vào váy ngủ, vuốt ve qua lại bờ lưng trơn mềm của cô không mang theo tình dục.

“Người lớn như vậy rồi mà còn bị một con nhóc bắt được.” Anh nói.

Chung Đình yên lặng một lúc, “Anh có tin lời em ấy nói không?”

“Em biết em ấy nói gì với anh à?”

Chung Đình mỉm cười, “Đương nhiên là biết.”

Dựa vào ngực người đàn ông, Chung Đình thản nhiên kể lại chuyện quá khứ giữa cô, Phương Chân Vân và Dương Tinh.

Hà Chí Bân không tỏ thái độ gì.

Chung Đình nói, “Em định tìm một bác sĩ tâm lý cho em ấy.”

“Vấn đề em ấy ở chỗ em?”

“Em ấy không có chỗ nào khác để đi, chờ em ấy khỏe hơn một chút, em sẽ đưa em ấy về Thượng Hải học.”

“Em thì sao...”

“Gì cơ?”

“Định ở đâu?”

“Đâu cũng được, ngày mai sẽ tìm chỗ khác.”

“Không cần tìm, cứ ở chỗ anh trước đi.”

Chung Đình quay sang nhìn anh, hình như suy nghĩ một chút, “Được.”

Hơn một tuần tiếp theo, nhiều chuyện rất thuận lợi. Chung Đình tìm được một bác sĩ tâm lý từ Singapore về cho Phương Chân Vân. Chân Vân hết như đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, vậy mà chấp nhận sự sắp xếp của cô. Hôm đó, sau khi cô ấy đi gặp bác sĩ tâm lý, Chung Đình gọi điện thoại cho cô ấy.

Trong điện thoại, mối quan hệ giữa hai người dịu hơn rất nhiều.

Studio trang trí xong, mỗi ngày Chung Đình sớm tối đi mở cửa và cửa sổ để cho bay mùi. Mỗi ngày ở nhà Hà Chí Bân, cô mới biết, Hà Chí Bân chuyển nghề. Cô không biết có phải người kinh doanh rượu đều cần uống say bí tỉ hay không, mà hai ngày nay anh toàn uống say mềm rồi được đưa về.

Chiều hôm nay cô không ra ngoài, kéo rèm cửa sổ xem phim ở phòng khách. Buổi trưa Hà Chí Bân đột nhiên về, phát hiện trong nhà tối om.

“Sao không đến studio?” Anh hỏi cô.

“Buổi tối có chút việc nên không ra ngoài. Hôm nay không phải anh có tiệc xã giao sao?”

Hà Chí Bân đi vào phòng, “Về thay bộ đồ.”

Phạm Nhất Minh, giáo viên dạy đàn mà Chung Thẩm giới thiệu, hẹn cô tối nay đi tham gia hoạt động, là một chuỗi cửa hàng nhạc cụ lớn nhất thành phố muốn dạy đàn cho trẻ em có hoàn cảnh gia đình khó khăn. Bình thường Phạm Nhất Minh rất nhiệt tình với những việc công ích xã hội này, anh ta bảo Chung Đình nhân cơ hội tiếp xúc nhiều hơn với mấy người trong ngành ở vùng này, giao thiệp một chút.

Ra khỏi phòng, Hà Chí Bân chỉnh cổ áo sơ mi, “Không có việc gì thì muốn ra ngoài dạo với anh không?”

“Đi đâu?” Chung Đình nhìn tivi.

“Đến tiệm của anh xem thử?”

“Tiệm mới à?”

“Ừm.”

Đi rồi mới biết, lần này Hà Chí Bân làm hơi lớn.

Mặt bằng gần trung tâm thành phố, từ trên xuống dưới hai tầng lầu, thêm nhà bếp phía sau, tổng cộng gần bốn trăm mét vuông, sửa chữa lại hết, nhưng xem dáng vẻ thì không phải là trang trí mới. Tầng một phụ trách bán hàng và tiếp khách, bộ sofa bằng da và bàn trà lớn đặt trong góc lệch, tủ kính tròn một mặt làm nơi bày rượu. Hai phòng bao trên tầng hai làm thành phòng ăn riêng.

Sau khi ở phía dưới giới thiệu đơn giản cho cô, lên tầng hai Hà Chí Bân mở cửa phòng bao cho cô xem, “Ở dưới anh làm nhà bếp, mời một đầu bếp, sau này có mấy buổi chiều đãi thì làm thẳng ở đây, nấu ăn cũng vệ sinh hơn một chút.”

Anh nói vô cùng bình thường, nhưng Chung Đình vẫn cảm nhận được sự mong chờ và niềm vui mơ hồ trong lời nói của anh.

Dạo trong tiệm xong, anh đưa cô đến cửa hàng nhạc cụ trước. Trước khi xuống xe, Chung Đình nhìn anh chăm chăm, đột nhiên vươn tay giúp anh chỉnh cravat.

Hà Chí Bân mỉm cười, cup mắt nhìn đỉnh đầu cô, sờ gáy cô.

Chung Đình dặn dò: “Uống ít thôi.”

“Biết rồi, em làm xong thì về sớm một chút.”

Chiếc Mercedes màu đen bị dòng xe bao phủ, Chung Đình đi vào cửa hàng. Còn chưa đến giờ bắt đầu hoạt động, cô đẩy cửa ra, bên trong là tiếng vĩ cầm trôi chảy.

Cô đưa mắt nhìn một vòng, cửa hàng nhạc cụ rất lớn, trưng bày rất nhiều cây đàn dương cầm, đen kịt một vùng, một cảm giác nghiêm túc và trang trọng.

Có mấy người tụ tập ở giữa cửa hàng.

Phạm Nhất Minh đang kéo đàn nhìn thấy Chung Đình đi vào, mỉm cười nghênh đón.

“Sao tới sớm vậy.”

“Đến không đúng lúc rồi, cắt ngang âm nhạc hay, không biết anh cũng kéo vĩ cầm hay như vậy.”

Phạm Nhất Minh nở nụ cười, “Nào nào nào, đệm nhạc giúp tôi đi, đang thử đàn đây.”

Anh dẫn cô đi sang, giới thiệu với hai người khác. Một người là ông chủ cửa hàng, một người là người đứng ra tổ chức hoạt động, thư ký trưởng của Hiệp hội âm nhạc thành phố.

Sau khi cười nói mấy câu, Phạm Nhất Minh cứ đòi Chung Đình đệm nhạc giúp anh, không từ chối được, cô ngồi xuống bên cây đàn.

Cô cởi áo khoác, Phạm Nhất Minh lịch thiệp nhận lấy để sang một bên.

Điều chỉnh tư thế ngồi xong, Chung Đình hơi nhướng mày: “Dạ Khúc của Schubert?” Bài anh đang kéo lúc cô vào.

Phạm Nhất Minh mỉm cười gật đầu.

Sau vài tiếng đàn réo rắt, tiếng vĩ cầm êm ái du dương bước vào, tiếng nhạc hài hòa hội tụ thành dòng sông dịu dàng mà ưu thương, chậm chậm chảy xuôi. Giai điệu đẹp dễ tựa như những dãy núi, kéo dài về nơi phương xa vô tận dưới bóng đêm.

Âm cuối cùng hạ xuống, tiếng vỗ tay lịch sự lác đác vang lên xung quanh. Phạm Nhất Minh giữ tư thế đứng im trong chốc lát, chờ đến khi dư âm tan đi, để đàn xuống một cách tao nhã, nhìn Chung Đình, “Đàn khá lắm.”

Chung Đình mỉm cười, đứng lên, “Đừng chê cười tôi, may mà trước đây luyện bản này nhiều, nên vẫn còn ấn tượng về bản nhạc.”

Phạm Nhất Minh nói, “Hay là dùng đàn cello cho sâu lắng mệnh mệnh hơn một chút nhỉ.”

Chủ cửa hàng nói: “Tôi thì thích đàn vĩ cầm hơn, nổi ưu thương âm ỉ, cảm giác hoàn hảo.”

Mấy người cười nói.

Bây giờ, nhân viên làm việc và mấy người bên truyền thông lục tục đến, bọn trẻ tham gia hoạt động được người lớn dẫn tới. Không nhiều người, tổng cộng sáu người. Trong đó, có mấy đứa trẻ thật sự thích đàn dương cầm, bị hoàn cảnh sống ép buộc nên không có vốn liếng theo đuổi ước mơ. Sau khóa học một tiếng, Phạm Nhất Minh nhận hai đứa trẻ có chút tài năng thiên bẩm trong đó, cam kết studio của Chung Đình dạy miễn phí. Phụ huynh của bọn trẻ mừng vô cùng, luôn miệng nói “Cảm ơn cô giáo Chung, cảm ơn thầy Phạm”.

Không lái xe, buổi tối Phạm Nhất Minh đưa cô về.

Qua lại hai, ba lần, Chung Đình cũng coi như có đề tài nói chuyện với anh.

Năm ngoái vợ Phạm Nhất Minh đi Mỹ, sau khi có thể xanh thì định cư, anh không chịu sang nên hai người cứ sống như vậy, cũng không ly hôn.

Trên xe, Phạm Nhất Minh nói, “Tôi tự ý quyết định, miễn học phí cho hai đứa trẻ, có phải cô có chút ý kiến không?”

Chung Đình mỉm cười, không nói gì. Dường như là ngầm thừa nhận.

Phạm Nhất Minh nói, “Hai đứa trẻ đó thật sự có chút tài năng thiên bẩm. Nếu cô có ý kiến, thì tôi sẽ tự móc tiền túi trả học phí cho hai đứa.”

Chung Đình nói, “Đùa thôi, anh làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho studio.”

Phạm Nhất Minh nói, “Biết tại sao tôi bằng lòng giúp cô dạy không? Thật ra cá nhân tôi vô cùng coi trọng những người làm giáo dục âm nhạc nhi đồng. Âm nhạc không phải là thứ đắt tiền, cao cao không thể với. Đối với bọn trẻ mà nói, không phải nói hoàn cảnh gia đình em khó khăn, thì em không có quyền đụng vào âm nhạc, mà ngược lại, nó nên là thứ không có bậc cửa, nhưng ở chỗ chúng ta, nhiều đứa trẻ không có cơ hội tiếp xúc. Người làm việc về âm nhạc cơ bản như chúng ta, việc có thể làm chẳng qua là để bọn trẻ có cơ hội tìm hiểu nó, nhận biết nó, để bọn trẻ ít nhất có thể mơ một giấc mơ.”

Chung Đình thần nhiên mở miệng, khách sáo mà có thái độ: “Thầy Phạm, anh là một người thầy tốt, những triết lý này của anh tôi vô cùng tán thành. Nhưng nói về bản chất thì tôi chỉ là một người kinh doanh. Sau này có tình huống như vậy, tôi hi vọng chúng ta có thể bàn bạc trước một chút.”

Phạm Nhất Minh thoáng sửng sốt, cười cười, chất lưỡi, “Tại sao rõ ràng mấy câu cô nói có phần gay gắt, mà tôi lại không thấy phản cảm nhỉ.”

“Vậy sao?” Chung Đình cười nhạt.

Lái xe đến cổng tiểu khu, Phạm Nhất Minh dừng lại, nhìn cô: “Tôi cảm thấy tôi đã tìm được một người hợp tác rất chuyên nghiệp. Chung Đình, cô làm việc rất có nguyên tắc. Hi vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Tôi cũng rất mong chờ.”

Sau khi xuống xe, Phạm Nhất Minh ở trong cửa kính hỏi cô, “Tuần sau ở trường còn một hoạt động, có muốn cùng đi xem không?”

“Xem thời gian đã, đồng ý sớm quá tôi sợ sẽ lỡ hẹn.”

“Được, vậy liên lạc sau.”

35. Chương 35: Đùa Giỡn

Đêm nay, khuya khoắt Hà Chí Bân mới được lão Vạn đưa về, say bí tỉ.

Lão Vạn dìu anh đến chiếc giường trong phòng, cởi áo khoác và giày anh. Chung Đình đứng bên tường, mặc chiếc áo len rộng rãi ở nhà, khoanh một tay. Sợ cô giận, lão Vạn nói đỡ cho Hà Chí Bân: “Toàn là bị ép uống thôi, chú ấy cũng không muốn đâu. Đêm nay vất vả cho cô rồi, chăm sóc nhiều hơn một chút nha.”

Từ khi cô tới ở là đã ba ngày liên tục như vậy. Trong lòng bức bối, nhưng cũng không tiện nói gì trước mặt lão Vạn, Chung Đình nói, “Không sao, anh về cũng chậm một chút.”

Đi đến cửa, lão Vạn xua tay, hạ thấp giọng trong đêm khuya, “Được được rồi, đừng tiến nữa, hai người nghỉ ngơi sớm một chút.”

Trở về phòng, trong chốc lát, mùi rượu hơi hám nồng nặc trong không khí. Người phóng khoáng thường ngày co quắp trên giường, say như chết. Suy nghĩ một hồi, Chung Đình lấy nước đi vào.

Cô vỗ mặt Hà Chí Bân, lòng bàn tay cô dính một lớp mồ hôi sau khi say rượu nhớp nháp.

“Ngồi dậy uống nước đi.”

Hà Chí Bân nhắm mắt không nhúc nhích, tóc ướt rượt mồ hôi, mỗi lần hít thở đều rất sâu, lồng ngực phập phồng. Chung Đình vỗ mặt anh thêm hai cái.

Âm ẩm ngứa ngứa, ghét bị làm phiền, cũng ghét ánh sáng, Hà Chí Bân bắt lấy tay cô, lăm lăm, “Tắt đèn đi...”

Lòng bàn tay anh nóng hổi, sức mạnh sau khi say rượu hơi tê tê, nắm tay cô biến dạng.

Cô rướn người vượt qua anh, dùng công tắc ở đầu giường tắt đèn chính trên trần, rồi bật đèn tường. Trong nháy mắt, ánh sáng trong phòng trở nên êm dịu thoải mái.

Yên tĩnh một lát, Hà Chí Bân mơ mơ màng màng, cảm thấy bên cạnh luôn có áp lực vô hình. Hít thở sâu một hơi, anh mở mắt, trong ánh sáng lơ mơ, người phụ nữ nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng.

Về mặt anh mờ mịt chẳng biết mình ở đâu, phản ứng rồi mới biết mình đang ở nhà.

Tỉnh táo một chút, anh neho mắt, ậm ờ hỏi, “Mấy giờ rồi?”

Giọng nói khi say rượu khàn khàn, không ai trả lời anh. Một lát sau, anh chống tay, miễn cưỡng dựa vào đầu giường ngồi dậy một chút, hai hốc mắt đỏ au.

Người bên cạnh dứt anh uống nước, anh kê vào miệng cốc uống một hơi cạn sạch.

Cravat đeo lỏng lẻo trên cổ, Hà Chí Bân cởi ra ném sang một bên, rồi nghiêng đầu nới hai nút áo sơ mi. Anh nhìn Chung Đình, đột nhiên kéo tay cô, lôi cô ngã vào người mình.

“Nổi điên gì đó?”

Say thì say, nhưng người đàn ông vẫn mạnh mẽ, cánh tay quấn chặt eo cô, cứng rắn như thép. Khuỷu tay đè lên giường, cô ở trên người anh ráng chống nhô lên một chút, “Buông ra.”

Hà Chí Bân nào để ý đến cô, bàn tay nâng mặt cô hướng thẳng ngay mình, nhíu mày nhìn chăm chăm một hồi, rồi trở người đè cô dưới thân.

Anh đè hết trọng lượng cả nửa người trên lên người cô, cô đẩy ngực anh, anh nắm tay cô. Hai người cứ im lặng giằng giụa như vậy trên giường mấy cái, anh dễ dàng chế ngự cô, đè hai tay cô, cố định cô trên giường.

“Còn làm nữa không?” Anh cười vô lại.

“Anh điên nữa à?”

Hà Chí Bân vui đầu xuống. Làn da phụ nữ đầy tính đàn hồi, thơm mát mềm mại, anh dùng môi cọ cổ cô một cách lưu luyến, đột nhiên buông tay cô ra, cù lét eo và nách cô.

Người phụ nữ lạnh như băng dưới người lập tức khê kêu thành tiếng, kèm theo tiếng cười thấp khó mà kiềm chế, hoàn toàn uống công.

“Hà Chí Bân...” Cô vỗ vai anh.

Cứ đùa giỡn như vậy một hồi, người đàn ông rút cuộc dừng lại, ngẩng mặt lên.

Chung Đình thở hổn hển, từ từ bình tĩnh lại, trong mắt có ánh nước sau khi cười, nhìn anh chăm chăm.

Khuôn mặt anh rất gần cô, vài sợi tóc rũ xuống, mỗi lần hít thở đều kèm theo mùi rượu nồng nặc, nóng hừng hực phả bên mặt cô.

Dưới ánh đèn mờ mờ, dừng lại hai giây, cô chợt dịu dàng giơ tay, thay anh vuốt vài sợi tóc ướt trên trán ra sau.

Ngón tay trắng trẻo thon dài xuyên qua những sợi tóc đen ngắn, xoa da đầu ấm áp của anh, vuốt từng cái ra sau. Vuốt một lần, mấy sợi tóc đó vì trọng lực mà rũ xuống một lần, lặp đi lặp lại, thỉnh thoảng che khuất mặt bên trái của anh.

Sau khi làm đi làm lại hai lần, giữa không trung, Hà Chí Bân bắt được bàn tay của người phụ nữ, đưa đến bên miệng cọ.

Ánh mắt nhìn nhau, giọng nói của cô như sợi lông vũ lơ lửng trong không khí, nhẹ đến mức không có trọng lượng: “Không thể uống ít một chút được ư?”

Nhìn cô chăm chăm một hồi, Hà Chí Bân thu lại sức chống nơi cánh tay, thoáng chốc ngã xuống bên cạnh cô, nắm tay cô che ánh sáng trên mắt.

Dưới lòng bàn tay, lông mi anh run nhẹ, như đôi cánh của côn trùng.

Vài giây sau, cô nghe thấy giọng nói yếu ớt của anh, “Mới bắt đầu... Sau này sẽ đỡ thôi.”

Nhìn chăm chăm bên mặt mệt mỏi của anh một hồi, Chung Đình dựa đầu lại gần anh, khê chống vai anh. Trong sự yên tĩnh, Hà Chí Bân vòng tay sang, xoa nhẹ gáy cô hai cái, rồi không nhúc nhích nữa.

...

Chung Đình ở chỗ Hà Chí Bân gần nửa tháng, không tính là chính thức ở chung, nhưng về mặt thể xác và tinh thần hai người gần hơn lúc trước.

Giờ làm việc và nghỉ ngơi của Hà Chí Bân là ngày đêm đảo lộn thật sự, ăn mặc tiêu xài không chỉ xa xỉ phung phí coi trọng, mà còn có chút hội chứng sạch sẽ quá mức. Chung Đình “ăn nhờ ở đậu”, căn bản cũng phối hợp với anh. Gần đây anh đang trả hết nợ bên phía đồ dùng dành cho người lớn, trễ quá chưa về thì Chung Đình ngủ luôn ở phòng khách, để khỏi phải bị anh đánh thức. Về thói quen sinh hoạt anh cũng coi như tôn trọng cô.

Chừng nửa tháng, bác sĩ tâm lý vẫn giữ liên lạc chặt chẽ với Chung Đình. Phương Chân Vân đã đi ba lần, khi khám và điều trị thái độ vô cùng phối hợp, bác sĩ hi vọng Chung Đình khích lệ cô ấy nhiều hơn nữa.

Chiều hôm đó Chung Đình về nhà lấy quần áo. Sau đêm hôm ấy, cô và Phương Chân Vân không gặp nhau. Ngồi ở phòng khách, có hai phút không ai nói gì, mãi cho đến khi Phương Chân Vân hỏi cô ăn táo không.

“Ăn táo không, táo em mới mua hôm qua.”

Chung Đình lắc đầu, bản thân lại thật sự giống như một người khách.

“Những thứ này là dùng tiền của chị, em ghi lại hết, sau này sẽ trả cho chị, còn có học phí trước đây nữa.”

Sau khi Phương Chân Vân dọn ra khỏi nhà bà ngoại, Dương Tinh phụ trách cuộc sống của cô ấy. Không biết bắt đầu từ lần nào, Chung Đình phụ trách học phí của cô ấy.

Chung Đình nhìn cô ấy chăm chăm rất lâu, kéo chiếc gạt tàn trong suốt trên bàn trà đến trước mặt mình.

Phương Chân Vân nhìn cô cúi đầu châm thuốc, sau khi sợi thuốc bắt lửa thì từ từ khô héo, hóa thành làn khói.

“Trước tiên đừng nghĩ đến chuyện tiền bạc, em sống đàng hoàng tốt hơn mọi thứ.” Chung Đình nói.

“Em đang cố gắng.”

Chung Đình nhìn cô ấy, “Vậy thì tốt.”

“Bây giờ vẫn chưa có tin tức của Meo Meo, khi ở nhà em chú ý nhiều hơn một chút, lỡ như nó quen đường về...” Biết chuyện này căn bản là hi vọng xa vời, nhưng Chung Đình vẫn ôm một tia ảo tưởng.

“Em biết.”

Chung Đình gạt đầu: “Chờ khi tâm trạng của em tốt hơn một chút, tôi sẽ dẫn em về đi học. Dù không thích học đi nữa thì cũng cần bằng cấp. Ít nhất là bố em vẫn đang chờ em học xong đại học. Không vì ai khác thì cũng phải vì bản thân mình.”

Phương Chân Vân không nói lời nào.

Yên lặng mấy giây, cô ấy hỏi Chung Đình: “Chị vẫn không dọn về ở sao? Thật ra nếu chị không muốn nhìn thấy em, thì em có thể đến nhà nghỉ. Ở đây nói thế nào thì cũng là nhà của chị.”

Khóe môi khẽ nhếch, Chung Đình nhìn cô ấy, “Em yên tâm ở đây đi, studio của tôi sắp mở rồi, tiếp theo bận lắm, ở đây thì hơi xa. Có chuyện gì thì gọi cho tôi, hoặc cũng có thể nói với bác sĩ Trương.”

Thái độ đối với Phương Chân Vân của Chung Đình vẫn lạnh nhạt hời hợt. Quan sát cô ấy lần cuối, cô đứng dậy đi vào phòng, “Tôi mang mấy bộ đồ đi. Gần đây lạnh rồi, khi ra ngoài em mặc nhiều một chút.”

Phương Chân Vân đi theo đến cửa phòng, dựa vào cửa, lẳng lặng nhìn cô chọn áo khoác ở trong tủ.

“Chị ở chỗ anh ta?”

Bàn tay đang lựa giữa một hàng áo màu sậm, Chung Đình “ừm” một tiếng, không quay đầu lại.

“Chúng ta trao đổi điều kiện được không?” Giọng cô gái khẽ khàng bay tới từ cửa phòng.

Chung Đình không dừng lại, thản nhiên hỏi, “Có ý gì?”

Phương Chân Vân nhìn thẳng cô, hơi do dự, giọng nói giòn tan và hồn nhiên: “Chị chia tay anh ta, bây giờ em sẽ về trường đi học, em bảo đảm sau này sẽ không quấy rầy chị nữa. Về sau chị ở bên ai em cũng không làm phiền chị, chỉ cần chị chia tay anh ta.”

“Tại sao chỉ anh ấy là không được?” Chung Đình chất đống quần áo chọn ra ở trên giường.

“Em không thích chị ở bên anh ta...” Ánh sáng van xin lấp lánh trong mắt Phương Chân Vân, “Chỉ cần chị đồng ý, sau này bất kể chị ở bên ai, em cũng không quậy nữa. Có được không?”

Chung Đình xách quần áo đi ra ngoài, không buồn nhìn cô ấy một cái, “Em vẫn nên nói chuyện thêm với bác sĩ Trương đi.”

“Chung Đình...”

Chân Vân đuổi theo đến phòng khách, đáp lại cô ấy chỉ còn lại tiếng đóng cửa cự tuyệt.

Ánh mặt trời mùa đông hắt vào từ ngoài cửa sổ, rọi lên sàn nhà, màu trắng tinh lạnh lẽo. Phương Chân Vân đứng ngơ ngác giữa phòng khách.

Mấy chiếc áo khoác vắt trên cánh tay, Chung Đình đi thẳng xuống tầng cuối.

Mái tóc ngược chiều gió rồi tung đập vào bên mặt, cô ném áo ra ghế sau, lên xe nổ máy.

36. Chương 36: Hoang Mang

Giờ cơm tối.

Người phụ nữ đeo tạp dề, bưng từng món ăn từ trong bếp ra.

Dưới ánh đèn, Hà Chí Bản, Chung Đình ngồi một bên bàn ăn bằng gỗ thật, phía đối diện là chú, bà nội anh, và Hà Gia Tuấn vừa tháo bột.

Món cá kho cuối cùng được đặt trước mặt Hà Chí Bản, hương thơm và làn khói nóng hòa lẫn vào nhau, nhẹ nhàng bay lên.

Thím Hà Chí Bản lau tay rồi ngồi xuống, “Biết cháu về ăn cơm, nên thím đặc biệt đi mua con cá, loại cháu thích ăn đó.”

Người phụ nữ nhìn về phía Chung Đình, vẫn chưa xác định được mối quan hệ của họ, nhưng giọng điệu đối với cô đã thay đổi 180 độ, “Từ nhỏ Chí Bản thích ăn cá kho, cháu cũng ném tay nghề của thím thử xem.”

Hà Chí Bản không nói gì, Chung Đình nhìn thím anh, nhếch môi mỉm cười một cách lịch sự.

Bầu không khí gượng gạo, chú anh cầm đũa lên, ánh mắt nhìn lướt quanh bàn một vòng, “Ăn đi, người trong nhà ăn cơm cũng không chú trọng gì đâu. Tiểu Chung cháu đừng có khách sáo, thích ăn gì thì ăn đó đi...”

“Vâng.”

Tối nay Chung Đình đến chỉ là để hỏi thăm sức khỏe Hà Gia Tuấn, và giải quyết hết những chi phí còn lại với thím anh. Sau khi dẫn cô tới thì Hà Chí Bản không nói gì. Thím anh chú ý khi Chung Đình thanh toán tiền bạc với bà, Hà Chí Bản rót rót một cốc nước mang vào cho cô. Đó là cốc của anh.

Trong lòng chú thím anh hiểu rõ ngay lập tức.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, bầu không khí của gia đình này có rất nhiều vấn đề. Cả bữa cơm, Hà Chí Bản gần như không nói câu nào, cả người lạnh nhạt. Chung Đình cũng không nhiều lời, chỉ coi như là ăn một bữa cơm ở bên ngoài.

Gấp bữa vài đũa, Hà Chí Bản đột nhiên nói, “Bên kia cháu có tìm một người giúp việc, vườn hoa Nguyệt Tinh vừa vận đang bỏ trống, sáng sớm mai cháu tới đón bà sang đó.”

Anh liếc nhìn bà cụ ngồi ở xéo đối diện, “Căn nhà đó có một lầu, đằng trước có cái sân nhỏ, bà sang đó sau này buổi sáng tập thể dục, tưới hoa gì đó cũng được. Sáng mai mang đầy đủ đồ đạc, đừng có quên cái này cái kia, không có thời gian rảnh chạy tới chạy lui với bà đâu.”

Anh nói vô cùng nhẹ nhàng, tựa như đây là chuyện đã đạt được sự đồng thuận từ lâu vậy. Mọi người ở đây, ngoài anh và Chung Đình, thì gần như ngẩn hết ra. Không một ai biết chuyện này lên kế hoạch lúc nào.

Bà cụ dừng đũa nhìn anh, động tác tay của chú thím anh cũng dừng lại theo, nhìn Hà Chí Bân, rồi nhìn nhau.

Chung Đình không rõ nguyên nhân hậu quả của chuyện này, từ phản ứng của mọi người, ý tứ trong câu nói vừa rồi của Hà Chí Bân, cô đã đoán được sáu, bảy phần.

Rồi mới biết, hôm nay anh không chỉ đi cùng cô đến thăm em trai anh.

Bàn ăn hoàn toàn yên lặng, người lên tiếng trước tiên là Hà Gia Tuấn, “Bà nội muốn dọn đi ư? Không ở với chúng ta nữa?” Không ai đáp lời cậu.

“Chí Bân, chuyện này hãy bàn lại đi, cháu kêu bà ở một mình xa như vậy, không chắc chắn quen mà. Hơn nữa bị bệnh gì cũng không có ai biết...” Chú Hà Chí Bân nói bằng giọng uyển chuyển.

“Có gì mà quen hay không, ở rồi thì quen thôi. Tìm người giúp việc xong rồi, chuyện này mọi người không cần lo.”

Hà Chí Bân gấp đồ ăn ăn cơm, rồi liếc nhìn bà cụ, “Sau khi sang đó bà cứ dùng người trước, nếu không hợp thì cùng lắm đổi người khác cho bà, làm quen hoàn cảnh trước đã, bên đó làm xanh hóa tốt lắm.”

Bà cụ cầm đũa nhìn anh, đôi môi run run, im lặng cả buổi, không nói một câu nào.

Sự việc cứ bị anh quyết định như vậy. Nói được làm được, sáng sớm hôm sau Hà Chí Bân tới đón bà cụ.

Căn nhà bên này của anh hơi xa. Là tiểu khu mới phát triển, căn nhà mới tinh hai phòng ngủ nửa phòng khách, trước nhà có một cái sân. Căn nhà không có ai ở nên bên trong không có hơi người. Hai ngày trước anh tìm người tổng vệ sinh một lần, thêm mấy món đồ gia dụng.

Người giúp việc là bà dì hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt nhỏ gầy, buộc tóc đuôi ngựa thấp, mặc chiếc áo khoác lót bông sạch sẽ. Sau khi Hà Chí Bân dặn dò đơn giản mấy câu, bà ấy bắt đầu quét dọn vệ sinh. Hà Chí Bân thấy con người bà ấy thành thật, cũng chịu khó làm việc tay chân, trong lòng rất hài lòng.

Sáng sớm đầu đông, lớp sương mỏng đọng trên thảm cỏ. Trong sân trồng rất nhiều hoa và cây cối, mùa đông không có ai xử lý, nên chỉ còn lại cảnh tượng xơ xác ứa tàn. Chung Đình dạo trong ngoài một vòng, đứng trong sân hóng gió lạnh một hồi, quay đầu lại, ánh mắt bất ngờ nhìn thẳng cửa sổ lớn của phòng ngủ chính.

Không kéo rèm cửa sổ, bà cụ khom lưng, ngồi một mình ở mép giường sắp xếp quần áo. Cả buổi sáng, bất luận Hà Chí Bân hỏi gì thì bà cũng chỉ nói được. Tình cảm giữa hai bà cháu này vô cùng mơ hồ, khiến người ta không nhìn thấu.

Khi Chung Đình trở vào nhà, Hà Chí Bân đi toilet, cô rót cốc nước nóng, đi vào phòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, bà cụ dừng tay, ngẩng đầu, ánh mắt ảm đạm.

Chung Đình mỉm cười với bà, đưa cốc nước cho bà, rồi ngồi xuống mép giường. Hai người nhất thời không nói gì.

Nhìn bộ dạng trầm mặc này của bà cụ, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, Chung Đình nhớ đến ông bà nội đã qua đời của mình, trong lòng có chút cảm xúc yếu đuối.

“Ngoài sân nắng đẹp lắm, cháu xem thử một chút, chỗ bên cạnh, mùa xuân có thể trồng rau.”

“Tiểu Chung, năm nay cháu mấy tuổi rồi?”

“Hai mươi bảy ạ.”

Chậm rãi gật đầu, bà cụ nói bằng giọng như có điều suy nghĩ, “Nhỏ hơn Chí Bân hai tuổi... Là người ở đây phải không?”

Chung Đình mỉm cười, gật đầu.

Nhìn chăm chăm quan sát kỹ khuôn mặt cô, bàn tay gầy gò của bà cụ nắm tay cô, gật đầu, “Được... Tốt lắm...”

Bàn tay bà cụ vừa gầy vừa lạnh, bao bọc bàn tay trái của cô. Nắm một giây còn chưa buông, Chung Đình cảm thấy không được tự nhiên, di động đúng lúc đổ chuông, cô rút tay ra, mỉm cười, rồi ra ngoài nghe điện thoại.

Hà Chí Bân ra khỏi toilet, vào phòng nhìn một vòng, “Còn thiếu gì nữa không?”

Anh hỏi bà cụ trên giường, bà cụ lắc đầu. Anh đứng yên, nhìn bà chăm chăm mấy giây, cảm thấy cũng không có gì để nói.

“Thiếu gì thì bà có thể nói với chị Anh, chị ấy sẽ mua giúp bà. Có chuyện gì thì gọi cho cháu, bên cháu sang đây nhanh lắm.”

Bà cụ vẫn im lặng, khéo mắt cụp xuống, nhìn sàn nhà.

Cả buổi sáng bà cụ toàn bày ra cái bộ dạng tủi thân này, Hà Chí Bân đã nhịn cả đường.

Nhìn như vậy, trong lòng tức điên, giọng nói gay gắt hơn: “Sáng sớm cháu bận tới bận lui là vì ai? Nếu cả ngày bà trưng cái bộ dạng này ra, thì lần sau cháu cũng không tới nữa. Đỡ cho bà thấy cháu là giận, cháu thấy bà cũng tức.”

Trong lòng chua xót, khéo mắt bà cụ ửng đỏ.

Bà khóc như vậy thì Hà Chí Bân càng nóng hơn, lạnh lùng nhìn bà chăm chăm mấy giây, rồi quay đầu bỏ đi.

Bà cụ nghe thấy ở bên ngoài anh kêu Chung Đình đi chung, Chung Đình vào chào bà.

Bên ngoài sân, tiếng động cơ vang lên, tiếng xe biến mất rất nhanh. Ngôi nhà vừa rồi còn sôi nổi một chút, trong thoáng chốc không còn hơi người.

Người giúp việc lê dép đi vào, quay đầu nhìn bên ngoài, “Bà ơi, bà có phúc lắm đó, cháu trai có hiếu như vậy, chịu tốn bao nhiêu là tiền cho bà, cháu dâu cũng khách sáo nữa, không thấy nhiều đâu. Bà cứ yên tâm ở đây đi, có chuyện gì thì nói với con, đừng khách sáo với con.”

Bà cụ nhìn người giúp việc xa lạ, ánh mắt mệt mỏi nhìn về phía cánh cửa sổ trắng lóa lần nữa.

Trên đường về, phong cảnh ngoài cửa sổ nhẹ nhàng trong lành, nhưng bầu không khí trong xe lại có phần sa sút.

Chung Đình ngắm nhìn phong cảnh dọc đường, nói ra suy nghĩ trong lòng: “Có lúc người già suy nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, không nhất thiết phải ăn nhiều mới tốt, ở nhiều mới tốt, người lớn tuổi thích thấy con cháu vây quanh bên cạnh thôi.”

Hà Chí Bân đeo kính râm, một tay cầm tay lái.

“Bà ấy có con cháu nào vây quanh bà ấy chứ, tám mươi tuổi rồi mà còn không biết tốt xấu như vậy.”

“Anh không ở tuổi bà, nên không biết bà muốn gì đâu.”

“Em biết rõ bà hay là anh biết rõ bà?”

Tâm trạng anh rõ ràng không vui, Chung Đình không muốn đổ thêm dầu vào lửa, nên không mở miệng nữa.

Một lát sau, xe vào nội thành, Chung Đình nói: “Qua con đường đằng trước thả em xuống đi.”

Sống chung với nhau lâu như vậy, Hà Chí Bân đã hiểu rõ cô. Cô rất ít giận, bây giờ rõ ràng là giận rồi.

Ý thức được thái độ vừa rồi của mình, ngại mặt mũi, Hà Chí Bân hơi dịu giọng, “Không ăn cơm trưa ư?”

“Hẹn bạn rồi.”

Bầu không khí im lặng.

Hà Chí Bản không lên tiếng, qua ngọn đèn giao thông, tốc độ xe không giảm mà lại tăng.

Sau khi lái một đoạn, Chung Đình nhìn anh. Khuôn mặt anh bị kính râm che hơn phân nửa, không nhìn ra cảm xúc.

Giọng Hà Chí Bản đều đều: “Đi siêu thị mua đồ ăn, buổi trưa anh nấu cơm.”

Nhà Hà Chí Bản là nhà bếp kiểu mở, trong hơn hai tuần Chung Đình ở đây, chỉ khi làm bữa sáng thì mới dùng chảo trong bếp chiên trứng. Mà khi cô ăn sáng, bình thường Hà Chí Bản vẫn đang trong giấc mộng đẹp.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Hà Chí Bản xuống bếp. Có phần ngoài dự liệu của cô, hơn nửa tiếng, người đàn ông này đã làm ba món một canh.

Ngồi chờ trên chiếc ghế chân cao ở quầy bar, Chung Đình nghịch di động, thỉnh thoảng liếc nhìn bóng lưng người đàn ông. Xắn tay áo, anh một tay cầm chảo, một tay cầm xẻng nấu ăn, đổ thức ăn vào đĩa một cách gọn gàng, xong xuôi rồi nhũn mày rửa tay bên bồn rửa chén.

“Ném thử xem...” Anh quay lưng về phía cô lau tay, gọi cô.

Muốn nhận đôi đũa trong tay anh, Hà Chí Bản không buông tay, “Rửa tay trước đi.”

“...”

Rửa tay xong, Chung Đình ngồi vào bàn, nhìn bốn món trên bàn, gấp một miếng thịt xào cần tây.

Cần tây có vị thanh mát, sau khi nhai, vị hơi đắng xuất hiện dưới vị dầu mỡ. Độ lửa và gia vị đều vừa.

Hà Chí Bản ngồi dựa vào ghế, nhìn cô bằng vẻ có phần mong chờ.

Gấp thêm một đũa, Chung Đình hỏi, “Có phải anh từng làm đầu bếp không?”

Hà Chí Bản nhếch miệng cười, không khỏi đắc ý, “Thế nào?”

Cả nhà toàn mùi khói dầu, món ngon trước mặt, việc không vui cỡ con buổi sáng được hai người trưởng thành cố hết sức quên đi.

Hà Chí Bản nói, “Em đừng thấy bộ dạng bây giờ của bà cụ, hồi trẻ khỏe lắm, cả ngày chơi mạt chược, buổi trưa tan học không nhìn thấy bà đâu, toàn là tự tìm tòi học hỏi thôi.”

“Bố mẹ anh mất khi nào?”

“Tám, chín tuổi.”

“Học tiểu học?”

“Gần gần thế, anh đi học trễ hơn người ta một năm.”

“Tại sao vậy?”

“Chắc là năm đó không ai nhớ ra, bà cụ quên đi đăng kí cho anh.”

Chung Đình mỉm cười rất nhẹ, nhìn anh, “Anh không ăn ư?”

“Vẫn chưa đói.” Hà Chí Bản cũng mỉm cười, “Đầu bếp đều thế cả, món mình làm thì mình không thấy ngon.”

Anh múc canh cho cô.

Đôi đũa gác giữa gan bàn tay, Chung Đình lẳng lặng nhìn động tác của người đàn ông, rồi nhìn cả bàn đồ ăn trước mặt.

Muỗng canh và chén sứ chạm nhau phát ra âm thanh rất khẽ, ánh nắng trưa mùa đông chiếu thẳng vào phòng ăn, ngôi nhà không nổi lửa này đột nhiên ngập tràn sự ấm áp nhàn nhạt, khiến người ta không nỡ

phá vỡ.

37. Chương 37: Cao Dương

Buổi tối Hà Chí Bân ra ngoài xã giao như thường lệ, Chung Đình ở nhà một mình, khoảng hơn chín giờ, chuông cửa vang lên.

Trước đây mấy lần chuông cửa reo, Chung Đình đều giả vờ như không nghe thấy. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, cô không xem mình như chủ nhân của ngôi nhà này. Thế nhưng hôm nay, người ngoài cửa có phần vô cùng kiên trì.

Đi từ trong phòng ra phòng khách, cô nhìn mắt mèo, đưa tay xoay khóa cửa.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Cao Dương ở ngoài cửa rõ ràng ngẩn người. Anh mặc chiếc áo gió màu đen, cánh tay phải giữ giữa không trung, vẫn là động tác chuẩn bị nhấn chuông.

“Chung Đình, là em hả...”

Chung Đình mỉm cười, “Cao Dương.”

Hơi ẩm trong nhà phả ra ngoài, anh liếm môi, để phản ứng của mình tự nhiên hơn một chút, “Chí Bân có nhà không...”

Anh không hề hay biết khoảng thời gian này họ ở chung.

Chung Đình mỉm cười, lắc đầu, “Buổi tối anh ấy có tiệc rượu, anh không gọi cho anh ấy sao?”

Cao Dương lắc đầu, cười gượng một tiếng.

Thấy vẻ mặt anh có phần khác thường, Chung Đình hỏi: “Có phải anh tìm anh ấy có chuyện gì gấp không?”

Cao Dương lắc đầu, “Không có gì, có chút chuyện nhỏ thôi.”

Im lặng một hồi, Chung Đình nói, “Anh có muốn vào ngồi một lát rồi đi không?”

Cao Dương xua tay, “Không cần không cần đâu, làm phiền em nghỉ ngơi rồi, anh đi đây, em đóng kĩ cửa lại nhé.”

Nói xong cười cười, anh xoay người đi về phía thang máy.

Bước chân anh do dự, Chung Đình đứng dưới ánh đèn bên cửa, nhìn bóng lưng anh, không đóng cửa.

Đi hai bước, bóng người bỗng dừng lại, không bước tiếp nữa.

Bờ vai run rẩy, anh đột nhiên xoay người đi tới, nhìn Chung Đình bằng một ánh mắt nhờ giúp đỡ.

Anh đi trở lại, “Chung Đình... em hãy giúp anh đi...”

“Bộp” một tiếng, anh quỳ xuống trước mặt cô.

...

Cao Dương thua ba trăm năm mươi ngàn tệ ở sòng bạc ngầm, toàn bộ là tiền trong sổ sách sản phẩm dành cho người lớn của Hà Chí Bân.

Từ đầu đến cuối anh ta cứ như nằm mơ vậy, nhanh đến mức không kịp suy nghĩ. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ chơi lớn như vậy, một buổi tối là hai, ba chục ngàn, về sau càng ngày càng lớn, cứ như bị ma nhập vào người, hoàn toàn mất khống chế.

Chung Đình ngồi trên sofa, bình tĩnh nghe anh kể chuyện đã xảy ra. Bầu không khí rất gượng gạo. Nói xong, Cao Dương cứ cúi đầu, nghĩ đến việc mình quỳ ban nãy, anh chỉ ước gì có thể chui xuống lỗ.

Một lát sau, Chung Đình trầm ngâm: “Anh muốn em giúp thế nào?”

Cao Dương bóp tay mình, khoe miệng co rúm một cái, mở miệng một cách khó khăn: “Hai ngày nay, anh cảm thấy anh ấy đã phát hiện rồi. Nếu anh ấy bằng lòng không truy cứu, anh nghĩ, anh sẽ bán căn nhà anh đang ở để trả cho anh ấy.”

Anh vuốt mặt, giọng run run, “... Anh chỉ sợ anh ấy kiện anh, anh không muốn ngồi tù... Theo anh ấy bao nhiêu năm như vậy, anh hiểu rõ anh ấy, anh ấy sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Đúng vậy, hai ngày nay, trong mơ hồ, không biết có phải là có tật giật mình hay không, mà anh cảm thấy Hà Chí Bản đã lặng lẽ hành động. Tối nay, trong cuộc chiến tâm lý này, cảm xúc của Cao Dương kéo căng đến cực điểm, quả thật không nhịn nổi nữa nên mới muốn chạy tới gặp anh.

Nuốt nước bọt một cách có phần căng thẳng, Cao Dương lau khoe mắt, “Anh thật sự không muốn ngồi tù đâu...”

Chung Đình nhìn anh. Từ trước đến nay cô chưa gặp chuyện thế này bao giờ, nên hoàn toàn không biết phải nói gì. Sau khi tiễn Cao Dương, cô đi ra ban công hút thuốc, hình ảnh Cao Dương quỳ xuống cứ quanh quẩn trong đầu. Mặt khác cô cũng đang nghĩ, Hà Chí Bản biết rõ anh là họ hàng của nhà cô, xảy ra chuyện như vậy, mà anh cũng không nhắc một câu.

Hà Chí Bản về lúc hơn hai giờ sáng, không uống say, Chung Đình hơi bất ngờ. Anh cũng bất ngờ, hôm nay trễ như vậy mà cô vẫn chưa ngủ, xem tivi trong phòng ngủ chính.

Tắm xong đi ra, anh nằm lên giường, “Còn chưa ngủ, đang chờ anh à?”

Ôm cô, anh để cô gối lên tay mình, cầm lấy điều khiển.

“Đổi kênh khác được không?”

“Anh đổi đi.”

Bấm bừa hai cái, dừng ở kênh thể thao.

Hà Chí Bản cúi đầu mới phát hiện, Chung Đình luôn nhìn anh, ánh mắt hơi khác bình thường.

Hôn cô một cái, anh hỏi, “Có chuyện à?”

Chung Đình dựa vào người anh, “Không có.”

Sáng sớm hôm sau, hai người bất ngờ đều dậy khá sớm, Chung Đình làm bữa sáng đơn giản.

Khi ăn gần xong, Chung Đình đột nhiên nói, “Hôm qua Cao Dương tìm em.”

Hà Chí Bản không ngạc nhiên, ăn trứng chiên, hỏi theo câu chuyện của cô, “Tìm em làm gì?”

“Muốn em giúp đỡ.”

Nhướng mảy, Hà Chí Bản dừng tay, nhìn cô, giọng nói vẫn hờ hững, “Giúp gì?”

Chung Đình yên lặng một chút, “Anh ấy nói có thể trả tiền cho anh.”

Nhìn cô chằm chằm hai giây, Hà Chí Bản cười khẩy một tiếng. Để đùa xuống, anh đứng dậy đi đến nhà bếp rửa tay.

Trong tiếng nước chảy, giọng người đàn ông không nghe ra vui giận, “Nếu trả được thì tại sao cậu ta không tìm thẳng anh? Phải tới tìm em.”

“Anh ấy muốn tới tìm anh, nhưng tới qua chỉ có em ở nhà.” Chung Đình nhìn bóng dáng đứng bên bồn rửa tay của anh, “Chuyện này anh định làm thế nào? Muốn anh ấy ngồi tù ư?”

Hà Chí Bản cầm khăn khô lau tay, “Em muốn xen vào?”

Chung Đình còn chưa trả lời, Hà Chí Bản đột nhiên ném khăn một cái.

Bầu không khí im lặng.

Anh đi trở lại, lạnh lùng nhìn cô, yết hầu chuyển động, “Nếu cậu ta tìm em, em giúp anh hỏi thử anh từng đối xử tệ với cậu ta chỗ nào. Cậu ta nói được thì anh không đòi cậu ta một đồng. Không nói được thì em kêu cậu ta rửa sạch móng chuẩn bị ngồi tù đi.”

Nói xong, anh cầm áo khoác rồi đi ngay.

Nghe tiếng đóng cửa sau lưng, Chung Đình tiếp tục ăn hết bữa sáng trên bàn.

...

Cuối tuần, Hà Chí Bàn đến chỗ bà cụ một chuyến. Buổi trưa, bảo mẫu định ăn đồ ăn thừa tối qua với bà cụ, anh đột nhiên đến, bảo mẫu chỉ có thể chạy xe đi chợ mua thức ăn.

Trong phòng khách, bà cụ ngồi trên sofa, tay ôm con chó con Hà Chí Bàn mang tới. Con chó rất nhỏ, chỉ mới hai tháng, ngoan ngoãn nằm trên đầu gối bà, nheo mắt mặc cho bà vuốt ve.

“Sao nghĩ đến việc mua chó vậy?” Nhìn con chó con, bà cụ có phần vui vẻ.

Rút tờ giấy lót lên bàn trà, Hà Chí Bàn đựng tàn thuốc, “Không phải bà luôn muốn nuôi chó sao, bây giờ ở tầng một là vừa vặn, cứ nuôi ở trong sân bên ngoài, lúc nào rảnh thì chơi với bà.”

Bà cụ cười rộ lên, ngũ quan vui trong những nếp nhăn lõm sâu.

Bà cúi đầu nhìn con chó, nói bằng giọng mang theo chút hoài niệm: “Còn nhớ Đại Hoàng trước đây của nhà chúng ta không, khi mua đồ ăn chỉ thích giúp bà ngâm giỏ thôi...”

Làm sao mà anh không nhớ được. Chuyện rất nhiều năm về trước.

Con chó Đại Hoàng ấy làm bạn với Hà Chí Bàn suốt thời thơ ấu, mãi cho đến khi anh lên cấp hai mới chết già. Lúc đó anh và bà hai người sống với nhau, nhà nghèo rất mỏng tơi. Về sau cho chú thím anh căn nhà, một đại gia đình sống cùng nhau.

Nhớ đến chuyện cũ, Hà Chí Bàn cười không thành tiếng.

“Mua đồ ăn thì bà đừng hi vọng, giống chó này lớn đến khi chết cũng không to bằng cái giỏ thức ăn đâu.”

“Bà không cần nó mua đồ ăn, bây giờ bà cũng không mua đồ ăn nữa, toàn là Tiểu Anh đi mua thôi.”

Nghe lời nói có phần trẻ con của bà cụ, anh lại mỉm cười. Lâu lắm rồi, giữa hai bà cháu họ chưa từng có bầu không khí vui vẻ như vậy.

Buổi trưa ăn cơm xong, Hà Chí Bàn ngồi trên sofa, bảo mẫu dọn dẹp bàn ở bên cạnh.

Anh xem tivi, nói một câu, “Sau này đồ ăn trong ngày thì ăn trong ngày, đừng để sang ngày hôm sau. Nếu tiền ăn uống không đủ thì nói cho tôi.”

Bảo mẫu nhìn anh, đáp lời liên tục.

Buổi chiều, một cây đàn dương cầm tam giác studio Chung Đình đặt mua đã đến. Tiễn người giao hàng, cô ngồi bên đàn để thử âm. Chuẩn âm của cây đàn mới không mấy ổn định.

Đàn được một nửa khúc luyện tập, cánh cửa có động tĩnh, cô nhìn sang, chỉ thấy cửa kính được đẩy ra, một người phụ nữ đi vào.

Người phụ nữ trẻ trang điểm tinh tế, mặc chiếc áo khoác màu xanh quân đội không cài nút, đội chiếc nón đan màu đen. Chiếc nón che mái tóc xoăn dài, xõa xuống hai bên gò má, xinh đẹp thời trang. Sau khi đi vào, cô ta nhìn hai bên, ánh mắt không hẹn mà chạm vào Chung Đình, quan sát cô bằng vẻ có nhiều hứng thú.

Cách một góc đàn dương cầm, Chung Đình nhìn thẳng cô ta, bình tĩnh dừng khúc nhạc trên tay.

Studio vừa trang trí xong, hai người phụ nữ mặt đối mặt ngồi bên bàn.

Hạ Vi nhìn quanh studio, rồi nhìn người phụ nữ trước mặt. Nghĩ đến cái liếc nhìn vội vàng vào đêm hôm ấy, tấm ảnh chụp không chính xác trong di động, bây giờ, cuối cùng cô ta cũng thấy rõ đáng về cô.

Vừa mở miệng là nói bằng giọng điệu sắc bén, “Cô là bà chủ chỗ này à? Còn nhớ tôi không?”

“Có chuyện gì sao?”

“Có phải cảm thấy mình ghê gớm lắm không?”

Chung Đình không lên tiếng, nhưng mỉm cười.

Biểu cảm hờ hững trên gương mặt cô khiến Hạ Vi tức giận, càng tức thì cô ta càng phải tự bình tĩnh.

Hồi lâu sau, Hạ Vi nở nụ cười.

“Thấy anh ta đánh nhau vì mình thì trong lòng sướng khoái lắm chứ gì, trước đây tôi cũng cảm thấy như vậy đấy.”

“Đến tìm tôi là muốn nói mấy chuyện này sao?”

Hạ Vi nhìn thẳng cô hai giây, đột nhiên hỏi, “Cô thích anh ta cái gì? Là thấy anh ta giàu có sao? Cô đừng trách tôi nói thẳng quá. Mấy người ca hát nhảy múa các cô, ngoài mặt giả vờ thanh cao, nhưng trong lòng thật ra tham tiền hơn ai hết. Có phải thấy anh ta có điều kiện tốt, nên cảm thấy mình nhặt được báu vật không?”

Chung Đình chợt cười một tiếng, “Điều kiện kinh tế của anh ấy không tệ.”

Câu này có chút khiêu khích.

“Vậy cô có biết xe của anh ta là vay tiền để mua, còn có một căn nhà cũng đang trả nợ không?”

“Vậy sao?” Chung Đình nhìn cô ta, đứng dậy, đi rót cho mình cốc nước, “Có tình cảm với anh ấy thật, thì cần gì phải nói mấy chuyện của anh ấy trước mặt người khác.”

Trên thực tế, tuần này Chung Đình và Hà Chí Bân luôn ở trong tình trạng chiến tranh lạnh. Chuyện của Cao Dương vẫn chưa giải quyết được.

Phía sau, Hạ Vi đứng bật dậy, “Cô đừng có cố làm ra vẻ trước mặt tôi, cô tưởng cô là ai?”

Chung Đình hờ hững nói, “Tôi không phải là ai hết. Nhưng nếu tôi nhớ không lầm, thì cô chẳng qua cũng chỉ là bạn gái trước của anh ấy mà thôi.”

Hạ Vi tức giận, “Thấy anh ta đánh nhau vì cô thì tưởng anh ta yêu cô ư? Cô đi hỏi thử xem, hỏi xem trước đây Hà Chí Bân từng đánh nhau vì bao nhiêu người phụ nữ. Ngay cả bố mẹ mình là ai anh ta cũng không biết, cái thứ mồ côi không cha không mẹ này, cả đời ngoài việc yêu bản thân anh ta ra, cô cho rằng anh ta còn có thể yêu ai? Hôm nay cô cảm thấy cô đang cười nhạo tôi, không sao hết, chúng ta hãy chờ mà xem.”

Thời gian như dừng lại.

Chung Đình xoay người, nhìn về phía cô ta.

Nhìn ánh mắt cô, Hạ Vi chợt phát hiện một tin tức thú vị.

Khóe môi cười khẽ, “Thế nào, xem ra... anh ta chưa nói với cô nhỉ...”

38. Chương 38: Hà Chí Bân

Hạ Vi yêu anh.

Cô của ngày trước không nghe được người khác nói một câu không tốt về anh. Nếu không phải anh ra tay đánh Hồ Kiều để bày tỏ tình yêu với người phụ nữ này khiến cô mất hết mặt mũi trong nhóm, thì có được nuông chiều từ nhỏ đi hơn nữa, ích kỷ tùy hứng hơn nữa, cô cũng không chủ động vạch trần gốc gác của anh.

Anh không hề nể mặt cô, vậy thì cá chết lưới rách đến cùng đi. Trước khi chết nói không chừng cá có thể ở chung một chỗ với lưới rách.

Trẻ mồ côi ư? Không, cô cảm thấy mình hình dung còn chưa đủ chính xác.

Hà Chí Bân là trẻ bị bỏ rơi.

Thân thế Hà Chí Bân là một bí mật công khai trong nhóm. Anh không cố nhắc đến, nhưng cũng không tránh né. Khi tình cảm nồng nàn, Hạ Vi từng tìm kiếm sự xác nhận từ anh, thái độ của Hà Chí Bân rất vô vị, giọng nói không hề dao động.

Đúng vậy, một người đàn ông một mình lặn lội được như thế, có gì cần phải cảm ị?

Đây cũng là chỗ mà cô mãi không quên anh được. Anh là ngọn lửa chân thật nhất trong đêm tối, liêu lĩnh như vậy, lại cô độc như vậy.

Yêu anh, quá dễ dàng.

Khi hơn một tuổi, Hà Chí Bân được bà cụ nhặt từ chợ về. Khi ấy anh chưa có trí nhớ. Đến khi bốn, năm tuổi, đầu óc đứa trẻ bắt đầu phát triển, người lớn cảm thấy đứa trẻ nhỏ, không nhớ chuyện gì, nên nói hết mọi thứ với bà cụ ngay trước mặt anh. Mơ hồ, trong lòng đứa trẻ có chút ấn tượng.

Nhà họ cũng không có ai cố ý giấu anh chuyện này. Bố mẹ Hà Chí Bân đều là bệnh nhân urê huyết nặng, hai người quen nhau khi làm thẩm tách ở bệnh viện, kết hôn rồi bầu bạn với nhau. Người có thể bảo đảm sống một năm là một năm, thì đâu sinh con cái? Sau khi bà cụ bỗng Hà Chí Bân về, hai người thật sự thích đứa nhỏ này, chữa bệnh nghèo đến nông nổi như thế, nhưng ăn mặc không thiếu phần anh.

Sau khi bố mẹ qua đời, bà cụ không có văn hóa gì cùng Hà Chí Bân sống nương tựa nhau, nói thẳng chuyện này với anh. Bà cụ nghi ngờ bố mẹ ruột của anh là thợ đánh cá trên thuyền, con cái trong nhà nhiều không nuôi nổi, đến chợ đưa cá cho tiểu thương rồi tiện đường vứt bỏ anh. Mấy chuyện này cũng là do mấy người bán cá xung quanh nói, không có bằng chứng gì. Xong rồi bà cụ kêu anh cũng không cần suy nghĩ chuyện khác, bản thân còn một hơi thở cũng sẽ tiếp tục nuôi anh đi học. Bà muốn anh học hành chăm chỉ, sau này thành đạt nên người, cho bố mẹ ruột của anh xem cho rõ.

Từ nhỏ đã nghe nhiều mấy lời tám nhảm, cộng thêm việc bố mẹ đau ốm quanh năm, sức khỏe yếu nhiều bệnh, Hà Chí Bân đã sớm biết nhà mình không giống nhà người ta. Khi bà cụ nói chuyện này, anh vừa lên tiểu học, không có nhiều cảm giác mà cũng chẳng thấy đau lòng. Cái gì mà bỗng mà nhặt, nên đi học thì vẫn đi học, nên chơi thì vẫn chơi. Con trai ở cái tuổi đó nghịch đến mức nào, anh chỉ có da dày hơn người khác, không làm bà cụ bớt lo chút xíu nào.

Nhưng từ đó về sau, trong lòng cậu bé này có một niềm tin: Sau này anh nhất định phải ở nhà lớn, cho bà cụ sống cuộc sống sung sướng hơn một chút. Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Bây giờ, Hà Chí Bân cảm thấy anh đã làm được hết.

Sập tối đầu đông, mới vừa lên đèn.

Đậu xe ở cửa nhà kho, anh cầm áo khoác rồi xuống xe, vừa mặc vừa đi vào nhà kho. Trên công trường có con chó nghe thấy tiếng bước chân, sủa lên ở đằng xa.

Tiểu Lý trông cửa mặc chiếc áo khoác quân đội đứng bên ngoài hút thuốc nói chuyện với hai người trên công trường, thấy Hà Chí Bân đi tới, chào anh, “Lão Cao ở đây cả buổi chiều rồi, cơm tối cũng chưa ăn. Ông chủ ăn chưa?”

Hà Chí Bân khịt mũi, ném chìa khóa xe cho anh ta, “Tôi cũng chưa ăn, cậu lái xe tôi đi mua chút đồ ăn đi.”

Nhận lấy chìa khóa, Tiểu Lý gạt đầu, “Được, em đi đây.”

Trong nhà kho có đủ đèn led, treo trên trần, ánh sáng chói mắt khiến người ta có cảm giác đêm khuya. Khoảng thời gian này, việc thanh lý hàng tồn kho các sản phẩm dành cho người lớn trên mấy kệ hàng đã kết thúc, chỉ còn lại một đồng nhỏ hàng cũ để trong góc.

Khi Hà Chí Bân đi vào, Cao Dương đang nằm xem di động trên chiếc giường nhỏ ở gần cửa ra vào.

“Thế nào rồi?”

Nghe thấy giọng Hà Chí Bân, anh ta giật mình, ngồi dậy trên giường, nhìn bóng lưng anh đi vào trong.

“À... Thanh lý xong hết rồi... Chỉ còn lại chút đồ thôi.”

Cao Dương nói xong, khẽ nuốt nước bọt, tim đột nhiên đập như đánh trống.

Mấy ngày qua không hề có chút tin tức, anh ta không biết Hà Chí Bân rốt cuộc có thái độ như thế nào. mấy năm nay anh ta luôn là nhân viên tài vụ của anh, cũng là anh ta phụ trách việc thu các khoản tạm ứng của khách hàng, gửi hàng cho khách. Hà Chí Bân thanh toán chuyển nghề, một số khách quen lần lượt gửi tiền nợ, trong ba trăm năm mươi ngàn tệ đó, một phần là tiền nợ, còn một phần là khoản tạm ứng do khách chưa biết chuyện gửi tới.

Cao Dương đánh diên cuồng trên bàn bài, cứ nghĩ nhân cơ hội lần cuối để vớt vát lại, từ đầu đến cuối không quá nửa tháng, không kịp nghĩ đường lui, chuyển tiền lấp hồ xong rồi mới biết sợ. Ở dưới có một nhà phân phối nhỏ hợp tác lâu dài với Hà Chí Bân, sau khi trả năm mươi ngàn tệ tiền hàng mà hàng cứ chậm trễ không đến, gọi cho Cao Dương nhiều lần bị từ chối thì mới tìm thẳng Hà Chí Bân.

Hà Chí Bân lặng lẽ kiểm tra sổ sách. Các mục rõ ràng, quả thật không cần anh tốn công suy nghĩ. Sau khi lão Vạn biết thì giúp anh nghe ngóng thử, mới biết Cao Dương bị lừa ở sòng bạc. Đại khái hiểu rõ tình hình bên trong, lão Vạn cũng cảm thấy tiếc cho Cao Dương, lần đầu tiên chơi bị người ta lừa vào bẫy.

Bài bạc thật ra chẳng khác gì ma túy, đừng thấy bình thường họ đánh bài liên tục, nhưng trong lòng mọi người đều có giới hạn. Thật sự dính vào mại dâm, bài bạc, ma túy, thì có khối người tán gia bại sản. Lão Vạn biết Hà Chí Bân vô cùng tức giận, ý tứ của anh, nếu Cao Dương có thể trả tiền được thật thì cũng không cần làm quá khó coi. Dù thế nào thì trước đây anh ta cũng đi theo bên anh. Người làm ăn cố gắng hết sức không để trở mặt.

Hà Chí Bân đi thẳng vào trong nhà kho, kiểm tra hàng hóa còn lại xong, rồi lững thững đi ra.

Cao Dương từ từ đứng lên, nhìn anh.

Hà Chí Bân đi đến trước mặt anh ta, vươn tay kéo cái ghế gỗ bên cạnh. Chân ghế cọ xi măng, phát ra âm thanh chói tai ngắn ngủi. Uể oải ngồi xuống, anh móc thuốc trong chiếc áo jacket da ra châm lửa, sau khi rít một hơi thì nhướng mày, “Ngồi đi.”

Thoáng sững sốt, Cao Dương ngồi xuống giường lần nữa, trong thoáng chốc, trán đổ một lớp mồ hôi.

“Theo tôi nhiều năm rồi nhỉ.” Hà Chí Bân đột nhiên hỏi.

Cao Dương há miệng, “Hơn năm năm.”

“Bên Tiểu Y Trang, lần đầu là đi theo tôi phải không?” Tiểu Y Trang chính là sòng bạc ngầm khiến anh ta lún sâu.

Khóe miệng co rúm lại, viền mắt Cao Dương ửng đỏ, anh ta nuốt nước bọt, cảm xúc có phần kích động: “Sau này là mấy người Trần Dương dẫn em theo... Tối đầu tiên thắng ba mươi ngàn, rồi đầu óc u mê. Không biết như thế nào nữa mà cứ như gặp ma vậy, cứ thua mãi. Em chỉ nghĩ, gỡ lại, gỡ lại rồi...”

Cao Dương lau mắt, không nói được nữa, phát ra tiếng nghẹn ngào.

Hà Chí Bân im lặng nhìn anh ta.

Mấy phút sau, Cao Dương né tránh nhìn anh, nói, “Chí Bân, em nhất định trả tiền cho anh... Em sẽ nghĩ cách trả cho anh...”

Mấy năm nay, Cao Dương là người hiểu rõ anh. Hà Chí Bân ngoài mặt ra tay rộng rãi, thật ra chưa bao giờ qua loa về mặt tiền bạc. Trong lòng anh có một cuốn sổ vô cùng rõ ràng. Anh yêu tiền, cũng so đo chuyện tiền bạc. Cao Dương quỳ trước mặt Chung Đình nói sợ ngồi tù, thật ra sâu trong nội tâm sợ con người Hà Chí Bân hơn.

Trong mắt Cao Dương, Hà Chí Bân là một người không có cảm kỳ.

“Cậu lấy cái gì trả?” Hà Chí Bản nhìn anh ta, búng tàn thuốc xuống đất, “Hơn năm năm, ông đây cho dù nuôi chó thì cũng nên cho ăn quen rồi.”

Cao Dương mím môi, lồng ngực hít thở phập phồng, không dám nói câu nào.

Không biết qua bao lâu, đôi môi anh ta run rẩy, “Em bán nhà, mượn chú em... Em chắc chắn sẽ trả...”

Hà Chí Bản lạnh lùng hừ một tiếng. Rất lâu sau, anh giẫm tắt tàn thuốc, chẳng có hứng thú gì đứng lên.

Không nói thêm câu nào nữa, anh bỏ đi.

Nói xong rồi, kết thúc rồi, cơ hội cuối cùng.

Nghe tiếng thở của chính mình, Cao Dương quay mặt sang, nhìn bóng lưng Hà Chí Bản sắp biến mất bên cửa.

“Chí Bản!” Anh ta đột nhiên la lớn một tiếng.

Hà Chí Bản quay đầu lại, đồng thời, Cao Dương cầm gạt tàn thuốc bên giường, đập mạnh vào trán mình.

Trời đất quay cuồng, máu tươi chảy ròng.

...

Đèn phòng cấp cứu sáng rực, cánh cửa chính đóng chặt.

Cửa đột nhiên mở ra, y tá đeo khẩu trang gọi: “Người nhà của Vu Quế Lan... Người nhà của Vu Quế Lan...”

Lão Vạn ngồi ở cửa đứng lên, nhìn Chung Đình, hai người đi sang.

Y tá hỏi: “Anh chị là người nhà à? Bây giờ bệnh nhân đang cấp cứu, động mạch vành phải đặt giá đỡ, anh chị thay giày đi vào trong, bác sĩ sẽ nói cụ thể cho anh chị.”

Lão Vạn: “Không phải, chúng tôi là bạn của người nhà, người nhà đang trên đường đến đây.”

Y tá chau mày, “Người nhà còn chưa tới nữa à? Bên này phải làm đơn đồng ý phẫu thuật, anh chị mau gọi điện thoại đi, nhồi máu cơ tim tới nhanh lắm, không chờ nổi đâu...”

Trong khóe mắt nhìn thấy bên kia có bóng người vội vàng đi tới, Chung Đình đứng bên cạnh thẫn thẫn thờ, “Người nhà đến rồi...”

“Sao rồi?” Hà Chí Bản sải bước đi tới, tóc tai hơi bù xù, đầu mày nhíu chặt.

Lão Vạn nói tình hình khá “nhẹ nhàng”: “Đến vừa đúng lúc, là nhồi máu cơ tim, chú theo y tá vào xem thử đi, có thể phải làm phẫu thuật.”

“Anh là gì của bà ấy?” Y tá hỏi.

“Cháu trai.”

“Theo tôi vào đi.”

Y tá để Hà Chí Bản đi vào.

Lão Vạn nhìn chằm chằm cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại lần nữa hai giây, rồi nhìn Chung Đình, “Sang kia ngồi đi, đứng cũng vô ích thôi, chắc không có chuyện gì đâu.”

Buổi tối bà cụ đột nhiên phát bệnh, ăn cơm tối xong nói thở không nổi. Ban đầu bảo mẫu để bà nằm trên giường một hồi, sau đó thấy bà cụ có vẻ bất thường, liền vội vàng gọi cho Hà Chí Bản. Gọi liên tục mấy cú không được, do nóng lòng nên mới gọi cho lão Vạn. Bà ấy là do lão Vạn giới thiệu, lão Vạn vừa nghe, không tìm được Hà Chí Bản bèn tìm Chung Đình. Chung Đình cũng không biết anh ở đâu, vội chạy đến bệnh viện với lão Vạn trước.

Bác sĩ cấp cứu khám cho bà cụ, ban đầu cảm thấy không có gì đáng ngại, truyền nước biển cho bà. Ai ngờ vừa xem phim chụp X-quang, ba nhánh động mạch vành của bà cụ bị tắc hai nhánh, giật nẩy mình, lập tức gọi điện thoại tìm bác sĩ chủ trị tối. Lão Vạn và Chung Đình cũng giật mình, không ngừng gọi cho Hà Chí Bản, cuối cùng cũng gọi được.

Gần mười phút sau, cánh cửa mở ra, Hà Chí Bân đi ra, nét mặt không thể nhìn thấy bất kì cảm xúc gì.

Lão Vạn và Chung Đình tiến lên đón.

“Nói thế nào?” Lão Vạn hỏi đầy lo lắng.

“Không có chuyện gì, qua giai đoạn nguy hiểm rồi, bây giờ phải đặt mấy giá đỡ trong động mạch.”

Lão Vạn gật đầu, “Không sao thì tốt.”

Hà Chí Bân vỗ vai lão Vạn, “Tối nay làm phiền anh rồi.”

“Nói gì thế.”

“Lão Vạn anh về trước đi,” Hà Chí Bân nhìn anh ta, “Chú em đang trên đường tới, không cần nhiều người ở đây như vậy đâu.”

Lão Vạn nhìn anh, thở dài, “Vậy anh đi trước đây...”

Anh ta nhìn Chung Đình, rồi nhìn Hà Chí Bân, “Đừng nóng vội quá, bà cụ tám mươi rồi, có phúc lắm.”

Hà Chí Bân gật đầu.

Lão Vạn rời khỏi.

Nhìn chằm chằm bóng lưng lão Vạn một hồi, Hà Chí Bân nhìn Chung Đình, “Anh ra ngoài hút thuốc.”

Hà Chí Bân đi ra ngoài.

Một lát sau, Chung Đình chậm rãi đi ra theo.

Dưới màn đêm, một hàng cây đong đưa trong gió.

Dựa vào lan can cầu thang tầng một, người đàn ông châm thuốc, sờ cổ.

Sau lưng, người phụ nữ dừng bước.

39. Chương 39: Buổi Tối

Tối hôm đó, bà cụ không gặp nguy hiểm, làm phẫu thuật xong thì được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, hai ngày sau chuyển sang phòng bệnh thường. Người nhà họ Hà và người giúp việc trông coi ngày đêm. Hà Chí Bân bận làm việc, mỗi ngày dành chút thời gian đến bệnh viện một chuyến.

Chung Đình mang hoa tươi và trái cây đi cùng anh hai lần. Ngày hôm ấy, ở bệnh viện, Hà Gia Tuấn thấy cô đi chung với Hà Chí Bân, đỏ mặt đứng lên, khẽ gọi cô một tiếng “chị Đình”. Chung Đình thoáng sửng sốt, rồi mỉm cười. Hà Chí Bân liếc nhìn Hà Gia Tuấn, không nói gì.

Bác sĩ tâm lý gọi điện thoại tới, tuần này Phương Chân Vân không đến theo hẹn.

Chung Đình gọi cho cô ấy, cô ấy không nhận. Chung Đình không đi tìm cô ấy nữa. Thứ sáu studio đàn dương cầm chính thức khai trương, bố mẹ Chung, bạn bè và người thân đến trước một ngày cổ vũ cho cô, hôm sau là thứ bảy, cô và Chung Thấm đưa bố mẹ về đảo Giang Tâm.

Gần đây Chung Thấm chán ăn, ngủ không ngon, bố mẹ Chung đi vào ruộng hái rau tươi nấu canh cho cô ấy. Cả nhà ăn một bữa cơm vui vẻ hòa thuận. Trò chuyện một hồi, mẹ Chung đột nhiên nói với bố Chung, “Đúng rồi, hai ngày trước con trai của Cao Quốc Phú bị đập đầu đấy, về dưỡng bệnh rồi.”

Chung Đình và Chung Thấm đều nhìn về phía mẹ Chung, Chung Thấm hỏi, “Cao Dương bị đập đầu ả?”

Đôi dưa của bố Chung dừng lại trên đĩa thức ăn, ông cũng kinh ngạc. “Có nặng lắm không? Cũng không nói gì với chúng ta vậy? Việc này theo lý thì phải đi thăm một chút.”

“Hôm qua thấy Dương Dũng nên tôi mới biết. Hình như bị đập không nhẹ đâu, chấn động não nhẹ. Không được, để buổi chiều tôi đến nhà họ một chuyến.”

“Sao đang yên lành lại bị đập đầu vậy?” Chung Thấm hỏi.

“Nói là buổi tối chơi bài xong, dọc đường gặp cướp. Hai đứa bình thường cũng chú ý một chút, trễ quá đừng có đi lung tung bên ngoài một mình.”

Chung Đình vẫn luôn yên lặng ăn cơm nói: “Buổi chiều con đi chung với mẹ.”

Chung Thấm quay mặt sang, nhìn cô bằng vẻ khó hiểu, “Chị cũng thích hóng mấy chuyện này từ lúc nào vậy?”

Nhà Cao Dương niềm nở tiếp đón người nhà họ Chung tới thăm. Mẹ Chung ở trong phòng hỏi thăm Cao Dương xong, trò chuyện với anh ta vài câu, bị mẹ anh ta gọi ra ngoài nói chuyện. Trong phòng còn lại Chung Đình và anh ta.

Có lẽ là do có người bệnh, nên không khí trong phòng hơi ngột ngạt. Cao Dương ngồi trên giường, đầu quần gạc y tế, nhìn sàn nhà bằng ánh mắt dờ dẩn.

“Anh ấy ra tay?” Chung Đình thản nhiên hỏi.

Cao Dương nhướn mày nhìn về phía cô, lắc đầu.

Ánh sáng hắt vào từ cánh cửa sổ sau lưng Chung Đình, Cao Dương không thấy rõ nét mặt cô, ậm ờ nhán mạnh một câu, “Thật sự không phải.”

Yên lặng một hồi, Chung Đình nói, “Không phải thì tốt.”

Nhưng căn bản cô không tin anh gặp cướp.

“Lần này không giúp anh được, thật ngại quá.” Chung Đình nói.

“Anh ấy đã đồng ý sẽ không truy cứu nữa...”

“Anh ấy đồng ý rồi?”

“Ừm... Anh ghi giấy nợ, thế chấp giấy chứng nhận bất động sản...” Cao Dương né tránh ánh mắt cô, nói có phần chậm chạp.

Chuyện đã kết thúc, Hà Chí Bản cũng không nói gì với cô.

Một lát sau, Chung Đình cảm thấy không còn chuyện gì để nói, “Vậy thì anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, em đi trước đây.”

Cao Dương nhìn cô, khi cô đứng dậy, gọi cô một tiếng về muốn nói lại thôi, “Chung Đình...”

Dừng lại, anh nói đầy ẩn ý: “Tiếng tăm về mặt cuộc sống riêng của anh ấy vẫn luôn không phải rất... Không phải anh xảy ra mâu thuẫn với anh ấy mới nói câu này, mà chỉ là... nhắc nhở em thôi.”

Thong thả đứng thẳng người, Chung Đình bình tĩnh nhìn Cao Dương, phỉu nểp nhún trên quần áo, “Biết rồi. Đi đây, anh nghỉ ngơi cho khỏe.”

Trên đường về, phong cảnh làng quê lẳng lặng lướt qua ngoài cửa sổ.

Mẹ Chung ở bên cạnh cảm khái, “Tiểu Cao Dương là đứa nhỏ hiền lành, bình thường cũng nhiệt tình với người khác, không biết sao mà gặp phải chuyện này nữa.” Bầu trời mùa đông trong veo, Chung Đình giữ tay lái, không nói câu nào.

Buổi chiều từ đảo Giang Tâm về, vừa vào cửa, Chung Đình phát hiện chiếc áo khoác của Hà Chí Bản bị vứt ở hiên. Máy điều hòa trong phòng bật cao khác thường, người đàn ông mặc sơ mi nằm trên giường, đắp hồ chăn, hình như đang ngủ. Anh cực ít khi như vậy, không tắm rửa không thay quần áo mà nằm trên giường.

Chung Đình đi đến bên giường.

Lồng ngực Hà Chí Bân hơi phập phồng, anh ngủ rất yên ổn. Rèm cửa sổ chỉ kéo lớp voan trắng, một chùm ánh mặt trời lành lạnh vừa vắn hắt vào mặt anh. Anh nhắm mắt, đôi môi hơi nứt nẻ.

Miệng gió của điều hòa ở giữa hướng thẳng vào vị trí cô ngồi xuống, vài giây ngắn ngủi, mặt Chung Đình bị làn gió ẩm thổi căng lên.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt khi ngủ của Hà Chí Bân một hồi, Chung Đình nhớ đến những lời Hạ Vi nói ngày hôm ấy, cô đưa tay xoa mặt anh.

Trẻ mồ côi thì sao? Sống trên đời này, ai mà không phải cô đơn một mình?

Anh rất nhạy cảm, nhúu mày, từ từ mở mắt, ánh mắt có phần yếu ớt.

“Sao về sớm vậy?” Chung Đình hỏi, bàn tay dừng trên gò má anh.

Giờ phút này, sự không vui giữa hai người dường như đều bị quên lãng.

Nhìn cô chằm chằm một hồi bằng vẻ có phần mờ mịt, Hà Chí Bân tỉnh táo lại, “Buổi chiều không có việc.” Kéo tay cô, anh bóp huyết thái dương, rồi dựa vào đầu giường ngồi dậy một chút.

Chung Đình cảm thấy có phần khác thường, nắm lòng bàn tay anh, “Anh bị sốt ư?”

Hà Chí Bân bưng cốc nước trên tủ đầu giường, uống nước, ậm ừ, “Bị cảm...”

Khi anh để cốc xuống, cô sờ cái trán ướt mồ hôi của anh.

Chung Đình đứng lên.

Hà Chí Bân nhướn mày, dùng ánh mắt hỏi hành động của cô.

“Đi mua thuốc giúp anh.”

Anh gọi cô lại, “Không cần chạy đi đâu, dưới tủ tivi có.”

Uống thuốc xong, Hà Chí Bân đi tắm, Chung Đình ở trong bếp nấu cháo cho anh. Tắm xong anh lại ngủ mê man một hồi, thức dậy đi vệ sinh, phát hiện Chung Đình vẫn còn trong bếp.

Quay lưng về phía cửa, cô đang hút thuốc, ngăn người nhìn nòng đất trên bếp.

Máy hút khói chạy liên tục, phát ra tiếng ù ù bí ẩn. Mỗi một hơi thuốc cô phả ra nhanh chóng bị máy móc mang đi cùng khói dầu. Nghe thấy sau lưng có tiếng lê bước, cô cúi đầu búng tàn thuốc, nhưng không quay đầu lại.

Nhìn chằm chằm bóng lưng người phụ nữ một hồi, Hà Chí Bân về phòng.

Buổi tối, Hà Chí Bân và Chung Đình cùng nhau ăn cháo, rồi về phòng nằm. Chung Đình vừa tắm xong, mái tóc còn hơi ẩm, cô vùi vào lòng anh. Ánh đèn rất mờ, Hà Chí Bân nói, “Dùng dầu gội đầu của anh à?”

Chung Đình “ừm” một tiếng.

Hà Chí Bân sờ đầu cô, mỉm cười, không nói gì, bầu không khí cứ yên tĩnh lại như vậy.

Anh gổi lên tay mình, nhìn trần nhà, một tia sáng mờ nhạt lưu chuyển trong mắt.

“Cảm thấy dễ chịu hơn chút nào không?” Cô sờ mặt anh.

“Ừm, dễ chịu hơn nhiều rồi.”

Yên lặng một hồi, Chung Đình hỏi, “Gần đây bà nội anh thế nào, khi nào thì xuất viện?”

“Thêm hai ngày nữa, chuyện không lớn lắm.”

Làn da cánh tay dựa vào nhau như có như không, dịu dàng ôn hòa.

Nằm một hồi, Hà Chí Bân xoay người cô qua, để cô nằm nghiêng. Anh kê sát lưng cô, xoa người cô, ở phía sau hôn cổ và bên tai cô. Tất cả mọi sự chú ý tập trung hết vào động tác của anh, khơi gợi cảm giác từng chút một. Anh hôn nơi nhạy cảm của cô, Chung Đình run rẩy, trở tay sờ mặt và cổ anh, muốn quay mặt qua nhìn anh.

Đầu anh vùi vào cổ cô, chỉ còn lại mái tóc đen mịn.

Ngày 8 tháng Mười Hai, công ty rượu Hoàn Chí của Hà Chí Bản chính thức khai trương.

Buổi sáng hôm cắt băng, một loạt xe sang đậu đầy hai bên đường trước cửa công ty, pháo nổ ròn rã hơn nửa tiếng. Khách mời vừa có bạn của anh, vừa có khách quý Tôn Dung mời đến. Ngày hôm đó còn mời mấy hãng truyền thông, kí hợp đồng với hai khách hàng lớn ngay tại chỗ, mượn danh nghĩa phát triển rượu đặc sản để tuyên truyền.

Chung Đình đi theo Phạm Nhất Minh đến Thượng Hải mở buổi giao lưu, không có mặt.

Buổi tối, nhóm người làm ăn theo thông lệ đi ăn ca hát tìm thú vui, đi toàn mấy câu lạc bộ cao cấp trong thành phố, hoàn toàn chơi điên cuồng ở trong KTV.

Trong phòng bao lớn lộng lẫy, rượu tây vừa khui, trưởng nhóm trẻ tuổi dẫn mười mấy cô gái ăn mặc xinh đẹp đi vào, sau khi chọn qua loa một lượt, không đủ người, rồi nhóm khác đi vào.

Có phụ nữ, bầu không khí trong phòng bao lập tức sôi sục. Mọi người ca hát đùa giỡn mời rượu nhau, trái một câu “anh hai”, phải một câu “em trai”, “em gái nhỏ”, hoàn toàn điên cuồng. Tôn Dung chơi một lúc rồi đi, Hà Chí Bản định tiễn, trên hành lang cô dặn mấy câu, bảo anh ở lại tiếp đãi.

Trong phòng, cô bé bồi bên cạnh Hà Chí Bản coi như có khuôn mặt trên trung bình, dáng người hơi gầy, chỉ mặc một chiếc váy liền, cổ trễ vai viền nhún màu xanh da trời. Hà Chí Bản dùng thời gian cô mời rượu ôm vai cô, khi người khác hát thì rảnh rỗi nói đôi câu với cô. Anh rất tùy ý, nhưng cũng không có động tác gì quá giới hạn.

Trong những người này có hai, ba người là khách Tôn Dung kéo tới, trước đây Hà Chí Bản không quen họ. Khi chưa đến một giờ thì đã uống gần hết rượu. Lão Vạn lại gần, nói thăm bên tai anh đôi câu. Trong này có một tổng giám đốc Đồng, thích cô bé bồi rượu tối nay, muốn người ta ‘tiếp khách’, người ta cũng đồng ý rồi.

Hà Chí Bản vốn định hát xong dẫn họ đi tắm, rồi tìm chỗ chơi. Bây giờ người ta tự có cách, thì anh không sắp xếp chuyện khác nữa.

Âm nhạc vẫn đang tiếp tục, người ở đây đều đã rục rịch, mấy cô gái đi toilet dặm lại lớp trang điểm.

Thời gian làm chuyện lớn hết thấy mọi thứ thuận lợi, tâm trạng Hà Chí Bản tốt, nên anh uống không ít. Anh châm điều thuốc để áp rượu, nhìn cô bé bồi bên cạnh, hỏi sao cô không hát.

Tiếng nhạc lớn, cô gái không nghe thấy, nhích lại gần anh một chút, anh dựa bên tai cô nói, “Sang đó hát một bài cho anh nghe đi.”

Cô gái cười đẩy anh ra một chút, “Em không thèm đi.”

Hà Chí Bản nhếch môi cười, “Sao vậy?”

Cô gái nói, “Không phải mấy anh chuẩn bị đi rồi sao, còn bắt em hát, hát cho ma nghe à...”

Bàn tay kẹp thuốc bưng ly lên nhấp một hớp, Hà Chí Bản nhìn cô, cách ánh đèn rục rờ, men say đậm hơn.

Dừng một hồi, anh hỏi, “Có ‘tiếp khách’ không?”

Tiếng nhạc gần như át giọng người đàn ông, nhưng cô vẫn nghe rõ, mỉm cười nhìn anh, nhanh nhẹn đáp lại:

“Có lúc không, nhưng hôm nay thì được.” Cô gái nhếch môi có phần yêu kiều.

Hà Chí Bản nhìn cô một hồi, lát sau, anh dùng mu bàn tay cọ má cô.

40. Chương 40: Gia Đình

Chung Đình và Phạm Nhất Minh đi Thượng Hải quen hai người bạn mới. Hoạt động kết thúc, mấy người họ tìm một quán bar nói chuyện phiếm, bầu không khí vui vẻ.

Chung Đình không uống rượu để lái xe.

Phạm Nhất Minh mượn men rượu nói về Chung Đình với những người khác, “Hồi nhỏ cô ấy không cố gắng, tìm cơ hội nghe cô ấy đàn thử xem, cô bé có tài năng lắm.”

Chung Đình ngồi bên cạnh mỉm cười, uống soda, nói, “Lão Phạm, anh uống say rồi...”

“Tôi không có say, nếu lúc đó tôi là thầy của cô,” Phạm Nhất Minh vỗ bàn nói, “Chung Đình cô có tin không, tôi nhất định sẽ dẫn dắt cô. Học đàn không phải là không khô khan, cô hỏi thử xem, hồi nhỏ có nghệ sĩ đàn dương cầm nào mà không bị ép ra chứ.”

Chung Đình châm điếu thuốc, mỉm cười không nói.

Gần mười hai giờ đêm họ mới từ Thượng Hải về. Chuyến tàu đêm về đến nhà là đã hơn một giờ sáng.

Mở cửa, ánh đèn phòng khách sáng rực, mùi rượu nồng nặc trong không khí. Có tiếng tivi truyền ra từ phòng trong, Chung Đình đoán Hà Chí Bân cũng mới về nhà, đang định thay giày thì loáng thoáng nghe thấy giọng cười trầm thấp của phụ nữ.

Bàn tay cài cửa dừng lại, Chung Đình quay mặt nhìn về phía phòng trong. Cô khựng lại, không để túi xách xuống, cũng không thay giày, theo một loại trực giác không nói rõ được, cô đi vào trong.

Tiếng tivi, tiếng người dần rõ ràng.

Phòng không đóng cửa, trong ánh sáng lờ mờ, giày và quần áo chồng chất ngổn ngang dưới chân giường. Trên chiếc giường lớn, hai thân thể ôm lấy nhau. Cô gái ngồi ngang hông người đàn ông, cả thân trên nằm bò trên ngực anh. Phòng không bật đèn, tia sáng nhỏ hắt vào từ cánh cửa mở toang, rọi sáng mái tóc xoắn dài màu nâu như thác trên lưng cô ta, một nửa xõa tung, một nửa bị người đàn ông nắm trong tay. Bàn tay kia của người đàn ông ôm eo cô ta, anh vùi đầu vào ngực cô ta.

Ánh sáng lờng trên người tối lại, cô gái đang khẽ cười nghiêng mặt sang nhìn, cúi đầu kề sát mặt người đàn ông, tiếng cười từ từ dừng lại.

Những người trong chốn ăn chơi quen thấy đủ mọi cảnh, thấy Chung Đình đứng ở cửa, cô ta không giật mình mấy. Nằm trên người Hà Chí Bân, cô ta liếc nhìn Chung Đình bằng vẻ mặt hơi đắc ý, biết điều trượt khỏi người anh, chỉnh lại chiếc cổ áo viền nhún tuột xuống ngực, làn váy xắn đến bắp đùi.

Từ đầu đến cuối, Chung Đình không buồn liếc nhìn cô ta một cái.

Cô bình tĩnh nhìn người đàn ông trên giường, không kinh ngạc, cũng không tức giận. Trên chiếc giường màu xám đậm, người đàn ông như một cái xác rỗng không có linh hồn, chỉ liếc cô một cái vào lúc ban đầu. Sau khi cô gái rời khỏi người mình, anh dang tay một cách vô vị mà mệt mỏi, nhìn trần nhà, ánh mắt trống rỗng mơ màng.

Họ lặng lẽ giăng co. Trong không khí sống trong cơn say chết trong cơn mơ, một màu xanh bồng bềnh. Màu xanh lạnh lẽo trầm mặc.

Bộ dạng này của Hà Chí Bân, Chung Đình vừa quen thuộc vừa xa lạ. Đây là anh mà cô chưa từng thấy bao giờ, nhưng trong lòng lại hiểu rõ anh. Có lẽ từ lần gặp đầu tiên, cô đã nhìn thấu anh, còn hiểu rõ anh hơn cả bản thân anh.

Vứt hết tất cả những thứ có trọng lượng trong sinh mệnh, thay vì nói là sự lựa chọn của anh, chỉ bằng nói là bản năng.

Chung Đình xoay người bỏ đi.

Trên giường, cô gái rướn đầu nhìn bóng lưng rời đi ấy, rồi cup mắt nhìn người đàn ông trên giường. Một lát sau, cô ta đánh bạo vươn tay, khẽ vuốt thái dương anh, rồi cúi đầu hôn đôi môi anh. Hà Chí Bân không nhúc nhích, hai, ba giây sau, anh đẩy cô ta ra, đứng dậy khỏi giường.

Cuối hành lang sáng đèn, những viên gạch đá cẩm thạch phản chiếu ánh sáng chói mắt. Người phụ nữ đang chờ thang máy, Hà Chí Bân đi tới.

Nhìn thẳng cánh cửa thang máy, anh đứng cạnh cô mấy giây, nhìn cô, giọng nói khàn khàn sau khi uống rượu, “Lấy chìa khóa xe chưa, có cần tiền không?”

Cánh cửa thang máy bóng loáng in bóng hình gần nhau méo mó của họ.

“Lấy rồi.”

Chung Đình không nhìn anh, giọng nói hờ hững, “Mấy bộ đồ để ở bên này anh xem rồi xử lý đi.”

Trong yên lặng, con số màu đỏ bên cạnh nút bấm thang máy lặng lẽ thay đổi, hết như việc đếm ngược cuối cùng.

Hà Chí Bân không lên tiếng nữa.

Đầu óc anh choáng váng, nhưng anh không say, ngược lại đặc biệt tỉnh táo. Mãi cho đến khi thang máy tới, không một ai nói gì nữa.

Sau khoảng thời gian ngắn ngủi, “ting” một tiếng, thang máy đến.

Chung Đình bước vào buồng thang máy, khi thang máy sắp chuyển động, cô nhìn thẳng anh ở trước mặt, đột nhiên mỉm cười lạnh lùng, “Đừng hối hận.”

Giây tiếp theo, máy móc vận hành phát ra âm thanh nhỏ xíu, cánh cửa thang máy bằng kim loại khép vào giữa, chậm chậm che khuất đôi mắt không hề có thứ gì của người đàn ông.

Giữa đêm khuya, Chung Đình trở về nhà mình. Đồ đạc của Phương Chân Vân vẫn ở đây, nhưng không thấy bóng dáng cô ấy đâu.

Đêm nay, dựa vào sofa, cô nhìn ánh sáng của ngọn đèn sàn, thức trắng cả đêm.

Giữa trưa hôm sau, Chung Thấm gọi cô, hẹn cô đến quán cà phê gần đó. Chung Đình hoàn toàn không có tâm trạng, Chung Thấm nói trong điện thoại, “Chung Đình, chị nhất định phải đến.”

Em gái của mình rất ít khi dùng giọng điệu này. Phía sau cái từ “nhất định phải” như có vô vàn lời muốn nói, cô không thể không đi.

Buổi trưa, Chung Đình vừa vào quán là nhìn thấy em gái mình.

Áo khoác vắt trên lưng ghế, Chung Thấm mặc một chiếc áo len cashmere cao cổ vừa người màu xanh. Cô ngồi ở vị trí bên cửa sổ ngập tràn ánh mặt trời, tóc buộc ra sau thành một cái đuôi ngựa thấp cong cong.

Nhìn thấy Chung Đình vào, Chung Thấm không gờ tay, cũng không ra hiệu, chỉ dùng ánh mắt nhìn cô đi từng bước đến đây. Trong ánh mắt này mang theo sự dò xét xa lạ khiến cho trước khi ngồi xuống, Chung Đình cảm thấy bối rối trong thoáng chốc.

Cô cởi áo khoác, ngồi xuống chiếc sofa màu nâu.

“Em đã gọi giúp chị một cốc Blue Mountain rồi.”

Chung Đình gật đầu.

“Tối qua ngủ không ngon ư? Trông sắc mặt không tốt lắm.”

Phục vụ bưng cả phê tới, Chung Đình khuấy bữa hai cái, nhấp một ngụm, mỉm cười, “Cũng được.”

“Là cái gì cũng được? Là ngủ cũng được hay là cà phê cũng được?”

Để cốc xuống, Chung Đình thu lại ý cười nhạt bên môi, nhìn cô ấy, “Rất cuộc bị sao vậy, nói gay gắt thế. Nói đi.”

Chung Thắm nhìn cô chăm chăm rất lâu, dùng ngón tay nghịch ống hút trong nước trái cây, đột nhiên mỉm cười đầy ẩn ý sâu xa, “Chị hỏi em bị làm sao, là em muốn hỏi chị, chị bị sao vậy.”

“Sáng sớm hôm nay bố mẹ gọi em về, nói chuyện với em hơn hai tiếng.” Cô ấy ngược mắt, nhìn người chị ruột của mình, “Bố mẹ cả đêm không ngủ, muốn em chuyển lời cho chị. Bố mẹ nói, mặc kệ chị là người thế nào thì họ cũng yêu chị, ủng hộ chị.”

Chung Đình không hiểu ý tứ trong câu nói này, khuôn mặt ngơ ngác bị ánh mặt trời chiếu rọi tái nhợt.

“Có ý gì?”

“Hôm qua, có một cô gái đến tìm bố mẹ, cô ta nói là bạn của chị.” Giọng Chung Thắm có ẩn ý khác, cô ấy nhìn cô, như thể muốn thấy chỗ sâu nhất nơi đáy mắt cô, “Biết người em nói là ai không? Cô ta là bạn gì của chị?”

Chung Thắm không tận mắt nhìn thấy cô gái đó. Từ lời diễn tả hết sức uyển chuyển của bố mẹ, trong đầu cô ấy đã phác thảo hình ảnh đại khái của cô gái. Rất trẻ, rất ngoan, giống như một con cừu con.

Ban đầu họ nửa tin nửa ngờ những gì cô ấy nói, thế nhưng cô ấy nói càng nhiều thì họ càng tin. Ngay cả một số chi tiết trong vụ tai nạn của Dương Tinh, cô ấy cũng biết rõ. Suy nghĩ cả đêm, hai người già bình tĩnh lại, gọi Chung Thắm về, bảo cô ấy chuyển lời.

Phải và không phải, họ không quan tâm. Họ chỉ hi vọng Chung Thắm nói cho Chung Đình biết thái độ của họ, để Chung Đình không cần lo lắng về sau. Lần này giống hệt như năm hai mươi mấy trong quá khứ, họ tôn trọng quyết định của cô. Nhưng mà, họ có thể chấp nhận, nhưng Chung Thắm thì không chấp nhận được.

Nhìn Chung Đình không nói một lời, hoàn toàn rơi vào nỗi kinh hoàng, cảm xúc trong lòng Chung Thắm dâng trào cuộn cuộn, cô ấy không kiềm chế nổi nữa.

“Chị thật sự đang yêu cô ta ư? Chung Đình, từ nhỏ đến lớn, chị làm nhiều chuyện khác biệt như vậy, rốt cuộc là thật sự nổi loạn, hay là vì chị chỉ không muốn giống em?”

Bao nhiêu năm như thế, Chung Thắm rốt cuộc đã hỏi sự nghi hoặc chôn sâu nơi đáy lòng — Chị đi ngược chiều, là để khác tất cả mọi người, hay là chỉ để khác em?

Là chuyện bắt đầu từ năm bao nhiêu tuổi?

Chung Thắm đã không còn nhớ rõ nữa. Khi những cặp sinh đôi khác vẫn đang khao khát học chung trường, chung lớp, mặc quần áo giống nhau, thì Chung Đình đã hi vọng cách mình càng ngày càng xa.

Sau khi lên trung học, cái gì mình cũng nói cho Chung Đình biết, nhưng Chung Đình rất ít khi tâm sự với mình. Về sau, thậm chí Chung Đình còn đi Thượng Hải học chung đại học với Dương Tinh.

Có một dạo Chung Thắm nghĩ, có phải mình đã làm sai gì không? Sau này cô từ từ phát hiện, có lẽ đối với Chung Đình mà nói, sự tồn tại của mình chính là một sự sai lầm.

Phía đối diện, Chung Đình im lặng rất lâu.

Một lát sau, cô chỉ bình tĩnh nói, “Chung Thắm, chị mãi mãi yêu em và bố mẹ, trên đời này, chưa bao giờ có cái gì quan trọng hơn mọi người.”

Trong lòng thoáng chốc xúc động, Chung Thắm rơi lệ, “Vậy tại sao chị cứ lần lượt khiến em và bố mẹ đau lòng vậy? Hai năm chị mất ngủ, em và bố mẹ kêu chị về, thế nào chị cũng không chịu. Hai năm ấy, cả ngày lẫn đêm chị không ngủ được, bọn em có lúc nào ngủ một giấc ngon? Mỗi ngày nửa đêm giật mình tỉnh giấc em đều nghĩ, Chung Đình chị ấy ngủ chưa? Đêm nay chị ấy có đỡ hơn chút nào không...”

Lau nước mắt qua loa, Chung Thắm hít mũi, cup mắt.

“Bố mẹ nói bất kể chị thế nào cũng ủng hộ chị, nhưng mà Chung Đình, nếu lần này là thật, thì em sẽ không tha thứ cho chị, cũng tuyệt đối không tiếp nhận.”

Chung Thắm nhìn cô: “Em và chị đều rõ bố mẹ là người thế nào, chị đừng thấy họ dễ bắt nạt thì cứ muốn làm gì thì làm. Tất cả mọi người cảm thấy chị có tương lai hơn em, chị sống ở Thượng Hải tốt như vậy,

sống tự do tự tại như vậy, nhưng chị có bao giờ ngoái đầu nhìn, nhìn xem là ai đang trả tiền cho sự tự do của chị không. Là bố và mẹ, là em, là cái gia đình sau lưng chị đây.”

Nói một hơi, mắt Chung Thắm ửng đỏ, cô ấy đứng lên, “Em nói hết lời muốn nói rồi, chị có gì muốn nói thì tự về nói với bố mẹ, em cũng mệt lắm rồi, đi trước đây.”

Chung Thắm rời đi, để lại một mình Chung Đình.

Vụ cãi vã vừa rồi không gay gắt mấy, nhưng cũng thu hút người của hai, ba bàn xung quanh liên tục quay đầu lại. Cô không buồn để ý.

Ngồi im một lúc, Chung Đình lấy thuốc lá trong túi xách, xé giấy bạc, chậm rãi rút một điếu, ngậm vào đôi môi đánh son.

Ngoài cửa sổ, trên đường phố xe tới xe đi, qua lớp kính, yên tĩnh vắng lặng.

Trong chốc lát, phục vụ đi tới, “Xin lỗi chị, ở đây không được hút thuốc ạ.”

Chung Đình nghiêng đầu qua, “Thật ngại quá.”

Cầm lấy túi xách và áo khoác, cô đi ra ngoài.

41. Chương 41: Giải Quyết

Đi ra khỏi quán, đường phố đông như mắc cửi. Ánh hoàng hôn đổ xuống từ phía chân trời, màu vàng nhạt bồng bềnh trong không khí.

Những người đi bộ vội vã, trong lòng ai mà không có một nỗi đau thương bí ẩn?

Đứng lặng bên đường nhìn một hồi, Chung Đình về nhà.

Chiếc chìa khóa xoay một vòng trong lỗ khóa, cánh cửa chính khóa trái hai vòng khi ra ngoài đã mở.

Chung Đình do dự một giây, đẩy ra, tiếng tivi.

Rèm cửa sổ kéo kín mít, trong nhà ánh sáng lơ mơ. Trên sofa, cô gái mặc đồ ngủ, ngồi xếp bằng, tay cầm một gói khoai tây chiên. Tivi hình như đang chiếu một bộ phim hài, giọng diễn viên khoa trương, cô ấy đang ăn khoai tây chiên, không phát ra tiếng, nụ cười lảng lảng trên gương mặt.

Cửa mở toang, cơn gió lạnh lúi vào trong từ phía sau. Chung Đình đứng ở cửa, nhìn một màn này.

Sau sự bất động dài như một thế kỷ, cô gái quay mặt sang như không có chuyện gì xảy ra, chút ý cười còn đọng lại trong đôi mắt, “Về rồi à? Tối nay ăn gì?” Như lời hỏi thăm bình thường vào sập tối, cô ấy hỏi cô tối nay ăn gì.

Ánh mắt chạm nhau, cô ấy lại quay đầu đi, ngậy ngốc mỉm cười nhìn màn hình. Chung Đình vẫn đứng tại chỗ.

“Chị về rồi à?”

“Chung Đình, sao hôm nay chị về sớm vậy?”

“Đói chưa? Tối nay muốn ăn gì?”

Hết thấy mọi thứ dường như trở lại hai năm về trước.

Cô đi làm, cô ấy đi học. Không có lớp thì cô ấy ở nhà xem phim, yên lặng chờ cô tan làm. Cô ấy là một cô gái không thích cười, nhưng chỉ thích xem phim hài. Buổi tối khi không mệt thì họ sẽ cùng nhau nấu ăn, ăn cơm, khi mệt thì ra ngoài ăn, rồi tản bộ về nhà.

Để túi xách xuống, Chung Đình vào phòng lấy quần áo rồi đi vào nhà tắm. Phương Chân Vân tiếp tục xem phim, trong bóng tối, ánh mắt cô ấy trong veo. Tiếng đóng cửa nhà tắm vang lên sau lưng, nụ cười vẫn ở trên gương mặt cô ấy. Khóe môi ngậy thơ, nụ cười hờ hững.

Phim đến đoạn cao trào, nội dung phim có nụ cười và nước mắt. Cô ấy ăn mấy miếng khoai tây chiên, nét mặt cô gái trở nên bình thản, mấy giây sau, cô ấy cầm điều khiển. “Bụp” một tiếng, màn hình đen kịt.

Bầu không khí chợt yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng nước chảy ào ào trong nhà tắm.

Chung Đình ở hoài trong đó một tiếng mới mở cửa. Chân Vân đã đứng trước cửa. Không ai kinh ngạc.

Người phụ nữ và cô gái đứng mặt đối mặt, hơi nước màu trắng từ từ tràn ra từ phía sau, như làn gió ẩm ướt. Mái tóc ướt của Chung Đình rối bù, vài sợi rũ trước mắt. Qua cái bóng của sợi tóc, là đôi mắt đen nhánh trong veo của cô gái.

Ánh mắt ấy vừa trong suốt vừa bướng bỉnh, vừa yếu ớt vừa cô độc tuyệt vọng. Hệt như hai năm về trước. Hai con người vỡ tan gặp nhau, miễn cưỡng ghép thành một mảnh hoàn chỉnh. Như uống rượu độc giải khát, dùng linh hồn cung phụng nhau.

Trong thoáng chốc, Chung Đình muốn đi khỏi cái không gian nhỏ hẹp này. Phương Chân Vân đoán được hành động của cô, ôm lấy cô. Bị đẩy lùi về sau nửa bước, Chung Đình dựa vào khung cửa.

Chân Vân chỉ cao đến vành tai cô. Hai cánh tay nhỏ gầy ôm chặt eo cô, cô ấy đặt đầu lên vai Chung Đình.

Trong ý thức đình trệ, Chung Đình nghe thấy giọng nói chậm rãi của cô ấy: “Chị đừng trách em, là chị phản bội em trước. Chung Đình, là chị phản bội chúng ta trước.”

“Đàn ông có gì tốt chứ? Họ mãi mãi không biết chị muốn cái gì. Người nhà thì có gì tốt? Họ không thể lựa chọn, nuôi chị yêu chị đều do bị ép buộc phải như vậy mà thôi, từ trước đến nay không phải là họ chủ động chọn chị. Chị quay lại nhìn thử xem, chỉ có em vẫn luôn ở đây mà thôi.”

Cơ thể mềm mại của cô gái đè ép cô, mang theo sức mạnh mà cô không thể nào đẩy ra được. Khung cửa cứng chắc như thể có cột sống, chống đỡ thân thể vô lực của cô. Ánh mắt mờ mịt chán nản, Chung Đình cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô gái. Nước trên ngọn tóc nhỏ xuống từng giọt, rơi vào mái tóc đen nhánh của cô ấy, có giọt thấm vào, có giọt rơi xuống.

Như những giọt nước nhỏ xuống, từng li từng tí của cô ấy, cô từ từ bị tiêm nhiễm. Lỗi của ai đây?

Trong cái ôm khiến người ta nghẹt thở, Chung Đình sờ đầu cô ấy một cách chậm chạp, từ từ, từ từ kéo cô ấy ra.

Chân Vân không buông tay, giọng nói mềm mại dần run lên: “Chị không thể bỏ mặc em... Chung Đình... Chị không thể bỏ mặc em được... Ngay cả chị cũng bỏ mặc em, thì em thật sự một mình rồi...”

Sự tủi thân, nỗi căm phẫn và đau thương ả sâu trong giọng nói này. Theo cú nổ ầm ầm trong đầu, sức mạnh cố gắng tập hợp trong người dần tiêu tan, Chung Đình chỉ cảm thấy, trong cơ thể mình vỡ tan.

Dưới cảm xúc dâng trào, Chân Vân nâng mặt cô lên, đến gần, hôn cô thật sâu một cách tuyệt vọng. Bờ môi cô gái, mềm mại, thơm tho, như đóa hoa được nước mưa thấm ướt. Vừa như một con nai con uống nước, nhẹ nhàng liếm mút đôi môi cô.

Chung Đình không nhúc nhích, cụp mắt, nhìn hai hàng nước mắt chậm rãi lưu lại trên gương mặt gần trong gang tấc của Chân Vân.

Cảm giác của thân thể thuần túy mà chân thật, không ai lừa được ai. Bờ môi tách ra, thân thể tách ra, Chung Đình dựa vào cửa, chán nản nhìn Chân Vân, ngón tay lau nước mắt của cô ấy, “Em thật sự yêu tôi sao? Chân Vân, em hỏi bản thân mình thử xem.”

Lệ trong mắt liên tục rơi xuống, khuôn mặt Phương Chân Vân tái nhợt, “Đúng thì sao, không yêu chị thì sao? Khi ở Thượng Hải, những niềm vui ấy là giả sao? Chúng ta đi Thành Đô, đi Vân Nam, đi Hàn Quốc, trước đây chị tốt với em như vậy, những cái tốt ấy, những niềm vui ấy, là giả hết sao?”

Giọng nói dịu lại, có phần lộn xộn, cố gắng xây lại pháo đài trên đồng đổ nát: “Chúng ta hãy coi như chưa từng xảy ra việc gì đi, chúng ta rời khỏi đây trở về Thượng Hải, không về Thượng Hải cũng được, chúng ta đi chỗ khác... Chỉ cần chúng ta bên nhau thì đi đâu cũng được. Sau này em ngoan ngoãn, chị sẽ yêu em.”

“Không quay lại được nữa rồi, Chân Vân.”

“Chỗ nào không quay lại được? Không quay lại được chỗ nào?” Cô gái nâng cao giọng, cảm xúc bị đè nén đột ngột bùng nổ.

Chung Đình nhìn cô ấy, “Cuộc sống trước đây, tôi không quay lại được, cũng không muốn quay lại.”

Hồi lâu sau, nhìn gương mặt ngẩng lên của Phương Chân Vân, Chung Đình vươn tay sờ đầu cô ấy.

Cô gái trẻ, từng sợi tóc đều sáng bóng.

“Cho em hai trăm ngàn tệ, coi như chưa từng quen tôi, được không?”

Vấn đề khó khăn làm thế nào cũng không giải quyết được, thì sẽ dùng cách đơn giản nhất.

Qua đôi mắt đắm lệ mờ mịt nhìn người trước mặt, Chân Vân như thể không quen biết cô.

“Đừng từ chối ngay, em không còn nhỏ nữa, từ từ rồi sẽ biết rất nhiều cơ hội chỉ có một lần mà thôi. Hãy suy nghĩ nghiêm túc, rồi trả lời tôi.”

Nhìn đôi mắt đen nhánh của Chung Đình, cô gái dần nở nụ cười, nước mắt dưới nụ cười khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Ba trăm ngàn.” Cô ấy gằn từng chữ, “Em muốn ba trăm ngàn, không được thiếu một xu.”

“Được.” Chung Đình không hề suy nghĩ, “Sáng mai tôi dẫn em đi chuyển tiền, tối nay em thu dọn hết đồ đạc, lấy tiền xong rồi đi ngay, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

...

Sáng sớm hôm sau, Chung Đình dẫn Phương Chân Vân đi làm thủ tục chuyển tiền xong, bước thẳng vào xe, không nhìn cô gái ven đường thêm một cái. Buổi trưa, cô trực tiếp đi tìm Chung Thầm.

Chồng Chung Thầm có nhà, Chung Đình bảo cô ấy đi ra ngoài.

Khu biệt thự tĩnh mịch, Chung Đình rất muốn hút thuốc, móc thuốc ra, nhớ đến việc cô ấy mang thai, lại bỏ vào.

Chỉ chốc lát sau, bóng người xuất hiện trong vườn hoa nhỏ có hàng rào sắt, Chung Thầm khoác chiếc áo phao lông, mang dép đi ra, bên trong là bộ đồ ngủ bông màu xanh nhạt.

Kéo cửa ghế phụ, cô ấy ngồi vào xe, lạnh mặt nhìn thẳng phía trước.

Chung Đình hỏi cô ấy, “Ở nhà làm gì vậy?”

“Không có gì, đọc sách nuôi dạy con.”

“Quyển sách tranh lần trước mang cho em ổn chứ?”

“Rất hay.”

Yên lặng một hồi, Chung Đình quay đầu nhìn khuôn mặt sáng bóng khi mang thai của em gái mình, đột nhiên mỉm cười, “Hôm qua em không nói thì chị cũng không biết, thì ra trong lòng có ý kiến với chị lớn như vậy...”

Chung Thầm không nói câu nào. Hôm qua nói rất nặng lời, trong lòng cô ấy không phải không hối hận.

“Giúp chị một việc được không?” Chung Đình nói.

Luôn mỉm cười nhìn cây cối bên ngoài, thoáng im lặng, Chung Thầm rút cuộc quay sang nhìn cô.

“Giúp chị nói cho bố mẹ biết, chị không phải, kêu bố mẹ không cần lo lắng.”

“Nói thật hay nói dối?”

“Chung Thắm, chị nói dối em bao giờ chưa?”

Trầm mặc nhìn nhau hồi lâu, Chung Thắm bỗng quay mặt sang hướng cửa sổ, nước mắt nói rơi là rơi. Chị em ruột thịt, tình cảm liền tâm trong này, người ngoài mãi mãi không có cách nào cảm nhận.

Trong tiếng ghen ngào cổ dần xuống của Chung Thắm, Chung Đình nhìn phong cảnh ảm đạm bên ngoài xe, thản nhiên nói, “Từ nhỏ đến lớn, chị chưa bao giờ cảm thấy mình xuất sắc hơn em. Mấy năm không ở nhà, bố mẹ cũng do em chăm sóc, chị biết em bỏ ra nhiều hơn chị. Có thể chị luôn cảm thấy bố mẹ rất tài giỏi, không có chỗ nào cần đến chị.”

“Sau này sẽ không như thế nữa.” Chung Đình rút khăn giấy đưa sang, “Đừng khóc nữa, không tốt cho bé cưng đâu.”

Lặng lẽ lau nước mắt, Chung Thắm nói bằng giọng nức nở, “Chung Đình, hôm qua có mấy câu em nói rất quá đáng, sau khi về em sợ lắm, sợ sức khỏe chị lại xảy ra vấn đề...”

Chung Đình lắc đầu, khẽ nói, “Không có, hôm qua chị ngủ ngon lắm.”

Cơn gió lạnh lẽo rít gào ngoài cửa sổ, Chung Thắm lau nước mắt.

Trong khoảng thời gian ngây ra ngẩn ngủ, Chung Đình có phần mờ mịt nhìn bên ngoài. Ánh mặt trời mùa đông rất sáng, khúc xạ vào, một khoảng nhỏ rơi vào mặt, mang theo sự ấm áp.

...

Studio mới khai trương, nhận không nhiều học sinh, công việc không ít, rất nhiều quy trình làm việc vẫn còn đang mò mẫm. Bất giác, Phạm Nhất Minh có kinh nghiệm lâu năm trở thành người hợp tác cao nhất của Chung Đình.

Buổi tối ở studio tiếp đón một vị phụ huynh đến nhờ tư vấn xong, Phạm Nhất Minh tạm thời nổi hứng, đi ra xe lấy cây đàn vĩ cầm, hợp tấu với Chung Đình. Không có lấy một thính giả, hai người hòa mình vào âm nhạc đơn thuần, niềm vui trong lòng.

Đánh đàn điên cuồng gần một tiếng đồng hồ, Chung Đình mệt mỏi dừng lại, mỉm cười, hỏi, “Tâm trạng không tốt ư?”

Phạm Nhất Minh bên cây đàn dương cầm để cây vĩ cầm xuống, nhìn cô, thở một hơi, “Hai ngày nay tôi đang làm thủ tục ly hôn.” Sống riêng nhiều năm, anh và cô vợ định cư ở Mỹ rốt cuộc đạt được sự đồng thuận.

Chung Đình không bình luận.

Bên ngoài cánh cửa kính trong suốt, bóng đêm nồng đậm.

Phạm Nhất Minh yên lặng một hồi, nói, “Tôi phát hiện có người, cả đời anh ta đang theo đuổi một thứ không tồn tại, rất khó vui vẻ thật sự. Ban đầu cô sẽ thử sưởi ấm anh ta, nhưng dần dần thì biết hoàn toàn uống công. Vợ tôi, cũng là vợ trước của tôi, cô ấy là người như vậy. Cho tới nay tôi đều không muốn buông tay, làm vợ chồng, sợ buông tay rồi cô ấy sẽ hoàn toàn không có đường lui. Bây giờ lớn tuổi thật cảm thấy quá mệt mỏi. Tôi nghĩ, chỉ bằng để cô ấy đi thử, có lẽ có thể gặp được người làm cô ấy hạnh phúc thật sự.”

“Cái này có tính là một loại giải thoát không?” Chung Đình nói đùa, “Vậy có phải nên chúc mừng không?”

Phạm Nhất Minh không tỏ rõ ý kiến, cười cười, “Chấp nhận lời chúc mừng này, có phải tôi còn phải mời khách ăn cơm không?”

Chung Đình cười, “Vậy thì cảm ơn thầy Phạm.”

42. Chương 42: Gặp Mặt

Trung tuần tháng Mười Hai, nhiệt độ xuống dưới 0 độ. Khu vực Giang Tô nghênh đón trận tuyết đầu mùa, những bông tuyết nhỏ nhỏ xen giữa cơn mưa, như có như không. Nhưng đài khí tượng nói là tuyết.

Một cơn mưa tuyết rơi từ sáng đến tối, không khí ẩm ướt buốt lạnh. Trong quán bar không phân biệt thời tiết, dưới bầu không khí lười biếng, mọi người tìm kiếm những phút giây thư giãn thoải mái. Mười giờ tối chính là giờ đông khách, trong hàng ghế dài ở góc, mấy người đang uống rượu nói chuyện phiếm.

Phạm Nhất Minh mời khách uống rượu, tìm mấy người trong giới âm nhạc ở vùng này. Một người bạn khá lớn tuổi đang nói về chuyện đưa con gái đi Anh học âm nhạc, nghe đến chỗ thú vị, Phạm Nhất Minh thấp giọng trao đổi với Chung Đình.

Anh hỏi cô, “Có phải không thích xã giao với bọn họ lắm không?” Phạm Nhất Minh cảm thấy Chung Đình không hăng hái mấy.

“Cũng được.”

Một lát sau, cô để ly rượu vang đỏ xuống, đứng dậy đi toilet.

Đi ra khỏi toilet, trong tấm gương sáng ngời, một khuôn mặt ửng hồng, trang điểm tự nhiên. Qua loa chỉnh lại tóc, cô đi về phía hàng ghế dài. Tiếng nhạc du dương, làn khói thuốc dày đặc dưới ánh đèn màu vàng sậm.

Đi ngang qua quầy bar, cô dừng bước.

Người đàn ông ngồi một mình bên quầy bar, mặc chiếc áo sơ mi màu đen hơi trang trọng, miệng ngậm điếu thuốc. Dưới ánh đèn, sắc mặt anh lạnh nhạt chán chường, thái dương có mồ hôi, mái tóc rõ ràng xử lý qua đã hơi rối. Bên tay là ly rượu, bên cạnh là hộp thuốc lá, ví tiền.

Hai tay gác trên mặt quầy, anh lơ đãng quay mặt sang.

Bốn mắt nhìn nhau.

Điếu thuốc vẫn trên môi, Hà Chí Bân cứng đờ một giây, nhìn Chung Đình, rồi mặt hơi thở thuốc chưa ra ban nãy.

Âm nhạc chảy xuôi xung quanh, một giây bất động này rất dài.

Không biết bản thân nghĩ thế nào, Chung Đình quyết định chào hỏi anh.

Đèn quầy bar hắt một chùm sáng dịu dịu giữa họ, cô đi tới, ngồi bên cạnh anh.

Sự im lặng cực ngắn.

“Một mình à?” Hà Chí Bân búng tàn thuốc.

“Đi chung với mấy người bạn.”

Ánh mắt nhìn sang bên cạnh một cách vắn vơ thoải mái, cô hỏi thăm anh, “Gần đây việc kinh doanh thế nào?”

“Cũng được.”

Tôn Dung “mạnh vì gạo, bạo vì tiền”, cửa hàng của họ đã mở rộng, làm khá đông đúc. Mấy đơn hàng lớn đặt liên tiếp, bên nhà máy rượu cũng hài lòng. Mới nửa tháng, nhà máy rượu cũng giao quyền hai chuỗi đại lý còn lại của khu vực Giang Tô cho họ. Tình hình chung của thị trường rượu không tốt, họ đi ngược dòng nước.

Cho nên không phải là cũng được, mà là tốt vô cùng.

Cô gật đầu, vẻ mặt không chút gợn sóng.

Im lặng một hồi, tầm mắt sụp xuống của anh chú ý đến hai chiếc vòng bằng kim loại trang trí nơi cổ tay cô, ánh đèn xoay tròn phía trên, lấp lánh.

“Uống gì không?” Anh giơ tay ra hiệu cho bartender sang đây.

“Không cần đâu, bạn còn ở bên kia,” Chung Đình ngắt lời anh, “Đi trước đây.”

Anh gật đầu.

Hai giây sau, Hà Chí Bàn nhìn sang bằng ánh mắt mờ mịt, cô đã đi xa.

Uống cạn hớp rượu cuối cùng, cầm ví tiền và thuốc lá, anh đi về phía hàng ghế dài của mình.

Chung Đình trở lại ngồi xuống, mấy người kia vẫn đang trò chuyện.

Lặng lẽ uống hết rượu trong ly, trong tiếng nhạc blues thư giãn, cô lại lẳng lẳng rót thêm nữa ly.

Phạm Nhất Minh nhìn cô, “Lát nữa cô để xe ở đây đi, tôi đưa cô về.”

“Được.”

Sau khi kết thúc, nhóm Chung Đình đẩy cửa ra khỏi quán, một cô gái đi cùng thảm kinh ngạc, “Wow...”

Tuyệt không biết rơi nhiều tự lúc nào, mới hơn hai tiếng đồng hồ, dưới màn đêm, cả khu vực bao phủ trong làn áo bạc.

Mấy người họ phần khích nhìn một hồi, trong làn gió lạnh, Phạm Nhất Minh nói, “Mọi người chờ ở đây nhé, chúng tôi đi lấy xe.”

Bất chấp tuyết rơi, anh đi chung với hai người đàn ông khác, vừa cười đùa vừa đi về phía bãi đậu xe, để lại Chung Đình và một cô gái khác ở ngoài cửa.

Trong không khí tràn đầy hơi tuyết trong lành, cô gái hít sâu một hơi, cảm thấy cảm giác đục ngầu mang từ quán bar ra bị cuốn trôi sạch sẽ.

Cô ấy đội cái nón liền trên áo, cảm khái, “Mấy năm rồi tuyết không rơi nhiều như vậy...”

Chung Đình ngẩng đầu, dưới màn đêm nồng đậm, những bông tuyết tung bay giữa không trung được đèn neon rọi sáng, lóe lên rồi rơi xuống.

Một lát sau, cửa quán bar ở sau lưng bị đẩy “két” một tiếng, họ quay đầu nhìn, một nhóm người cười nói đi ra, cũng kinh ngạc thốt lên tuyết rơi nhiều quá.

Tôn Dung đang nói chuyện với Hà Chí Bàn, thấy ánh mắt anh bay đi, bèn nhìn theo. Dưới ánh tuyết chiếu rọi, trong khoảng cách không xa không gần, cô ấy đối mặt với Chung Đình.

Nhìn lại Hà Chí Bàn, cô ấy hỏi, “Quen à?”

Hà Chí Bàn không nói gì cả, nhìn hai bên, “Tuyết rơi nhiều rồi, lái xe tôi đi.”

“Ngày mai phải tham dự cuộc họp ở phòng thương mại, nếu đưa tôi về thì cậu phải đến đón tôi.”

Anh nói, “Đi thôi.”

Khi đang nói chuyện, một chiếc Volvo màu bạc và chiếc Audi màu đen lần lượt chạy từ đằng xa tới, chỉ trong thoáng chốc, bốn vệt bánh xe màu xám rõ ràng hiện ra trên khoảng tuyết trước cửa. Trong khóe mắt, hai người phụ nữ dưới mái hiên đi tới, chia tay ở giữa hai xe.

Mặc chiếc áo khoác màu sẫm dài đến mắt cá chân, Chung Đình đi vòng sang ghế phụ của chiếc Volvo, mở cửa. Trước khi ngồi vào, không biết bên trong nói câu gì, cô phủi tuyết trên vai, nụ cười quyến rũ thoáng hiện trên khuôn mặt.

Cơn gió lẳng lẳng lay động ngọn cây, những bông tuyết xoay tròn rơi xuống từ trên bầu trời, nhẹ nhàng tĩnh mịch.

Hà Chí Bàn thu tầm mắt, đi theo nhóm người về hướng khác, sau lưng, tiếng động cơ xe lướt qua rồi đi xa.

Con đường trắng xóa dằng dai giao nhau nơi cuối đường, những bông tuyết rơi lả tả nhào tới như trang giấy. Trong gương chiếu hậu, dưới bóng đêm, đường nét người đàn ông nhanh chóng trở nên mơ hồ. Lẳng lẳng dời tầm mắt, Chung Đình nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trận tuyết này rơi cách quãng trong ba ngày.

Tuần trước bà nội Hà Chí Bản mới vừa xuất viện, tuần này lại bị đưa vào. Bà cụ không muốn ở bệnh viện, ngày nào cũng đòi về nhà.

“Tối nào giường bên cạnh cũng ngáy như sấm vậy.” Nhân lúc bệnh nhân giường bên được đẩy đi làm kiểm tra, bà cụ hạ thấp giọng phàn nàn với Hà Chí Bản.

Sau trận bệnh nặng, bà cụ yếu hẳn, so với trước đây cứ như hai người khác nhau. Ngoài sức khỏe, ngay cả tính tình cũng thay đổi đôi chút. Mấy chục năm luôn là người bảo sao nghe vậy, bây giờ ngược lại như một đứa trẻ già, trở nên có phần chỉ biết bản thân mình. Muốn cái gì, muốn ăn gì thì sẽ nói thẳng.

Hà Chí Bản lại thích bà như vậy.

Bác sĩ nói thế này: Đời người được tám mươi xưa nay là hiếm có, đến cái tuổi này, xảy ra vấn đề gì thì căn bản cũng hết hi vọng. Họ sẽ cố gắng bảo đảm, nhưng người nhà cũng phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Về nhà chưa đến ba ngày, bảo mẫu nói bà cụ kêu tức ngực. Hà Chí Bản lập tức đưa bà vào. Bác sĩ kiểm tra thì vẫn là vấn đề cũ, sau khi cấp cứu đưa vào phòng bệnh.

“Bà cũng ngáy to mà, đừng có chê bà chê người ta...” Hà Chí Bản ngồi gọt táo bên giường bệnh, dừng một chút, nhìn khuôn mặt nhăn nhoe của bà cụ, dịu giọng, “Gần đây thiếu giường, không có phòng đơn, chờ khi nào có phòng đơn trống thì sẽ đổi cho bà, ráng chịu đựng thêm hai ngày đi.”

Đôi mắt bà cụ nhìn không khí.

“Bên này bà còn thiếu cái gì không?”

Bà cụ không hề phản ứng.

Hà Chí Bản hừ cười, “Hỏi bà thì cũng chẳng hỏi được gì.”

Bà cụ nhìn anh, “Con với Tiểu Chung không yêu nhau nữa à?”

Hà Chí Bản cũng không ngắc đầu, “Ừm, bà lại bắt đầu bận tâm lung tung rồi.”

Bây giờ bà không sợ anh, “Tuổi của bà có ai mà không bằng chất trai, bà còn không biết có cái số này không nữa.”

“Muốn bằng chất trai có gì khó, chờ sang năm, cháu cho bà bằng tám, mười đứa.”

Bà cụ mỉm cười đầy mệt mỏi, lâu lắm rồi anh không trêu bà như vậy.

“Chó của bà đâu?”

“Cho Hà Gia Tuấn nuôi rồi. Mấy chuyện này bà cũng không cần lo, chó mèo ấy à không chết đói đâu. Bà chăm sóc tốt cho mình đi.”

“Sao Gia Tuấn còn chưa về trường đi học?”

“Không phải nói với bà rồi sao, sắp nghỉ đông rồi, học kì sau về.”

Hôm qua Hà Gia Tuấn vừa đến thăm bà, đi cái là bà quên mất.

“Chí Bản à...” Trong thoáng chốc, bà cụ chợt gọi tên anh một tiếng.

Hà Chí Bản dừng động tác tay, nhìn bà.

Thời gian thoáng cái như trở lại hơn hai mươi năm về trước, anh gây chuyện ở bên ngoài, bà không làm gì được anh thì gọi tên anh một cách bất đắc dĩ như vậy, “Chí Bản à...”

Nhìn ánh mắt đục ngầu của bà cụ, Hà Chí Bản nói, “Có gì thì bà dặn dò đi.”

Nhìn chăm chăm không khí hư vô, giọng bà cụ run run, nhờ cậy anh: “Em trai con còn nhỏ, sau này con nhất định phải chăm sóc nó nhiều một chút, giúp nó nhiều hơn một chút. Nhé?”

Hà Chí Bàn trầm giọng, “Cháu hứa với bà. Nó là cháu trai của gia đình bà, sau này bất luận thế nào, cháu chắc chắn giúp nhà họ Hà của bà giữ tốt huyết mạch này.”

Anh hiểu tâm tư của bà. Bà không nói, anh cũng sẽ làm được. Cho dù là để trả ơn bà, anh cũng sẽ chăm sóc tốt cho Hà Gia Tuấn.

Lỗ mũi cay cay, viền mắt bà cụ ửng đỏ, bàn tay gầy trơ cả xương vỗ mu bàn tay anh, “Nó là cháu của bà, con không phải à? Con nghĩ xem hồi nhỏ con không nghe lời thế nào, toàn là bà đánh đòn mà nên người đó.”

Khi ấy bà còn có thể đánh anh, mắng anh, về sau thì không lo nổi nữa. Anh cũng không cần bà lo, anh là một đứa trẻ có bản lĩnh.

“Bà còn đánh chưa đủ đâu, nếu không thì con còn giỏi hơn bây giờ.” Bà ghen ngào.

Hà Chí Bàn nhếch miệng cười, “Vâng, đáng đánh. Bà bồi bổ cơ thể cho khỏe, cháu dẫn bà về nhà ăn Tết.”

“Bồi bổ không khỏe được...” Bà cụ nói đầy chán nản, “Sức khỏe bà bà biết, bồi bổ không khỏe được đâu.”

Hà Chí Bàn nhìn bà, rút hai tờ giấy giúp bà lau nước mắt, “Bà giỏi hơn bác sĩ à? Bây giờ khoa học công nghệ phát triển, mấy ông mấy bà như bà sống đến chín mươi tuổi cũng không thành vấn đề. Cháu cũng có tiền, thuốc men tốt hơn nữa cũng dùng nổi, bà sợ cái gì. Chờ trời ấm hơn chút là khỏe thôi.”

Bà cụ nức nở một hồi, Hà Chí Bàn đỡ bà dậy, đút bà uống nước.

Đi ra khỏi bệnh viện, Hà Chí Bàn lái xe thẳng về nhà.

Ở dưới lầu tắt máy ngồi cả buổi, anh khởi động lần nữa, băng qua nửa thành phố, lái xe đến tiểu khu không tính là xa lạ này.

Tuyết đọng trên những mái nhà, ngọn cây đang tan, thỉnh thoảng một, hai giọt đập vào trần xe, vang “bộp bộp”. Không biết qua bao lâu, người đàn ông chìm đắm trong nỗi cô độc hạ cửa kính, chỉ thoáng chốc, nhiệt độ ấm áp trong xe bị làn gió đêm chiếm đoạt.

Gác khuỷu tay lên cửa sổ, ánh mắt trống rỗng, anh nhìn lên trên.

Nơi ấy chẳng có gì cả. Chỉ có một cánh cửa sổ với ánh đèn mờ mờ, nhỏ bé mà xa xôi, khảm dưới bóng đêm.

43. Chương 43: Tôn Dung

Sau khi ngồi trong xe hơn nửa tiếng, Hà Chí Bàn nổ máy.

Đèn trong tòa nhà chợt sáng lên. Trong bóng tối, ánh đèn ấm áp mờ mờ hắt ra, rọi sáng hai bóng người đi ra ngoài.

Động tác tay dừng lại, anh ngồi dựa trong xe, mặt không biểu lộ cảm xúc gì, nhìn sang.

Buổi đêm sau khi tuyết rơi yên lặng trắng trải, Chung Đình tiến Phạm Nhất Minh đến bên xe, trùm kín chiếc khăn choàng cashmere màu xanh đen trên người.

Phạm Nhất Minh nói, “Được rồi, không cần tiễn nữa đâu, mau đi về đi.”

“Làm lỡ thời gian cả đêm của anh rồi.”

“Không cần khách sáo, làm tốt buổi biểu diễn này là chuyện của mọi người mà. Mau đi lên đi.”

Để tạo đà, họ chuẩn bị làm một buổi biểu diễn trong kì nghỉ đông.

Chung Đình gật đầu, “Ừm, lái chậm một chút.”

Hai người tạm biệt nhau, Phạm Nhất Minh rời khỏi, cô xoay người lên lầu.

Con đường ẩm ướt, chiếc xe ở xa xa không bật đèn, những đống tuyết đọng chiếu rọi, cô vẫn nhìn thấy rõ. Chiếc xe đen kịt, lẳng lẳng đậu bên lề đường, không có chút động tĩnh.

Cơn gió lạnh lẽo thổi những giọt nước trên ngọn cây rơi xuống, âm thanh nhỏ vụn. Nhìn thẳng chiếc xe hai giây, Chung Đình đi vào hành lang.

Ánh đèn trong tòa nhà theo tiếng người sáng lên lần nữa, hắt xuống một cách hiu quạnh.

Giây phút đèn tắt, đèn trước của chiếc xe dưới tán cây chợt sáng choang, trong tiếng nổ vang phách lỏi của động cơ, chiếc xe lao đi.

Hạ tuần tháng Mười Hai, con trai lão Vạn đón sinh nhật, buổi tối gọi đám bạn đến nhà hàng của anh ta ăn cơm. Hà Chí Bản tặng thằng nhóc một cái máy bay điều khiển từ xa. Con trai anh ta thích lắm, không buồn ăn cơm mà cứ cầm đầu chơi ở bên cạnh. Người lớn cũng mặc kệ nó, uống rượu nói chuyện phiếm một cách tự nhiên.

Vợ lão Vạn là giáo viên Anh văn của trường trung học chuyên nghiệp thành phố, bình thường lão Vạn rất nghe lời vợ, nhưng chỉ cần ở trước mặt bạn bè, thì lần nào vợ anh ta cũng cho anh ta đủ thể diện. Ăn cơm xong, mọi người cùng giúp đỡ nhà nhỏ cầu nguyện thoải mái, rồi vợ anh ta tự lái xe chở con về trước. Trước khi đi còn dặn nhà bếp thêm mấy món nhắm cho họ.

Vợ lão Vạn vừa đi, mấy người trên bàn không một ai là không khen “chị dâu” tốt, lão Vạn nghe đến thoải mái, nhưng ngoài miệng giả vờ nói, “Tốt gì mà tốt, cũng chỉ là nuôi con được thôi...” Mấy người trên bàn cười mắng anh ta khoe khoang.

Mấy người đàn ông uống vài chén rượu thì nói chuyện không kiêng dè gì nữa, từ từ nói đến Hồ Kiều. Sau khi anh ta và Hà Chí Bản xích mích, mọi người lẳng lẽ xếp hàng, vốn là một nhóm âm thầm chia làm hai phe. Không đến mức như nước với lửa, nhưng đã ít gặp gỡ nhau.

Nhắc đến anh ta ngay trước mặt Hà Chí Bản, chắc chắn không phải toàn là người nói về Hồ Kiều, từng người một mượn men rượu lật lại mấy món nợ cũ lâu năm. Nhưng người trong nhóm đều biết, Hà Chí Bản đánh Hồ Kiều vì phụ nữ, nghe nói bây giờ anh lại không yêu đương gì với người phụ nữ đó nữa, khi lên nói đến chuyện đó, nhiều người vẫn cảm thấy Hà Chí Bản làm chuyện này không đáng.

Ăn cơm xong, vừa dọn đồ ăn, bàn bài nâng lên. Lão Vạn gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, cả đêm thắng nhiều nhất, sau khi kết thúc lại mời mấy người kia đi vào thành phố ăn khuya, tắm hơi. Ở câu lạc bộ tắm xong, anh ta đặt mấy phòng bao nhỏ cho mọi người nghỉ ngơi.

Lão Vạn và Hà Chí Bản một phòng. Hai cô bé quen biết đi vào ngâm chân, đấm lưng cho họ, khi trò chuyện giữa chừng, họ một đến mức không nói gì nữa. Sau khi kết thúc, mấy cô bé biết điều tắt đèn, bưng chậu đi ra ngoài.

Đến ba, bốn giờ sáng, con người ngược lại đã qua cơn buồn ngủ. Lão Vạn và Hà Chí Bản nằm trên giường, xem bộ phim Hồng Kông cũ, tán gẫu câu được câu chăng.

“Anh nghe nói mấy chú đang vay ngân hàng à? Số tiền không nhỏ?” Lão Vạn đang xem tivi.

“Ừm.” Hà Chí Bản dựa vào đầu giường, “Hơn ba triệu, vẫn đang bàn với bên ngân hàng thương mại nông thôn.”

“Không phải mới bắt đầu ư, làm lớn như vậy à?”

“Có một loại rượu vang nhập khẩu muốn tới đây, em xem thử rồi, cũng khá được, có thể làm chung.”

Là một nhãn hiệu rượu bên Hồng Kông, chuyên làm các nghiệp vụ lưu thông và vận chuyển buôn bán rượu vang nhập khẩu, đại diện cho không ít các nhãn hiệu rượu vang quốc tế, có một số thông tin bên trong. Gần đây anh mới tiếp xúc được, cảm thấy là một cơ hội tốt, nên muốn thử một lần.

Tính ra, Hà Chí Bản vừa bước vào ngành rượu, đổi thành người khác, có lẽ thiên về hướng làm gì chắc nẩy hơn. Cho tới nay, anh kinh doanh chỉ có một khái niệm — Cầu giàu sang từ trong nguy hiểm. Gặp được cơ hội tốt, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Lão Vạn im lặng hồi lâu, dưới ánh sáng mờ mờ, anh ta bỏ dây châm điều thuốc, đưa anh một điếu, “Hãy thận trọng một chút, đừng nóng vội, cái thứ tiền này kiếm không hết đâu.”

Hà Chí Bân châm thuốc, “Trong lòng em nắm chắc.”

“Nắm chắc thì tốt...” Lão Vạn không nói thêm nữa, “Gần đây sức khỏe bà cụ thế nào?”

“Cứ vậy thôi.”

“Người già rồi thì chỉ chuyện này thôi, phận làm con cháu hiếu kính là được rồi. Khi mẹ anh mất, anh là người luôn túc trực bên cạnh bà, con người chỉ có thế, giả dối lắm...”

Hai người đàn ông rơi vào trầm tư, một hồi lâu không nói gì nữa.

Lão Vạn hỏi anh, “Sao đang tốt đẹp với Tiểu Chung lại chia tay vậy? Còn chơi chưa đủ à?”

Hà Chí Bân không lên tiếng, dựa vào giường nheo mắt nhìn màn hình.

“Anh cảm thấy cô ấy thế nào?”

Thoáng sững sốt, lão Vạn nhìn anh, hừ cười một tiếng, dụi thuốc vào gạt tàn, nằm xuống một cách thoải mái, “Đừng hỏi anh câu này. Ồi, đừng gài bẫy anh. Nếu anh nói cái gì, sau này hai người tốt đẹp hơn nữa, thì người cảm hờn chính là anh đây.”

Hà Chí Bân buông một tay bên giường, cười không thành tiếng.

Thở dài một hơi, giọng lão Vạn thoáng nghiêm túc hơn, “Có lúc làm người đừng ganh đua quá, mệt lắm. Chú xem như anh vậy, mở một nhà hàng nhỏ, sống cuộc sống êm ấm với vợ con, cũng đâu cảm thấy kém hơn ai. Làm gì cũng thế thôi, ganh đua cái là cứ mãi miết theo.”

Không ai đáp lại, lão Vạn chắt lưỡi, “Ngủ rồi à?”

Hà Chí Bân “ừm” trong cổ họng một tiếng, đầy mệt mỏi.

“Nhóc con, không nói chuyện nghiêm túc với chú được mà... Ngủ đi ngủ đi...”

Lão Vạn cũng mệt rồi, xem tivi, mí mắt dần nhú lại.

Hạ tuần tháng Mười Hai, Thành Đô tổ chức hội chợ rượu toàn quốc, Hà Chí Bân, Tôn Dung còn có hai người bán hàng trong cửa hàng cùng đi một chuyến. Thời gian ba ngày, họ không tham gia hội chợ, tới đó chỉ là để hiểu rõ giá cả thị trường, kết giao bạn bè.

Trong thời gian rảnh của lịch trình, mấy thương nhân kết bạn tham quan hết những thắng cảnh nổi tiếng của Thành Đô. Không phải lần đầu Tôn Dung đến Thành Đô, cô thích ngôi nhà cổ của Đỗ Phủ, vào ngày thứ ba kéo mấy người Hà Chí Bân tham quan thêm lần nữa.

Hà Chí Bân không thích, đi một hồi thì ra khỏi vườn thật sớm. Khi chờ cô, anh vét mấy cây thuốc lá Tứ Xuyên trong cửa hàng thuốc lá ở ngoài cửa.

Khi Tôn Dung đi ra, anh đang hút thuốc nói chuyện phiếm với ông chủ cửa hàng nhỏ. Khu thắng cảnh người đông nghìn nghịt, xa xa nhìn sang, cô liếc mắt là nhìn thấy anh.

Ra ngoài chuyến này, tâm trạng Tôn Dung hình như rất tốt, vào đêm trước khi đi cô uống không ít. Sau khi kết thúc, Hà Chí Bân đưa cô về phòng, vừa đặt lên giường, cô ôm lấy anh.

“Đừng đi.”

Khi say rượu người vừa nóng vừa mềm mại, cô ôm hông anh, cảm giác an toàn và cảm giác thoải mái mà sức mạnh của đàn ông mang lại tiến thẳng đến đáy lòng.

Hà Chí Bân đẩy cô ra, khi đang giãy giụa, cô chiếm lại ưu thế kéo anh về phía mình, ôm chặt hơn.

Giọng cô có phần khàn khàn, “Ở cùng em một lúc là được rồi...”

Mái tóc rối bù, phong thái cũng mất hết, cô ôm anh, đôi mắt ngấn nước, ánh mắt đau khổ, tựa như say, lại tựa như vô cùng tỉnh táo.

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, “Có phải cảm thấy em hơi già không?”

Hà Chí Bàn chống tay, ở trên người cô nâng người lên, mỉm cười, “Uống say rồi à?”

“Anh biết em không say mà.” Tôn Dung nói bằng âm bật hơi, “Thêm em không được ư?”

Lẳng lẳng nhìn nhau, Hà Chí Bàn thở một hơi, đứng lên khỏi người cô. Người phía dưới vẫn muốn tiếp tục dây dưa, nhưng đã không địch lại sức mạnh sau khi nghiêm túc của người đàn ông.

Đáp án rõ ràng — Không được.

Sức nặng trên người đột nhiên biến mất, người phụ nữ nằm thẳng trên giường, nhìn trần nhà bằng vẻ mặt chán nản. Tóc tai bù xù che nửa gương mặt, ánh đèn chói mắt, cô cảm thấy mình đang trôi. Trôi nổi không có phương hướng, không có điểm cuối cùng.

Lúc này đây chắc là vừa thẹn vừa giận, mà cô chỉ mệt mỏi và chán chường.

Hà Chí Bàn ngồi ở mép giường, không nhìn cô, “Chị ngủ đi, ngủ rồi tôi đi.”

Người phụ nữ không lên tiếng, một lát sau, cô nắm bàn tay gác lên giường của anh. Bàn tay người đàn ông có khớp xương rộng lớn, khô ráp sần sùi, mơ hồ truyền đến nhiệt độ cơ thể anh. Trái tim anh vừa cứng rần vừa lạnh lẽo, chỉ cần hơi mềm lòng một chút xíu thôi là sẽ khiến người ta không có cách nào thoát khỏi.

Hà Chí Bàn không rút tay ra. Nhìn hư vô trong không khí, anh lấy thuốc lá trong người, cụp mắt ngậm một điếu. Bật lửa “keng” một tiếng, anh với tay tắt đèn.

Hôm sau tỉnh lại ăn sáng ở khách sạn, Tôn Dung mặc chiếc áo khoác giả lông chồn bảo vệ môi trường, trang điểm đẹp đẽ, đầy vẻ sang trọng. Suốt quãng đường về cô giao lưu bình thường với Hà Chí Bàn, giữa hai người như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

...

Thời gian gần bước vào tháng Một, việc vay vốn ngân hàng mà Tôn Dung đồng ý bảo đảm không cho vay, Hà Chí Bàn vội ổn định sự việc với phía đại lý rượu vang, khi gọi điện thoại tìm được cô, cô điềm tỉnh bắt anh đi một chuyến.

Tôn Dung đang tập yoga trước cửa sổ sát sàn ở phòng khách.

Người giúp việc mở cửa xong, rót cốc nước cho Hà Chí Bàn, rồi đi đến hiên cửa tiếp tục làm sạch hồ cá. Tôn Dung nhìn một hồi, bảo cô ấy đi lên lầu.

Trên sofa, Tôn Dung và Hà Chí Bàn cùng ngồi xuống.

Sắc mặt Hà Chí Bàn không tốt lắm, anh uống hớp trà, giọng nói hờ hững, “Phía ngân hàng nói bên chị không chịu bảo đảm, nếu chị không có hứng thú với dự án này nữa, thì tôi sẽ tự làm.”

Tôn Dung mặc bộ đồ tập yoga màu tím nhạt, tóc cột thẳng lên hết, để lộ cái cổ mảnh khảnh. Ánh nắng chiếu vào, làn da cô trông rất trắng.

Mỉm cười, cô hơi hột hởi, “Làm gì vậy, giận rồi à?”

“Tôi kêu cậu qua đây là có chuyện quan trọng hơn bàn với cậu. Không phải tôi không chịu bảo đảm giúp cậu, mà là do gần đây không tiện.”

Hà Chí Bàn nhìn cô, cô có phần cảnh giác nhìn lên lầu, rồi nhìn lại anh.

“Tôi sắp ly hôn rồi.”

Tôn Dung sắp ly hôn. Yếu đuối bao nhiêu năm như vậy, bùng nổ triệt để một lần.

Đàn ông mãi mãi không nên đánh giá thấp năng lực của một người phụ nữ. Chuyện này hôm qua cô mới tìm luật sư đề cập với phía bên kia, thật ra thời gian trước đã có hành động. Bây giờ cô đã nắm giữ đầy đủ bằng chứng lạc lõng của người đàn ông, toàn bộ tình hình kinh doanh của công ty Hồng Kông trong tay. Về việc phân chia tài sản, cô đã chuẩn bị xong việc chiến đấu với nhau.

Suy nghĩ xong hết thấy mọi đường lui, chỉ còn thiếu một người đồng hành.

Trong bầu không khí yên tĩnh, Tôn Dung cúi đầu mím môi, “Tôi đang tìm người đầu tư bất động sản ở Úc, đầu tư di dân.”

Ánh nắng mùa đông chiếu vào chiếc sofa màu sẫm, cô bình tĩnh nhìn anh, ánh mắt mang theo lực xuyên thấu: “Chị Bàn, sang đó chung với tôi đi.”

44. Chương 44: Bạo Lực

Tôn Dung nói xong, phía đối diện, Hà Chí Bàn không nói gì.

Cô liếc nhìn anh, chậm rãi đứng lên, lấy cái túi kraft trong cái tủ bên góc, rút một bản tài liệu trong đó ra, đưa cho anh.

Là thỏa thuận ly hôn của cô, phần tài sản yêu cầu phân chia, một con số trên trời.

Tôn Dung ngồi xuống lần nữa, ánh mắt xa xôi, nhìn những đóa bách hợp màu trắng nở rộ trên bàn trà. Đóa hoa tươi đẹp, được ánh sáng lẳng lặng chiếu rọi.

Cô khẽ thở dài một hơi, nhìn quanh căn nhà này.

“Hai năm nay anh ta luôn muốn đưa công ty lên sàn chứng khoán, lần này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tôi. Bây giờ tôi cũng không còn đường lui nào khác nữa, cũng không biết tin được ai, chỉ có thể đi được đến đâu hay đến đó thôi.”

Giọng người phụ nữ dịu dàng uyển chuyển, “Tôi đã thuê một văn phòng luật sư, kí hợp đồng phân chia, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì việc phân chia tài sản sẽ không có vấn đề gì. Những thứ này đều là thứ anh ta nợ tôi. Chờ đến khi bên Úc ổn định, cái gì chúng ta cũng có thể bắt đầu lại, cậu muốn mở công ty thì tiếp tục mở công ty, ghét mệt mỏi thì không làm gì hết, đi du lịch vòng quanh thế giới. Bây giờ tôi cũng coi như suy nghĩ thông suốt rồi, đời người ngắn như vậy, không có gì quan trọng hơn việc vui vẻ.”

Cô nhìn anh, “Hãy suy nghĩ thật kĩ, đừng vội trả lời tôi... Nhưng cũng không được chậm quá, tốt nhất là trong hai ngày này, còn phải làm visa này kia nữa, phần sau còn nhiều việc lắm.”

Trong không khí có mùi hoa thoang thoảng. Hồi lâu sau, Hà Chí Bàn gơ tay gỡ mảy, khom người.

Tờ giấy mỏng manh ấy được đặt dưới cái gạt tàn bằng thủy tinh.

Giọng nói của người đàn ông đều đều như bình thường, “Bây giờ chuyện trong tay cũng mới bắt đầu thôi, tôi không đi được.”

Tôn Dung ngăn người.

Đã nghĩ tới việc anh sẽ do dự, cũng đã nghĩ tới việc anh sẽ từ chối, nhưng không ngờ anh từ chối dứt khoát như vậy, không hề nể mặt cô. Người phụ nữ ba mươi bảy tuổi, ánh mắt hơi ngẩn ra chưa từng bị bất kì vẻ mặt nào cố ý giả vờ để che đậy, rốt cuộc để lộ chút già yếu và ưu tú.

Giọng nói trở nên lạnh lùng theo: “Không cần nhắc một chút ư?”

Là những điều cô nói còn chưa đủ cảm động?

“Cậu biết đấy, tôi không hiểu những thứ về mặt kinh tế, việc kinh doanh bên trung tâm spa cũng toàn thuê người quản lý, sang bên kia tôi lạ nước lạ cái, nên vẫn phải tìm người giúp quản lý tài sản. Ở bên này cậu cũng làm, đi theo tôi sang đó cũng là làm, nếu cậu không yên tâm về bà của cậu...”

“Tôn Dung.” Hà Chí Bàn ngắt lời cô bằng giọng điệu lạnh nhạt, “Chị tìm người khác hỏi thử đi.”

Trong yên lặng, trên lầu truyền đến tiếng bước chân, là người giúp việc làm xong việc muốn xuống châm thêm trà.

Tôn Dung cũng không quay đầu lại, lớn tiếng: “Chị Đường! Chị về phòng sách đi!”

Chủ quát mắng, tiếng động trên lầu im bật. Cả căn nhà trở nên trang nghiêm.

Bao nhiêu năm ngồi mát ăn bát vàng, cô rất ít khi bị từ chối một cách phũ phàng. Nhìn khuôn mặt hơi hợt lạnh nhạt của người đàn ông, Tôn Dung kiềm chế cơn tức trong lòng.

Nhìn anh yên lặng một hồi, cô thử tiếp tục hạ mình, “Hay là cậu không muốn ra nước ngoài? Hoặc cậu nói thử xem, cậu có ý tưởng gì.”

“Không có ý tưởng...” Mặt Hà Chí Bản không biểu lộ cảm xúc, “Tôi là người không ôm chí lớn, chỉ muốn ở đây làm ăn nhỏ thôi. Nhất gan, sợ ra bên ngoài không biết cả đường đi, chứ đừng nói chi là có khả năng gì để giúp chị. Hỏi những người khác đi.”

Bưng cốc trà lên uống một hớp, Hà Chí Bản đứng lên.

Anh giấu hiểu biết giả vờ hồ đồ, Tôn Dung tức đến độ tay run lên, nắm chặt tay bên người.

Thế nhưng cô không buồn nâng mí mắt, hạ thấp giọng, “Nếu đã như vậy thì thôi. Chuyện này tôi chỉ nói với cậu, cậu...”

“Yên tâm, tôi sẽ coi như không biết.”

Hà Chí Bản liếc nhìn cô lần cuối, quơ lấy áo khoác cởi ra khi này, “Buổi tối còn cuộc hẹn khác, đi trước đây.”

Người phụ nữ mím môi, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt, “Được. Việc vay tiền bên phía ngân hàng cậu cũng yên tâm đi, tôi nhờ người khác làm giúp cậu.”

“Không cần đâu...” Hà Chí Bản nói, “Trong hai ngày này tôi cũng tính phần bên chị tham gia, trả lại cho chị.”

Tôn Dung không nói gì.

Chỉ chốc lát sau, tiếng đóng cửa vang lên sau lưng.

Người phụ nữ ngồi ngay ngắn trên sofa, cúi đầu nhìn móng tay một cách vô vị.

Yên lặng một hồi, trong lòng rớt cuộc khó dần nổi cơn giận, cô vung tay một cái, chiếc lọ hoa bằng thủy tinh trên bàn trà bay ra ngoài, “rầm” một tiếng đập vào tủ tivi, mảnh vụn bay tứ tung.

Đi ra khỏi chỗ Tôn Dung là buổi trưa, nghênh đón ánh nắng hơi chói mắt, Hà Chí Bản lái xe cực nhanh, đến trang trại nuôi cá ở ngoại ô của lão Vạn.

Trước khi đi không lên tiếng dặn, lão Vạn đang kèm con trai anh ta làm bài tập trong một phòng bao nhỏ.

Vừa thấy phục vụ dẫn Hà Chí Bản đi tới, anh ta hơi kinh ngạc, “Mắc chứng gì sang đây vậy, không có nói là có việc.”

Anh ta đưa thuốc cho Hà Chí Bản. Tối qua hẹn anh chơi bài còn bị anh từ chối.

“Chú Chí Bản.” Bên bàn ăn, thằng bé khỏe mạnh kháu khỉnh cầm bút chì và cục tẩy trong tay, ngẩng đầu gọi anh.

Hà Chí Bản vỗ đầu thằng bé, “Ngoan.”

Anh nhìn lão Vạn, “Tối ăn chùa bữa cơm.”

Lão Vạn cười nhạo một tiếng, kêu con trai tiếp tục viết bài, rồi ra ngoài hút thuốc với Hà Chí Bản.

Lão Vạn: “Hai ngày nay mẹ nó đi Tô Châu đào tạo, ngày nào cũng kêu anh kèm nó làm bài tập, anh thì biết cái khỉ gì.”

Anh ta chất lười một cái, hình như nhớ ra việc gì đó, “Ồ, không phải chú cũng là sinh viên sao, lát nữa giúp anh coi nó thử coi.”

Lúc hoàng hôn, những đám mây ngũ sắc bồng bềnh trên bầu trời. Hai người đàn ông đứng ở cửa nhà hàng, cười nói câu được câu chăng.

Khi gần đến giờ đông khách, dần dần có xe ở nội thành lái tới. Người tìm đến đây cơ bản là khách quen, trước khi vào cửa nhìn thấy lão Vạn thì chào hỏi đơn giản với anh ta.

Hà Chí Bàn đột nhiên nói, “Bên Ngô Tam còn làm việc cho vay nhỏ không?”

Lão Vạn vừa chào hỏi một khách quen bằng khuôn mặt tươi cười, quay đầu liếc nhìn anh, “Hỏi chuyện này làm gì?”

“Tùy tiện hỏi thử thôi.”

“Đang làm đấy, hình như giờ thuộc một tập đoàn công nghiệp rồi, cũng coi như chính quy hơn một chút. Chú cần tiền gấp à?”

“Tạm tạm, có cần thì tìm anh, anh làm trung gian giúp em.”

“Không thành vấn đề,” cơn gió lạnh mạnh mẽ, lão Vạn hít mũi, “Tốt nhất đừng làm mấy thứ này, cùng lắm cũng chỉ là ứng phó trường hợp khẩn cấp thôi.”

Ở chỗ lão Vạn ăn bữa cơm tối đơn giản xong, Hà Chí Bàn hiếm khi có kiên nhẫn giúp con trai anh ta kiểm tra bài tập, viết thuộc lòng từ đơn tiếng Anh.

Lão Vạn ở bên cạnh lật cuốn sách tiếng Anh mà mình một chữ cũng không biết, nhìn cười mãi, vỗ vai anh, “Chú được đấy.”

Trước khi đi, anh ta kéo Hà Chí Bàn không cho anh đi, muốn tập hợp mọi người đến chơi bài.

Hà Chí Bàn nhìn anh ta, khẽ cười một tiếng, “Anh nghỉ ngơi đi, hai ngày nay cứ yên tâm ở nhà kèm con trai.”

Buổi tối lái xe về, Hà Chí Bàn không về nhà, đi đến quán bar gần đó kêu hai người bạn cùng uống rượu với nhau. Hai người bạn quan hệ bình thường, chơi với anh đến khuya mới giải tán.

Khi ra ngoài trời rét buốt, đường phố không một bóng người. Hai con sâu rượu đón xe đi, Hà Chí Bàn một mình hút thuốc, say bí tỉ đi dọc theo đường phố.

Quãng đường gần mười phút, đi đến đầu một con hẻm, đằng trước đột nhiên có bốn, năm bóng người nhảy ra.

Không nói câu nào, Hà Chí Bàn còn chưa kịp phản ứng, hông bị đá mạnh một cái, anh ngã xuống, đầu đập xuống đất. Giấy tiếp theo có người đập lưng anh.

Bị đánh úp đột ngột, Hà Chí Bàn phản ứng kịp, vươn tay hất tên trên lưng. Tên trên lưng mất trọng tâm, bị anh giữ ngược dưới đất.

Thời gian hai giây, trong tiếng chửi rủa, Hà Chí Bàn chỉ nghe thấy một tiếng gió mạnh rơi bên tai, cùng với cơn đau nhức nhối nhói từ trên đầu truyền đến. Trán Hà Chí Bàn nóng lên, hình như có vật thể gì ẩm áp tràn ra.

Đồng thời, người không còn sức, anh bị người ta đá ngã lăn xuống đất lần nữa.

Tóc bị người ta túm từ phía sau, mặt anh bị ép dính sát mặt đất. Bọn chúng xúm lại quanh anh, che khuất ánh sáng yếu ớt do ngọn đèn đường hắt xuống.

Mùi máu tanh lan ra trong không khí lạnh lẽo, thân thể muốn phản kháng, nhưng chẳng động đậy được.

“Mẹ nó, lại nữa hả...” Một bàn tay đánh mạnh mặt anh.

“Đòi tiền à?” Hà Chí Bàn hỏi bằng giọng ậm ờ.

“Tiền ư? Không đòi tiền...” Người đến ngồi xổm bên cạnh anh, nói một cách lưu manh, “Tiền người ta đã giúp mày trả rồi, chỉ nhờ mấy anh em chơi với mày chút thôi...”

Cả đám cười ha hả, âm thanh vang vọng trong con hẻm nhỏ.

Một lát sau, sức lực dề lên lưng anh đột nhiên biến mất, Hà Chí Bân chống tay, giẫy giụa muốn đứng lên. Tեն cầm đầu bên cạnh cười khẩy một tiếng, đứng ra một chút, vung cây gậy ngăn trong tay. Khi anh gần đứng thẳng, chỉ trong thoáng chốc, mấy tեն ủa lên.

Một chiếc taxi dừng bên lề đường, từ trong cửa kính la to về phía vụ đánh nhau ở đầu hẻm, “Dừng tay dừng tay! Báo cảnh sát rồi! Cảnh sát đã đến rồi!”

Lấy tiền của người ta, làm chuyện cho người ta, cũng không phải thật sự phải làm cho ra kết quả gì. Mấy tեն còn đồ nghe thấy lời cảnh cáo bên ngoài, chửi rửa rồi đá người dưới đất thêm hai cái. Cầm cây gậy ngăn làm ra vẻ hung tợn với chiếc taxi trên đường, mấy tեն đó nghênh ngang bỏ đi.

Thấy bọn chúng đi ra khỏi con hẻm rồi, bác tài taxi nhát gan tốt bụng do dự chốc lát, mở cửa xuống xe.

Trong con hẻm nhỏ, người đàn ông máu me đầy mặt vịn góc tường, cố gắng bò dậy từ dưới đất.

Bác tài đỡ anh, “Chàng trai, vẫn ổn chứ, đi nào, dẫn cậu đến bệnh viện...”

Hà Chí Bân đứng lên một cách cứng ngắc, từ từ gơ tay, lau máu trên mặt. Hất cánh tay bên cạnh, anh vấp ngã rồi đi về phía trước.

“Này! Đi đâu vậy?”

Chẳng ngó ngang gì tiếng gọi sau lưng, người đàn ông dùng một tay bịt vết thương trên đầu, vô thức từ từ đi về phía trước.

Máu chảy từng giọt xuống gò má, cả người Hà Chí Bân tê liệt, tầm nhìn mơ hồ, không thấy rõ gì cả.

Trong đầu vô cùng hỗn loạn, chỉ có một vệt sáng lơ mơ, mờ nhạt phủ trong bóng tối.

Đầu phớt vãng lạng vào mùa đông, anh không dừng bước, đi về phía vệt sáng ấy.

45. Chương 45: Buổi Tối

Mê man tỉnh lại, Hà Chí Bân phát hiện mình ở bệnh viện. Bên cạnh không có một ai.

Hộ lý đang đút đồ ăn sáng cho người ở giường bên cạnh, quay mặt nhìn anh, “Chàng trai tỉnh rồi à, người nhà cậu xuống lầu mua đồ ăn sáng rồi, lát nữa sẽ tới đây. Cậu xem thử có chỗ nào khó chịu không?”

Anh không lên tiếng, cả người đau nhức vô cùng, giật giật mới phát hiện khuỷu tay trái được băng bó chặt. Anh gơ tay phải lên sờ đầu, đầu quấn túi lưới, tiếp theo mang máng nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Lão Vạn vừa lúc cầm phiếu xét nghiệm đi vào phòng, kêu anh, “Này, đừng có lộn xộn, mới khâu đấy...”

“Chú cảm thấy thế nào, có chỗ nào khác thường không?”

Muốn lắc đầu, nhưng đầu đau đến mức không nhúc nhích được, “Không có gì.”

Lão Vạn đi đến bên giường, nhìn anh, “Cánh tay khâu mười bốn mũi, đầu khâu hai mươi mốt mũi, cũng may không gãy xương. Chú của chú đi xuống dưới mua đồ ăn sáng, thím chú canh đêm qua, đã bảo thím ấy về trước rồi. Không nói cho bà cụ biết, cũng không kêu bà cụ sang đây, để không làm bà cụ lo lắng.”

Trong một lúc Hà Chí Bân không lên tiếng, một lát sau hỏi, “Có nước không?”

Lão Vạn nhìn anh, nhất thời câm nín, ở trên tủ đầu giường rót cho anh non nửa cốc nước, quay giường lên.

Hà Chí Bân uống hai hớp, nói, “Anh về đi.”

Lão Vạn mặc kệ anh, ngồi bên giường bệnh xem tivi.

Một lát sau, chú Hà Chí Bân mua đồ ăn sáng xong đi lên, Hà Chí Bân không để ý đến ông. Ông ngồi một hồi thì cảm thấy chán nên chạy đi làm, nói buổi chiều sẽ đi chung với thím anh sang đây.

Chờ đến khi hộ lý đi ra ngoài, lão Vạn hỏi Hà Chí Bản, “Chuyện gì xảy ra vậy? Đang yên lành lại bị bể đầu vỡ sọ.”

Yết hầu Hà Chí Bản chuyển động, vẻ mặt anh không thay đổi gì, “Không biết rõ...”

Lão Vạn rõ ràng không mấy tin, nhưng thấy anh không muốn nói lắm thì nhất thời cũng không hỏi nữa, thở dài, “Tối qua anh cũng thật là, giữ chú lại chỗ anh là được rồi, xảy ra chuyện như vậy...”

Hà Chí Bản: “Không liên quan đến anh.”

Nghe anh nói thế, lão Vạn càng chắc chắn trong lòng anh hiểu rõ, chỉ là không muốn nói mà thôi.

Đổi đề tài, anh ta đột nhiên thấp giọng hỏi, “Có nhớ tối qua ai đưa chú đến đây không?”

Người trên giường trưng cái mặt ra, không nói lời nào.

Vậy là nhớ rồi. Nhìn đầu anh quần gạc, gương mặt chỗ thì xanh chỗ thì tím, lão Vạn nhìn một hồi, đột nhiên cười một tiếng không đúng lúc.

Hà Chí Bản liếc anh ta.

Lão Vạn nhìn tivi, “Coi như anh hiểu rồi, chú là thích làm khổ thân mình, không sống những ngày tháng thoải mái được.”

Cuối tháng Mười Hai là sinh nhật của đôi song sinh nhà họ Chung, trước kia Chung Đình luôn ở Thượng Hải, nên nhiều năm rồi bố mẹ Chung không giúp họ chúc mừng sinh nhật cùng nhau.

Trong bóng tối, ánh nến yếu ớt, chiếu sáng khuôn mặt tươi cười của mọi người. Cộng thêm chồng Chung Thắm, một nhà năm người vây quanh chiếc bánh kem, trong bài chúc mừng sinh nhật hát đồng thanh, hai đóa hoa chị em cúi đầu cầu nguyện, thổi nến. Người nhà reo hò, tặng quà.

Bố mẹ Chung tặng cho hai chị em mỗi người một cây bút máy.

Chung Thắm mở ra, nháy mắt với Chung Đình, bố Chung hỏi một cách cứng chiều, “Muốn nói gì đây?”

“Bố mẹ có thể sáng tạo hơn chút được không, từ nhỏ đến lớn không phải tặng sách thì là bút, con với Chung Đình đâu phải là nhà văn.”

Chồng cô ấy cười, nắm tay cô ấy ở dưới bàn ăn.

Bố Chung mỉm cười: “Con nói không biết ngưng à, xem chữ viết của con kìa. Mau rèn chữ cho đẹp đi, sinh con cũng dễ làm tấm gương tốt.”

Cả bàn cười rộ lên, một bữa cơm ăn vui vẻ thoải mái.

Sau khi kết thúc, Chung Thắm và chồng cô ấy ra ngoài tản bộ sau khi ăn, Chung Đình giúp mẹ Chung rửa chén ở trong bếp. Mẹ Chung không cho cô đụng tay, đuổi cô vào phòng sách nói chuyện với bố Chung.

Biết trong đó có ẩn ý, Chung Đình lau tay rồi đi ra.

“Buổi tối nhất định phải vội về ư?” Trong phòng sách, bố Chung thu dọn hết mấy cuốn sách và giấy tờ trên bàn, dọn gọn mặt bàn, rót trà cho cô, đột nhiên ho khan.

“Bố bị cảm ă?” Chung Đình vỗ lưng giúp ông.

Ho liên tục mấy tiếng, bố Chung thở hổn hển rồi dừng lại, “Hai ngày trước mặc ít, hóng gió một chút ở bờ sông.”

“Bố có mặc áo giữ nhiệt con mua cho bố không?”

Bố Chung hắng giọng, gật đầu, “Mặc rồi.”

Chung Đình đưa cốc trà cho ông, để ông thẩm giọng, “Sáng mai con có hẹn với người ta, phải đi xem một cuộc thi hợp xưởng học sinh, nếu không thì tối nay con cũng không cần đi gấp.”

Cô nhìn đồng hồ, ngồi thêm nửa tiếng nữa là phải đi cho kịp chuyến phà đêm.

Bố Chung ho xong, ra hiệu cho cô dừng lại, Chung Đình ngồi xuống.

“Trời lạnh rồi, con cũng mặc nhiều một chút, đừng có chỉ lo tới việc ăn mặc.”

Chung Đình cười, “Con biết ạ.”

Bố Chung nhìn cô, một lát sau, ông cúi đầu mở ngăn kéo, tìm một tấm danh thiếp đưa cho cô.

Chung Đình có phần nghi hoặc nhận lấy.

“Chàng trai không phải là người vùng này, nhưng năm xưa gia đình bố mẹ từng ở đây, có chút tình cảm qua lại với mẹ con và bố, bây giờ người ta làm giám đốc chi nhánh Thiên Giang của ngân hàng nông nghiệp chỗ chúng ta, ba mươi tuổi, người nhà không đồng ý người yêu cũ, dùng dằng một thời gian thì cũng chia tay. Bố với mẹ con cảm thấy đứa nhỏ này cũng được lắm.” Bố Chung uống trà, giọng có hết sức bình thường, “Con xem thử thế nào, nếu cảm thấy cũng được thì tiếp xúc thử...”

Trước kia cô ở Thượng Hải, họ muốn lo chuyện hôn nhân của cô thì cũng lực bất tòng tâm. Bây giờ khác rồi.

Ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua tấm danh thiếp, Chung Đình nói, “Được ạ, làm quen thử trước, bố mẹ sắp xếp đi.”

Một giây trước, bố Chung còn đang nghĩ sẵn trong đầu, không ngờ cô đồng ý dứt khoát như vậy.

Biết ông nghĩ gì, Chung Đình mỉm cười, “Bố mẹ không cần lo, gặp người thích hợp là con sẽ để trong lòng thôi. Con chưa bao giờ chống lại hôn nhân cả.”

Cô bày tỏ thái độ rõ ràng, ăn ý, hai bố con nhớ lại khúc nhạc dạo ngắn trước đây.

Bố Chung nghĩ, trẻ con dù thế nào thì cũng phải trải qua một số chuyện thì mới trưởng thành được. Nói cách khác, chuyện của cô gái lần trước không khiến họ giạt mình uống công, ít nhất để cô có ý thức trách nhiệm nhiều hơn với gia đình, với bố mẹ.

Hai bố con trò chuyện thêm một lúc, Chung Đình canh giờ bắt kịp chuyến phà cuối cùng rời khỏi đảo.

Thời tiết giá lạnh, cô chạy về với tốc độ xe rất nhanh.

Đi ra khỏi ngôi nhà ấm áp, qua sông, chiếc xe băng qua giữa cảnh đêm náo nhiệt của thành phố. Nỗi buồn sau khi cuộc vui kết thúc khiến lòng người vừa cảm thấy trống trải, vừa cảm thấy quạnh quẽ. Công việc cũng ổn, cuộc sống cũng ổn, càng ngày càng không biết ý nghĩa của việc bốn ba như vậy nữa.

Chiếc xe, giống như người vậy, vô thức chạy vào tiểu khu, đèn xe rọi sáng con đường yên tĩnh vắng vẻ. Theo chiếc xe đi tới, từ xa xa một bóng xe màu đen dần hiện ra.

Chung Đình thoáng khựng lại, nheo mắt, từ từ lái qua bên cạnh chiếc xe đó. Dừng xe vào chỗ đậu xong, cô tắt máy, lên lầu, bước chân thong dong.

Cô không ngờ, bộ dạng máu me đầm đìa ấy, một tuần là có thể xuất viện.

Ngày hôm đó, vào nửa đêm cô nhận được điện thoại, là một bác tài taxi gọi, nói bạn của cô xảy ra chuyện, tìm được số của cô trong di động. Bác tài vốn định gọi cho người thân của anh, nhưng trong danh bạ của người này không có lấy một xưng hô người thân, bố mẹ cũng không có. Bác tài vừa đưa anh đi bệnh viện, vừa bấm số theo tin nhắn, tìm được Chung Đình.

Sau khi tỉnh táo, trước tiên cô tìm lão Vạn. Lão Vạn đang chơi bài, trong điện thoại hoang mang nói anh ta còn ở ngoại ô, chạy tới nhanh nhất cũng phải mất hơn nửa tiếng. Cuối cùng, cô mặc quần áo chỉnh tề đi đến bệnh viện.

Khi đi, một mình anh nằm trên giường của phòng cấp cứu. Cô giúp anh trả hết tiền thuốc, ở phòng cấp cứu khâu với anh. Đêm đó anh máu me đầy người đầy mặt, sau khi rửa sạch đơn giản, nhân viên y tế giúp anh khâu. Không nhìn thấy hình ảnh đầm máu được, cô đi ra hành lang hút thuốc rồi trở vào, lão Vạn đã đến.

Ý thức Hà Chí Bân mơ hồ, thế nhưng cả đêm hôm ấy, cô đến lúc nào, đi lúc nào, anh biết hết cả. Từ đầu đến cuối cô không nói với anh một câu.

Người đàn ông ngồi trong xe, nhìn tòa nhà vắng lạnh sáng đèn, rồi tắt đèn. Nhanh chóng, ánh sáng vàng lại hắt ra từ cửa sổ trên lầu.

Cô đi đâu, ánh sáng theo đến đó.

Không biết qua bao lâu, anh mở cửa xuống xe.

Sau khi về đến nhà, Chung Đình tắm rửa, lúc đi ra, chuông cửa vang lên.

Cô lau tóc, đi về phía phòng khách. Tiếng chuông vang mấy lần rồi cuộc kết thúc, sau khi bầu không khí bất động mấy giây, đột nhiên lại vang lên. Chung Đình liếc nhìn cánh cửa.

Cửa đột nhiên mở ra.

Người đàn ông đứng ngoài cửa, không khí lạnh quanh người. Vì khâu vết thương, nên mái tóc bị cắt gần trọc, ánh sáng từ trong nhà hắt ra rọi nửa người anh, những đường nét khuôn mặt rõ ràng khỏe mạnh. Một vết bầm trên trán còn chưa tan hẳn, anh nghiêng đầu, ánh mắt nhìn cô chán chường.

Vẫn là bộ dạng thoải mái lười biếng ấy, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Có việc ư?”

“Tôi trả tiền thuốc cho em.”

Thoáng khựng lại, Chung Đình: “Được, một ngàn tám.”

Cô khoác chiếc áo choàng tắm rộng rãi, xắn tay áo đến cổ tay, mái tóc đen ướt chải hết ra sau, khuôn mặt trắng nõn lạnh nhạt.

Hà Chí Bân móc ví ra đưa cho cô.

Anh thích dùng tiền mặt, ví tiền vừa mở, cả một xấp dày màu đỏ.

“Hôm nay sinh nhật ư?” Anh nhìn cô mở ví tiền.

Xung quanh rất yên tĩnh, cười một tiếng rất khẽ, giọng Chung Đình hờ hững, “Anh cho rằng anh là ai?”

Lấy tiền xong, cô ném cái ví lại cho anh.

“Còn việc gì nữa không?”

Anh nhìn cô. Cô đóng cửa lại.

Để tiền lên nóc tủ lạnh, cô lấy chai nước lạnh, ngửa đầu uống.

Để chai nước lên bàn ăn, cô vuốt tóc ra sau, đi về phòng.

Trong bóng tối, người đàn ông chán nản dựa nghiêng vào bức tường cạnh cửa, nhìn cửa sổ ở đầu cầu thang.

Bỗng nhiên, cánh cửa bên cạnh mở ra lần nữa.

Anh xoay người.

Ánh đèn hòa lẫn hơi ẩm chạy ra ngoài liên tục không ngừng, giao hòa với bóng tối và cơn gió lạnh bên ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trong yên tĩnh, một tiếng cực kì giòn tan đột nhiên vang lên, Chung Đình giơ tay vung một bạt tai. Động tác sạch sẽ gọn gàng, Hà Chí Bân không hề nháy mắt.

Tất một cái, Chung Đình chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng rát, đồng thời cảm xúc phập phồng, không nói rõ được là kiềm nén hay là sướng khoái.

Người đàn ông lại mỉm cười, giọng khàn khàn, “Anh nhớ em. Sinh nhật vui vẻ.”

“Anh cho rằng anh là ai?” Về mặt Chung Đình bình thản.

Anh là ai. Cô hỏi anh lần thứ hai.

Anh là ai?

Câu hỏi này quá khó.

Anh không biết anh là ai. Từ trước đến nay đều không biết.

Đầu lưỡi chống gò má, Hà Chí Bân nhìn chăm chăm đôi mắt cô, giấy tiếp theo, anh chặn ngang kéo cô ra ngoài, bóp cầm cô rồi hôn xuống.

Sức mạnh đàn ông mang theo sự thô bạo cứng rắn trước nay chưa từng có, Chung Đình im lặng đấu với anh. Vết thương trên cánh tay còn chưa cắt chỉ, khi hoạt động mạnh, Hà Chí Bân biết vết thương toét ra lần nữa, nhưng không thấy đau, anh chỉ cảm thấy trong lòng có một loại tình cảm nhất định phải tìm được lối ra ngay lập tức.

Không tìm được thì anh sẽ sụp đổ, sụp đổ hoàn toàn.

Trong sự lôi kéo và nụ hôn điên cuồng, anh kéo cô vào nhà. Chung Đình cạn kiệt sức lực, khi đang chống cự thì bị anh đẩy xuống đất. Sau lưng, cánh cửa bị gió cài lại, anh và cô dây dưa trên sàn nhà, dốc hết sức xé quần áo nhau, vội vàng chiếm đoạt cảm xúc và dục vọng.

46. Chương 46: Thứ Gì

Buổi đêm yên ắng, ngọn đèn đầu giường được chỉnh mức thấp nhất.

Người đàn ông trần trụi nằm ngủ say trên giường, thân dưới đắp hờ chắn. Cánh tay anh quần gạc, sau khi máu khô, tấm voan trắng biến thành màu đỏ sẫm, ngay cả da cũng có vết máu. Sau khi làm xong, anh cởi chiếc áo len trên người lau qua loa, ôm eo cô rồi nhanh chóng mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Trong ánh sáng dịu dịu, Chung Đình khoác áo ngủ, ngồi dựa vào đầu giường. Lặng lẽ châm điếu thuốc, nhờ ánh sáng âm u, cô cup mắt nhìn khuôn mặt anh.

Trong giấc mộng, người đàn ông nghiêng đầu, khuôn mặt với những góc cạnh rõ ràng có vết thương, vẻ mặt bình thản, hít thở chậm chậm ổn định.

Vẫn chưa quen với mái tóc ngắn của anh lắm, nhìn thế này, cô cảm thấy như là biến thành một người khác. Một lát sau, cô vươn tay, sờ cái trán rịn mồ hôi của anh một cách dịu dàng.

Nửa đêm, Hà Chí Bân thức dậy vì bị vết thương hành.

Khi tỉnh lại không biết là mấy giờ khuya, ngọn đèn nhỏ nơi đầu giường vẫn còn sáng.

Người phụ nữ đang ngủ, quay lưng về phía anh, bờ vai trắng ngần mềm mại lộ ra ngoài, phía trên có vết đỏ sau khi làm tình để lại.

Cứ như mơ một giấc mơ.

Anh xoay khuỷu tay nhìn vết thương trên cánh tay, cũng may, không chảy máu nữa.

Một lát sau, Hà Chí Bân bò dậy tắt đèn.

Căn phòng rơi vào bóng tối. Eo chột nặng, một cái ôm dính vào lưng. Người đàn ông hít sâu mùi thơm trên tóc cô, hơi thở tiến vào giữa những sợi tóc, ủa vào da đầu. Chung Đình không nhúc nhích.

Sáng sớm hôm sau, khi Chung Đình ra ngoài, người trên giường vẫn đang ngon giấc.

Cô không gọi anh, đứng hẹn chạy đến nhà hát nghệ thuật của trường trung học thực nghiệp, làm giám khảo quần chúng của cuộc thi hợp xướng thanh thiếu niên. Nhân viên hậu trường đang chuẩn bị trên sân khấu. Phạm Nhất Minh đã đến, đi sang dẫn cô vào trong.

Chung Đình nghe cho đến trưa, sau khi kết thúc Phạm Nhất Minh mời cô ăn trưa.

“Tưởng cô ngồi một chút là định chạy rồi, hôm nay rảnh rồi vậy ư?”

Trong nhà hàng, cô cởi áo khoác, “Cũng được, không có chuyện gì. Bọn trẻ của mấy trường hát hay lắm.”

Hai người trò chuyện bình thường, Phạm Nhất Minh đột nhiên nói, “Tối qua ngủ không ngon ư?” Anh chỉ lên mặt, “Quảng thâm đen kìa.”

Chung Đình cười vẻ không để ý, “Cũng được.”

“Lối sống tốt nhất là khỏe mạnh một chút, chờ đến khi cô đến cái tuổi của tôi thì biết, khỏe mạnh là quan trọng nhất.”

Cô chế giễu anh, “Lớn hơn tôi mấy tuổi chứ? Nói già dặn như vậy.”

“Lớn hơn cô một tuổi cũng là lớn. Nói thật, thử đổi lối sống khác xem, tâm trạng này, sinh hoạt này, đều sẽ có thay đổi rất lớn. Tôi chỉ là lấy lập trường bạn bè thôi.”

“Cảm ơn anh quan tâm.”

Buổi chiều cuộc thi vẫn tiếp tục, xem một hồi, di động rung lên, cô đi ra ngoài nhận máy.

“Sao lúc đi không gọi anh?” Điện thoại vừa nổi máy, Hà Chí Bân hỏi ngay.

Chung Đình đi đến cửa khu tổ hợp, ánh nắng chiều rất mạnh, rọi sáng cây cối um tùm, xa hơn một chút, ba, năm học sinh cầm sách chậm rãi đi tới.

“Thấy anh ngủ say quá.”

“Lúc ra ngoài anh đóng cửa lại luôn, cũng không có chìa khóa để khóa trái.”

“Không sao, bình thường em cũng không khóa trái.”

Người ở đầu bên kia hình như cười một tiếng, âm bật hơi ngắn ngủn vang lên.

Sau khi yên lặng một giây, anh hỏi, “Đang làm gì vậy?”

“Có một cuộc thi hát, tới xem thử.”

“Buổi tối có kế hoạch gì không?”

Tầm mắt Chung Đình nâng lên, một đàn chim lượn qua mái của dãy phòng học, rồi ẩn vào bầu trời xanh.

Cô nói: “Có một cuộc hẹn với người khác.”

“Không từ chối được à?”

“Không từ chối được.”

Hà Chí Bân gác tay lên tay lái, “Được, anh sẽ tìm em sau.”

“Được.”

Trước cổng bệnh viện, người qua người lại, Hà Chí Bân cúp điện thoại, chiếc di động bị ném sang ghế phụ. Cánh tay vừa băng bó kỹ treo trước ngực anh, mùi thuốc không ngừng xộc lên trán. Không vội đi, anh lười biếng ngồi trong xe, trước mắt là ánh nắng đẹp ngoài cửa sổ, nhưng trong đầu lại là đêm tối lơ mơ, một ngọn đèn nho nhỏ và bờ vai trần của người phụ nữ dưới ánh đèn.

Cảm giác tối qua vừa thỏa nguyện, vừa kích thích, làm đến về sau hai người như keo như sơn, khoái cảm khác thường.

Trong dư vị, anh sờ gáy mình, rồi nổ máy xe.

...

Hơn bốn giờ chiều, bố Chung gọi tới, hỏi hôm nay Chung Đình có rảnh không. Nếu rảnh thì tối nay gặp nhà trai. Đây chính là phong cách làm việc của công chức thế hệ trước.

Ở đầu bên kia điện thoại, Chung Đình cười một tiếng, không suy nghĩ gì mà nói “Được ạ” ngay.

Thời gian địa điểm toàn do đối phương quyết định.

Trong phòng bao nguy nga lộng lẫy, người hai nhà ngồi chung có phần hơi trịnh trọng, giới thiệu con cái cho nhau.

Chung Đình đến rồi mới biết, sở dĩ vội gặp hôm nay là vì bố mẹ nhà trai vừa vặn đến chơi, ngày mai đi. Bốn vị trưởng bối nói chuyện xưa kia, hai thanh niên ngoài mặt là như làm nèn, trong tối là nhân vật chính tuyệt đối.

Khi nói chuyện, bố mẹ Chung rất hài lòng với nhà trai, trò chuyện cười đùa.

Khách quan một chút thì điều kiện của người đàn ông này quả thật cũng rất được. Bề ngoài áo quần bảnh bao, cư xử đón khách lịch sự chu toàn, sự nghiệp vừa phải, nhưng cũng có tương lai.

Tựa như nhà hàng sáng rực xinh đẹp này, tựa như bộ đồ ăn tinh xảo sáng bóng trên bàn, tựa như những món ăn đầy màu sắc tươi đẹp trong đĩa...

Ngoài cửa sổ phản xạ ánh đèn, càng náo nhiệt, càng trống vắng.

Chung Đình không nói nhiều, thản nhiên mỉm cười từ đầu đến cuối, có hỏi thì trả lời, thái độ tự nhiên.

Chung Thắm cũng có mặt, không biết có phải là nói giúp bố mẹ Chung không, giữa chừng ở trong toilet nói với Chung Đình kiểu lầy lội làm tiến, “Em thấy cũng khá được đấy, không được thì chị tiếp xúc trước thử xem, không có cảm giác thì cũng không cần miễn cưỡng đâu, cứ coi như thêm một người bạn vậy.”

Chung Đình chỉ mỉm cười.

Ăn cơm xong, bố Chung lái xe của Chung Đình đi với mẹ Chung đến căn nhà ở ngoại ô của Chung Thắm. Nhà trai lái xe đưa Chung Đình. Ở trên xe hai người trao đổi phương thức liên lạc.

Ở dưới lầu tạm biệt xong, chiếc xe chạy đi, Chung Đình xoay người.

Nơi cuối đường, một hình bóng chán nản dựa bên cửa xe, nhìn cô.

Một cánh tay của Hà Chí Bân treo trước ngực, anh khoác hồ chiếc áo khoác da, bàn tay lạnh lặn kia kẹp điều thuốc xuôi ở bên người.

Cô đến gần, anh nói: “Để quên ví tiền ở chỗ em.”

Anh hít mũi, nhìn hướng chiếc xe rời đi. Đèn xe tắt hẳn ở chỗ rẽ, ánh mắt lạnh nhạt quay trở lại khuôn mặt cô.

“Anh đi lên lấy, hay là em chạy thêm một chuyến cầm xuống đây?” Anh hỏi.

Suy tư một chút, Chung Đình nói với vẻ không để ý, “Đi lên đi.”

Vào cửa, Hà Chí Bân tìm một hồi ở phòng khách, rồi đi vào phòng. Anh không nói dối, ví tiền quả thật ở trên tủ đầu giường trong phòng, không biết là cố tình để lại hay là thật sự quên mang theo.

Chung Đình dựa bên khung cửa, nhìn anh lấy đồ xong, đi theo sau anh về phía cửa.

Đi đến sảnh, anh không đi về phía trước nữa, đột nhiên xoay người ôm cô vào lòng. Cô ở sau lưng anh không dừng lại kịp, bất ngờ bị anh ôm lấy.

Hình như sợi điều thuốc trong tay làm cô bị phỏng, động tác của Hà Chí Bân đột ngột, nhưng không thô bạo, cánh tay ôm chặt eo cô, bàn tay bao bọc lưng cô.

Ánh đèn vỡ tan đọng lại trong không khí, không hề có âm thanh. Ôm cô, vùi đầu vào hõm vai cô, anh đem cả người cô dính vào người mình. Hai người ôm chặt nhau.

Một lát sau, anh buông tay ra, cúi đầu tìm được đôi môi cô, nâng cằm cô lên rồi dịu dàng hôn xuống.

Anh hôn sâu mà chậm rãi, mũi anh đè mũi cô, không cho cô khe hở để hít thở. Cô lùi về sau một cách vô lực, cho đến khi bờ lưng đụng vào tủ âm tường. Những bắp thịt dần căng chặt, sức trên tay anh cũng trở nên mạnh theo, cánh tay bị thương chen giữa họ, cô cố ý tránh ra một chút, anh dính sát vẻ không để ý.

Đôi môi người đàn ông nhanh chóng rời khỏi bờ môi cô, đi đến cổ cô, xương quai xanh, bầu ngực, vừa hôn vừa liếm. Áo khoác, áo sơ mi của cô bị bàn tay còn lại của anh cởi vô cùng xốc xếch. Bàn tay thô ráp tìm kiếm nút áo ở bờ lưng mịn màng không có kết quả, vòng ra đằng trước, rồi cuộc phát hiện bộ phận then chốt.

Anh thở mạnh bên tai cô: “Đúng là biết giấu mà...”

Anh nhìn mặt cô, mới phát hiện cô luôn nhìn mình.

Cô liếc nhìn anh, như đang xem vở kịch một vai của một mình anh. Hà Chí Bán lại nở nụ cười.

Ôm chặt cô, bàn tay anh luồn vào từ eo cô, trực tiếp kéo sự che phủ giấu nơi sâu nhất của cô dưới làn váy.

Hai tay vuốt ve xuống theo thắt lưng người phụ nữ, anh cũng ngồi xổm xuống theo. Chung Đình nhìn xuống. Bàn tay dần ôm lấy đầu anh. Trong một hồi nóng bỏng cuồng nhiệt không thể tự động kiềm chế, cô vươn tay đập tắt công tắc trên tường.

Thế giới đột nhiên tối om, cô vô lực rơi xuống dưới.

Ở dưới đất, anh ôm cô hôn cô, cô ôm anh đáp lại.

“Thích không?” Anh cắn tai cô.

Thở dốc từng hồi, không khí hòa lẫn mùi mồ hôi, mùi thuốc, cô chống vai anh, nhìn anh, âm thanh trong cổ họng kiềm nén mà gọi cảm. Bóp cảm cô, anh hôn thật sâu.

Từ ngón chân đến mặt, từ trên xuống dưới, Hà Chí Bán cảm thấy, thế giới chỉ còn lại sự ẩm ướt ẩm áp dịu dàng triệt để, như nhà kính sau cơn mưa, xung quanh bốc lên mùi vị khiến người ta mê say.

Trong phòng không bật ngọn đèn nào cả.

Hà Chí Bán nằm trên giường, Chung Đình nằm trong vòng tay anh. Giữa làn da toàn là mồ hôi nhớp nháp, gió ẩm thổi qua, mang đến sự mát lạnh khác biệt.

“Yêu rồi à?” Hà Chí Bán hỏi.

Chung Đình nhìn trần nhà trống không, “Vẫn chưa tính.”

“Khi nào thì bắt đầu tính?”

“Vừa mới quen thôi.”

“Làm gì?”

“Ở ngân hàng.”

Hà Chí Bán không nói gì.

Sau một hồi im lặng, Chung Đình xoay người, cong một tay chống đầu nhìn anh, ánh mắt mệt mỏi mang theo một loại tình cảm trong trẻo lạnh lùng đặc trưng.

Yên tĩnh như vậy.

Yên tĩnh đến mức dường như cái gì cũng không tồn tại, cái gì cũng không quá quan trọng.

Trong bóng tối, Chung Đình cúi đầu, nhẹ nhàng hôn anh. Cánh tay bị thương xuôi bên giường, bàn tay kia của Hà Chí Bán vuốt ve bờ lưng mịn màng lạnh lạnh của cô. Dây đồng hồ bằng kim loại trên cổ tay anh cọ xát làn da mềm mại của người phụ nữ. Hôn một hồi, như một vậy, cô lại ngã sang bên cạnh.

Khi đại não trống rỗng, Chung Đình chỉ cảm thấy giường rung hai cái, rồi bên cạnh trống trơn.

Anh quay lưng về phía cô chậm rãi mặc quần áo. Ánh sáng hắt vào từ ngoài cửa sổ, phác họa rõ ràng những đường nét thân thể anh, hoa văn trên áo sơ mi. Liếc nhìn một cái, cô lại nhìn trần nhà.

Anh đi rồi, không nói một câu.

Nghe thấy tiếng đóng cửa bên ngoài, Chung Đình ở trên giường nghiêng người, trong sự yên tĩnh của đêm khuya, cô gối đầu lên một bên cánh tay.

Hôm sau, Hà Chí Bân không đến tìm cô, cũng không gọi điện thoại. Chung Đình bị cảm, nằm mê man ở nhà một ngày một đêm. Trưa ngày thứ ba, chuông cửa vang lên, cô mặc đồ ngủ đi ra mở cửa, anh đứng ngoài cửa, giống hệt như đêm hôm ấy. Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sau đó giữa họ lại khôi phục mối quan hệ tình dục. Trừ cái đó ra thì không còn cái nào khác nữa.

Lần nào cũng ở nhà cô, hoặc nhà nghỉ. Giờ làm việc và nghỉ ngơi khác nhau, họ không hay cùng ngủ qua đêm. Lần nào làm xong, Hà Chí Bân cũng sẽ chớp mắt một lúc theo thói quen, có lúc là ngủ thật, có lúc chỉ là nghỉ ngơi.

Hết thấy mọi thứ vô cùng bình lặng, mãi cho đến hai tuần sau, họ vô tình gặp nhau ở nhà hàng.

Tối hôm đó, Hà Chí Bân được hai người bạn gọi ra ngoài ăn cơm. Trong nhà hàng Tây nhỏ, anh ngồi trên ghế sofa.

Một nam một nữ đi qua bên cạnh họ, ngồi vào một bàn ở cách đó không xa.

Chung Đình cởi khăn choàng, áo khoác, cô nghe thấy tiếng người hơi quen thuộc, quay đầu sang, nhìn thấy anh đang cười nói với bạn của anh.

47. Chương 47: À Ừ

Trùng hợp như vậy.

Nhà hàng Tây không lớn, cả tiệm chỉ có bảy, tám bàn.

Hà Chí Bân và hai người đàn ông ngồi uống rượu nói chuyện phiếm ở vị trí góc lệch. Chung Đình và người đàn ông kia ngồi cười nói ở một góc khác.

Cắt beefsteak xong, người đàn ông ở phía đối diện nói, “Bị cảm đỡ hơn chút nào chưa?” Luôn hẹn cô, nhưng cô đều dùng việc bị cảm để từ chối.

“Khỏe rồi.”

Sau khi trò chuyện vài câu, người đàn ông hỏi, “Có tâm sự ư?”

Chung Đình mỉm cười, lắc đầu, “Sao hỏi như vậy?”

“Thấy em hay xuất thần lắm. Cảm giác rất biết làm mình tạm thời quên hết mọi thứ.”

Lần này cô cười thật sự, “Nghe qua giống như đang nói tôi không tập trung vậy.”

“Không dám không dám,” người đàn ông nói, “Có thể là do tính chất công việc khác nhau. Nếu như em làm trong nghề của chúng tôi, thì đặc biệt dễ phạm sai lầm.” Anh ta kể lại chuyện hồi mình mới bắt đầu làm ở ngân hàng, lúc thanh toán trước khi tan làm phát hiện một triệu không khớp với sổ sách, đầu lập tức đổ mồ hôi.

Anh ta nói: “Tôi nói với em, không tập trung một chút thôi, ngay lúc đó đầu nóng hết lên, đổ mồ hôi ngay.”

Chung Đình bật cười với anh ta.

Bầu không khí có phần gượng gạo cuối cùng cũng dịu đi, họ trò chuyện về quá khứ qua lại giữa những trường bối trong nhà.

Khóe mắt nhìn thấy đầu bên kia trò chuyện vui vẻ, Hà Chí Bân dụi diều thuốc đã hút hơn phân nửa vào gạt tàn đổ nước. Người bạn thấy thái độ của anh bất thường, hỏi, “Sao vậy?”

Hà Chí Bân cười qua loa, “Không sao.”

Ăn cơm xong đi ra thì đã hơn tám giờ, Chung Đình không lái xe. Sau khi lên xe, người đàn ông đề nghị đi xem một bộ phim, hoặc đến đâu đó ngồi thêm một lát.

Nói giữa chừng, cửa kính bị gõ.

Một bóng người đứng bên ghế phụ, một tay chống trần xe, tay kia khê gõ cửa kính ghế phụ.

Bên ngoài đen kịt, không thấy rõ tướng mạo người đó lắm, người đàn ông nhíu mày, “Ai vậy?”

Khi đang do dự, cửa kính đột ngột bị đập mạnh hai cái, người bên ngoài lớn tiếng, “Xuống xe!”

Tưởng là mấy gã sâu rượu trong quán bar gần đó gây sự, ngay trước mặt Chung Đình người đàn ông không tiện chịu thua, đang mở khóa để mở cửa thì nghe thấy người bên cạnh nói: “Anh đừng xuống.”

Chung Đình xuống xe, đóng cửa lại một cách nhanh nhẹn, “Chuyện gì?”

Lời còn chưa dứt, cánh tay cô bị nắm chặt, Hà Chí Bân lôi cô đi về phía trước.

Cơn gió lạnh hiu hiu, sợi tóc quất vào mặt, tim đập thình thịch theo bước chân.

Chung Đình cảm thấy, cô hơi bị điên rồi. Cô nên hất tay anh ra một cách không hề do dự, thế nhưng khi họ bước nhanh băng qua những ngọn đèn yếu ớt hai bên đường, trong lòng cô lại có cảm giác cuộn cuộn khó mà dằn xuống.

Như ngọn lửa không cam lòng bùng cháy trong cơn gió mạnh.

Phía sau, người đàn ông trên xe phản ứng kịp, bước đuổi theo.

Nghe thấy tiếng động sau lưng, Hà Chí Bân kéo Chung Đình sang một bên, ai ngờ cô lại đứng trước mặt anh. Anh liếc nhìn cô bằng vẻ có phần bất ngờ.

Người đàn ông đến cứu cô, nhưng lúc này lại nhìn ra manh mối từ tư thế của Chung Đình. Vẻ mặt thay đổi trong thoáng chốc, từ căng thẳng lo lắng, biến thành tức giận khó chịu. Chung Đình cũng nhìn anh ta, ánh mắt hờ hững, không hề áy náy.

Giằng co hai giây, người đàn ông quay đầu bỏ đi.

Hà Chí Bân kéo cô ngồi vào xe mình.

Khoang xe khép kín, không ai nói gì. Hai người từ từ bình tĩnh lại.

“Trước đây là anh không đúng.” Cuối cùng, anh mở miệng, “Em quay về bên cạnh anh, anh sẽ đối xử với em thật tốt.”

Anh nắm bàn tay đặt trên đùi của cô. Bàn tay người đàn ông khô ráp ảm ảm. Chung Đình không nhúc nhích.

Một lát sau, cô nói: “Anh cho rằng em giống anh, thật ra em không giống anh.”

Anh hút thuốc, không nói câu nào.

“Cả thế giới đều nợ anh. Ai yêu anh càng nhiều, thì người đó nợ anh càng nhiều.”

Hà Chí Bân hỏi, “Em có nợ không?”

Như là khê cười một tiếng, cô nhìn bên ngoài.

Hà Chí Bân cũng nhìn bên ngoài, đường phố dưới bóng đêm, không có cái gì cả.

“Hãy cho anh thêm một cơ hội.” Anh nói.

Chung Đình không lên tiếng.

Anh nhìn cô, “Nói chuyện đi.”

Không khí ngưng tụ, nhưng có cái gì đó đang xảy ra sự thay đổi về chất.

Hà Chí Bàn nghe thấy giọng của người bên cạnh, cô nói, “Được, em muốn kết hôn.”

Trong vô số những khoảnh khắc bước ngoặt của đời người, không kịp lắng đọng, chỉ trung thành với bản thân, trung thành với tín ngưỡng của cái đẹp giữ vững trong lòng.

Làn khói thuốc lượn lờ trước mắt, bầu không khí hoàn toàn yên lặng.

Cô nhìn anh, “Em sẽ cho anh thêm một cơ hội, chúng ta kết hôn.”

“Kết hôn ư?”

Hà Chí Bàn gần như ngẩn người.

Anh buông tay cô ra một cách lặng lẽ, lấy gạt tàn trong hộp đựng đồ, búng tàn thuốc.

Mỗi một giây trong yên lặng dài đằng đẳng.

Không biết qua bao lâu, Chung Đình mở cửa xe. Cửa không mở, bàn tay cô cố định trên tay nắm.

Khóa xe rốt cuộc mở ra, cô bước xuống xe.

Bên đường dòng xe như nước, Hà Chí Bàn ngồi yên trong xe, trong gương chiếu hậu nhìn cô đứng một bên đón xe.

Dòng sông đèn rực rỡ, bóng dáng người phụ nữ mảnh mai, không ngừng vẫy tay ở ven đường, chẳng có chiếc xe nào đón khách. Cô cũng không đi sang chỗ khác, cứ đứng đó kiên quyết chờ.

Hà Chí Bàn dời tầm mắt.

Ngồi yên một hồi, anh dụi thuốc, trong đầu ngổn ngang.

Tay phải đập mạnh tay lái, anh mở cửa bước xuống xe.

Anh đứng bên cạnh cô.

“Em suy nghĩ kĩ rồi?” Hà Chí Bàn nói, “Anh là người thế nào, em hãy suy nghĩ cho kĩ càng.”

Chung Đình cười, “Anh sợ cái gì?”

Cánh tay bị kéo, cô bị lôi vào lòng anh.

Cô đẩy anh ra, “Buông tay.”

Anh ôm chặt hơn, đè gáy cô: “Ngoan một chút, không chỉ là kết hôn, anh kết hôn với em.”

Chung Đình không nhúc nhích.

Cô gối đầu lên vai anh, “Anh yêu em ư?”

“Yêu.” Lần này, anh trả lời không chút do dự.

Xung quanh tiếng xe không ngừng, Hà Chí Bàn ôm chặt cô, giọng nói lạnh lùng, “Nhưng em cũng hãy nhớ kĩ, cuộc hôn nhân này là em muốn. Sau này đừng hối hận.”

Chung Đình không nói nữa, bởi vì giây tiếp theo, anh nghiêng mặt sang hôn đôi môi cô.

Đời người như một dòng sông trong đêm tối, không thấy rõ hướng chảy của nó, không có nghĩa là nó không có hướng chảy.

Hơn một tuần sau, Chung Đình dẫn Hà Chí Bàn về nhà, bố mẹ Chung và Chung Thấm cũng không quá mức bất ngờ, người làm mai đã nói chuyện đêm hôm ấy từ lâu, bố mẹ Chung đặc biệt nhận lỗi với gia đình nhà trai.

Trong điện thoại, Chung Đình giới thiệu đơn giản về Hà Chí Bàn với họ: Kinh doanh nhỏ, bố mẹ đều mất sớm, còn một người bà.

Bố mẹ Chung hỏi Chung Thấm có biết chuyện này không, Chung Thấm cũng mờ mờ: Một người như vậy từ đâu nhảy ra thế?

Hà Chí Bân mang rượu và thuốc lá đến nhà, người nhà họ Chung chuẩn bị bữa cơm thịnh soạn, tiếp đón anh bằng thái độ chính thức.

Trước bữa tối, phụ nữ ở hết trong bếp, bố Chung và anh ở phòng khách trò chuyện mấy câu một cách rất tự nhiên. Không nói chuyện đi sâu vào, chỉ hỏi thử về gia đình, sự nghiệp của anh.

Hà Chí Bân không giấu chuyện gì, nói tình hình bố mẹ nuôi của mình, tình hình kinh doanh bây giờ. Khoảng thời gian này anh đã thanh toán một ít với Tôn Dung, bán một căn nhà ở ngoại ô, thế chấp một mặt bằng để vay tiền, bất động sản còn lại trong tay cũng còn đang trả nợ.

Bố Chung hỏi anh, “Nhà tân hôn hai đứa suy nghĩ thế nào?”

Hà Chí Bân nói, “Chỗ cháu đang ở 150 mét vuông, nếu Chung Đình muốn đổi thì bán rồi tái thế chấp mua căn nhà trệt lớn, không muốn đổi thì cứ ở trước.”

Bố Chung gật đầu, không nói gì.

Khi tới đây họ đậu xe ngoài cổng, bên ngoài có người kêu chặn đường, Hà Chí Bân đi ra dời xe. Mùa đông trời tối sớm, dời xe xong anh không trở vào nhà, đứng ở cổng hút điếu thuốc.

Dưới quē ít ánh đèn, xung quanh tối om, một vầng trăng lưỡi liềm trên bầu trời nổi bật sáng tỏ.

Trước đây, anh hoàn toàn không biết gì về gia thế của Chung Đình, nhưng có thể cảm nhận được là một gia đình thuộc tầng lớp trung lưu. Thái độ của người nhà họ Chung với anh rất thân thiện, nhưng sự thân thiện này rõ ràng mang theo một loại cảm giác về khoảng cách vừa phải. Họ vẫn đang quan sát anh.

Nhưng đó không phải là chuyện gì quan trọng, anh không cần cảm giác thừa nhận của người khác. Chung Đình cũng đã định ngày lãnh giấy chứng nhận với anh, ngày 16 tháng Một, vào trước Tết.

Trong nhà có mùi thức ăn thoang thoảng bay ra, phía sau có người đi tới, Hà Chí Bân quay đầu lại.

Bụng Chung Thắm đã lộ hơi rõ, cô khoác chiếc áo lông màu trắng, chậm rãi đi tới.

Hà Chí Bân ném tàn thuốc ra xa.

“Bảo sao không tìm được anh, sắp ăn cơm rồi.” Giọng Chung Thắm vô cùng thân thiết, cổ áo lông bên cằm bị gió thổi khê bay.

“Ra ngoài hút điếu thuốc.” Hà Chí Bân nhìn cô.

Không biết có phải là do mang thai hay không, mặt cô gái hơi tròn, đôi mắt hạnh nhân, thoát nhìn có vẻ rất nhỏ. Anh cảm thấy không giống Chung Đình mấy.

Thấy anh nhìn mình, Chung Thắm cười một tiếng, hỏi, “Nhìn cái gì, có phải cảm thấy bọn em không giống nhau không? Nhiều người nói vậy lắm. Nhưng thật ra rất nhiều đôi song sinh không giống nhau mấy.”

Nụ cười thoáng qua trên mặt Hà Chí Bân.

“Hai người quen nhau bao lâu rồi?” Cô hỏi.

Hà Chí Bân suy nghĩ, “Ba tháng?”

Chung Thắm gật đầu, “Không lâu lắm, nhưng cũng còn đỡ, có người thời gian còn ngắn hơn hai người...”

Cô nhìn anh một cái.

Hà Chí Bân ăn mặc gần giống thường ngày, bên trong là áo sơ mi, quần tây, bên ngoài là áo khoác, mặc rất ít, anh tuân tự nhiên. Nhưng Chung Thắm chú ý đến vết thương trên đầu anh.

Sau khi thấy người này, cô không bất ngờ lắm. Là chị em ruột, cô đại khái biết gu thẩm mỹ của Chung Đình, mấy người bạn trai cũ của cô, Chung Thắm ít nhiều gì cũng đã gặp qua. Nhưng từ góc độ lý trí, Chung Thắm cảm thấy kết hôn là chuyện lớn, Chung Đình không thể qua loa như việc yêu đương.

Phụ nữ có sức quan sát nhạy bén đối với cảm giác an toàn và cảm giác ổn định. Ngoài mặt thân thiện với Hà Chí Bân, thật ra trong lòng Chung Thắm không hề đồng ý. Nhưng cô hiểu Chung Đình rất rõ, chuyện cô quyết định, họ không thay đổi được.

Trên bàn cơm, Chung Đình và Hà Chí Bân đều không nói nhiều, bầu không khí hoàn toàn nhờ Chung Thắm chống đỡ. Kết thúc, Chung Thắm và chồng cô ấy ở lại qua đêm, Hà Chí Bân và Chung Đình đón chuyến phà cuối cùng trở về nội thành.

Trước khi đi, bố Chung kéo Chung Đình sang một bên nói mấy câu, chủ yếu là nói về tình hình gia đình Hà Chí Bân. Nhìn từ quan điểm của người lớn tuổi, mọi điều kiện của Hà Chí Bân không như ý muốn, nhưng họ không làm chủ cho Chung Đình được.

Bố Chung nói rất uyển chuyển, “Cậu ấy nói mình được nhận nuôi? Đứa nhỏ này thật không dễ dàng mà.”

Chung Đình gật đầu, “Bố mẹ nuôi của anh ấy qua đời rất sớm, gia đình còn mấy người thân.”

“Tuy nhà chúng ta không quan tâm cái gì mà môn đăng hộ đối, nhưng con cũng biết đấy, hoàn cảnh lớn lên rất quan trọng với một con người. Con muốn xây dựng gia đình với cậu ấy, thì nhất định phải suy tính đến phương diện này. Bố và mẹ con mong con kết hôn, chủ yếu vẫn hi vọng con sống ổn định hơn. Con không còn nhỏ nữa, chủ kiến trong lòng cũng lớn. Không phải bố mẹ không đồng ý, mà là hi vọng con suy nghĩ thêm một chút, đừng kích động.”

Khi qua phà, hai người bước xuống xe hóng gió.

Gió đêm thổi đến mức mặt người ta căng lên, không có ai xuống xe, chỉ có mấy người đứng rải rác bên hàng rào.

Tiếng động cơ truyền đến từng hồi, người trên phà không nhìn thấy bờ sông dần biến mất trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy những ánh đèn yên lặng điểm xuyết nơi cuối dòng sông.

Chung Đình nghiêng đầu châm thuốc, bật hai lần lửa mới bùng lên. Cô rít hai hơi, bàn tay kẹp thuốc gác lên lan can.

“Có lạnh không?” Hà Chí Bân nhận lấy điều thuốc của cô, ngậm trong miệng mình.

“Cũng được.”

Anh hơi mệt, ngáp một cái, “Bố em hỏi anh nhà tân hôn bàn thế nào.”

“Anh nói sao?”

“Anh nói xem ý của em. Nếu không thì bán căn hiện tại, đổi căn lớn hơn một chút. Xem em thích không.”

“Không đổi, đến lúc đó đổi mấy món đồ trong nhà đi.”

Hà Chí Bân không nhìn cô, “Được.”

48. Chương 48: Giao Thời

Bố mẹ Chung không mấy hài lòng về Hà Chí Bân, tìm người điều tra tiền án của anh, ngược lại cũng không điều tra được gì. Chuyện của Phương Chân Vân khiến bố mẹ Chung nghĩ lại còn rùng mình, cộng thêm việc Chung Đình đã nói là làm, nên họ cũng không muốn can thiệp nhiều hơn.

Vừa thay đổi suy nghĩ, bố mẹ Chung lại thăm bắt đầu giúp họ tính ngày, đặt nhà hàng.

Mẹ Chung lo lắng nhiều hơn một chút, ít nhiều gì cũng hơi trách bố Chung: “Từ nhỏ đến lớn toàn do ông dạy hai đứa, ông xem cái bộ dạng nói là làm của nó bây giờ kìa, toàn do ông nuông chiều mà ra đó.”

Bố Chung khuyên bà, “Con cháu tự có phúc của con cháu, trong lòng mong bọn nó tốt là được rồi, bà muốn nó thế nào nữa.”

Bố Chung dừng một hồi, “Tôi thấy Tiểu Hà cũng được, tương tá cũng không tệ, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng cũng không dễ gì. Chỉ là thiếu thận trọng thôi, một thời gian nữa bà gọi nó đến, tôi nói chuyện thêm với nó.”

“Cũng được cũng được... Đời này ông thấy ai cũng được hết.”

Mẹ Chung đã quen với tính cách rộng lượng và điềm đạm của chồng từ lâu, lần nào nói xong lời cuối cùng thì mình cũng chẳng còn gì để nói.

Nhà bên này, Chung Đình vốn chỉ muốn đổi mấy món đồ, đồ dùng trong nhà Hà Chí Bân cơ bản là đồng bộ, muốn đổi thì chỉ có thể đổi hết. Tìm kiến trúc sư tới xem thử, sau khi nghe mấy phương án, anh mất kiên nhẫn, quyết định dứt khoát sửa sang lại. Bởi vậy, tạm thời anh dọn sang bên Chung Đình.

Khoảng thời gian này, một đợt rượu vang cao cấp đến cửa hàng, anh gọi người đưa một thùng đến nhà họ Chung dưới quê. Ai ngờ buổi tối bố Chung gọi cho Chung Đình, họ tìm người tính ngày rồi, hỏi cô làm tiệc sau khi vào xuân thì thế nào.

Sau khi Chung Đình hỏi ý kiến Hà Chí Bân, cơ bản quyết định.

Tối hôm nay Phạm Nhất Minh rảnh rỗi, ở trong studio nói chuyện với Chung Đình cả buổi, hỏi cô Tết có việc gì không. Thấy Chung Đình có phần không hiểu, anh nói, “Mấy người bạn chuẩn bị đi Israel tham quan, muốn hỏi thử xem cô có hứng thú hay không ấy mà.”

“Trước đây tôi đi Israel rồi, lúc đó là vì chuyện công việc, đi vội vàng, cảm thấy phải ở đó thêm ít nhất nửa tháng nữa mới đủ.”

Phạm Nhất Minh nói: “Bây giờ chúng tôi lên kế hoạch là hai mươi ngày, năm người, muốn tập hợp số chẵn để ra ngoài tiện hơn một chút.”

“Nếu không có việc thì đi chung với mấy anh rồi, nhưng Tết thì có lẽ không được lắm.”

“Có việc gì sao?” Phạm Nhất Minh hỏi xong liền cảm thấy mình hơi nhiều chuyện, cười cười, “Không đúng dịp thì thôi vậy, về tôi sẽ hỏi thử mấy người bạn khác.”

Chung Đình nhấp một ngụm trà, “Phải chuẩn bị chuyện kết hôn, khoảng thời gian đó hơi bận.”

Trong lòng kinh ngạc, nhưng ngoài mặt Phạm Nhất Minh vẫn giữ phong độ, nâng khoe môi, “Chúc mừng cô. Trước đây không nghe cô nhắc đến gì cả.”

Chung Đình mỉm cười.

“Không chọn thêm nữa sao? Tôi tưởng phụ nữ đều khá thận trọng với hôn nhân.”

“Có thận trọng hơn đi nữa thì cũng giống nhau cả thôi. Đối với tôi mà nói, ý nghĩa của hôn nhân có lẽ không giống người khác.”

“Ồ?” Anh cảm thấy có phần thú vị, “Cô cảm thấy hôn nhân là gì?”

“Chính xác thì cảm thấy không phải là cái gì hết.” Chung Đình nói, “Chỉ là muốn sống chung với một người?”

Phạm Nhất Minh cười, “Cô thích đơn thuần ư?”

Chung Đình cũng mỉm cười, “Có thể là tôi thích đơn giản. Ai biết được.”

Phạm Nhất Minh hít sâu một hơi, “Được rồi, người thất bại trong hôn nhân như tôi không cho cô ý kiến được. Có cơ hội sẽ hẹn chồng cô ra ăn chung bữa cơm, tôi xem thử sự đơn giản này của cô.”

“Được.”

Sau khi tới ở, Hà Chí Bân trở nên bận rộn hơn. Trước kia là rượu chè hàng đêm, bây giờ vẫn là rượu chè hàng đêm, nhưng cũng không hoàn toàn vì niềm vui, rất nhiều lần là vì sự nghiệp mới. Nghề rượu không dễ làm, Chung Đình không biết tại sao anh chuyển sang nghề này. Giữa họ rất ít khi can thiệp vào sự nghiệp của nhau.

Tối hôm nay, mấy người lão Vạn chơi ở quán bar, gọi cho Hà Chí Bân, toàn là mấy người bạn cũ, Hà Chí Bân cũng dẫn Chung Đình đi theo.

Sau khi bị thương, có một khoảng thời gian anh không ra ngoài ăn chơi, vừa đến nơi, cả phòng bao có cả nam lẫn nữ tự động ồ lên. Người la đầu tiên chính là Lưu Minh Đường, “Anh ơi... Bây giờ gặp anh một lần còn khó hơn lên trời nữa...” Lão Vạn thấy Chung Đình, mắt sáng rực lên, người từng trải này coi như chưa có chuyện gì xảy ra, cười đùa bốn cợt chào hỏi cô.

Vừa cởi áo khoác, Hà Chí Bản lập tức bị người khác mời hai ly rượu.

Lưu Minh Đường cách họ hơi xa, đến sớm nên đã uống không ít. Một lát sau, anh ta ôm một cô gái đi đến ngồi xuống cạnh họ.

Chung Đình cảm thấy cô gái này quen quen, mới phát hiện là cô bé cùng ngâm suối nước nóng lần trước. Cô gái cũng nhận ra cô, mỉm cười với cô.

Lưu Minh Đường rót nửa ly rượu tây trước mặt Chung Đình, “Cô giáo Chung, lâu lắm rồi hai chúng ta không gặp nhỉ... Cô lại không đến chỗ tôi ăn cơm.”

Hà Chí Bản thả lỏng dựa vào sofa, liếc anh ta một cái, “Sang bên kia ngồi đi.”

Tiểu Minh ngâm điều thuốc, không buồn nhấc mắt, “Chí Bản, anh nghỉ ngơi đi, em uống với cô giáo Chung, mắc mớ gì đến anh.” Rồi mỉm cười nhìn Chung Đình, “Người như anh ấy, bình thường cô phải quản lý nhiều hơn một chút đấy.”

Chung Đình cười không nói, nhận lấy ly rượu trong tay anh ta, cụng ly với anh ta.

Nhìn cô từ từ uống hết, Tiểu Minh đập bàn một cái, “Sảng khoái! Nào nào nào, thêm ly nữa!”

Cô gái bên cạnh cười hì hì kéo tay anh ta, “Được rồi được rồi, anh đừng bắt nạt Chung Đình nữa.”

Tiểu Minh chất lưỡi, nhìn cô bạn gái trẻ của mình, “Khuỷu tay này rút cuộc chĩa đi đâu vậy, giúp chồng hay là hại chồng hả?” Cô gái chỉ cười thôi, anh ta tiếp tục rót rượu.

Hà Chí Bản rướn người về trước một chút, lấy ly rượu đến trước mặt mình: “Nếu rót thì rót đầy, tôi uống hai ly với cậu.”

Đạt được mục đích, Tiểu Minh hí mắt cười, phả hơi thuốc, “Chí Bản, đây là anh đòi uống với em đó, hôm nay ai gục đầu tiên thì người đó trả tiền.”

Anh ta móc ví ném lên bàn, “Mật khẩu của em là 617, xong rồi nếu em say thì mấy anh cứ trực tiếp quẹt thẻ.”

Vừa dứt lời, mấy người đàn ông sang hết đây, lắc xúc xắc kêu cạch cạch, mấy cô gái ca hát ở đầu bên kia, phòng bao vô cùng ồn ào.

Tâm trạng của Hà Chí Bản khá tốt, anh chơi với họ.

Chung Đình ở bên cạnh xem một hồi, giữa chừng đi toilet.

Hai cô gái trẻ hay chơi với họ hát một bài xong, thấy họ chơi vui nên cũng nhập cuộc.

Hà Chí Bản thua liền ba ván, sau khi uống liền ba ly rượu tây, một cô gái tóc dài cười bắt bình giúp anh, “Sao tối nay toàn là một mình Chí Bản thua vậy, mấy anh giở trò rồi phải không...”

Một người đàn ông la lên, “Lệ Nhã em muốn làm gì, đau lòng cho ông chủ Hà của chúng ta à. Nếu em đau lòng thì uống thay anh ấy không phải là xong rồi sao, chuyện thường thôi mà.”

Cô bé khá trẻ, chơi rất thoảng. Trong phòng bao xa hoa, cả đám người la ó, cô bé hít một hơi rồi lên tiếng, “Trương Tuấn, hay là thế này đi, mấy anh chơi thêm ván nữa, thua thì trực tiếp làm một ly bomb shot. Hà Chí Bản thua ván này thì em uống thay cho anh ấy.”

Ai cũng biết tối nay Hà Chí Bản dẫn bạn gái tới, nhưng trong bầu không khí vui đùa, không ai để tâm đến chuyện này nữa. Nam nữ tụ tập một chỗ, từ trước đến nay là vui vẻ thế nào thì âm ỉ thế này.

Cô gái vừa dứt lời, cả phòng trực tiếp cười ầm lên.

Người đàn ông đập xúc xắc, ha ha cười nói: “Nào nào nào, mau lên nào, ai không làm là con rùa.”

Hà Chí Bàn cười không nói gì, lắc xúc xắc hai cái cùng lúc với người đàn ông, rồi đập lên bàn.

Trong thoáng chốc, một tràng cười vang bùng nổ.

“Lệ Nhã, ông chủ Hà thua rồi! Mau mau mau, mẹ nó ai mau làm bomb shot đi!” Bên này cười đùa, bên kia đã có người rót một shot vodka nguyên chất, rồi tìm phục vụ gọi ly bia.

Cái ly thủy tinh nhỏ ném vào ly bia, một đồng bọt tràn ra theo rượu.

Cô gái nhìn người đối diện, “Tại anh hết, sao hôm nay anh xui vậy hả.”

Hà Chí Bàn ngồi hút thuốc trên sofa, cười không nói.

Người đàn ông bên cạnh giục, “Được rồi được rồi, có gì thì uống hết ly này đi rồi nói riêng. Mau mau nào, Lệ Nhã, lấy phong độ bình rượu của em ra đi.”

Cô gái bĩu môi, “Uống thì uống, ai sợ ai chứ.”

Thế nhưng cô vừa bưng ly lên, bàn tay bỗng nhiên trống trơn. Hà Chí Bàn đón lấy ly rượu, trong tiếng la ó của mọi người, anh ngửa đầu uống cạn.

Khi Chung Đình đi vào, người trong phòng bao đang lấy cô gái này đùa giỡn với Hà Chí Bàn.

Cô ngồi xuống lần nữa, cả nam lẫn nữ sợ đùa quá mức làm mọi người không vui, nên đổi đề tài khác, cao hứng bắt đầu lượt tiếp theo.

“Sao đi lâu vậy?” Hà Chí Bàn nhìn cô.

“Gọi điện thoại.”

Anh thấy cô bưng ly rượu lên, lấy ly của cô xuống.

Anh ôm vai cô, “Uống ít một chút.”

Chung Đình nhìn anh, mỉm cười.

“Có mệt không?” Anh vùi mặt vào tóc cô.

“Anh mệt rồi à?” Chung Đình sờ cằm anh.

Anh thấp giọng, “Ừm, anh mệt rồi. Lát nữa chúng ta đi trước.”

Lão Vạn đi toilet chung với Hà Chí Bàn.

Hà Chí Bàn ba phần say, mặt đỏ mề hôi nên trông càng trắng hơn.

Lão Vạn đứng trước bồn tiểu kéo dây kéo, “Chơi thì chơi, chú cũng phải chú ý một chút, người ta còn có mặt đấy. Nếu đã lừa người ta lại thì đừng gây chuyện nữa.”

Trong toilet chỉ có tiếng đi tiểu.

Một lát sau, Hà Chí Bàn tiểu xong, bật ra một câu, “Lão Vạn, em sắp kết hôn rồi.”

Còn chưa tiểu xong, lão Vạn run lên, suýt nữa thì chệch đường.

Hà Chí Bàn lùi ra sau, trốn mắt với anh ta.

Về mặt lão Vạn không biết là kinh ngạc hay là cười, “Thật hay đùa vậy?”

Hà Chí Bàn: “Anh tiểu cho sạch đi rồi hăng nói.”

Sự tò mò của lão Vạn đã tăng cao, anh ta vội vàng tiểu xong rồi kéo dây kéo, “Chuyện lớn vậy mà bây giờ mới nói với anh, mẹ nó chú mau nói cho anh nghe xem.”

Phớt lờ anh ta, Hà Chí Bàn đi ra bên ngoài rửa tay.

Lão Vạn đuổi theo cạnh anh, nói không ngừng, “Gặp bố mẹ chưa? Định ngày rồi à? Hay là tự chú ở bên này ăn nói suông, một phía tình nguyện?”

Hà Chí Bân: “Ngày gì cũng là gia đình cô ấy quyết định.”

Lão Vạn có hỏi thêm chi tiết gì nữa, thì Hà Chí Bân cũng không để ý.

Cuối cùng lão Vạn nói một câu, “Cái đồ ‘ở giữa muôn vàn hoa cỏ’ (1) này, nẹ nó rất cuộc vẫn để chú hái một đóa đẹp rồi.”

Hai người đều uống rượu nên đón xe về.

(1) Nguyên gốc là trong cụm , (vạn hoa từng trung quá, phiến diệp bất triêm thân/ Ở giữa muôn vàn hoa cỏ nhưng không dính một phiến lá): chỉ người vô cùng đào hoa, yêu đương khắp chốn nhưng không yêu ai thật lòng.

49. Chương 49: Trò Chuyện

Trong căn phòng bật một ngọn đèn nhỏ rất ấm áp.

Thân thể ân ái kề sát nhau, người đàn ông ôm người phụ nữ, ở sau lưng khẽ hôn bờ vai cô. Mái tóc cô ẩm ướt, bờ lưng trắng nõn cũng ướt, đôi môi anh nhích lên từng chút một, mang theo hơi thở nóng bỏng.

Ngủ một hồi, anh cử động một cái, rồi rút ra khỏi thân thể cô, nhắm mắt, hoàn toàn yên tĩnh lại.

Căn phòng đột nhiên trở nên yên ắng, bóng đêm bước vào từ ngoài cửa sổ, quây quanh đôi nam nữ trên giường. Hết thấy mọi âm thanh rất nhỏ đều được phóng đại, tiếng gió ngoài cửa sổ, tiếng hít thở của con người, trong không khí còn tiếng thở dốc rên rỉ vẫn chưa tan hết.

Hồi lâu sau, Hà Chí Bân cong tay ôm bờ vai Chung Đình, kéo cô về phía mình. Cô xoay người theo, thân thể kề sát anh, cô mở mắt ra.

Khuôn mặt anh ở ngay bên cạnh cô, cô đến gần, hôn đôi môi hé mở của anh, ánh mắt di chuyển trên ngũ quan anh một lượt. Giơ tay lên, cô sờ vành tai, mái tóc anh, toàn là mồ hôi.

“Sao tóc vẫn chưa dài vậy?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Mới hơn nửa tháng mà...” Bàn tay anh vuốt ve làn da lưng cô, giọng có phần khê khàng, “Không đẹp trai à?”

Người trong lòng không lên tiếng.

Hà Chí Bân mở mắt ra.

Xoay người, anh đối mặt với cô.

Mặt cô đè lên cái gối màu trắng, cô nhìn thẳng đôi mắt anh. Ngọn đèn đầu giường sáng sau lưng, phác họa đường nét phần đầu của cô. Bờ vai trơn bóng của cô có một khoảng sáng, anh để tay lên.

“Nhìn thế này đúng là không đẹp lắm.” Anh nói.

Chung Đình cười.

“Cười lên cái thì tạm tạm.”

Ngón tay luồn vào mái tóc ẩm ướt của cô, anh sờ da đầu cô. Sự dịu dàng thế này không kéo dài một giây, bàn tay người đàn ông trượt xuống theo sống lưng, bóp eo cô.

Chung Đình giơ tay, lòng bàn tay vỗ gò má anh một cái, không nặng không nhẹ.

Anh xoay mình chặn cô lại, hà hơi bên môi cô, “Đánh ghen rồi à?”

Cô nhếch môi cười, bộ dạng chẳng quan tâm.

Cô ôm anh, chóp mũi toàn là mùi làn da anh.

“Hai ngày nay có bận không?”

“... Làm gì?” Anh nằm xuống một chút, gối lên ngực cô.

“Đi ra ngoài chơi.”

“Trời lạnh thế này, đi đâu chơi?”

Nhìn trần nhà, Chung Đình sờ vành tai anh, “Tam Á?”

“Được,” anh thuận miệng đồng ý, “Ngày mai đặt vé máy bay.”

“Trước khi đi, em đi chung với anh đến bệnh viện một chuyến nhé.”

Chuyện kết hôn, anh vẫn chưa nói chuyện này với bà cụ.

“Bà khỏe hơn chút nào chưa?”

“Có khỏe hay không thì cũng như vậy thôi.”

Trong nhất thời, hai người đều im lặng.

“Có phải trời mưa không?” Chung Đình hỏi.

Hai người nín thở, bên ngoài quả nhiên có tiếng mưa rơi rả rích, làm cho căn phòng có phần trống trải.

“Hà Chí Bân.”

“Ừm...” Giọng anh đã mỏi mệt.

Chung Đình nhìn vách tường trống không, “Anh còn ấn tượng về lúc nhỏ không?”

“Ấn tượng gì?”

“Bố mẹ.”

Anh biết cô hỏi ai.

“Không có.”

Cô sờ đầu anh, đột nhiên có phần tò mò, “Có cảm hận không?”

“Không có cảm giác...” Hơi thở của anh rơi vào làn da cô.

“Anh có muốn tìm gặp thử không?”

Anh không lên tiếng, dịu dàng hôn bầu ngực cô.

“Nếu muốn tìm, thì có lẽ có thể thử tìm xem sao.” Chung Đình cũng không biết sao lại nghĩ đến chuyện này.

Hà Chí Bân không trả lời, tiếp tục hôn cô.

Giống như là phục hồi năng lượng, anh từ từ dè lên người cô, nuốt trọn lời nói tiếp theo.

Sáng sớm hôm sau, hai người đều dậy rất trễ.

Cùng nằm ỳ trên giường một hồi, Chung Đình dậy rửa mặt. Rửa được một nửa, Hà Chí Bân vào đi tiểu, xong rồi rửa tay, soi gương, “Tóc này ngắn chút nhỉ.”

Chung Đình nhẹ nhàng vỗ toner lên mặt, “Buổi chiều nhớ đặt vé máy bay.”

“Đi mấy ngày?”

“Anh xem đó mà làm đi.”

“Buổi chiều anh sang nhà kia xem thử, em sang không?”

“Hẹn Chung Thắm rồi, không đi đâu.”

Việc sửa sang bên kia toàn do một mình anh hỏi, toàn bộ quá trình Chung Đình không phát biểu ý kiến, anh phát hiện ngược lại cô thật sự không thích quản lý công việc.

“Trời mưa rồi, em kéo bà bầu ra ngoài làm gì?”

Đâu phải là cô đòi kéo cô ấy. Chung Thấm mới thật sự là nói sao làm vậy. Nói hôm nay phải gặp là nhất định phải gặp. Hết cách rồi, Chung Đình lái xe đi đón cô ấy.

Cô dẫn Chung Thấm đến studio của mình.

“Hà Chí Bân đâu? Hôm nay bạn đi đâu à?” Chỉ gặp một lần, Chung Thấm nói đến Hà Chí Bân đã hoàn toàn không xem là người ngoài nữa, giọng điệu thân thuộc.

Chung Đình rót nước xong, ngồi xuống đối diện cô ấy, “Sang nhà bên kia xem việc sửa sang rồi.”

“Sửa bao lâu?”

“Hai tháng.” Chung Đình bưng ly lên uống trà, “Điện nước không cần dời, nhưng sửa xong còn phải thông gió nữa, dù sao thì cũng không ở vội.”

Nhìn ngoài cửa sổ một hồi, Chung Thấm hỏi, “Chị suy nghĩ kĩ chưa?”

“Em chỉ cái gì?”

“Chuyện kết hôn.”

“Phải suy nghĩ chuyện gì?”

“Cái em chỉ đương nhiên là người này, anh ta có thích hợp không?”

Ánh mắt Chung Thấm chuyển từ làn khói nóng lơ lửng trên ly thủy tinh sang mặt Chung Đình.

Hai ngày nay, cô về càng nghĩ càng không yên tâm, ngủ cũng ngủ không yên, nửa đêm hôm qua còn kéo chồng mình dậy nói chuyện.

“Chung Thấm, chị nghĩ hết tới những điều không thích hợp mà em chỉ rồi.” Chung Đình nhìn cô ấy, “Mỗi người tất nhiên phải gánh chịu hậu quả cho sự lựa chọn của mình, nếu chị có thể chấp nhận kết quả xấu nhất mà quyết định này mang đến, vậy thì còn có gì cần phải cân nhắc nữa.”

“Yêu anh ta như vậy ư? Yêu đến mức muốn gánh chịu hậu quả xấu nhất vì anh ta?”

Chung Đình hỏi ngược lại, “Khi kết hôn, em có yêu Bành Đình không?”

Chung Thấm thoáng sững sốt, lựa chọn từ ngữ thích hợp nhất: “Bọn em không giống hai người, bọn em quen nhau nhờ giới thiệu, khi mới bắt đầu chắc chắn chưa đến mức độ có yêu hay không, nhưng bây giờ chị hỏi em, em chắc chắn có thể nói cho chị biết, em yêu. Hơn nữa em cũng nói cho chị biết một cách rất khẳng định, anh ấy cũng yêu em.”

Chung Đình cười, “Em cũng nói rồi đấy, chúng ta không giống nhau.”

“Chung Thấm, chị rất khó có quá trình giống như em. Hết cách rồi, chị cũng không có tinh thần và thể lực để bồi dưỡng tình cảm với ai cả.”

“Chị muốn nói gì? Hai người là vừa gặp đã yêu?” Chung Thấm nói, “Đó không phải là nhìn bề ngoài ư? Không cần nói nữa, từ nhỏ đến lớn chị chưa từng thích người nào đáng hoàng cả.” Cô ấy bắt đầu nói không biết lựa lời.

Chung Đình cũng không muốn nói gì nữa, “Được rồi, không cần thiết phải nói thêm, chị không muốn cãi nhau với em.”

Bình tĩnh lại, Chung Thấm mím môi, “Hôm nay em đến cũng không nghĩ tới việc thuyết phục chị chuyện gì. Nhưng chị bắt em không nói gì hết thì em cũng không làm được. Hôm nào chị giúp em gọi Hà Chí Bân ra, em muốn nói chuyện với anh ta.”

Chung Đình mỉm cười, “Cũng được, em đi nói chuyện với anh ấy đi.”

Di động trên bàn đồ chuông, Chung Đình cầm lên nhìn thoáng qua, ngần người.

“Bác ạ.”

“Vâng, cháu biết rồi.”

“Bác đừng vội, bây giờ cháu sang ngay.”

Thấy Chung Đình hơi hoảng hốt cúp điện thoại, Chung Thấm hỏi, “Ai vậy?”

“Là mẹ Dương Tinh.”

Năm ngoái, bố mẹ Dương mua sản phẩm tài chính mấy vạn tệ của một công ty tài chính. Gần đây chuỗi vốn của công ty đó bị vỡ, có người phát hiện không rút vốn được, tập hợp khách hàng đòi đi gây chuyện ở công ty chính ở vùng khác. Bố Dương đòi đi chung, mẹ Dương chết cũng không chịu, nhưng quả thật không kéo ông nổi, lại không tìm được người nào khác, nên gọi cho Chung Đình.

Bố Dương ngồi buồn bực trong phòng, thấy chị em nhà họ Chung vội chạy tới, trừng mắt trách móc người bạn già: “Bà kêu mấy đứa Đình Đình tới làm gì?”

Mẹ Dương tức đến mức ở một bên không nói lời nào.

Chung Đình giảng hòa từ bên trong: “Bác ơi, bác đừng trách bác gái, bác ấy cũng sốt ruột thôi mà.”

Chung Đình an ủi bố Dương một hồi, Chung Thấm đứng một bên không nói gì, chỉ thăm quan sát ngôi nhà này.

Nhiều năm lắm rồi cô không tiếp xúc với bố mẹ Dương Tinh. Trong ấn tượng hồi nhỏ, họ là một đôi vợ chồng hài hòa như bố mẹ cô. Trước đây ở trên đường thấy họ từ xa, cô chỉ mơ hồ cảm thấy già đi không ít. Ở khoảng cách gần mới phát hiện, đâu chỉ già, mà hai người đã thay đổi hoàn toàn.

Một lát sau, hai vị trưởng bối chú ý thấy Chung Thấm có thai, ân cần hỏi cô một số tình hình.

Sau khi trong lòng hết buồn bực, bố Dương kể cho Chung Đình nghe toàn bộ quá trình mua sản phẩm tài chính, một số kế hoạch gây chuyện bây giờ.

Chung Đình kiên nhẫn khuyên bảo ông.

Đột nhiên, ngoài phòng có tiếng mèo kêu.

Họ dừng lại nhìn ra ngoài, chỉ thấy một con mèo đi thẳng vào phòng, dựa bên chân Chung Đình, ngẩng đầu kêu meo meo hai tiếng.

Mẹ Dương la ở bên ngoài, “Đâu Đâu, mau ra đây!”

Con mèo dựa vào Chung Đình không nhúc nhích, mẹ Dương đi vào bế nó lên.

Chung Đình nhìn con mèo, nghe thấy mình hỏi: “Lần trước đến đây, cháu nhớ là hai bác vẫn chưa nuôi mèo.”

Bố Dương: “Cũng không biết là nhà ai không cần nữa, để ở cửa nhà hai bác, vốn dĩ bác không định ôm về, con mèo này già rồi, không nuôi được lâu. Sau đó bác với bác gái cháu không nỡ nên vẫn bồng về. Nuôi ngày nào hay ngày ấy.”

Sau khi ra khỏi nhà họ Dương, Chung Đình có phần mất hồn mất vía. Ở trên xe Chung Thấm hỏi, “Sao vậy?”

Chung Đình: “Không có gì.”

Chung Thấm có cảm giác, nói, “Chị xem hai bác già nhanh hơn bố mẹ nhiều quá, em thấy mà trong lòng cũng hơi khó chịu. Nếu họ đã buông bỏ rồi, thì sau này chúng ta có thời gian đi thăm họ nhiều hơn một chút nhé. Chị xem đáng thương biết bao, đến cái tuổi này rồi, xảy ra chút chuyện muốn tìm người giúp cũng không có.”

Đưa Chung Thấm về, Chung Đình lái xe rất chậm.

Thấy ven đường có máy ATM, cô dừng xe.

Thói quen của Chung Đình là mỗi tháng kiểm tra tài khoản một lần. Đây là tấm thẻ trước đây cô dùng để mua đàn dương cầm, không có dịch vụ ngân hàng điện tử, không có tin nhắn thông báo, sau khi rút hết tiền trong đó thì vẫn luôn để trong ví.

Cô cắm thẻ vào máy, nhập mật khẩu. Quả nhiên, trong số dư, ba trăm ngàn chuyển đi đã trở lại một cách vô cùng rõ ràng.

Đứng trước máy ATM cũ màu xám, Chung Đình không nhúc nhích nhìn màn hình. Giọng nói nhắc nhở đã hết thời gian thao tác, cô rút thẻ ra.

Sập tối ngày không trăng, đường phố vắng người.

Đứng không một hồi, Chung Đình thử bấm dãy số trong di động.

Trong lòng không ôm hi vọng gì, nhưng sau ba tiếng “tút” chậm rãi, một giọng nữ bình tĩnh vang lên ở đầu bên kia, “A lô?”

50. Chương 50: Quang Minh Chính Đại

(*) Quang minh chính đại: Con người làm việc gì cũng phải堂堂 hoàng, trung thực, hợp với khuôn phép.

Lúc hoàng hôn. Đường phố sau cơn mưa hơi ảm đạm.

Theo dòng xe, dọc đường Hà Chí Bân vừa lái vừa dừng. Ra khỏi khu này, đi về trước nữa chính là khu biệt thự. Rất nhiều căn nhà không sáng đèn, chỉ có những ngọn đèn ở hai bên đường sáng rực, con đường nhựa nhỏ giữa hoa cỏ được chiếu sáng lấp lánh.

Mang theo di động xuống xe, anh đi về phía một căn trong đó.

Anh bấm mật khẩu trên cửa. Căn nhà trống trải không bật đèn, cũng không bật thiết bị sưởi.

Hồ cá âm tường ở sảnh có ánh đèn vàng ấm áp, những con cá nhiệt đới đầy màu sắc lặng lẽ bơi trong nước, ánh sáng lấp lờ.

“Tối rồi à?”

Trước cửa sổ sát sàn của phòng khách, một bóng dáng yếu điệu quay đầu lại, sàn nhà dưới chân phản xạ ánh sáng.

Anh đi tới.

“Trời mưa, có phải dọc đường kẹt xe lắm không?” Tôn Dung nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

“Cũng được.”

“Vết thương lành hết rồi?”

Hà Chí Bân ngồi xuống sofa, “Có gì thì nói thẳng đi, Hoàng Phục Hưng thế nào?”

Cô không nhắc đến người này, thì tối nay anh căn bản sẽ không đến đây.

“Không có kiên nhẫn vậy à?”

Giọng Tôn Dung nhẹ nhàng chậm rãi, âm thanh lơ lửng, “Tin tức vẫn chưa chính thức tung ra, nhưng đã có người đang xử lý anh ta. Nếu có ai tìm cậu nói chuyện gì, thì một mực đừng thừa nhận.”

Bên Hà Chí Bân quả thật xuất hiện vài vấn đề. Mấy nơi cung cấp rượu bàn xong đột nhiên lấp lửng thế nào cũng được, lần nữa không quyết định. Người làm ăn nhạy cảm với tình hình nhất, trước đó anh mơ hồ cảm thấy bất thường, làm chút việc ở khắp nơi. Bây giờ, loại dự cảm xấu này được chứng thực rồi.

Tiêu hóa chuyện này trong lòng, anh hỏi, “Còn chuyện gì khác nữa không?”

Anh có thái độ khinh thường, Tôn Dung không tức giận: “Biết bây giờ cậu hận tôi, nhưng mấy năm nay tôi cũng đã giúp đỡ cậu không ít, tính thế nào thì cậu cũng không thua thiệt.”

Cô quay đầu nhìn anh.

Nhờ ánh sáng ngoài cửa sổ, Hà Chí Bản nhìn thấy một vết bầm tím nơi khoe miệng cô.

Cô biết anh nhìn thấy, đi sang, thẳng lưng ngồi nghiêng ở phía đối diện, khí thế không giảm một phần.

“Tình hình tiếp theo thế nào, không ai đoán rõ được, chuyện xảy ra cũng có thể lớn có thể nhỏ.”

Vẻ cay nghiệt hiện ra trên khuôn mặt người phụ nữ, “Tôi có thể cho cậu thêm một cơ hội. Tôi tìm người giúp cậu giải quyết chuyện bên này, bảo đảm không có một chút vấn đề. Tôi biết bây giờ bên cạnh cậu có người, không ảnh hưởng, sau này tôi cũng không quản lý cậu. Cậu thế nào cũng là người tự do.”

Người đàn ông không nói không rằng.

“Hãy suy nghĩ cho kĩ rồi trả lời. Hãy hỏi bản thân cậu, có phải thật sự không yêu tiền không. Nếu Hà Chí Bản cậu cũng không yêu tôi, có lẽ tôi thật sự phải nhìn lại thế giới này.”

Cô không phải nhất định phải có anh, nhưng không biết bản thân mình làm sao, mà đến bước ngoặt trước mắt này đây, anh vẫn là người đầu tiên cô nghĩ đến.

Hà Chí Bản cười một tiếng, lời nói hơi có ý châm biếm, “Đi xem càng sớm càng tốt đi.”

Anh đi ra ngoài, giọng nói không nhanh không chậm vang lên sau lưng, mang theo sự đe dọa và cảnh cáo:

“Hà Chí Bản, lần này anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi, nhưng cậu yên tâm, không ai tránh được đâu.”

Bóng người biến mất, Tôn Dung mỉm cười một cách bất lực mà chán nản.

Mấy phút ngắn ngủi, ngoài cửa sổ hoàn toàn đen kịt.

Giờ cao điểm tan tầm, tất cả mọi ngọn đèn sáng lên, hết thấy mọi người đều vội vàng về nhà. Chung Đình đi ra khỏi studio, xoay người liền nhìn thấy chiếc Mercedes màu đen đậu ven đường.

Hà Chí Bản không ngồi trong xe mà đứng bên cạnh xe. Ánh mắt vượt qua biển người ùn tắc, cô đối mặt với anh. Sau một thoáng ngỡ ngàng, Chung Đình đi về phía anh.

“Đến đây lúc nào vậy?”

“Mới đến.”

Giơ tay lên gãi gáy, Hà Chí Bản nhìn cô, “Xong rồi à?”

Cô gật đầu.

Anh ôm vai cô, có vẻ như vô cùng có hứng thú, “Tìm một chỗ đi, cùng uống hai ly rồi về.”

Ở quán bar, họ gọi hai phần cơm tây đơn giản, hai ly rượu. Ngồi nói chuyện phiếm như bạn bè.

Chung Đình hỏi anh việc sửa sang tiến triển thế nào.

“Hôm nay đã đặt bộ tủ bát, em có muốn xem kiểu dáng không?”

“Anh xem là được rồi.”

“Buổi trưa gặp Chung Thâm rồi ư?”

“Ừm.”

“Nói chuyện gì thế?”

“Chuyện nhà chuyện cửa thôi,” Chung Đình cười một tiếng, uống rượu, “Em ấy đòi mời anh ăn cơm.”

Hà Chí Bản cười khẽ, “Được đấy.”

Phục vụ mang thức ăn lên.

Ăn vài miếng, Hà Chí Bàn nói, “Có lẽ trong mấy ngày này anh không đi Tam Á được, trong tay có thêm ít việc, nếu không thì em đi trước chơi mấy ngày đi.”

“Vậy thì không đi nữa, em cũng thuận miệng nhắc thôi.”

Chung Đình mỉm cười.

Hà Chí Bàn nắm tay cô, hút thuốc nhìn sang bên cạnh.

Một lát sau, ánh mắt quay trở lại gương mặt cô.

“Anh có chuyện ư?” Chung Đình hỏi.

“Không có gì.”

Ăn xong, mỗi người có suy nghĩ riêng, nghe nhạc, uống rượu, nói chuyện phiếm.

Nói cười câu được câu chăng, Hà Chí Bàn đột nhiên đưa tay sờ vết sẹo bên khoeo mắt cô: “Có muốn xóa không?”

“Có thời gian anh dẫn em đi Quảng Châu một chuyến, bên đó có bệnh viện xóa sẹo tốt lắm.”

Chung Đình mỉm cười, bưng ly uống rượu, “Anh để ý à?”

Anh cười, “Sợ em thích đẹp thôi.”

Dần dần, hứng thú của hai người cao hơn một chút, họ khai một chai rượu tây, uống hết ly này đến ly khác. Lúc về nhà, Chung Đình đã chớm say.

Men rượu ngấm ngày càng nhiều, khi lên lầu cô gần như dồn hết trọng lượng lên người Hà Chí Bàn. Anh đỡ cô, mở cửa một cách khó khăn, sau khi vào nhà ném cô lên giường. Bình thường anh coi khinh cô, đúng là hơi nặng thật.

Vuốt mồ hôi trên trán, Hà Chí Bàn cởi áo khoác của mình ném sang một bên, thở hổn hển, rồi cởi áo khoác của cô.

Quần áo mùa đông vừa dày vừa nặng, anh ôm nửa người trên của cô, cởi tay áo khoác cô, làm cả buổi mới lấy một cánh tay cô ra được. Lần đầu tiên anh cảm thấy quần áo phụ nữ khó cởi như vậy.

Cởi áo được một nửa, Chung Đình bị anh ôm vào lòng, khuỷu tay cảm thấy hơi khó chịu. Cô dùng hai tay ôm lấy cổ anh rồi nằm về phía sau. Hà Chí Bàn mất thăng bằng, bị sức mạnh của cô kéo xuống.

Anh đè lên người cô, tay áo cởi cả buổi quay về vị trí cũ trên người cô, hai người đồng thời hừ một tiếng.

Anh bật cười, ở trong bóng tối chống người dậy, “Bị đè đau không?”

Giọng anh trầm thấp, rung động trong không khí, có loại cảm giác yên lòng không thể nói rõ.

“Không có...”

Cô không buông tay, ôm chặt hơn, dính sát lồng ngực anh.

Mùi nước hoa trên người cô hòa lẫn mùi rượu và thuốc lá, khá khó ngửi. Sự lưu luyến dịu dàng đột ngột, Hà Chí Bàn dừng lại, hôn trán cô một cái, rồi dùng đôi môi chạm vào tai cô.

Trong bóng tối, Chung Đình né tránh, không phối hợp lắm.

“Sao vậy? Hửm?” Bàn tay người đàn ông xoa mặt cô, giọng điệu hơi dễ dàng.

Người phụ nữ bên dưới yên tĩnh lại, một hồi lâu không lên tiếng.

Anh yên lặng theo cô.

Giằng co một hồi, Hà Chí Bàn xoay người nằm thả lỏng, để cô gối lên cánh tay mình.

“Em biết, anh không muốn kết hôn.” Chung Đình yếu ớt nói.

“Nói anh hay là nói bản thân em?”

Cô cười một tiếng, anh nắm tay cô.

Trong tiếng hít thở nhẹ nhàng, Chung Đình nhích lại gần cổ anh, “Hà Chí Bân, em muốn nghe kể chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Gì cũng được. Em muốn nghe.”

Người đàn ông suy nghĩ một chút, “Vậy anh kể cho em câu chuyện của một đứa bé.”

“Được.”

“Có một ngày... Có một đứa bé, bị người ta bỏ ở chợ.

Là mùa xuân hay mùa thu, không nhớ rõ nữa. Mặc trên người chiếc áo len.

Mùi cá, mùi rau thối rữa, mùi thịt heo... Trong chợ có rất nhiều người, bà mẹ ôm nó đến không thấy đâu nữa. Nó không tìm được, đứng tại chỗ khóc.

Xung quanh có rất nhiều người xách đồ ăn đi qua đi lại, ai ai cũng quay đầu nhìn nó.

Cho đến khi một người phụ nữ đi tới, nắm tay nó, kéo nó đi về phía trước.

Sau đó, bà làm bà nội của nó, rồi bảo con trai và con dâu của mình làm bố mẹ nó. Họ đều có bệnh nặng, nhưng rất tốt với nó, tiết kiệm tiền khám bệnh để cho nó đến trường.

Không được mấy năm, đôi vợ chồng trẻ cùng qua đời vì bệnh, trong nhà chỉ còn lại hai người họ.”

Chung Đình hỏi, “Sau đó thì sao?”

Giọng người đàn ông thản nhiên, “Sau đó đứa bé lớn lên, nó nói với mình, đời này không bao giờ có thể bị người khác nhìn thấy mình khóc nữa.”

Nó nói với mình, đời này không bao giờ có thể bị người khác nhìn thấy mình khóc nữa.

Nó chỉ có thể nhìn người khác khóc.

Bầu không khí yên lặng. Yên lặng đến mức ngay cả gió cũng không muốn quấy rầy.

Một hồi nóng bỏng mơ hồ dâng lên trong lòng, Chung Đình nhẹ nhàng xoay người đề lên người anh, trong bóng tối hôn khuôn mặt anh, mũi anh, đôi môi anh.

Cô cười, nhưng người đàn ông cũng cảm thấy làn da mình bị thấm ướt, vừa nóng, vừa lạnh.

Anh ôm lấy cô, hôn cô.

Sau khi chuyển đi Tam Á bị hủy, Hà Chí Bân quả thật bận rộn hơn, bình thường ngủ đến khi mặt trời lên cao, hai ngày nay đều ra ngoài vào bảy, tám giờ sáng.

Anh vẫn dẫn Chung Đình đến bệnh viện thăm bà nội anh một lần.

Hơn một tháng gần gũi, bà cụ như biến thành một người khác, tinh thần và sức lực cả người đã không còn nữa. Ngay trước mặt Chung Đình, Hà Chí Bân không trò chuyện gì nhiều với bà cụ, ngồi một hồi rồi dẫn cô đi.

Sáng hôm nay, một mình Chung Đình về nhà một chuyến. Một loại thuốc mà bố Chung uống hết rồi, bệnh viện nhỏ trên đảo Giang Tâm không phân phối, nên cô mang hai hộp tới.

Mẹ Chung phàn nàn: “Ở dưới quê ngàn tốt vạn tốt cũng vô dụng. Con xem đấy, bây giờ chỉ là một loại thuốc thôi, sau này tuổi càng lớn sức khỏe càng yếu, muốn đến bệnh viện cũng không có cách. Bố con ấy à, ông ấy chỉ hi vọng cho ông ấy ở một nơi tốt đẹp, gần cách với thế giới thì ông ấy mới vui nhất.”

Bố mẹ Chung sống hài hòa hơn nửa đời người, nói tóm lại hai người tâm đầu ý hợp. Bố Chung đưa ra việc về đảo Giang Tâm ở, ban đầu mẹ Chung không đồng ý. Suy nghĩ của người phụ nữ bao giờ cũng thực tế hơn một chút, giao thông ở đảo Giang Tâm quá bất tiện. Nhưng không khuyên nổi bố Chung một lòng muốn về quê, nên bà chỉ có thể về với ông.

Bố Chung nháy mắt với Chung Đình, “Mẹ con chỉ thích lo bò trắng răng, sợ lớn sợ nhỏ thôi.”

Mẹ Chung bên cạnh nói: “Phải phải phải, tôi lo bò trắng răng, ông chộc tôi thêm nữa đi.”

Chung Đình cười, “Được rồi mẹ, bao nhiêu năm đều vậy cả, nhịn thêm nữa đi mà.”

Trò chuyện mấy câu, mẹ Chung đi vào bếp nấu ăn, bố Chung kêu Chung Đình đi cùng ông sang chỗ người bán cá ở thôn bên cạnh lấy cá.

“Bây giờ chúng ta đặt cá của ông ấy hết, lát nữa con nếm thử là biết, mùi vị cá nhà họ giống như loại hồi nhỏ chúng ta ăn vậy, không có tí mùi dầu diesel nào.”

Ánh nắng rất đẹp, bố Chung mặc chiếc áo khoác bông, ở bờ ruộng vừa đi vừa tán gẫu với con gái.

Dưới quê không khí trong lành, xa xa là đồng ruộng mênh mông, mặt nước lấp lánh dưới làn gió nhẹ.

Chung Đình cảm khái, “Thật ra không phải mẹ thật sự ghét nơi này, mẹ cũng thích thanh tịnh mà. Giao thông bất tiện đúng là vấn đề, sau này vẫn nên chuyển chỗ thôi ạ. Không được thì mua nhà ở ngoại ô, biệt thự nhỏ như bên Chung Thấm cũng có nhiều căn là hai người già ở, muốn trồng rau, vườn hoa nhỏ ở cổng như trước đây thì cũng trồng được.”

Bố Chung nghe xong, cười cười, “Chị em hai đứa chăm sóc tốt cho mình là được rồi, bố mẹ không cần hai đứa lo. Hôm nay Chí Bân bận gì vậy? Sao không đi chung với con?”

“Cửa hàng anh ấy có chút việc ạ.”

“Hai đứa đều làm ăn, đừng tạo áp lực quá lớn cho mình, tiền có kiếm nhiều hơn nữa thì cũng là để cho người khác xài thôi.”

Chung Đình gật đầu.

Đi một đoạn, bố Chung đột nhiên dừng lại, mỉm cười nhìn một gốc cây long não lớn, hỏi cô, “Con có nhớ không, có năm nghỉ hè dẫn hai đứa về, Chung Thấm nghịch ngợm, trèo lên cái cây này kết quả không xuống được, con khóc nước mũi tèm lem chạy về, dọa bố mẹ giật mình.”

Chung Đình ngẩng đầu nhìn lên, ánh nắng lốm đốm lấp lánh giữa những cành lá.

“Nhớ ạ, khi đó ông bà nội vẫn còn.”

“Bố, con có chuyện muốn nghe thử quan điểm của bố.”

Phương Chân Vân đã trả tiền vào ngày thứ hai sau khi cô ấy đi. Cô ấy không để cô bồi thường bất kì cái gì, nhận được sự cân bằng tâm lý.

Cô ấy về quê nhà Chiết Giang, nhưng không về nhà, bây giờ ở trong một ngôi chùa trên núi. Cô ấy nói không phải đi tu, mà chỉ là tạm thời làm việc ở đó.

Chung Đình không biết, có phải cô nên làm thêm chút việc gì đó hay không.

Bố Chung yên lặng một hồi, nói: “Từ nhỏ con đã điềm tĩnh, nhạy cảm hơn Chung Thấm, vì chuyện này, mẹ con còn đặc biệt hỏi ý kiến của chuyên gia nuôi dạy trẻ.” Bố Chung cười lên, “Người ta nói con không khóc mẹ không cho bú, không giả chút nào. Chung Thấm biết khóc biết quấy hơn con, quả thật cũng nhận được nhiều sự chú ý hơn. Lúc đó mẹ con rất nghiêm túc hỏi bố phải làm thế nào, bố chỉ nói với bà ấy là không sao, con trẻ phải phát triển thuận theo tự nhiên.”

Chung Đình không nói gì.

“Về sau bố mẹ từ từ phát hiện, con thích nghệ thuật, văn học, âm nhạc, mỹ thuật, con đều thích cả. Bố mẹ cảm thấy rất tốt, cũng có ý cho con phát triển theo hướng đó. Ngay từ đầu con thích đàn dương cầm, sau này không học tiếp, bố mẹ cũng tôn trọng ý kiến của con. Con xem bây giờ con cũng làm rất tốt, bố mẹ cảm thấy rất tự hào.”

Ông ngẩng đầu nhìn tán cây vẫn xanh ngắt trong mùa đông, “Bây giờ bố sẽ nghĩ, việc giáo dục con khi đó rốt cuộc có đúng hay không. Có những con đường không có ai đi, phong cảnh rất hấp dẫn, nhưng nếu như

con khẳng khái đi một mình, thì con đường chỉ càng ngày càng hẹp, đi đến cuối cùng bản thân cũng không biết đang ở đâu.”

Ông cúi đầu nhìn con gái, cười một tiếng, “Có đôi khi làm người không thể cảm tính quá mức, lại càng đừng đắm chìm vào cảm xúc tiêu cực theo thói quen, phóng đại lặp đi lặp lại, trải nghiệm những đau khổ. Ổn định và vui vẻ không nông cạn. Có lúc, điều khổ sở nhất của đời người chính là cửa ải này của bản thân, đi con đường nào, hoàn toàn tùy vào sự lựa chọn của mình.”

Bố Chung nói, “Khi con và Chung Thẩm còn rất nhỏ, bố luôn nói với hai đứa, làm bất kì chuyện gì thì trong lòng cũng phải khắc ghi bốn chữ, quang minh chính đại. Lần này bố vẫn tin năng lực của con, con hãy làm theo suy nghĩ của mình, con có thể xử lý tốt.”

51. Chương 51: Du Thuyền

Edit: Fei Yang

Mua cá xong, họ về theo đường cũ, dọc đường lại trò chuyện một số chuyện vụn vặt trong cuộc sống.

Ở đảo Giang Tâm ăn cơm xong, Chung Đình không ở lại lâu. Không ngờ buổi chiều về đến nhà, cô phát hiện Hà Chí Bán cũng ở nhà, không ra ngoài.

Chung Đình vừa mở cửa liền nhìn thấy anh. Anh không thay quần áo, nằm trên chiếc ghế dựa bên cửa sổ sát sàn, chơi di động, ăn kem, trông có vẻ rất thoải mái.

Trong nhà không bật thiết bị sưởi ấm, lạnh buốt mà anh còn ăn kem. Cô cũng mặc kệ anh, nhìn đồng hồ đeo tay, mới hơn hai giờ chiều.

“Không ra ngoài à?” Chung Đình thay giày rồi vào nhà.

Giờ này, nếu là ngày trước thì anh gần như mới tỉnh ngủ không bao lâu, tắm xong ăn xong, đang mặc quần áo chỉnh tề chuẩn bị ra ngoài hoạt động. Đặt vào hiện tại thì hẳn là đang bận ở cửa hàng.

“Hôm nay không có chuyện gì.” Anh trả lời một cách lơ đãng.

Cởi áo khoác theo thói quen, Chung Đình cầm lấy điều khiển trên bàn trà để bật hệ thống sưởi.

“Bị cúp điện rồi... Mặc áo vào đi.” Anh tiếp tục chơi game trong di động, que kem ăn xong bị ném vào gạt tàn.

Tay bấm hai cái không có phản ứng, nghe anh nói bị cúp điện, Chung Đình để điều khiển xuống.

Trong nhà không có tiếng dòng điện bí mật, có một cảm giác bình yên không tầm thường.

Đứng không trước sofa một hồi, Chung Đình nhìn bộ dạng thoải mái của anh, cô cũng ngồi xuống sofa, có phần thả lỏng bản thân.

Một ván game kết thúc, Hà Chí Bán như thể mới chú ý đến cô, anh để di động trên ngực, đảo mắt nhìn sang, “Ngồi xa vậy làm gì, sang đây.”

Ánh nắng chiều rất đẹp, Chung Đình đi sang, dựa vào anh nằm xuống. Hà Chí Bán ôm cô, hôn môi cô một cái, đôi môi lạnh buốt mang theo chút vị ngọt của kem, không hề có tình dục, rất ấm áp. Chung Đình hôn ngược lại môi anh, nằm trước ngực anh.

Tóc cô hình như dài hơn một chút, xoa lên chiếc áo khoác màu đen của anh, óng ả mượt mà. Hà Chí Bán vén hai cái, luồn tay vào, xuyên qua những sợi tóc từ trong ra ngoài.

.....

.....

....

Nếu tìm được bản đầy đủ của chương này, tớ sẽ bổ sung sau.

52. Chương 52: Đi Lên Núi

Edit: Fei Yang

Định vị Phương Chân Vân gửi rất hẻo lánh.

Sáng sớm Hà Chí Bản và Chung Đình xuất phát, sau khi vào đường cao tốc ăn cơm trưa ở nội thành xong, họ lại tiếp tục lên đường.

Buổi chiều, ở trên xe, Chung Đình chợp mắt một lát, sau khi thức dậy thì xe đang chạy trên con đường nhỏ ở bờ ruộng, hai bên là cây cối, đồng ruộng và khu dân cư, dưới chân trời ở xa xa, núi non mờ mờ.

Không biết đến đâu rồi.

Hà Chí Bản đeo kính râm, liếc nhìn cô, anh đã lái xe mệt.

Chung Đình ngồi dậy uống nước, rồi đưa bình giữ nhiệt cho anh, “Hơi nóng đấy.”

Hà Chí Bản đưa tay ra uống hai ngụm.

“Đằng trước dừng đi, để em lái cho.”

“Không cần đâu, sắp đến rồi.” Hà Chí Bản nói.

Sau khi lái thêm một đoạn về phía trước, trước mặt bụi đất tung bay, lập rào chắn, không có cách nào đi tiếp được. Từ từ tắt xe vào lề đường, Hà Chí Bản kéo phanh tay, “Em ngồi đi, anh xuống xem thử.”

Chung Đình ngồi trong xe kiểm tra định vị chỉ đường, Hà Chí Bản hỏi hai hộ gia đình gần đó, hỏi được đường đi.

Trên xe, Chung Đình thử gọi cho Phương Chân Vân, kết quả đầu bên kia tắt máy. Phương Chân Vân nói với cô, cô ấy ở bên đó có lúc không thể dùng di động, nếu gọi điện thoại không tìm được cô ấy thì có thể chờ một lát, sau khi nhìn thấy cô ấy sẽ gọi lại.

Dựa theo tuyến đường hỏi được, họ lái xe theo con đường núi, nhanh chóng tìm được ngôi chùa nhỏ ở lưng chừng núi.

Ngôi chùa không lớn, trông rất bình thường, cánh cổng chùa mở toang. Xung quanh trồng đầy cây thông và linh sam cao lớn, sắp tối trong núi vào mùa đông, có một cảm giác yên bình xa rời chốn phồn hoa.

Họ đậu xe ở cổng.

Hà Chí Bản dựa vào lưng ghế, thấy cô không xuống xe, nói, “Xuống dưới tìm một nhà nghỉ nghỉ ngơi trước đã, liên lạc với người ta rồi lại tới.”

Hà Chí Bản lái xe về một chút, dọc đường tìm được một nhà nghỉ nhỏ dừng chân.

Chủ nhà nghỉ là một đôi vợ chồng khoảng năm mươi tuổi, trông cháu gái giúp con trai. Mùa đông là mùa du lịch ế ẩm, trong nhà nghỉ chẳng có khách khứa gì, nên rất nhiệt tình với họ. Nói là nhà nghỉ, thật ra chỉ là nhà dân nhỏ hai lầu sửa cho khách du lịch thuê, chỉ có tổng cộng bốn phòng. Chủ nhà nghỉ dẫn họ lên lầu.

“Bình thường căn này là phòng con gái tôi ở khi về đây, căn phòng tốt nhất, anh chị xem thử đi.”

Bật đèn, căn phòng sáng lên, quả thật sạch sẽ gọn gàng.

“Đây là phòng của cô mà.” Một giọng nói non nớt vang lên phía dưới.

Chung Đình cúi đầu, nhìn thấy cô bé bụ bẫm mặc chiếc áo khoác lót bông, buộc hai bím tóc sừng dê, khoảng bốn, năm tuổi, chiều cao vừa qua bắp chân người lớn.

Nhìn ra được chủ nhà nghỉ rất cứng cô cháu gái này, bỗng cô bé lên, “Đúng, phòng của cô, hôm nay để cô chú ở nhé.”

Rồi mỉm cười nhìn Hà Chí Bân và Chung Đình, “Anh chị nghỉ ngơi đi, thiếu thứ gì thì gọi chúng tôi, chúng tôi ở ngay dưới lầu.”

Chủ nhà nghỉ bỗng cô bé xuống lầu, Chung Đình nhìn đầu cầu thang, rồi quay đầu lại, Hà Chí Bân đã vào phòng.

Cô đi vào đóng cửa lại, bật điều hòa.

Ở bên trong, Hà Chí Bân nhanh chóng tắm rửa. Anh không mang theo quần áo thay đổi, nên mặc tạm áo choàng tắm bên trong.

Chung Đình ngồi ở mép giường chơi di động, nhân tiện chờ Phương Chân Vân gọi lại.

Hà Chí Bân đi ra, đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, phía ngoài là một vùng tre lục trúc thường xanh. Sắc trời đã tối đen, những chấm ánh sáng xen giữa rừng gỗ tạp xa xa. Châm điều thuốc, anh quay đầu nhìn Chung Đình, “Đi tắm đi, anh để ý giúp em.”

Yên lặng một hồi, Chung Đình để điện thoại xuống.

Cô tắm xong đi ra, Hà Chí Bân ngồi dưới cửa sổ, cụp mắt chơi di động, bắt chéo chân.

Cô lau tóc ngồi xuống mép giường, ngồi đối mặt với anh. Ánh sáng trước mắt bị che khuất, anh từ từ ngước mắt lên.

Bầu không khí thế này rất thích hợp để trò chuyện một vài thứ.

Ngoài cửa phòng đột nhiên có tiếng động.

Họ cùng nhìn sang, vừa giống như gõ cửa vừa không giống như gõ cửa.

Hai giây sau, âm thanh không dừng lại, Chung Đình đứng dậy đi sang, mở cửa.

Bên ngoài là cô bé kéo chiếc xe đồ chơi bằng nhựa. Âm thanh vừa rồi là chiếc xe đồ chơi của con nít quẹt vào cửa.

Ngồi xổm xuống, Chung Đình nở nụ cười, “Có chuyện gì ư?”

Cô bé mở đôi mắt to ngây thơ, lắc đầu.

“Cháu mấy tuổi rồi?”

“Bốn tuổi rưỡi ạ.” Giọng nói non nớt.

Hà Chí Bân đứng bên bàn rót nước uống, nhìn Chung Đình nắm tay cô bé dắt vào phòng, lục tìm trong túi xách một chút, tìm được một gói chocolate cho cô bé.

Bàn tay nhỏ bụ bẫm của cô bé vừa nhận được, chủ nhà nghỉ đã kêu “bé cưng ơi” rồi chạy lên.

Nhìn thấy Chung Đình đang cho cô bé đồ ăn vặt, ông hơi ngại, kêu đứa nhỏ cảm ơn, rồi bỗng cô bé lên, nói, “Xin lỗi, quấy rầy anh chị nghỉ ngơi. Có thể xuống ăn cơm tối được rồi.”

“Được.” Chung Đình nói.

Đứa nhỏ bị bế đi, căn phòng thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Hà Chí Bân uống nước xong để ly xuống, thấy Chung Đình còn nhìn cửa.

Vào bảy giờ rưỡi tối, Phương Chân Vân gọi lại.

Buổi chiều cô ấy đi theo mọi người đến vườn hái rau, không mang di động theo. Sau khi biết Chung Đình đã ở lại nhà nghỉ trên núi, cô ấy nói bây giờ sẽ đến tìm cô.

Buổi tối trong núi, làn gió mang không khí ẩm ướt.

Chung Đình trùm chiếc áo phao lông dài đến mắt cá chân, đứng khoanh một tay hút thuốc dưới một hàng cây trước cửa nhà nghỉ, lặng lẽ chờ.

Trong tầm mắt có ánh đèn thưa thớt, bốn phía toàn là tiếng gió.

Xa xa, một bóng người màu trắng xuất hiện ở cuối con đường, đi về phía cô.

Phương Chân Vân mặc chiếc áo khoác lót bông màu trắng, buộc tóc thắt bím đuôi ngựa, hơn một tháng không gặp, mặt cô ấy tròn trịa hơn trước đây một chút.

Không đến gần, trong màn đêm, hai người thăm quan sát đối phương.

“Chị ăn cơm tối chưa?” Như là người bạn đã lâu không gặp nhưng vẫn thân thiết, Chân Vân nhếch khóe môi, hỏi Chung Đình.

Chung Đình gật đầu, vừa nói chuyện thì bên môi là màn sương trắng, “Còn em?”

Phương Chân Vân gật đầu, “Trong chùa ăn sớm lắm, nhưng em phải chờ tụng kinh buổi tối kết thúc rồi mới tới đây được.”

Cô ấy nhìn chằm chằm Chung Đình một hồi, “Bên ngoài lạnh lắm, đi đến chùa với em ngồi một chút không?”

“Trẻ thế này rồi, có được không?”

“Không sao đâu, chỗ bọn em không nghiêm, em cũng có nói với họ là chị sẽ đến.”

Phương Chân Vân dẫn Chung Đình đi vào từ cửa hông của ngôi chùa, ni cô giữ cửa quả thật quen Phương Chân Vân, giúp Chung Đình làm đăng kí ở lại đơn giản. Sải bước băng qua chính điện, đi thẳng đến phòng dành cho khách mà cô ấy ở.

Phòng của hai người, đồ dùng đơn sơ, không có tivi.

“Tuy ngôi chùa này nhỏ, nhưng đã có lịch sử hơn một trăm năm rồi. Chị có biết tiền chi tiêu của nó bây giờ dựa vào cái gì để duy trì không?”

Cô ấy bảo Chung Đình ngồi xuống, xách bình nước châm trà cho cô, “Trong chùa chỉ có tổng cộng chín ni cô, nhiều phụ nữ giàu có sẽ tới đây tu hành, đi tu trong thời gian ngắn, sau đó sẽ quyên góp một chút. Bên kia còn mấy căn phòng trống, đã được đặt kín rồi.”

Ánh mắt cô ấy chỉ về phía một dãy phòng thiền ngoài cửa sổ.

Chung Đình luôn nghe cô ấy nói, ánh mắt lảng lảng quan sát căn phòng một vòng.

“Bố mẹ em có biết em ở đây không?”

Nơi này lẽ ra nên là một nơi khiến người ta bình tĩnh, thế như lòng Chung Đình không cách nào bình tĩnh được. Tựa như vào sập tối cô ngồi trong xe, nhìn ngôi chùa này qua lớp kính, trong đầu mờ mịt.

Rõ ràng không ngờ Chung Đình đột nhiên nhắc đến bố mẹ mình, Phương Chân Vân thoáng ngẩn ra, rồi cười một tiếng rất thoải mái, “Lâu lắm rồi họ không liên lạc với em, em cũng không cần thiết phải đi tìm họ, chỉ tăng thêm phiền não cho họ. Hơn nữa, em cũng không phải đi tu, chỉ ở đây giúp đỡ thôi.”

“Bên trường học thì sao?”

“Em làm tạm nghỉ một năm, chờ hết một năm này rồi hãy nói.” Chân Vân cười, “Em thế này cho dù tốt nghiệp đại học thì cũng không có cách nào làm việc ở bên ngoài được.”

Chung Đình không còn lời nào để nói.

Phương Chân Vân nói với Chung Đình, bây giờ cô ấy giống như tình nguyện viên ở đây, giúp chùa làm một số việc vặt vãnh. Cô ấy cũng như ni cô nơi này, mỗi ngày phải dậy vào bốn giờ rưỡi, sau đó tĩnh tọa, hành

hương, tập thể dục, dùng bữa sáng chay chung với mọi người. Buổi trưa lại nghe kinh, hành hương, tĩnh tọa, rồi làm một số công việc. Phía sau có vườn rau, rừng cây ăn trái, toàn bộ là do chùa tự xử lý.

Cuộc sống nơi đây rất bận rộn, cũng rất có quy luật.

“Ngày mai chị có thể ra sân sau của bọn em xem thử, bây giờ nhiều cây kết trái rồi, ngọt lắm.” Phương Chân Vân dừng lại, đột nhiên nhớ ra, “Ngày mai hai người đi phải không?”

“Ừm.”

“Ở đây tám giờ rưỡi sẽ khóa cổng... Tới nay chị ở đây được không, em có rất nhiều chuyện muốn nói với chị.” Phương Chân Vân nhìn cô đầy chân thành.

Chung Đình suy nghĩ một lúc, gật đầu, nhắn tin cho Hà Chí Bân. Phương Chân Vân rõ ràng rất vui, lại nói về cuộc sống nơi đây với cô thêm một hồi, không hề nhắc đến chuyện trước kia.

Tiếng tụng kinh đột nhiên vang lên bên ngoài. Họ dừng lại, xuất thần nhìn ra ngoài.

Dưới màn đêm đen kịt, tiếng tụng kinh và tiếng lòng cộng hưởng, Chung Đình có cảm giác thoáng cái như đã xa cách mấy đời.

53. Chương 53: Đi Lên Núi 2

Trời tối người yên, Hà Chí Bân cảm thấy chiếc áo choàng tắm có mùi lâu ngày, nên mặc không bao lâu thì cởi ra. Điều hòa bật cao, anh chỉ mặc một chiếc quần lót boxer, cong một chân nằm trên giường hút thuốc, suy nghĩ không biết ở tận đâu.

Khi tin nhắn tới, anh đang đưa điều thuốc đến bên môi. Khẽ chau mày cầm lên xem, tập trung tinh thần một hồi, anh nhắn lại một chữ “Được”, rồi ném di động sang một bên.

Một lát sau, điện thoại rung hân lên.

Trong căn phòng trống không, tiếng rung vang lên lần này đến lần khác, gấp gáp thúc giục việc gì đó.

Người bên kia suýt thì cúp máy, ai ngờ giây cuối cùng, nói mấy được.

“Trời ơi, cậu rút cuộc nhận máy rồi.” Giọng người đàn ông trung niên vang lên có vẻ vô cùng nôn nóng.

Người đàn ông năm nay ba mươi lăm tuổi, họ Trương, là quản lý bán hàng mà Hà Chí Bân mời đến bằng lương cao, làm việc thật trọng, có bản lĩnh, đi theo Hà Chí Bân làm việc cho tới nay, anh ta gần như chưa bao giờ có giọng điệu hốt hoảng như thế này.

Giọng Hà Chí Bân uể oải như thường ngày: “Có việc gì ư?”

“Cậu ở đâu vậy?”

Trong nghề này, Trương Vũ Sơn có nhiều năm kinh nghiệm, trong công việc cũng hay xưng anh xưng em với Hà Chí Bân, có khi phách cùng nhau gây dựng giang sơn. Thật ra trong lòng anh ta là một người rất biết điều, nói chuyện với Hà Chí Bân luôn chú ý chừng mực cấp trên cấp dưới. Giọng điệu thế này, rõ ràng là không bình thường.

“Chiết Giang.”

“Khi nào cậu về? Mấy ngày trước Hoàng Phục Hưng bị Ủy ban kiểm tra kỉ luật dẫn đi rồi, cậu có biết không?”

“Ừm.”

Hai ngày trước anh đã biết, hoặc nên nói là anh luôn theo dõi chặt chẽ. Người bị dẫn đi ngay tại chỗ khi đang họp Ủy ban thường vụ, cùng ngày, trang web chính thức của Ủy ban kỉ luật có thông báo công khai.

“Anh căng thẳng cái gì. Có gì thật thì cũng không đến tầng của chúng ta được.” Giọng Hà Chí Bân không hề thay đổi.

Trương Vũ Sơn hít ngược một hơi khí lạnh, yên lặng một hồi, anh ta trầm giọng, “Chí Bân, buổi chiều người của công an đến cửa hàng của chúng ta rồi. Cậu đừng có coi là việc nhỏ.”

Đầu bên kia điện thoại dừng một giây, hỏi, “Đến làm gì?”

Anh vừa hỏi như vậy, Trương Vũ Sơn cảm thấy cảm xúc của mình rất cuộc được đáp lại một chút rồi.

“Không làm gì hết, khi đó tôi cũng không có mặt, Tiểu Lưu nói chỉ tới xem thử, tùy tiện hỏi vài câu, hỏi cậu có ở đây không.”

Anh ta cũng không có mặt, buổi chiều anh ta mới từ buổi hội chợ rượu và thuốc lá ở Thường Châu về. Vừa về thì nghe chàng trai trong tiệm báo cáo lại, nói công an đã tới.

Trương Vũ Sơn không biết rõ Hà Chí Bân bọn họ và vị ở trên có quan hệ thế nào, chỉ vì là người phụ trách nghiệp vụ, có những việc Hà Chí Bân không tránh khỏi anh ta, anh ta mới biết lơ mơ một ít. Thời đại đang thay đổi không ngừng, thị trường rượu trắng đã qua thời kì hoàng kim, sóng lớn đào cát, bây giờ tình hình của rất nhiều công ty cũ hết sức nguy ngập.

Công ty nhỏ thành lập không có cơ sở như họ, thoắt cái có thể lấy được đại lý rượu do chính phủ hỗ trợ, rồi có nhiều đường xuất hàng như vậy, nếu nói sau lưng không làm việc gì, ai thêm tin?

Gió thổi mưa giông trước cơn bão. Khi chuyện chưa xảy ra, luôn luôn có điềm báo trước.

Nói xong lời cuối cùng, Trương Vũ Sơn cũng không biết phải nói thêm gì, thở dài dặn anh, “Đừng chơi ở bên ngoài nữa, cậu về sớm chút đi, có tình huống gì thì còn dễ đối phó.”

Trong điện thoại, Hà Chí Bân thản nhiên nói, “Biết rồi, có gì chờ tôi về rồi nói sau.”

Ném di động sang một bên, Hà Chí Bân thả lỏng vắn cổ hai cái, mở hai mắt, nhìn trần nhà chằm chằm. Âm thanh trong tivi lộn xộn, anh bình tĩnh suy nghĩ một số việc.

Công ty này từ khi thành lập cho đến khi phát triển, rất nhiều chuyện ngoài mặt là anh ra tay, chuyện sau lưng toàn là Tôn Dung làm. Để cho Tôn Dung thấy sự tín nhiệm của mình, có một số chuyện cô làm, anh cố ý không tìm hiểu và kiểm tra cặn kẽ.

Nhưng nếu anh có thể lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, đương nhiên cũng lưu lại một tay ở rất nhiều chỗ. Nếu tình hình thật sự mất khống chế, vậy thì ai cũng đừng hòng chạy. Anh chạy không thoát, Tôn Dung càng đừng nghĩ đến việc vứt bỏ sạch sẽ. Chỉ có điều, đối với anh bây giờ, việc đập nồi dìm thuyền không có một chút ý nghĩa.

Ánh sáng âm u của tivi không ngừng lóe lên trên bức tường màu trắng.

Huyết thái dương đang đập, quanh mình dường như có ý lạnh rướm ra theo sự thay đổi trong lòng. Hà Chí Bân nhắm mắt, giống như mỗi lần gặp hoàn cảnh khó khăn trước đây, anh lẳng lặng nghĩ cách đối phó.

Trong núi quá lạnh.

Chung Đình không nhớ nổi, lần trước ngủ không có thiết bị sưởi ấm là lúc nào.

Trong căn phòng nhỏ giản dị, cô và Phương Chân Vân mỗi người nằm trên một chiếc giường nhỏ, không có một chút ánh sáng.

Phương Chân Vân nhẹ giọng kể chuyện. Cô ấy nói cho Chung Đình biết mình đến đây thế nào, làm thế nào nhận được sự tín nhiệm của họ, rồi làm thế nào có được công việc hiện tại. Lời nói của cô ấy thay đổi nhiều hơn.

Trong không khí tăm tối có mùi gỗ, mùi sơn nồng nặc, xộc từng hồi vào đầu mũi.

Bỗng nhiên, Chân Vân trầm mặc, căn phòng lặng như tờ.

“Sao không nói nữa?” Chung Đình hỏi.

“Toàn là em nói thôi, chị không có gì muốn nói với em ư?”

“Trước khi tới có rất nhiều lời, thật sự gặp được em thì hình như lại không có gì muốn nói nữa.”

Phương Chân Vân yên lặng một hồi, hỏi, “Chị có lạnh không?”

“Tạm tạm.”

“Em sang ngủ với chị được không?”

Chung Đình không nói gì.

Chờ đợi một lát, Phương Chân Vân không chờ cô trả lời, chiếc giường phát ra tiếng vang khe khẽ, cô ấy nhanh chóng co tròn vào chân của Chung Đình, như con vật nhỏ tìm được nơi mình thuộc về trong mùa đông giá rét.

Chợt lạnh chợt nóng, Phương Chân Vân co người run lên một cái, hạ giọng nói, “Lạnh quá...”

Thân thể cô gái kề sát cô, mang theo chút nhiệt độ cơ thể, thơm tho mềm mại. Chung Đình nghiêng người vào trong, dành ra chút không gian cho cô ấy.

Cảm giác này không xa lạ một chút nào. Vào rất nhiều đêm trống rỗng mà buồn chán, họ đều ngủ như vậy.

Giọng Phương Chân Vân cũng rơi vào hồi ức, “Có lúc em cảm thấy trước đây thật tốt, tại sao mình không biết quý trọng. Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, hình như lúc đó cũng không cảm thấy tốt gì.”

Cô ấy quay sang nhìn Chung Đình, “Em có từng nói với chị về lần đầu tiên của em không?”

Lần đầu tiên của Phương Chân Vân là vào năm mười lăm tuổi, chàng trai ngoài trường, hơi đẹp trai cũng hơi ngầu, theo đuổi cô rất lâu. Lúc đó cô còn chưa hiểu gì, ở trong nhà chàng trai, lần đầu tiên nửa đùa nửa thật, ngoài đau đớn, sợ hãi, buồn nôn ra, cô không có bất kì cảm giác hưởng thụ gì. Sau lần đó, chàng trai biến mất, không đến tìm cô nữa. Dùng lòng tự trọng kiên cường chống đỡ qua một tuần, cô chẳng thể kìm lòng mà đi đến phòng chơi mà cậu ta hay đến. Sau khi nhìn thấy cô, cậu ta như thể không có chuyện gì xảy ra, cười cười, hỏi, “Sao em đến đây vậy?”

Sau đó lại dẫn cô đến nhà cậu ta.

Cô không muốn đi, không muốn đi một chút xíu nào. Nhưng cô không biết tại sao mình yếu đuối như vậy, lại đi theo cậu ta. Làm được một nửa, cô nôn ra.

“Rõ ràng là anh ta bắt nạt em, nhưng em không biết tại sao mình rất sợ. Sau đó mới nghĩ ra, anh ta dám đối xử với em như vậy là vì anh ta cảm thấy em dễ bắt nạt.”

Phương Chân Vân nói, “Nếu trên đời này không có ai yêu chị, ngay cả bố mẹ chị cũng không yêu chị, họ sẽ cảm thấy chị là người có thể bắt nạt.”

Trong đêm tối, khuôn mặt sáng bóng của cô gái lóe ánh sáng dịu dịu, mái tóc dài của cô xõa trên gối, tỏa mùi thơm nhẹ nhẹ. Cho dù trong bóng đêm, thì thân thể này cũng vẫn trẻ trung, thơm tho, không có ai biết được, tâm hồn hơn hai mươi tuổi này cất giấu kĩ chuyện xưa cũ gì.

“Về sau em gặp một cô gái, trong trường, lớn hơn em hai lớp. Chị ấy rất tốt với em, là cái loại thật sự rất tốt ấy, rồi xảy ra quan hệ. Trước đó em cảm thấy khi làm với đàn ông đặc biệt xấu hổ, không dễ chịu chút nào. Sau khi cùng chị ấy rồi mới biết, thì ra cũng có thể rất dễ chịu. Nhưng chị ấy không chỉ đối xử như vậy với một mình em, chị ấy đang chơi với rất nhiều người.”

Sau cô gái này, Phương Chân Vân gần như mở toang cánh cổng của thế giới tình cảm, rồi lần lượt yêu đương với mấy người. Người yêu đồng tính không khác gì những người dị tính, có mới nới cũ, dễ đứng núi này trông núi nọ, cộng thêm việc rời khỏi dòng chính của xã hội, bản thân mọi người cũng phóng túng hơn. Trong những cuộc tình này, Phương Chân Vân từ từ tăng sự dằn dặt.

Sau đó là chuyện mà Chung Đình biết. Cô gặp Dương Tinh.

Khi Phương Chân Vân gặp Dương Tinh, Dương Tinh đang ở trong vết thương tình cảm. Hai người gặp qua một lần ở quán bar, sau đó là Phương Chân Vân chủ động tấn công.

Cái nhìn đầu tiên, cô đã cảm thấy Dương Tinh khác biệt, không giống tất cả những người mà cô gặp gỡ trước đây. Cô ấy không cố ý ăn mặc trung tính như một số người bạn, hành vi cử chỉ vừa phong độ vừa tao nhã. Mặt mũi, tuổi tác và khí chất của Phương Chân Vân khiến cô rất nổi tiếng và được ưa chuộng trong giới, sau mấy sự kiện nhỏ, Dương Tinh thật sự động lòng.

Khi đang thất thần, Chung Đình nghe thấy giọng nói có phần mờ ảo của Phương Chân Vân: “Chị có cảm thấy chị giống chị ấy lắm không?”

“Giống sao?”

“Giống.”

Là rất giống.

Xuất thân tốt giống nhau, hưởng thụ nền giáo dục đại học giống nhau, cùng là người chưa bao giờ chịu khổ.

Bất luận bề ngoài ngỗ ngược đến cỡ nào, trong lòng mãi mãi mềm mại chân thành như vậy.

Họ dựng nên bức tường rất cao trong lòng, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Người trèo qua bức tường rồi mới biết được, bên trong là đồng cỏ xanh mướt vô biên, ai trèo qua thì người đó có thể giương oai lẫn lộn trong đó.

Thế là, tất cả những người trèo qua không kiêng nể gì cả, như điên rồi vậy.

“Chị nói yêu một người có thể yêu đến mức nào, em cũng hay hỏi bản thân mình. Nếu Dương Tinh không mất, thì em có thể đi đến cùng với chị ấy không. Nhưng nói cho cùng, những việc này đều là suy nghĩ viển vông, chị ấy mất rồi, chị ấy là người tốt nhất rồi. Em rất muốn nhớ những chỗ không tốt của chị ấy, nhưng em không nghĩ ra được gì cả, toàn là cái tốt của chị ấy thôi. Toàn bộ.”

Phương Chân Vân rơi nước mắt, Chung Đình không nhìn thấy, chỉ nghe thấy giọng nói run rẩy của cô ấy.

Trong tấm chăn ấm áp, cô tìm được bàn tay xuôi bên người của Chân Vân, nhẹ nhàng nắm lấy.

Bàn tay Phương Chân Vân không lớn, những ngón tay mảnh khảnh, lòng bàn tay đỏ chút mồ hôi. Cô ấy nắm ngược lại Chung Đình, mười ngón tay đan vào nhau.

“Đừng khóc nữa.”

Hít mũi, Phương Chân Vân cố gắng để mình bình tĩnh lại.

“Chung Đình, mỗi khi em nghĩ đến những chuyện này, trong lòng em liền có cảm giác không nói ra được, rõ ràng rất đau khổ, nhưng sau khi đau khổ thì lại có cảm giác lâng lâng sướng khoái, sau đó càng không nén nổi mà nhớ lại.”

“Càng đau khổ thì càng cảm thấy vui sướng, có đúng không?”

Đau đến mức độ nhất định, ngược lại có phần say đắm loại sướng khoái ấy, bản thân cũng không biết có phải đang kiếm cố để sa ngã hay không.

“Chân Vân, tôi sắp kết hôn rồi.”

“Với ai?” Vừa hỏi xong, cô lại như thể biết đáp án, “Anh ta sao?”

“Ừm.”

Phương Chân Vân im lặng một hồi, hít sâu một hơi, “Khi chúng ta ở chung, bạn trai trong hai năm đó của chị, em đều tiếp xúc với họ.”

“Tôi biết.” Chung Đình thản nhiên nói.

Cô biết.

Có lẽ là vì trẻ trung ngây thơ, có lẽ là vì quyến rũ thần bí, có lẽ là vì cô gái này rất hiểu những mảnh khoe giữa nam nữ và tâm lý đàn ông. Lần nào cô cũng thành công.

Cái gọi là thành công không phải là chỉ việc cô lên giường với họ, mà họ là động lòng với cô. Cô lần lượt thành công trên đũa tình cảm của họ.

Chung Đình không phải là người ai đến cũng không từ chối, những người đó đều là những người đàn ông khiến cô thưởng thức, yêu thích, có người cũng tốn rất nhiều sức lực theo đuổi cô. Nhưng sự dối trá của con người có lúc vượt xa nhận thức của bản thân. Lúc nào cô cũng lẳng lặng nhìn Phương Chân Vân lọt lớp áo ngoài của họ trong bóng tối, khi đang chết lặng, cô cũng cảm thấy kích thích khác thường.

Trong trò chơi ngây thơ của Phương Chân Vân, Chung Đình từng là đồng lõa của cô ấy.

54. Chương 54: Trời Và Đất

“Em biết chị biết,” cô gái nhếch môi, “Trước đây cảm thấy chị làm như vậy là vì yêu em, trong lòng chị, họ vốn dĩ không quan trọng. Sau đó lại cảm thấy hình như không phải như vậy.”

Chung Đình không nói gì, cô xuất thần.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu rọi khuôn mặt cô, yên tĩnh lạ thường.

Trong đêm tối, mạch suy nghĩ kéo dài lẳng lặng lên men, cô không biết mình đang nghĩ gì.

“Khi nào chị kết hôn?” Chân Vân hỏi.

“Tuần sau.”

“Nhanh vậy ư, chúc mừng chị... Chị muốn kết hôn với anh ta, em không ngạc nhiên chút nào.” Chân Vân nói, “Anh ta và chúng ta là người cùng một quốc gia, có đúng không?”

Chung Đình yên lặng.

Phương Chân Vân nhắm mắt, nhích lại gần cánh tay cô, đột nhiên thấp giọng nói, “Em xin lỗi.”

“Lần trước đến nhà chị, em nhìn thấy bố mẹ chị, nói những lời không hay. Họ thật sự là người rất tốt.”

Trong phòng khách nhà họ Chung treo một tấm ảnh gia đình rất to, bố mẹ ngồi đằng trước, chị em nhà họ Chung đứng sau lưng họ. Phương Chân Vân ngồi trên chiếc ghế sofa vải bố êm ái, nhìn bức ảnh lớn ấy, ngẩn người rất lâu.

Thật hâm mộ.

Cô mới nhớ ra mình cũng có em trai. Nhưng cả đời cô sẽ không có một tấm ảnh như vậy.

Trên đời có rất nhiều thứ tốt đẹp, chúng rõ ràng ở ngay đó, nhưng điều đáng tiếc là, có người cả đời cũng không cách nào chạm vào được.

Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve phần tóc trên trán Phương Chân Vân, giọng Chung Đình êm ái, “Về với tôi đi.”

Chân Vân lấy lại suy nghĩ bay xa, “Không cần đâu, ở đây em làm việc rất vui. Bây giờ mỗi ngày sống rất có quy luật, không cần suy nghĩ gì hết, tự do lắm.”

Đêm dần khuya.

“Chung Đình.”

“Ừm...”

“Chị ngủ rồi ư?”

“Chưa.”

“Đang nghĩ gì thế?”

“Không có.”

“Chị có lạnh không?”

“Không lạnh.”

Phương Chân Vân xoay người, dựa vào cô, ngửi mùi hương lành lạnh trên người cô.

“Chúng ta quen nhau bao lâu rồi?”

“Hơn bốn năm?”

“Có nhớ lần đầu tiên gặp nhau không?”

“Có,” Chung Đình nói, “Ở phòng trưng bày tranh.”

Cô gái nhìn khuôn mặt bình yên của người bên cạnh, “Lần gặp đó, chị có nhiều chỗ giống với tưởng tượng của em, có nhiều chỗ lại không giống.”

Phương Chân Vân không biết nói cảm giác đó như thế nào.

Hôm ấy họ đến trước, vừa gọi cà phê xong, Dương Tinh nói, “Đến rồi.”

Trên hành lang, người phụ nữ trẻ đi từ xa tới, ăn mặc tao nhã, bước chân phóng khoáng. Ngồi xuống một cách tự nhiên, cô nhìn họ, nụ cười mỉm thân thiện mà hài hước hiện trên khuôn mặt.

Ánh mắt, hình thể, phong thái ngày hôm ấy của Chung Đình thường xuyên hiện về trong đầu Phương Chân Vân. Giờ phút nào trên người cô cũng lộ ra cảm giác tinh tế và cảm giác cao cấp do cuộc sống tốt đẹp thai nghén thành, những thứ này đều khiến Chân Vân ước ao và hâm mộ.

Trong cuộc sống sau đó, họ bị vụ tai nạn xe răng buộc vào nhau, qua lại càng ngày càng sâu đậm. Có lúc, khi Chân Vân cảm thấy mình sắp chạm đến điểm sâu nhất trong lòng cô, lúc nào Chung Đình cũng có thể chuyển hướng một cách nhạy cảm mà khéo léo. Không để lộ dấu vết.

Nhưng Phương Chân Vân không phải là một cô gái bình thường, cuộc sống quá khứ khiến cô có năng lực quan sát nhạy bén. Ở nơi tối tăm, cô có trực giác, hết thấy mọi thứ trên người Chung Đình, những phóng túng trong tình cảm, những mảnh khoe trong trò chơi mờ ám, thậm chí nỗi phiền muộn có liên quan đến sống chết, đều là lớp ngụy trang.

Đây là đáp án cho họ, cũng là cho bản thân cô.

Mà những thứ che giấu dưới lớp ngụy trang này, chính xác là thứ cô đang trốn tránh thật sự. Cũng chính là thứ như vậy gắn chặt họ với nhau.

Đó là cái gì?

Đêm khuya, nhà họ Chung.

Mẹ Chung đi tiểu đêm, khẽ bước ra khỏi toilet.

Ánh đèn còn hắt ra từ phòng Chung Thấm.

Bà gõ cửa đi vào, Chung Thấm nằm trên giường lật album ngắm đầu lên, cười một tiếng, “Mẹ.”

Mẹ Chung khoác áo, đi đến bên giường hạ thấp giọng, “Đêm hôm khuya khoắt không ngủ đi, còn làm gì vậy?”

Chồng đi công tác, hai ngày nay Chung Thấm luôn ở đây.

“Nó quậy con kìa, đánh thức con đấy chứ.” Bé cưng nửa đêm đá làm cô thức dậy.

Ngồi xuống mép giường, mẹ Chung sờ cái bụng tròn giấu dưới tấm chăn của cô con cái, mỉm cười, giọng nói có sự đồng cảm của người làm mẹ, “Đạp mà khó chịu thì từ từ xoay người, thậm chí nó ngoan một chút, mẹ con liên tâm, nói không chừng nó nghe được đấy. Con phân tâm như vậy thì càng không ngủ được đâu.”

Chung Thấm đã hết buồn ngủ, sờ bụng mình, “Lúc mẹ mang thai bọn con, bọn con quậy có dữ không?”

“Con nói thử xem? Thề trạng hai đứa đều không nhỏ, nửa đêm mẹ chẳng nhúc nhích được, cũng may mà có bố con, toàn là ông ấy chăm sóc mẹ cả đêm thôi.”

Vào đêm khuya, con người bao giờ cũng cảm tính hơn một chút, Chung Thấm mím môi, “Mẹ, mẹ vất vả rồi.”

“Bây giờ biết rồi à, làm bố mẹ đều vậy cả.”

Mẹ Chung cụp mắt, “Mẹ cũng không biết để mấy cuốn album cũ này ở đâu, con lục từ đâu ra vậy?”

“Ồ ngay trong tủ sách ấy...” Chung Thấm nhẹ nhàng lật album, nhiều tấm ảnh cũ đã ố vàng, tràn ngập mùi cổ xưa của năm tháng.

“Mẹ xem tấm này...” Chung Thấm cười một tiếng, “Bộ dạng của Chung Đình có ngốc không?”

Mẹ Chung cúi đầu nhìn, nở nụ cười.

Chung Đình trong ảnh khoảng năm, sáu tuổi, mặc chiếc váy liền hai màu vàng bạc, ngồi bên cây đàn dương cầm. Khoảnh khắc chụp ảnh hình như là vừa quay mặt sang, nét mặt có vẻ mờ mịt.

Một hàng chữ nhỏ bên dưới, là thời gian và địa điểm mà mẹ Chung ghi chú bằng bút máy. Tất cả ảnh trưởng thành của hai chị em họ, bà đều chú thích cẩn thận.

Chung Thấm hỏi, “Về sau rốt cuộc là con không chịu học đàn hay là chị ấy không chịu vậy, lần trước con còn hỏi chị ấy kia, chẳng nhớ rõ mấy nữa. Thật là đáng tiếc, hồi nhỏ tất cả giáo viên đều khen chị ấy có năng khiếu.”

“Là nó không chịu, cái đồ lười biếng như con được dịp đi theo sau mông cùng quậy cách mạng.”

“Thật sao?” Ánh mắt Chung Thấm lộ ra một chút kinh ngạc, tiếp theo cô lại nhướn khóe môi, “Con đã nói mà, con nhớ hình như là chị ấy, khi đó còn đang học ở nhà thầy Nghiêm. Là thầy Nghiêm đúng không mẹ?”

Đó là chồng của bạn mẹ Chung, nghệ sĩ đàn dương cầm có chút danh tiếng, làm việc ở nước ngoài quanh năm, khi đó ông về quê tu dưỡng, ngưỡng cửa suýt thì bị trẻ xin học đàn đập gãy.

Mẹ Chung nhớ tới người bạn này, “Nhiều năm trước cả nhà họ di dân rồi, ở Úc nhưng không biết là ở đâu, bây giờ con cái vẫn đang học đại học.”

Ấn tượng của Chung Thấm có phần mơ hồ, cô suy nghĩ một chút, “Con không nhớ thầy ấy trông như thế nào nữa, chỉ nhớ là đàn hay vô cùng, khác giáo viên lúc trước một trời một vực. Khi đó thầy còn thích Chung Đình lắm, nói chị ấy có năng khiếu cao.”

Mẹ Chung khẽ thở dài, “Đúng vậy, mẹ với bố con còn tưởng nó sẽ đi con đường này, kết quả bỏ dở giữa chừng.”

Nói đến đây, trong lòng mẹ Chung có phần tiếc nuối. Bà luôn cảm thấy chồng mình quá nuông chiều con cái.

“Cũng không tính là bỏ dở giữa chừng mà. Mẹ xem chị ấy bây giờ kìa, xoay xoay một vòng không phải là đang làm nghề có liên quan đến đàn dương cầm sao.”

Tiếng ho khan mơ hồ vang lên ở phòng bên cạnh, mẹ Chung nói có phần lo lắng, “Gần đây bố con bị cảm, còn không chịu uống thuốc nữa.”

“Được rồi, không nói chuyện nữa.” Bà đứng dậy, “Ngủ sớm chút đi.”

“Con biết rồi, lát nữa con ngủ ngay.”

Mẹ Chung rời khỏi, Chung Thấm lại lật mấy trang album, dưới ánh đèn, khi thì suy ngẫm hồi ức, khi thì cười thầm.

Thật là đáng yêu.

Có lúc cô cũng cảm thấy mình may mắn, sinh ra trong gia đình hài hòa tốt đẹp. Không phải chưa từng buồn phiền, nhưng mà, cô chưa bao giờ có nỗi buồn phiền không có cách nào giải quyết. Nhớ lại toàn bộ thời thơ ấu, thời niên thiếu, toàn là cảm giác chua ngọt ngây ngô.

Cô lật đi lật lại album, rồi quay lại tấm ảnh kia của Chung Đình.

Thầy Nghiêm? Tên đầy đủ là gì ấy nhỉ?

Nhẹ nhàng khép album lại, tắt đèn bàn, Chung Thẩm nằm xuống một cách thoải mái, cố gắng bước vào giấc mộng.

Trời vẫn còn tối, tiếng phách vang lên bên ngoài. Mấy căn phòng nhỏ lần lượt sáng đèn.

Trong chùa quy định bốn giờ thức dậy. Phương Chân Vân và Chung Đình thức trắng đêm, bầu không khí vào rạng sáng lạnh buốt, họ mặc quần áo tràng hoàng, gấp chăn.

Chân Vân nói: “Lát nữa em phải đi với họ đến chính điện lễ Phật, tập thể dục buổi sáng, chị ở đây chờ em ăn sáng không?”

Chung Đình nhìn cô ấy, “Không chờ nữa, tôi đi đây.”

Trong lòng Chân Vân không muốn, nhưng cô ấy cũng biết không có lý do gì giữ lại nữa.

“Vậy được rồi, em đưa chị ra ngoài trước.”

Chân Vân tiễn Chung Đình đến tận cổng.

Khi ngày và đêm thay phiên, sắc núi sâu lắng, một vầng trăng mờ còn treo trên bầu trời. Không khí lạnh, Chung Đình trùm kín chiếc áo khoác trên người, “Về đi, không cần tiễn nữa đâu.”

Chân Vân dừng bước, “Được, trời còn chưa sáng, chị đi chậm một chút.”

Chân Vân xoa tóc, không buộc khăn choàng, cổ áo màu trắng thẳng đứng trong cổ.

Chung Đình nhìn cô ấy chằm chằm một hồi, đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy cô ấy.

Bàn tay ngang qua hông, Chân Vân ôm ngược lại cô.

— Chị biết không?

Trên đời này, không phải tất cả mọi tình cảm đều có thể được đặt tên.

Tình cảm em dành cho chị không chấp nhận đánh giá của bất kì người nào.

Bởi vì, từ trước đến nay, trái tim đối đãi với chị chỉ có sự chân thành.

— Tôi biết.

Trước cánh cổng chùa nơi núi sâu, cô gái đứng lặng trong gió, hơi nghiêng đầu, ánh mắt vừa dễ thương hồn nhiên, vừa cô độc. Cuối cùng, nước mắt chảy ra, bóng người nơi cuối con đường, dần dần mờ hồ, dần dần biến mất.

Hai bên đường là rừng cây linh sam rậm rạp.

Không có ánh đèn, Chung Đình lấy di động bật đèn pin, đi một mình theo con đường xi măng. Cơn gió lay động qua giữa núi rừng, âm thanh vừa nhỏ vừa trầm thấp. Ở nơi khúc quanh của con đường, cô dừng bước, bóng cây lay động không chừng cuộn cuộn trong núi như những con sóng.

Khoảnh khắc trời và đất gần như trống không, không hề phòng bị, một số hình ảnh lộn xộn rồi ren tràn vào đầu.

Tiếng đàn kỳ ảo mà sâu xa, phòng đàn có sàn nhà màu xám, mùi gỗ bạch dương do cây đàn dương cầm tỏa ra... Cô cự tuyệt, cô phủ nhận, nhưng đồng thời trong nháy mắt, tất cả những hình ảnh, âm thanh, mùi hương lại ập tới như con sóng lớn, khiến người ta run rẩy và ngạt thở.

Cơn run rẩy truyền thẳng từ lồng ngực đến đầu ngón tay, Chung Đình đỡ thân cây bên cạnh, nôn một trận.

Trong bóng tối, khi đang mơ mơ màng màng, Chung Thắm đột nhiên nhớ ra.

Tên đầy đủ của thầy Nghiêm là Nghiêm Tránh.

“Không đúng, cảm giác ở đây không đúng.”

“Tình cảm của em ở đâu? Đừng dựa hết vào kĩ năng, em phải cho thầy nghe thấy tình cảm của em.”

“Bàn tay của em, trái tim em phải mở hết ra, em đi theo nó...”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông, bàn tay thô ráp, tóc mai hơi trắng, mùi nước hoa trên người...

Vào giây phút kí ức lại hiện ra, đập án trong lòng đã định, không cho phép thay đổi.

Năm ấy cô mười bốn tuổi, Chung Thắm bị bệnh, một mình cô đến nhà giáo viên để học.

Khi cô đi, dì (bạn mẹ Chung) đang mang giày ở cửa. Thường ngày nhìn thấy chị em nhà họ Chung tới, bà luôn niềm nở vui vẻ. Hôm ấy, bà chào hỏi Chung Đình cho có lệ rồi rời khỏi nhà, nổi giận đùng đùng.

Cô đến phòng đàn, cửa không đóng, thầy giáo mặc âu phục đứng hút thuốc bên cửa sổ.

Ông xấp xỉ tuổi bố Chung, nhưng Chung Đình cảm thấy, họ không giống nhau.

Không giống nhau chỗ nào?

Cô bé mười bốn tuổi đang lơ mơ về quan hệ giới tính, chỉ cảm thấy, mỗi khi ông đánh đàn, theo động tác của cánh tay, mùi nước hoa trên người ông tỏa ra hòa lẫn mùi thuốc lá rất dễ chịu.

Một lát sau, người đàn ông ngăn người nhìn ngoài cửa sổ quay đầu lại, nhìn thấy cô đứng bên cửa, nở nụ cười, “Sao không vào đây?”

Hôm ấy luyện bài “Giấc mộng tình yêu” của Franz Liszt.

Có phần khác thường, làm thế nào cũng không đàn được. Lặp đi lặp lại phần mở đầu, mắc kẹt hết lần này đến lần khác.

Ông luôn im lặng, sự trầm mặc này khiến ngón tay càng thêm cứng nhắc, bọn chúng không bao giờ nghe lời cô nữa.

Cuối cùng, giọng nói vang lên bên tai, hết như ân xá cho tội phạm, “Dừng.”

Một bàn tay to thô ráp đặt lên mu bàn tay cô, chặn đứng nốt nhạc cô phát ra lần nữa.

“Âm nhạc là gì?”

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay ông tụ tập trong mu bàn tay cô, ông đặt câu hỏi với đôi mắt hoang mang của cô bé.

Cô không biết.

Ông nói cho cô biết: Âm nhạc là sự truyền đạt cái đẹp. Chung Đình, em phải đem cái đẹp của em, cái đẹp mà em tin tưởng, bày ra thông qua nó.

Phòng đàn lúc hoàng hôn, ông đứng sau lưng cô, cúi người.

Cô bé ngồi trên băng ghế, giây phút người thầy gần sát mình, thân thể cô bất giác căng cứng.

Cô bị mùi hương trên người ông bao phủ.

Tiếp theo, có hai cánh tay trượt xuống theo cánh tay cô, trên phím đàn trắng đen rõ ràng che kín hai tay cô.

Lỗ chân lông toàn thân giãn ra, cô hít thở chậm một cách tự nhiên, khi đang trống rỗng, đại não tiếp nhận sự chỉ bảo thân mật của người thầy.

Giọng nói đầy cảm xúc của ông vang lên trên đỉnh đầu, “Đừng giống như một người máy, nhất định phải có tình cảm. Em hãy nghe kĩ xem, điều mà Franz Liszt bày ra bên trong là cái đẹp của tình yêu, cả người thả lỏng, mở rộng bản thân...”

Con gái ở cái tuổi này, ở trường nhận được thư tình, trong lòng có cậu bé mà mình mến mộ.

Một chút e thẹn, một chút sợ hãi, cũng có một chút tò mò, một chút mong đợi.

Hai tay cô còn cứng đờ tại chỗ, bàn tay ông đã rời đi, đầu ngón tay bay lượn thoải mái trên phím đàn. Tiếng nhạc ấy thuần khiết, nóng rực, mơ mộng, cô bị người thầy luôn luôn nghiêm khắc ôm trước người.

Ông cúi đầu xuống từng chút một, hơi nóng giữa môi và răng chui vào da đầu cô. Trong khoảnh khắc luồng nhiệt ấy không ngừng phủ vào da, trong khoảnh khắc tính chất của sự việc sắp phát triển biến hóa, trong sự kinh hoàng và mâu thuẫn, cô bé gần như đứng dậy theo bản năng.

Ông khẽ sát cô đứng lên, bản nhạc trôi chảy cuối cùng trở nên ngắt quãng, rải rác.

Người thầy biến mất, khi âm nhạc dừng lại, trong phòng chỉ còn lại một người đàn ông.

Đôi tay mạnh mẽ của người đàn ông ôm lấy cô không chút do dự, trong động tác của thân thể, phím đàn bị ẩn vang diện tích lớn, tiếp theo phát ra sự cộng hưởng khổng lồ.

Tiếng thở dốc bên tai kiềm nén khăn đực, mang theo uy quyền và dụ dỗ của người thầy, che giấu sự giãy giụa không đủ đáng sợ của cô bé:

“Chung Đình, em thông minh, lại có năng khiếu, có biết tại sao cứ đàn không hay không?”

Thầy nói cho em biết, theo đuổi cái đẹp là phải bước vào cái đẹp. Theo đuổi niềm vui là phải bước vào niềm vui.

Em có biết, cái gì gọi là bước vào hay không...”

Ngôi sao mai còn chưa mọc lên đã lặn xuống, hết thấy mọi thứ còn chưa bắt đầu thì đã mất đi đầy đau thương.

Trong căn phòng đàn mùi nồng nặc đó, cô theo giọng nói ấy bước vào một thế giới khác.

“Chung Đình, trong cuộc đời, điều quan trọng nhất là gì?”

“Thầy nói cho em biết, là tất cả cái đẹp và niềm vui.”

Gió đêm chẳng hề kiêng nể thổi rối mái tóc cô, thổi bay vạt áo cô.

Có người kéo cánh tay cô, ôm cô vào lòng.

Hà Chí Bán ôm cô, cởi áo trên người, đắp lên người cô.

Cô ôm hông anh, chiếc áo khoác vừa choàng lên người tuột xuống, không một ai để ý.

Chung Đình ôm chặt anh, “Khi đó em mười bốn tuổi, em không muốn. Em không muốn.”

Học xong về nhà, mở cửa, mùi thơm của bánh ngọt xộc vào mũi.

Lúc đó, thành phố nhỏ nhỏ này có rất ít gia đình sử dụng lò nướng, mẹ Chung vừa mua được, cuối tuần thường hay học làm bánh ngọt. Nghe thấy tiếng mở cửa, Chung Thắm mượn cớ bị bệnh không đi học chạy từ bếp ra, mặc một bộ đồ ngủ hoạt hình, cười hì hì hỏi cô, “Hôm nay học sao, có bị mắng không?”

Một mình Chung Đình đi vào phòng.

Cô nằm trên giường, cuộc đối thoại của Chung Thắm và mẹ Chung râm rì vang lên bên ngoài, “Chắc chắn lại bị mắng rồi. Mẹ, mẹ biết tại sao thầy Nghiêm họ Nghiêm không, bởi vì thầy ấy siêu cấp nghiêm khắc đó.”

Mẹ Chung không biết nói gì, đưa em gái hoạt bát lại cười hì hì ở bên ngoài.

Tất cả mọi thứ như một giấc mộng. Giấc mộng vỡ tan.

Nhiều năm trôi qua như vậy, cô chưa bao giờ dám quay đầu nhìn lại.

—— Mới phát hiện, cô bé thông minh ấy luôn ở lại phòng đàn vào lúc hoàng hôn. Ánh chiều tà màu vàng ngoài cửa sổ hắt lên cây đàn dương cầm, cô ngồi bên đàn, chờ đợi. Cô đang chờ bản thân dẫn cô đi.

Hà Chí Bân nghe thấy cô đang lẩm bẩm.

“Gì cơ?” Anh hỏi.

Cô nói lại lần nữa.

Lần này, anh nghe rõ.

Cô nói: “Hãy tha thứ cho tôi.”

Thế giới bắt động. Một tiếng thì thầm, tựa như lời sám hối với linh hồn.

Không biết sự dâng trào trong lòng lúc này là loại tình cảm gì, Hà Chí Bân đè gáy cô vào ngực mình, nghe thấy giọng nói của bản thân.

Với cô, cũng với chính mình.

“Tha thứ cho em.”

Lời tác giả:

Nếu em lạnh

Anh ôm em vào lòng

Nếu em hận

Anh lau nước mắt thay em

55. Chương 55: Trước Tết

Trước Tết lại có tuyết rơi.

Cửa ải cuối năm gần kề, đường phố giăng đèn kết hoa, tâm tư của mọi người dần rút ra khỏi chức vụ công việc, những người chuyên tâm kiếm tiền ở xứ khác cũng bắt đầu tranh mua vé xe khứ hồi trên mạng.

“Mẹ, xúc xích lòng đỏ trứng năm ngoái mẹ ướp chưa? Ăn ngon cực.”

Mẹ Chung bưng món cuối cùng ra, ngồi xuống cạnh Chung Thấm, Chung Thấm giúp bà rót một ly rượu vang đỏ nhỏ.

“Đó là tay nghề khi nghỉ phép của dì Tiểu Phan con, năm nay đã nhờ dì ấy làm rồi, sau khi làm xong con mang một ít về nhà.”

Chồng Chung Thấm nhân dịp nói một cách cương chiêu, “Mấy ngày trước là bắt đầu nhớ nhung món xúc xích đó với con rồi.”

Trong căn phòng ấm áp, bên bàn ăn sáng rực, người một nhà cười rộ lên.

Bất luận là trong mắt người hàng trên hay người cùng thế hệ, chồng Chung Thấm đều là một người chồng tốt. Gia đình tốt đẹp, sự nghiệp ổn định, đối xử với trường bối có kiên nhẫn.

Bố Chung mỉm cười nhìn anh, “Ăn cơm đi...”

Người đàn ông giơ chiếc ly thủy tinh nhỏ rót rượu trắng, kính bố vợ mình, “Bố...”

Hai người đàn ông nâng ly cộng ẩm.

Ăn hai miếng, Chung Thấm hỏi, “Chung Đình nói với bố mẹ thế nào vậy, không về đón Tết sao? Bên Thượng Hải có bao nhiêu việc chứ, không phải nghỉ việc rồi sao?”

“Con không gọi hỏi nó ư?” Mẹ Chung hỏi.

“Con hỏi rồi, chị ấy cũng không nói gì hết, chỉ nói đến lúc đó rồi nói. Con tưởng chị ấy nói với bố mẹ nhiều hơn.” Chung Thấm nhìn sắc mặt bố mẹ, dừng một chút, đột nhiên hỏi dò, “Chị ấy với người đàn ông kia, có phải chia tay rồi không?”

Bố mẹ đều im lặng, Chung Thấm cảm thấy, hình như cô đã hiểu chút gì đó.

Cô nói: “Thật ra chia tay cũng tốt, con đã cảm thấy không mấy thích hợp mà.”

Bố Chung nói, “Ăn cơm đi, chị con có suy nghĩ của nó. Gần đây con khám thai thế nào, có vấn đề gì không?”

“Tốt lắm ạ, bác sĩ nói phải vận động nhiều hơn một chút.”

Ăn cơm xong, Chung Thấm và chồng không về, ngủ ở phòng dành cho khách.

Tắm xong đi ra, người đàn ông nhìn vợ ngồi trước bàn trang điểm, thuận miệng nói: “Sao từ nhỏ đến lớn bố mẹ em đều nuông chiều chị em như thế vậy...”

Chung Thấm dừng nặn mỹ phẩm dưỡng da, quay đầu lườm anh một cái.

Anh cười một tiếng, trong lòng biết mình có phần vượt quá giới hạn. Giữa vợ chồng dù có thân mật hơn đi nữa, thì nói về người thân của đối phương cũng phải có chừng mực. Người mà cô nói được, không có nghĩa là mình cũng nói được.

Anh đi tới sờ tóc cô, nhẹ giọng nói, “Không phải anh có ý đó đâu, biết tình cảm chị em em tốt mà. Nhưng dù sao thì chuyện kết hôn cũng là chuyện lớn.”

Chung Thấm nhìn mặt mình trong gương, nghĩ thầm, đúng vậy. Kết hôn là chuyện lớn như vậy. Người đàn ông kia thì sao? Hai người đều không để ý như vậy ư?

Dưới ánh đèn, khuôn mặt của vợ phúng phính mềm mại, vừa có chút trẻ con.

Bàn tay người đàn ông vuốt ve, “Sao vậy? Còn giận anh ư?”

Chung Thấm lắc đầu.

Cô không giận ai cả.

Cô chỉ có một nguyện vọng đơn giản. Cô hi vọng mỗi một người trong gia đình này có thể chung sống yên ổn. Chờ đến khi họ đều có con, mấy đứa nhỏ lại có thể lớn lên không phân biệt bên nọ bên kia, sống khỏe mạnh vui vẻ. Như vậy tốt biết bao.

...

Hà Chí Bàn và mấy người lão Vạn ăn lẩu ở quán của người bạn xong, sau khi cơm nước no nê, cả đám người ra ngoài, bên ngoài có tuyết rơi lất phất.

Bảy, tám người có cả nam lẫn nữ, trước cửa quán suy nghĩ đi đâu chơi tiếp. Có người muốn chơi bài, có người muốn đi hát, nói xong lời cuối cùng thì lại đòi đi quán bar.

Hà Chí Bàn có việc nên không đi. Mấy người họ không chịu thả anh đi, có cô gái nói, “Anh không đi à? Anh không đi vậy thì em cũng không đi, anh càng ngày càng chán đấy.”

Anh nhếch khóe môi, cười không thành tiếng, “Hẹn người ta rồi, phải đi làm một chuyện.” Rồi nhìn đôi mắt cô, “Nếu không thì cũng được, em đi làm việc với anh, xem thử rốt cuộc có chán hay không.”

Mặt cô gái ửng đỏ, cô vừa buồn cười vừa bực nộ vai anh, “Lợi dụng em à.”

Lão Vạn giải vây giúp anh, “Được rồi, chú đi đi, xong rồi thì đến gặp bọn anh.”

Chào hỏi xong, một mình Hà Chí Bàn đi về phía đầu kia của con đường. Lão Vạn và nhóm bạn đi về hướng ngược lại, đi một đoạn, anh ta không tìm được mà quay đầu nhìn.

Tuyết rơi lả tả, bóng lưng người đàn ông nhanh chóng mờ hồ dưới ánh đèn neon.

Uống rượu nên không lái xe, Hà Chí Bân đi dọc theo con đường một đoạn, ở ven đường chặn một chiếc taxi, lên xe nói, “Đến chợ đồ cổ.”

Chợ đồ cổ ở phía nam thành phố, tòa nhà ba tầng, hơn hai trăm cửa hàng. Đây là cứ điểm cũ của nhóm người yêu thích văn vật trong thành phố. Vào cuối tuần, hai bên đường toàn là hàng rong, bán đồ chín giả một thật, người yêu đồ cổ thích đến đây mò tìm, luyện năng lực phân biệt, thử vận may.

Hà Chí Bân đi vào, lên tầng hai. Rất nhiều cửa hàng đã đóng cửa, lác đác vài mặt bằng sáng đèn. Anh đi thẳng về phía một cửa hàng trong đó — Thính Vũ Hiên.

Cửa kính lùa mở ra, không khí ẩm áp trong phòng cùng tràn tới theo ánh mắt hai người đàn ông ngồi bên bàn trà.

Chủ cửa hàng mặc chiếc áo vải vạt chéo màu đen, thấy Hà Chí Bân, cười một tiếng, “Vào đây ngồi đi. Bên tôi vừa khéo có một người bạn tới.”

Hà Chí Bân đi vào, người ngồi đối diện người đàn ông đứng lên, nhìn anh, rồi nhìn chủ cửa hàng, “Anh có việc thì tôi không quấy rầy nữa, đi về trước đây. Hôm nào tôi mang bức tranh đó tới cho anh xem thử, anh xem có thể nhận được không.”

Chủ cửa hàng đứng dậy, “Được, tôi không tiễn nữa, có rảnh thì đến chơi.”

Người đi rồi, anh ta mỉm cười đưa một tay ra hiệu cho Hà Chí Bân, “Ngồi đi.”

Hà Chí Bân cởi áo khoác, ngồi xuống.

Bàn tay người đàn ông vươn đến trước mặt anh châm trà cho anh, cổ tay đeo một chuỗi hạt mã não bỏ đề đan xen.

Hương trà thoang thoảng, Hà Chí Bân nhìn chằm chằm chiếc tách tử sa nhỏ, “Anh giúp tôi gửi lời cho chị ta.”

Chủ cửa hàng vẫn đang mỉm cười, “Tôi đã nói rồi, tôi cũng không liên lạc với cô ấy được. Tôi chỉ là một người làm ăn nhỏ, người mua hai người xảy ra vấn đề, dù thế nào thì cũng không tiện đến làm khó chúng tôi.”

Hà Chí Bân cười không thành tiếng, “Buổi sáng người của Viện kiểm sát đến tìm tôi rồi.”

Người đàn ông hỏi một cách vô cùng bình tĩnh, “Hỏi anh cái gì?”

Buổi sáng Hà Chí Bân đến cửa hàng, bên trong đã có một nam một nữ đang chờ. Hai người giơ giấy chứng nhận cho anh, người đàn ông nói vài câu với anh. Trong quá trình nói chuyện, người phụ nữ luôn ghi chép.

Họ toàn hỏi câu rất đơn giản, công ty của anh thành lập khi nào, tiền vốn bao nhiêu, pháp nhân là ai, đường dây nhập hàng và đường dây tiêu thụ là những cái nào...

Hỏi đến cuối cùng, người đàn ông nói: “Bây giờ nghề rượu này không dễ làm nhỉ...”

Hà Chí Bân cười cười, “Nghề nào cũng khó khăn cả.”

Người đàn ông đột nhiên hỏi, “Trước đây, anh có từng tiếp xúc với thị trưởng Hoàng không?”

“Thị trưởng Hoàng nào?”

Người đàn ông nhìn chằm chằm đôi mắt anh một giây, rồi đứng dậy. Người phụ nữ bên cạnh khép cuốn sổ tay, đứng lên chung với anh ta.

“Cứ như vậy đi, có vấn đề gì sau này sẽ liên lạc với anh.”

Trước khi đi, hai người lại dừng lại, quay đầu dặn anh, “Gần đây tốt nhất đừng xuất ngoại, phối hợp với công việc của chúng tôi một chút.”

Hà Chí Bân anh quả thật không quen thị trưởng Hoàng nào cả. Chỉ là anh từng giúp Tôn Dung mua một bức tranh tặng ông ta. Ở cửa hàng này.

Một bức tranh sơn thủy một triệu hai trăm ngàn tệ, tên tác giả không có ai biết. Nó giống như mỗi một bức tranh, mỗi một bức chữ trong cửa hàng này. Giá trị của chúng nằm ngoài bản thân chúng.

“Tôi nhất gan, thật sự có chuyện gì, thì chắc chắn là người ta hỏi gì tôi nhận cái đó... Tôi hỏi rồi, số tiền như tôi cùng lắm là một, hai năm, khai càng nhiều người thì cơ hội giảm hình phạt cũng càng lớn.” Hà Chí Bản uống một hớp trà, “Tôi không tìm thấy chị ta được, chỉ có thể tìm anh thôi.”

Người đàn ông ngồi ở đối diện không nói gì.

Anh ta cười khẩy một tiếng, “Tìm tôi ư? Có bằng chứng gì? Chữ cũng được, tranh cũng được, cái nào mà không phải là các người cam tâm tình nguyện nhúng tay vào, không ai cầm súng chĩa vào đầu anh cả.”

“Mặc kệ rửa tiền thế nào, tôi cũng không tin, không có một chút dấu vết nào ư?” Hà Chí Bản cười một tiếng, đứng lên đi ra ngoài.

Giọng nói vang lên sau lưng, “Ai cũng là người trèo lên từng bước một, không có đồ của ai là nhận được suông cả.”

Đêm khuya, một nhóm người uống rượu ca hát xong đi ra, nhờ hai, ba người bạn thân dìu lão Vạn lên xe taxi. Không để người khác tiễn, xe chạy được nửa đường, anh ta nói một cách mơ mơ màng màng: “Bác tài, quay đầu đi, đến Gia viên Di Hải...”

Tiếng gõ cửa không ngừng, Hà Chí Bản khoác áo choàng tẩm màu đen, mở cửa.

Lão Vạn say khướt, nói, “Mẹ nó, lẽ mề lâu vậy, còn tưởng chú không có nhà chứ...”

Anh ta đi thẳng vào nhà. Đây là nhà anh ta, gần đây cho Hà Chí Bản mượn ở tạm.

Ngồi xuống ghế sofa, lão Vạn cởi áo khoác, xoa thái dương, “Có nước không...”

Hà Chí Bản ngồi xuống đối diện anh ta, rót cho anh ta một cốc nước.

Uống ừng ực hơn nửa cốc, lão Vạn lau miệng, đôi mắt đỏ tươi nhìn anh, “Nói thế nào?”

“Không nói thế nào cả.”

“Có ý gì?”

Hà Chí Bản im lặng.

Lão Vạn nói: “Bây giờ cô ta rốt cuộc có còn ở trong nước không?”

“Không còn.” Hai ngày trước, Hà Chí Bản điều tra rồi mới biết, ngay từ đầu năm, Tôn Dung đã di dân.

Ngơ ngẩn nhìn bàn trà, lão Vạn nói, “Chú định làm thế nào?”

Hà Chí Bản dựa vào sofa, “Nói sau đi.”

Yên lặng một hồi, lão Vạn móc thuốc lá trong chiếc áo khoác cởi ra, đưa cho Hà Chí Bản một điếu, mỗi người tự châm thuốc.

“Tiểu Chung thì sao... Không phải nhà cô ấy có chút bản lĩnh...” Câu lão Vạn nói có ẩn ý.

Hà Chí Bản không nói gì.

Khói thuốc cuộn cuộn một vòng trong khoang miệng, lão Vạn từ từ phả ra, “Có phải trước đây cô ấy nghe được tin đồn gì không, cho nên...”

Hà Chí Bản hút thuốc, rồi chậm rãi búng tàn thuốc vào gạt tàn.

Ngoài cửa sổ sát sàn, tuyết trắng trải trên những mái nhà yên tĩnh. Tuyết rơi lất phất từ trên bầu trời, khúc xạ ánh sáng yếu ớt.

Nếu không có người nhắc đến, dường như anh đã sắp quên người phụ nữ này.

Sau khi từ Chiết Giang về, họ quần quýt hai ngày hai đêm. Trong hai ngày ấy, không ai rời khỏi căn nhà kia.

Sự điên cuồng chưa từng có, kích thích chưa từng có. Hệt như không ai có thể rời bỏ ai. Sáng sớm ngày thứ ba anh ra ngoài một chuyến, rồi trở về, trong nhà không còn tiếng người.

Trên bàn ăn là một tờ giấy.

Mấy chữ vô cùng đơn giản: “Hà Chí Bân, em về Thượng Hải. Xin lỗi anh.”

Ánh mặt trời mùa đông chiếu rọi bóng dáng người đàn ông có phần lạnh lẽo. Để tờ giấy xuống, anh đi đến bên cửa sổ, bình tĩnh hút một điếu thuốc.

Vào sập tối, người đàn ông mang quần áo của mình đi, để lại chìa khóa nhà.

56. Chương 56: Thượng Hải

Thượng Hải cũng đang có tuyết rơi.

Trong cửa hàng tiện lợi, hai nữ nhân viên mặc đồng phục màu đỏ, một người thu tiền, một người đang làm nóng thức ăn cho khách bên lò vi sóng. Hai cô gái người da trắng trẻ tuổi lợi tuyết đi vào vội vã mua hai cái hotdog, nói cười rồi rời khỏi.

Cánh cửa kính tự động mở ra, rồi từ từ khép lại.

Bên cửa là khu ăn, người phụ nữ ngồi bên cửa sổ sát sàn, tay phải bưng một tách cà phê nóng.

Những bông tuyết lất phất dưới ngọn đèn, ở trên đường, bóng dáng hai cô gái càng ngày càng xa.

Di động có tin nhắn, Chung Đình xem xong, xách túi đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi. Bên lề đường, đã có một người một xe đang đợi.

Cô lên xe, người đàn ông ngồi trên ghế lái nói, “Ngại quá, tôi đến trễ rồi.”

“Không sao.”

Họ đi đến một tòa nhà văn phòng cao cấp. Người đàn ông dẫn cô lên tầng hai mươi ba, bước vào một phòng làm việc, bật đèn.

Ánh đèn rất sáng, anh chỉnh hai mức, cho đến khi gian phòng trở thành màu vàng lơ mơ.

Chỉnh điều hòa xong, cởi áo khoác, anh đi đến máy nước uống bên bàn làm việc rót nước, “Cứ ngồi tự nhiên đi. Bên kia có một cái ghế dựa, nếu không thích thì cũng có thể ngồi sofa.”

Nhìn quanh phòng một vòng, Chung Đình đi đến bên ghế dựa, ngồi xuống.

“Trà, cà phê?”

“Không cần, nước là được rồi.”

Một lát sau, người đàn ông đưa nước tới, ngồi xuống một chiếc ghế gỗ bên cạnh cô, nở nụ cười, “Có phải chiếc ghế dựa này thoải mái lắm không? Nhiều người muốn ra giá cao với tôi để mua nó.”

Chung Đình khẽ mỉm cười.

“Từ Chính Huy cho tôi xem qua hồ sơ bệnh án trước đây của cô bên chỗ anh ấy rồi...” Giọng người đàn ông điềm tĩnh, “Bây giờ hai người đã là bạn, anh ấy cho rằng không thích hợp can thiệp vào việc khám và điều trị của cô nữa, cho nên chuyển cô đến chỗ tôi. Tôi trưng cầu ý kiến của cô lần nữa, cô có để ý không?”

“Không để ý.”

“Được, vậy chúng ta có thể bắt đầu.”

Bấm đồng hồ bấm giờ trên chiếc bàn thấp, ánh mắt người đàn ông nghiêm túc, “Tôi là bác sĩ tâm lý tốt nhất ở đây, tôi nhất định có thể giúp cô giải quyết vấn đề của cô, cho nên, việc trao đổi tiếp theo cô phải tin tưởng tôi hoàn toàn. Cứ thả lỏng nói chuyện một chút là được, không cần có áp lực.”

“Được.”

“Tôi đã xem hồ sơ bệnh án trước đây của cô, đầu tiên, tôi cảm thấy cô rất hiền lành, cũng rất dũng cảm. Trong chuyến du lịch ra ngoài, cô và người bạn xảy ra tai nạn xe, vì áy náy mà đau khổ, cũng vì việc sống chết vô thường khiến cho trong lòng có năng lượng tiêu cực không ổn định. Cô chủ động tìm kiếm sự giúp đỡ của người chuyên nghiệp, đồng thời từng bước khắc phục vấn đề mất ngủ. Đây không phải là chuyện mà ai cũng làm được. Điều này chứng minh cô có năng lực giúp bản thân thoát khỏi đau khổ. Cô có lực không chế bản thân rất tốt.

Bây giờ chúng ta trở lại xem thử tình hình hiện tại của cô. Có thể nói cho tôi biết, trước mắt điều làm cô cảm thấy thể xác và tinh thần không thoải mái được không? Là vì công việc, gia đình, hay là tình bạn, tình yêu, hay là thời thơ ấu, thời niên thiếu có khúc mắc không cách nào tháo gỡ được? Nghĩ đến đâu thì nói đến đó, không sao cả.”

Tấm rèm cửa sổ màu xám đậm lẳng lẳng che khuất cửa sổ sát sàn, ánh sáng dịu dịu chiếu ở trên, có thể nhìn thấy hoa văn tinh tế của vải vóc.

“Khi vị thành niên, tôi từng bị xâm hại tình dục.”

“Khoảng bao nhiêu tuổi, cô còn nhớ không?”

“Mười bốn tuổi.”

“Đối phương là người lạ hay là bạn bè thân thích trong nhà?”

“Là thầy dạy đàn của tôi.”

“Khi đó, cô có nhận thức về tình dục không?”

“Một chút xíu.” Chung Đình tạm ngừng, “Không rõ lắm, nhưng biết là chuyện không tốt.”

“Chuyện như vậy xảy ra mấy lần?”

“... Nhiều lần, không nhớ rõ nữa.”

“Có nói cho bố mẹ biết không?”

“Không có.”

“Tại sao không?”

“Không biết... Không nhớ rõ nữa, khi ấy hơi hoảng loạn, cũng hơi sợ, không muốn làm người nhà đau lòng.” Cô ngập ngừng, “... Còn cảm thấy hơi nhục nhã, không nhớ mình rốt cuộc có phản kháng hay không.”

“Sau chuyện này, cô có từng làm chuyện tổn thương mình không, ví dụ như một số hành vi tự hại mình.”

“Thời trung học, trong hồ bơi từng có suy nghĩ tự sát hai lần, về sau không có. Lần gần đây nhất, dùng dao cắt cổ tay.”

“Có thể nói tôi nghe mối quan hệ gia đình và tổng quan về cuộc sống gia đình cô không?”

“Được. Bố mẹ tôi đều là công chức chính phủ, hoàn cảnh gia đình tốt đẹp, trong nhà có một cô em gái song sinh. Quan hệ giữa tôi và em ấy cũng rất tốt.” Cô biểu đạt rõ ràng.

“Trong ấn tượng, cô có từng tranh giành sự cưng chiều với em gái không?”

“Không có. Tính cách của em ấy hoạt bát hơn một chút.”

“Tính cách riêng của hai người không mấy giống nhau?”

“Từ nhỏ đã khác biệt rất lớn.”

“Khi ấy cô chọn không nói cho bố mẹ biết, có phải là vì tính cách của em gái hoạt bát hơn, từ nhỏ được bố mẹ chú ý nhiều hơn cô, nên cô luôn luôn không hi vọng mình phạm sai lầm khiến họ thất vọng không.”

“Có lẽ có một chút.”

“Sau khi sự việc xảy ra, có phải trong lòng cũng có chút cảm hận bố mẹ không?”

Tia sáng yên lặng rơi vào mặt, Chung Đình thoáng ngập ngừng, “Có lẽ cũng có một chút.”

Người đàn ông gật đầu, “Không sao đâu, đây là chuyện bình thường. Khi đó cô quá nhỏ, dồn hết trách nhiệm của chuyện này lên người mình, theo sự tăng lên của tuổi tác, áp lực cũng càng ngày càng lớn, tiềm thức của con người sẽ trốn tránh, chuyển dời trách nhiệm. Cô có từng nói chuyện này với người khác không?”

“Từng kể theo cách biến tướng với người bạn, nhưng khi đó đã giấu một chút.” Cô từng nói với Dương Tinh, nhưng chỉ nói đến mức độ “quấy rối tình dục”.

“Bây giờ thì sao? Là cái gì khiến áp lực của cô đột nhiên lớn hơn?”

Giọng Chung Đình đều đều, “Tôi nói chuyện này cho chồng chưa cưới của tôi.”

“Anh ấy để ý?”

“Không có.”

Bỗng nhiên yên tĩnh lại. Gáy đặt trên lưng ghế, cô xuất thần nhìn tấm rèm cửa sổ dày.

“Có cần tôi kéo rèm ra không?” Người đàn ông hỏi.

“Không cần.”

Hai ngày sau khi từ Chiết Giang về, họ luôn ở bên nhau. Mười mấy năm qua, sự thoải mái vui vẻ mà Chung Đình chưa bao giờ có.

Sáng sớm ngày thứ ba, Hà Chí Bân ra ngoài, cô mặc một chiếc váy len, kéo rèm cửa sổ ra. Ánh mặt trời chiếu vào rất ấm áp, cô đi đến nhà bếp làm cơm trưa sớm cho mình.

Mọi thứ đều rất bình thường.

Cô cắt cà chua trên tấm thớt, lưỡi dao mỏng chậm chậm bổ xuống, nước cà chảy ra dồi dào, thấm ướt ngón tay. Tiếp theo ý thức trống rỗng trong thoáng chốc, khi kịp phản ứng lại, cổ tay cô đang chảy máu.

Trong cơn hoảng loạn, cô từ từ có cảm giác đau, dùng vật vấy ngủ bọc lấy vết thương chảy máu ra ngoài, rồi lau máu trên mặt bàn.

Cô giơ tay lên che mắt, điểm sáng lấp lánh trên hàng mi.

Giọng người phụ nữ khê run, “Tôi không biết thế nào nữa, có chút không kiểm soát được.”

“Không cần quá sợ hãi, cũng không cần cảm thấy lo lắng. Có thể là vì cô nói chuyện này cho anh ấy biết, nên trạng thái cân bằng của bản thân nhiều năm như vậy bị phá vỡ. Cô hãy nghĩ xem, nếu chúng ta luôn ở trong một hoàn cảnh tối tăm, đột nhiên có một chùm sáng mạnh, có phải đôi mắt không thích ứng được không?”

Sắc mặt người đàn ông không thay đổi, anh đổi đề tài bằng giọng nói nhẹ nhàng, “Dạo này giấc ngủ thế nào?”

“Không tốt lắm.”

“Thế này đi, trước tiên tôi kê một ít thuốc an thần cho cô, có vấn đề gì cô có thể liên lạc với tôi bất kì lúc nào. Nhưng tốt nhất là trong giờ làm việc.” Người đàn ông nhìn giờ, “Gần tới giờ rồi, hôm nay cứ đến đây trước đã.”

“Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Anh đi tới kéo rèm cửa sổ, đứng ở đó nhìn xuống dưới.

Chung Đình đứng lên đi đến bên cạnh anh, khoanh một tay.

Trời đã tối hẳn, bốn bề cao ốc chót vót, đèn đóm sáng rực.

“Tuyết dừng rồi...” Người đàn ông hít thở không khí trong lành, “Có phải Thượng Hải sau khi tuyết rơi rất đẹp không?”

Chung Đình không nói gì.

Trận tuyết không lớn không nhỏ này tan trong hai ngày.

Sáng sớm, Hà Chí Bân lái xe đi đổ xăng. Một chiếc Audi màu đỏ đậu bên trụ bơm xăng đằng trước, hai người phụ nữ ăn mặc thời thượng dựa bên cửa xe cười đùa.

Anh bước xuống xe, người phụ nữ quay đầu lại, sợi tóc hất vào mặt, nụ cười nhạt dần.

Hạ Vi không nhớ rõ bao lâu rồi mình không gặp anh. Đường như lâu như một năm vậy, lại đường như mới mấy ngày, điều không thay đổi là cảm giác mình dành cho anh.

Gió lớn, họ đứng trước cửa siêu thị của cây xăng.

“Đạo này thế nào?”

“Rất tốt,” Hà Chí Bân hỏi, “Còn em?”

Cô cười, “Em cũng như cũ thôi. Nghe nói bà anh nằm viện? Thế nào, bà có khỏe không?”

“Không có vấn đề gì lớn.”

Thời gian hai câu, đổ xăng xong, nhân viên ở bên kia vẫy tay ra hiệu.

“Đi đi.”

Anh đi sang bên đó, ở sau lưng bị cô gọi lại, “Hà Chí Bân...”

Anh dừng bước.

Hạ Vi đi tới, “Chuyện của anh em có nghe nói một chút, nếu có chỗ nào cần giúp đỡ thì anh cứ tìm em.” Người phụ nữ nghiêm túc nói, “Vẫn là câu nói đó, chờ anh mười năm.”

Hà Chí Bân nở nụ cười, vỗ gáy cô. Hoặc ít hoặc nhiều có phần cười cô vừa tùy hứng vừa ngớ ngẩn.

Xa xa, cô nhìn anh phóng khoáng bước lên xe, rời đi.

Hà Chí Bân đến bệnh viện.

Chú anh thấy anh đến, mượn có lấy thuốc rồi đi ra khỏi phòng bệnh. Bà cụ mở to đôi mắt một cách chán nản, nhìn anh đi đến bên giường bệnh. Bà mấp máy môi, nhưng không phát ra tiếng.

Hà Chí Bân ngồi xuống, “Bà ăn táo không? Gọt chút táo dứa bà ăn nhé?”

Bà cụ lắc đầu.

Tivi đang chiếu phim nhiều tập, Hà Chí Bân buồn chán xem với bà cụ một hồi, khi suy nghĩ trôi tạt đâu đâu, đột nhiên nghe thấy bà gọi, “Chí Bân...”

“Vâng?” Anh thuận miệng đáp.

“Hôm kia người nhà họ Chu lại tìm được đến chỗ bà,” bà cụ nói có phần ngọng nghịu, “Mấy năm nay họ sống không tốt, đứa con lớn bị bệnh nặng, gan không tốt, họ muốn gặp con.”

Ánh mắt lạnh lùng, anh nhìn bà.

“Một ngàn mười ngàn cái không đúng đi nữa, nói thế nào thì họ cũng là bố mẹ con...”

“Bố mẹ gì chứ?” Sắc mặt người đàn ông lạnh hẳn.

“Kêu bà bớt lo nghĩ đâu đâu đi mà, sao bà không hiểu lời người khác nói vậy? Bố mẹ cháu đã chết hai mươi mấy năm trước rồi, bố mẹ ở đâu ra?”

Bầu không khí đông cứng. Bà cụ không lên tiếng nữa.

Lần trước bọn họ vất vả nhờ người này người kia tìm được bà, là năm, sáu năm về trước. Khi ấy bà từng hỏi anh một lần, có bằng lòng nhận hay không, kết quả bị anh chửi mắng một trận. Hôm qua người nhà đó lại vất vả tìm đến bệnh viện, không dám tìm thẳng anh, hi vọng bà sẽ chuyển lời.

Đổi thành người khác, có lẽ họ sẽ ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng bà cụ này hiền lành mềm yếu cả một đời, đến phút cuối cùng, trái tim vẫn không đủ độc ác.

Ngực Hà Chí Bân phập phồng, anh đứng lên, hung hăng nhìn bà chăm chăm, “Vu Quế Lan, cháu nói cho bà biết, bộ dạng này của bà đã định trước là cả đời bị người ta bắt nạt! Bà không trách ai được hết!”

Đi ra khỏi bệnh viện, xe chạy hết tốc độ. Đi vào con đường vắng hẻm nhỏ xe cộ lộn xộn, đột nhiên, một chiếc xe điện băng qua đường cực nhanh. Hà Chí Bân đánh mạnh tay lái né tránh, đầu xe đụng vào trụ nước chữa cháy ven đường.

Sau một tiếng vang lớn, cột nước phun ngất trời.

57. Chương 57: Cho Anh

Ba ngày sau, ở cửa hàng, người của Viện kiểm sát dẫn Hà Chí Bân đi.

Đến là giờ giấy chứng nhận, bảo anh ký tên vào lệnh bắt giữ. Trước mặt mấy nhân viên, Hà Chí Bân đeo công tay bị áp giải lên xe cảnh sát. Người trong cửa hàng, hàng xóm xung quanh thấy cảnh này thì sợ, sau khi xe cảnh sát đi thì hỏi chàng trai trong cửa hàng: Ông chủ mấy cậu phạm tội gì vậy? Không phải tội giết người chứ?

Nhân viên kiểm sát phát hiện người thân trực hệ duy nhất của Hà Chí Bân chính là bà nội, bà còn ở bệnh viện. Họ tìm được chú của anh. Sau khi biết, người nhà họ Hà kinh hoàng, ngoài lo lắng ra thì căn bản không biết phải làm thế nào.

Sau khi nhận được tin tức, trước tiên lão Vạn ủy thác luật sư cho Hà Chí Bân, chạy vạy khắp nơi. Nhưng người có thể nhờ vả đều nhờ hết rồi, lão Vạn vẫn không thấy mặt anh được, chỉ có thể bảo luật sư chuyển lời.

Hai ngày trước đêm ba mươi, bên ngoài phòng học đàn dương cầm ở Trung tâm văn hóa, lão Vạn tìm được Chung Đình.

Hôm ấy, anh ta đến studio của cô trước, chỉ có nhân viên ở đó, trùng hợp là nhân viên nói bà chủ vừa từ Thượng Hải về, đến địa điểm dạy học ở Trung tâm văn hóa.

Một phòng học bốn cây đàn, Chung Đình đứng ngoài cửa sổ, nhìn cô giáo trẻ tuổi thông thả qua lại giữa những cây đàn, bốn đứa trẻ cao nửa mét ngồi trên băng ghế, cúi đầu đánh đàn. Tiếng nhạc tinh tang bay ra, thuần khiết và đáng yêu. Nhìn chăm chăm một hồi, cô mỉm cười xoay người, ánh mắt dừng lại nơi cuối hành lang.

Họ đứng bên lan can chỗ khúc quanh của hành lang.

Chung Đình trang điểm nhẹ, trên người xịt nước hoa rất nhẹ. Cô trông có vẻ sống khá tốt, trong khoảng thời gian gần lão Vạn không biết mở miệng thế nào.

Móc thuốc lá ra, anh ta châm một điếu, rồi đưa cho cô.

Chung Đình lắc đầu: “Đang cai.”

Động tác tay dừng lại, lão Vạn lấy lại thuốc một cách tự nhiên, “Hôm nay vừa về à?”

Chung Đình gật đầu.

“Lái xe về?”

“Tàu cao tốc.”

Lão Vạn gật đầu, “Mấy ngày nữa là Tết rồi, năm này trôi qua nhanh hơn năm kia. Còn nhớ đầu năm nay, chớp mắt cái lại sắp ba mươi Tết rồi...” Dừng một chút, anh ta nhìn phía xa xa, “Cô và Hà Chí Bân đã chia tay rồi, đúng không?”

Hai tay đút trong túi áo khoác, Chung Đình trầm mặc.

Sự trầm mặc như vậy có vẻ rất giống một loại ngậm thừa nhận, cũng giống như là nổi áy náy sau khi bội tín bội nghĩa.

Cười một tiếng có phần buồn bã, Chung Đình hỏi, “Anh ấy nói như vậy với anh ư?”

Lão Vạn hút thuốc, giọng nói hơi nghiêm túc, “Đừng hiểu lầm, tôi không rõ chuyện giữa hai người lắm. Nhưng chú ấy đối với cô thế nào, trong lòng cô hẳn rõ ràng hơn người khác.”

Giờ lên lớp, tiếng nhạc cụ thỉnh thoảng vang lên trong phòng học của tòa nhà âm nhạc, có tiếng du dương, có tiếng nhẹ nhàng, càng làm nổi bật một góc yên tĩnh này.

“Chuyện chú ấy vào trại tạm giam, cô có biết không?”

Lúc này, người phụ nữ mới hơi giật mình mà nhìn anh ta.

Nhìn nét mặt cô, lúc này lão Vạn mới ý thức được, chuyến này mình không chạy uống công.

“Người ở trên bị bắt, lời mấy con tôm tép nhỏ bọn họ ra. Nhà chú ấy một con quý cũng không dựa nổi, không phải tôi lấy thể diện cho chú ấy trước mặt cô, nhà chú ấy thế nào cô cũng biết sơ sơ, từng bước một đi đến ngày hôm nay không dễ dàng gì. Nói với cô lời trong lòng, tôi đối đãi với chú ấy như anh em, cũng đối đãi như một người con.”

Làn gió lướt qua gò má, tim Chung Đình đập thành thịch.

“Phạm tội gì?”

“Hối lộ. Vụ án vẫn còn đang điều tra, số tiền của chú ấy không tính là lớn, có thể vừa khéo cần con số này của chú ấy là đổ lên đầu chú ấy. Toàn bộ vụ án không biết sẽ kéo dài bao lâu. Sáng mai tôi phải gặp luật sư, nếu cô muốn đến thì gọi cho tôi.”

Lão Vạn đi rồi, Chung Đình cũng không ở lại lâu, cô về đến nhà.

Hết thấy mọi thứ giống hệt như ngày cô đi. Mảnh giấy trên bàn vẫn còn, một chiếc chìa khóa lẳng lẳng nằm trên đó.

Tắm xong, cô uống thuốc theo lời dặn của bác sĩ, mơ mơ màng màng nằm ngủ trên giường.

Sau khi thức dậy, hoảng hốt vừa buông xuống, nằm yên một hồi, cô dựa vào giường ngồi dậy, mở ngăn kéo tủ đầu giường, tìm một gói thuốc chưa xé bọc. Khi châm thuốc, cô mới phát hiện tay mình đang khẽ run.

Hút được nửa điếu, cô lại tìm di động.

Bố Chung biết hôm nay cô về, ở đầu bên kia điện thoại hỏi có phải cô đã đến rồi không, ngày mai khi nào đến. Trong ống nghe im lặng chốc lát, ông nghe thấy giọng nói bình tĩnh của con gái, “Bố, chuyện này bố phải giúp con...”

Trong ấn tượng của bố Chung, Chung Đình gần như chưa từng mở miệng với gia đình.

Nói tiếp thì bố Chung cũng không phải nhân vật lớn gì, trước khi về hưu chẳng qua là làm đến chức trưởng phòng tổ chức của chính quyền khu vực. May mà làm quan có đạo đức, những người từng diu dất đều có thành tựu. Tuy ông không còn làm nữa, nhưng bình thường người nhà gặp phải chuyện gì, thì trong thành phố nhỏ này lúc nào cũng có thể miễn cưỡng cho qua.

Hôm sau, sau khi Chung Đình về, bố Chung chỉ hỏi tình hình vụ án của Hà Chí Bân, chuyện giữa cô và Hà Chí Bân, ông không hỏi một câu.

Chung Đình không ngủ qua đêm ở nhà họ Chung, buổi chiều về lại thành phố, gặp mặt luật sư cùng với lão Vạn.

Luật sư là người lão Vạn tìm, có chút kinh nghiệm trong những vụ án kinh tế, gặp mặt Hà Chí Bân hai lần. Luật sư nói trong quá trình thẩm vấn, thái độ của anh rất phối hợp, đã nhận tội.

Nghe được hai chữ “nhận tội”, trong lòng Chung Đình vẫn lạnh đi một chút.

“Như số tiền của anh ấy, tình huống xấu nhất xét xử thế nào?” Cô hỏi.

Luật sư uống trà, giọng nói không có chút rung động nào, “Thật ra ở nước chúng ta, việc hối lộ với tình tiết không nghiêm trọng, trước đây rất nhiều vụ phạt tiền gấp đôi là xong chuyện, cùng lắm thì xử một, hai năm, rồi đến án treo, họ có thể về nhà như thường, không chịu tội gì, chẳng qua là có tiền án thôi.”

“Nhưng hai năm nay chắc anh chị cũng biết, tình hình phổ biến pháp luật đang thay đổi, cường độ chống tham nhũng cũng khác trước đây. Bây giờ quan niệm đưa ra là, hối lộ và nhận hối lộ đều áp dụng một pháp luật. Cái này có nghĩa là gì? Trước đây, suy nghĩ từ mức độ nguy hại xã hội, việc hối lộ không tổn hại lớn bằng việc nhận hối lộ, khi giải quyết luôn theo nguyên tắc khoan dung. Nhưng bây giờ không khoan dung với phía hối lộ như vậy nữa, không phải chỉ cần anh nhận tội là được, pháp luật yêu cầu anh phải cùng gánh vác trách nhiệm với phía nhận hối lộ.”

Luật sư tạm dừng, nhìn Chung Đình với nét mặt không thay đổi gì ở phía đối diện, “Số tiền hơn một triệu, thật ra nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, mức hình phạt mà phía Viện kiểm sát cân nhắc có thể trong khoảng hai năm đến ba năm. Chúng ta cố hết sức làm việc, bất luận cuối cùng xét xử bao nhiêu, biến thành án treo, tôi cảm thấy đây là phương án khá thực tế. Tiếp sau có cơ hội, tôi sẽ tìm quan hệ để anh chị gặp anh ấy một lần.”

Đi ra khỏi văn phòng luật sư, Chung Đình đi theo lão Vạn lấy xe. Mặt trời sáng ngời, trên mặt Chung Đình không nhìn ra cảm xúc gì.

Trước khi lên xe, cô hỏi: “Lão Vạn, anh ấy lấy tiền vốn ở đâu để mở rộng cửa hàng lớn như vậy?”

Trong lòng lão Vạn xoay một vòng, anh ta không nhắc đến Tôn Dung, chỉ nhắc đến chuyện anh vay tiền của công ty cho vay nhỏ.

Tiền vốn của công ty rượu của Hà Chí Bân đã bị đóng băng, bây giờ căn bản là trạng thái chết, tan đàn xẻ nghé, nhân viên toàn là người mới tuyển, rất nhiều người đã bỏ đi.

Trước khi lên đường, Chung Đình ở trên xe ló đầu ra, “Ngày mai là ba mươi Tết, tôi phải về đảo Giang Tâm, có tình huống gì thì chúng ta cứ liên lạc bất kì lúc nào. Chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới, hai ngày nay cô vất vả rồi.”

Cô mím môi cười một cách mệt mỏi, chiếc xe phóng khoáng rời đi.

Năm mới nói đến là đến.

Quá khứ không thể sửa lại được, nhưng tương lai thì có thể. Đêm ba mươi Tết, nhà họ Chung vô cùng náo nhiệt. Già trẻ lớn bé vây quanh bàn ăn cơm tất niên, cười nói vui vẻ.

Cơm nước no nê, mấy người đàn ông còn đang uống rượu, Chung Thâm và Chung Đình đứng tâm sự trên ban công tối tăm.

“Bố nói thế nào?” Chung Thâm hỏi.

Bụng Chung Thâm đã rất lớn, tròn trịa ở đằng trước, Chung Đình đưa tay dịu dàng xoa hai cái, nằm bò trên lan can.

Âm thanh của chương trình Đêm Xuân vọng ra từ căn phòng sau lưng, còn là tiếng cười vui mơ hồ.

“Tình hình tạm ổn. Bây giờ còn đang ăn Tết, sau Tết mới dễ xử lý.”

Vụ án kinh tế loại này không khó điều tra, toàn là chuyện về mặt sổ sách. Cháy thành vạ lây, loại như Hà Chí Bản chẳng qua chỉ là tôm tép nhỏ. Bây giờ vấn đề đặt ra trước mắt thật ra rất thực tế, đó là có thể lấy bao nhiêu tiền để khơi thông thu xếp.

Chung Đình nói: “Không có vấn đề gì lớn.”

“Không có vấn đề thì tốt. Chị đừng lo lắng quá, bên em còn chút tiền để dành, nhất thời không có đủ thì cứ lấy của em trước.”

“Chung Thắm, thật ra bây giờ chị hơi hối hận.” Chung Đình nói không đầu không đuôi.

“Gì cơ.”

“Chị hối hận không kết hôn với anh ấy.” Chung Đình nói, “Khi đó nhận thì cũng tính rồi.”

Chung Thắm yên lặng một lúc, “Thật ra bây giờ anh ấy cũng không phải một mình. Chị xem trong nhà không có ai xem anh ấy là người ngoài cả. Chỉ cần chị thật sự xác định là người này, thì bố mẹ và em sẽ đứng chung với chị.”

Bỗng nhiên, cùng với mấy tiếng nổ lớn, những đợt pháo hoa liên tiếp vỡ tung giữa đêm khuya. Sau đó là tiếng nô đùa của bọn nhỏ dưới lầu, tràn lên cùng cơn gió.

Vào đêm mừng ba, Chung Đình nhận được điện thoại của lão Vạn.

Cô mơ mơ màng màng nhận máy, giọng lão Vạn có phần do dự: “Có phải quấy rầy cô ngủ không, tôi thật sự là, chuyện này tôi không biết có nên nói với cô một tiếng không.”

Chung Đình ngồi dậy trên giường, bình tĩnh một chút, nhẹ giọng nói, “Xảy ra chuyện gì vậy, lão Vạn, anh nói đi.”

“Chung Đình, bà của Chí Bản vừa mất.”

Bắt đầu từ mừng một, bà cụ được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, trước sau cấp cứu ba lần. Cho đến đêm nay, không thể chống đỡ tiếp được nữa. Chung Đình vội vàng chạy đến bệnh viện, lão Vạn đã ở bên kia, bà cụ đã được đưa vào phòng xác. Chú, thím, em họ Hà Chí Bản khóc lóc trên hành lang, mấy tay cò vây quanh bên cạnh bán áo liệm, hộp tro cốt. Thím Hà Chí Bản khóc đến mức ngồi dưới đất, được con trai đỡ.

Chú Hà Chí Bản nói chuyện với bác sĩ xong, tay cò nhân cơ hội kéo ông sang một bên bàn giá cả áo liệm. Lão Vạn xông tới tách tay người đó ra, chửi mắng: “Người chết tiền cũng kiếm, mẹ nó đi sang bên kia cho tao!”

Chung Đình đứng bên tường, yên lặng nhìn một màn hỗn loạn trong đêm khuya năm mới. Xử lý xong chuyện trước mắt, lão Vạn cùng cô đi ra cửa hít thở không khí.

Vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc của người phụ nữ thỉnh thoảng vọng ra từ bên trong, thất ruột thất gan.

“Khi bà cụ sống thì không thấy đối đãi dàng hoàng, người đi rồi khóc quỳ à...” Lão Vạn cắn điều thuốc trong miệng, không châm lửa, căm giận nói, “Mẹ nó, ngay thời điểm này xảy ra chuyện như vậy, Bây giờ tôi không có chút ý tưởng nào hết, có cần nói chuyện này cho Chí Bản biết không.”

Đang là lúc nguy cấp, nói cho anh biết, sợ anh ở trong đó cảm xúc kích động, xảy ra rắc rối gì. Không nói cho anh biết, đây là người thân nhất của anh, về tình về lý đều không phải. Đó sẽ là nỗi tiếc nuối cả đời anh.

“Nói cho anh ấy biết đi.” Giọng Chung Đình nghe có phần xa xôi.

Nuốt nước bọt, lão Vạn vỗ vỗ mấy cái túi, móc bật lửa ra châm thuốc.

Lão Vạn nghe Chung Đình, nhờ luật sư chuyển lời. Luật sư nói Hà Chí Bản rất bình tĩnh, không nói gì nhiều, nhờ lão Vạn giúp đỡ lo tang lễ cho bà cụ. Có gì chờ anh ra rồi nói sau.

Thế là tang lễ của bà cụ căn bản là lão Vạn lo liệu, hôm đưa tang Chung Đình đi. Họ hàng bạn bè của nhà họ Hà không nhiều, sau khi Hà Chí Bân xảy ra chuyện, những người bạn bè thân thích qua lại trước đây tránh không kịp, không có ai đến đưa tang.

Hôm ấy là một ngày đầy mây. Ở trong nhà tang lễ, Chung Đình và lão Vạn nhìn bà cụ được hỏa táng, bỏ vào hộp tro cốt trong tiếng khóc than. Họ cùng đi đến nghĩa trang chôn cất.

Ánh mặt trời yếu ớt trong không khí ẩm chứa một sự nặng nề, đứng trên nghĩa trang có những cây thông thấp thành khoảng, Chung Đình thất thần.

Trong tiếng khóc lúc trầm lúc bổng xung quanh, cô cảm nhận được một nỗi xót xa sâu sắc không thể diễn tả.

Cho anh, cũng cho bản thân mình.

Đầu tháng Hai, vụ án có thay đổi. Có lời khai của người khác biến số tiền hối lộ của Hà Chí Bân từ một triệu hai thành hơn ba triệu. Sau khi gặp và trao đổi với Hà Chí Bân, luật sư mới biết, đó là món nợ của Tôn Dung, lúc đó chuyển đến công ty anh. Bây giờ Tôn Dung ở nước ngoài, không biết do nguyên nhân gì, mà phía kiểm sát không tiến hành bắt giữ cô ta.

Mà về phía Hà Chí Bân, bằng chứng như vậy ảnh hưởng trực tiếp đến thái độ nhận tội của anh.

Ban đầu lão Vạn giấu chuyện của Tôn Dung với Chung Đình, cho đến khi không giấu tiếp được nữa thì mới nói đại khái cho cô. Điều châm chọc là, theo tin tức của anh ta, Tôn Dung và chồng cô ta đã làm hòa với nhau.

Luật sư cũng cảm thấy khó giải quyết, hỏi Chung Đình, “Có cần tôi sắp xếp cho hai người gặp một lần không, theo lý thì giai đoạn này không thể gặp được, cô cũng không phải là người nhà. Nhưng bên tôi có thể giúp cô làm giấy chứng nhận, lấy thân phận luật sư thực tập đi theo tôi. Đến lúc đó có thể nói ngắn gọn hai câu, xoa dịu cảm xúc của anh ấy.”

“Không cần đâu.” Chung Đình nói.

Trong phòng gặp mặt, qua song sắt, luật sư nói tiến triển vụ án xong, nhìn người đàn ông bên trong.

“Đúng rồi, Tiểu Chung còn bảo tôi chuyển lời cho anh.”

Người đàn ông ngồi trên ghế gỗ, tay đeo còng, sắc mặt lạnh lùng.

“Cô ấy nói gì?”

“Cô ấy nói, nén nhang đầu tiên trước mặt bà anh, cô ấy thấp giúp anh rồi, anh yên tâm.”

Đôi gò má căng chặt, người đàn ông từ từ cắn răng, hồi lâu sau lại cười một tiếng, “Biết rồi.”

58. Chương 58: Tạm Biệt

Bên phía Thượng Hải nhiều ngày không có tin tức của Chung Đình, cuối cùng gọi điện thoại.

“Chúc mừng năm mới.” Chung Đình đang đi ra khỏi văn phòng luật sư, bị một cơn gió rét xộc vào mũi. Ho khan vài tiếng, cô nói, “Xin lỗi, bên tôi có chút việc, tạm thời không đi được, quên nói với anh một tiếng.”

“Không sao. Ngày nào đó cô thật sự không cần đến tìm tôi, thì tôi nên vui mừng đấy. Còn thuốc không?”

“Còn.”

“Vậy thì tốt, hết thì tôi gửi cho cô một ít.”

Chung Đình cười một tiếng, “Tri kỷ tốt.”

Đầu bên kia cũng cười một tiếng, “Không phục vụ tốt thì sao kiếm tiền được. Gần đây có chỗ nào cảm thấy khó chịu không?”

“Không có, đều ổn cả.”

“Vậy thì tốt, trước tiên không nói chuyện với cô, lát nữa sẽ có bệnh nhân tới. Có vấn đề gì nhớ gọi cho tôi, không được chơi trò mất tích như vậy nữa.”

Cúp điện thoại xong, Chung Đình đến tiệm bánh ven đường mua cà phê và bánh ngọt. Ngồi trên xe, cô nghĩ đến lời luật sư nói, vụ án nhanh nhất phải đến đầu mùa xuân mới mở phiên tòa được.

Bên đường người qua người lại, cô vén tay áo lên.

Hai ngày nay vết thương lành lại, thường hay ngứa râm ran vào ban đêm, bắt giắc, vẩy máu trên vết sẹo đã tróc ra.

Tết đã hết, tháng Hai cũng đã qua hơn nửa.

Chung Đình dẫn Chung Thấm về đảo Giang Tâm.

Ngay giờ trưa, có mấy người bạn đến nhà, đang hút thuốc nói chuyện phiếm bên bàn ăn, chờ dọn cơm. Hai chị em vừa vào cửa, người bên bàn ăn nhìn hết sang, hai người đồng thời sững sốt.

Bố Chung cười nói: “Sao còn giống như chưa lớn vậy, không biết gọi à.”

Người đàn ông ngồi cạnh bố Chung có hai bên tóc mai bạc trắng, chăm sóc thỏa đáng. Ông ấy mặc chiếc áo len màu xám, cổ áo sơ mi màu xanh nhạt lộ ra ngoài, khí chất nho nhã.

Ông ấy nhìn họ, “Có còn nhận ra không?”

Khoảnh khắc nghe thấy giọng nói này, Chung Đình rất cuộc ý thức được, hình ảnh trước mắt không phải ảo giác. Trán như nổ tung, cô nhìn khuôn mặt người đàn ông, đứng yên tại chỗ. Ánh mắt ông ấy và cô chạm vào nhau, ông để lộ nụ cười mỉm của trưởng bối, rồi như không có chuyện gì xảy ra chuyển qua người Chung Thấm.

Chung Thấm hơi ngáp ngừng gọi một tiếng, “Thầy Nghiêm?”

Người đàn ông mỉm cười, đuôi mắt có nếp nhăn nhàn nhạt, “Gọi chú Nghiêm là được rồi.”

Vợ ông ấy ngồi cạnh mẹ Chung, nhìn hai chị em, rồi nhìn mẹ Chung cảm thán, “Là con gái lớn hết rồi, đi trên đường chắc chắn không nhận ra đâu. Thấm Thấm, cháu mấy tháng rồi?”

Buổi trưa ăn cơm xong, mẹ Chung lên lầu, thấy một mình Chung Đình ngồi phơi nắng trên ban công nhỏ.

Ánh mặt trời chiếu nghiêng vào, rọi sáng khuôn mặt cô. Mẹ Chung hỏi vừa rồi cô ăn no chưa, có phải không ngon miệng không.

“Hai ngày nữa chú Nghiêm của con sẽ diễn tấu trong buổi hòa nhạc năm mới ở nhà hát, hỏi hai đứa có đi xem không, do tòa thị chính tổ chức.”

“Con không đi.”

Nhìn sắc mặt con gái, mẹ Chung ngồi xuống bên cạnh: “Biết năm nay con đón Tết không vui. Chuyện của Tiểu Hà bố mẹ cũng lo mà, nhưng con không được thất lễ trước mặt mấy trưởng bối như vậy. Dù sao trước đây chú Nghiêm của con cũng là thầy của hai đứa, thái độ như con làm chúng ta có vẻ rất không có gia giáo.”

“Con biết rồi, mẹ.”

Sau khi vợ chồng Nghiêm Tránh rời khỏi không bao lâu, Chung Đình và Chung Thấm cũng đi.

Trên đường về, Chung Thấm kẹp vé buổi hòa nhạc lên tấm che nắng của ghế phụ, “Bây giờ em không đi nơi thế này được, chị tìm hai người bạn đi xem đi. Hôm nay chị xì mặt với cả nhà thầy Nghiêm, khiến bố mẹ hơi ngượng đấy. Lúc ăn cơm, chú ấy nghe nói bây giờ chị đang làm việc giáo dục đàn dương cầm, vui lắm.”

Chung Đình mím môi, không nói lời nào.

“Con trai lớn của chú ấy bị ung thư dạ dày, lần này họ đặc biệt dẫn anh ấy về nước chăm sóc. Ăn cơm xong em thấy dì Tổng nói chuyện với mẹ trong bếp, khóc luôn rồi. Vô cùng đáng thương.”

Lúc này người trên ghế lái mới có chút phản ứng, hỏi lạnh tanh, “Sao không ở nước ngoài điều trị?”

Giọng điệu châm biếm của Chung Đình khiến Chung Thắm nhất thời hơi kinh ngạc, nhưng cũng giải thích, “Nghe ý khi nói chuyện thì là sắp không được rồi mới dẫn anh ấy về thử khám Đông y. Chị nhớ trước đây bố có người bạn, gia đình mấy đời làm bác sĩ Đông y không, hình như còn từng chữa khỏi bệnh ung thư đấy. Về sau gia đình ấy đi Sơn Tây rồi. Bây giờ họ muốn tìm gia đình đó.”

Sau khi đưa Chung Thắm về nhà, Chung Đình dạo trên đường một vòng lung tung không có mục đích.

Trở lại studio, nhân viên đang tan làm.

Mọi người đi rồi, cô ngồi trong studio yên tĩnh không người. Ánh đèn hắt xuống, cây đàn dương cầm tam giác đặt giữa studio sáng bóng đen kịt, trang nghiêm, tựa như một tác phẩm nghệ thuật không thể chạm vào.

Cô đi tới đưa tay ra, dường như muốn vuốt ve. Một thoáng đầu ngón tay gần chạm vào, cô như lại thay đổi suy nghĩ, gắng gượng dừng lại trong không khí.

Buổi hòa nhạc năm mới, nhà hát nho nhỏ chật kín người. Người đàn ông vừa diễn tấu xong đi vào hậu đài, có nhân viên làm việc tới chuyển lời. Đi ra khỏi nhà hát, xa xa có chiếc xe nhá đèn với ông.

Ông xoay người.

Chiếc Ford màu bạc chạy vào tiểu khu gần nội thành. Vào thập niên chín mươi, nơi này là khu biệt thự đầu tiên của cả thành phố, cũng được gọi là khu nhà giàu.

Người đàn ông mở cửa bật đèn, bảo Chung Đình vào trước.

“Ông bà cụ trong nhà từng ở đây một khoảng thời gian, sau đó họ ghét nhà lớn, sửa sang lại thì quá phiền phức nên đổi nhà khác. Nếu bố mẹ cháu muốn thật, thì hôm nào đó bảo họ đến xem thử, giá cả gì cũng dễ bàn.”

Giọng đàn ông trung niên trầm thấp nồng đậm, ông nói xong rồi dừng lại nhìn cô.

Chung Đình nhìn lướt qua căn nhà. Ngọn tóc mềm mại bị khăn choàng cọ xát hơi rối, phác thảo dáng hình khuôn mặt cô.

Ông dẫn cô dạo hai phòng, “Bố cục không thay đổi so với trước đây, phòng này vẫn là phòng đàn.”

Cô đi theo ông vào trong.

Ông bật đèn phòng đàn, “Ông bà cụ thấy phòng này nắng đẹp, trước đó muốn đổi thành phòng trà, bị dì cháu giữ lại.”

Kệ sách trọn cả mặt tường vẫn còn đấy, đàn cũng còn đấy. Nằm ở một góc, trên mặt trưng đồ trang trí bằng thủy tinh.

Chung Đình dừng bước.

Như thể biết cô đang nghĩ gì, người đàn ông nói, “Ông bà cụ để đấy.”

Cô đi đến bên cây đàn. Ông đứng phía sau nhìn bóng dáng cô, ý cười trên mặt tan theo.

Bàn tay trắng nõn vuốt ve nắp đàn đen nhánh, tối, lui, vô cùng yên lặng. Trong sự trầm mặc rung động, người đàn ông dời mắt khỏi bàn tay cô, hắng giọng.

“Nếu bố mẹ cháu thật sự muốn căn nhà này, thì ra cái giá tượng trưng một chút là được rồi.”

“Không cần khách sáo quá đâu, hai người là bạn bè bao nhiêu năm như vậy, bố tôi ghét nhất là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...” Quay lưng về phía ông, Chung Đình mở nắp đàn, vài nốt nhạc linh tinh bay ra, bầu bạn cùng giọng nói lạnh lẽo từ tốn của cô, “Chỉ là tôi không ngờ, ông dám đến nhà tôi.”

Nghiêm Tránh phát hiện, cho đến giờ phút này, trái tim ông mới bình tĩnh lại. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, ông đã biết mục đích của cô.

Thuốc lá và nước hoa đàn ông nhẹ nhẹ xộc tới từ phía sau, hòa lẫn mùi đồ dùng trong nhà, đồ trang trí tỏa ra, kí ức phủ đầy bụi trong đầu Chung Đình bị cạy ra từng chút một, kéo theo sự rung động cả thể xác và tinh thần.

“Cháu lớn rồi.” Ông đi đến sau lưng cô, lời nói bao phủ tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô.

Ánh đèn hắt bóng cô xuống đất, nhỏ dài, yếu đuối, giống hệt như cô vào lúc ấy, nhẹ đến mức không có sức mạnh.

Thế nhưng lúc này, giọng nói của bản thân ông còn nhẹ hơn, “Còn tưởng cháu quên hết rồi. Bố cháu nói bây giờ cháu làm giáo dục đàn dương cầm, tôi nghe rất kinh ngạc. Không ngờ cháu còn dám đụng vào đàn.

Cháu mãi mãi sẽ không biết được cháu đã lãng phí bao nhiêu năng khiếu, cháu cũng sẽ không biết tôi từng gửi gắm kì vọng bao nhiêu vào cháu. Tất cả những thứ này là do bản thân cháu vứt bỏ. Chung Đình, cháu không trách ai được.”

Lần đầu tiên nhìn cô đánh đàn là ở ngay trong căn phòng này. Ông mãi không quên.

Sau đó ông chưa từng gặp ai đánh đàn hay hơn cô nữa, cũng không có sự thông minh về phương diện đó sớm hơn cô.

Ông vẫn nhớ, cô cúi đầu ngồi bên cây đàn, cái cổ và tai lộ ra dưới mái tóc đen trắng đến lóa mắt. Tuổi trẻ, xinh đẹp, thuần khiết, tựa như một khúc ca của ngày xuân.

Người thiếu nữ không am hiểu việc đời, còn giống âm nhạc hơn cả âm nhạc.

Sự vật xinh đẹp, ai mà không muốn chiếm giữ?

Không thể trách ông được. Ông chưa bao giờ ép buộc thật sự. Ông chỉ là người đưa, người dẫn dắt.

Không ai có thể tăng thêm tất cả dục vọng, tội ác trong nhân tính lên người một mình ông.

Không ai có thể.

Nhìn gáy người phụ nữ, ông nói với cô, cũng tự nói với mình, “Từ đầu đến cuối, đôi bên tình nguyện.”

Chung Đình chỉ nghe, không nói lời nào.

Không cách nào khống chế, rất nhiều hình ảnh hiện ra trong đầu. Sợ hãi, tội ác, những hình ảnh khiến người ta buồn nôn, chúng ở hết nơi đây, trong căn phòng này, ở sau lưng cô. Bắt cô xoay người, bắt cô đối mặt.

“Trong cuộc đời, điều quan trọng nhất là gì?”

Cô xoay người.

Là tình yêu và trách nhiệm.

Dưới ánh đèn, người đàn ông nhìn cô. Ông sụp mắt, trên mặt nếp nhăn ngang dọc, già yếu mà mệt mỏi.

Bỗng nhiên, lòng Chung Đình bình yên lạ thường, bình yên đến mức ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

Cô ý thức được: Hóa ra, chỉ suýt một chút nữa thôi.

Chỉ suýt một chút nữa thôi, cô đã sống thành một người như ông ta.

“Tôi luôn cho rằng ông thật sự không biết sợ. Bây giờ tôi yên tâm rồi.”

Bị chọc vào nỗi đau trong lòng, sự điên cuồng ngang ngược hiện lên nơi đáy mắt người đàn ông. Ông giơ tay một cái, món đồ trang trí bằng thủy tinh trên cây đàn bị hất bay, đập vào tường, mảnh vụn tung tóe.

Tóc rũ xuống trán, mặt ông đỏ lên, chỉ vào mặt cô: “Đừng giả vờ làm thánh nhân trước mặt tôi! Không ai có thể xét xử tôi!”

“Ông sai rồi, Nghiêm Tránh. Không có ai đến xét xử ông cả. Người đang làm, là ông trời đang nhìn.” Chung Đình cảm tức nhìn ông với vẻ không hề sợ hãi, nhẹ nhàng nói: “Trước khi đến tôi đang nghĩ, có nên ra tay làm chút gì đó không. Nhưng tôi lại nói với mình, đừng gấp, đừng gấp. Không phải không trả thù, chưa đến lúc mà thôi.”

“Được!”

Người đàn ông mệt mỏi gật đầu, đột nhiên từ từ cười lên, “Nếu đã hận như vậy, sao không xông vào tôi đi, xông vào tôi đi... Tôi đi!”

Mặt mày ông dữ tợn, ông đập mạnh phím đàn, tiếng ù ù khổng lồ vang vọng trong không khí.

Chung Đình đi ra ngoài, ông cố gắng túm cánh tay cô, bị cô đẩy ra.

Chiếc ghế đàn bị đụng ngã, ông ngã ngồi dưới đất. Cô đi ra ngoài.

Tiếng đàn như giả như thật truyền đến bên tai, đứng yên bên cửa một hồi, cuối cùng cô quay đầu lại.

Trong thoáng chốc, trước mắt biến thành cảnh hoàng hôn.

Ánh mặt trời hắt vào từ ngoài cửa sổ, cô gái ngồi trên băng ghế xoay người, tiếng đàn dừng lại.

Đôi mắt sáng ngời của cô gái nhìn cô, trong veo và ngây thơ.

Đôi môi cô ấy hé mở.

Những giọt lệ trong mắt rơi xuống, Chung Đình hỏi, bạn nói gì.

Đôi môi đỏ hồng ấy hé mở lần nữa. Lần này, cô nghe rõ giọng nói đó.

Nhẹ nhàng, đến từ đáy lòng.

“Tôi tha thứ cho bạn.”

59. Chương 59: Tạm Biệt

Cuối tháng Ba, vụ án của Hà Chí Bàn mở phiên tòa.

Hôm đó Chung Đình đi chung với lão Vạn, ngồi hàng ghế dự thính ở phía dưới. Đồng thời bị thẩm vấn cùng anh còn có năm người khác, tất cả đều là tội hối lộ.

Bắt đầu từ khoảnh khắc anh bị áp giải ra, Chung Đình luôn nhìn anh. Thế nhưng từ đầu đến cuối, ánh mắt Hà Chí Bàn không hề nhìn sang.

Giải quyết dứt khoát.

Hà Chí Bàn bị xử hai năm tù có thời hạn, hưởng án treo hai năm. Trên tòa, anh từ bỏ việc kháng cáo, tuân theo xét xử.

Ở tòa án làm các thủ tục liên quan xong, Hà Chí Bàn đi theo luật sư, người nhà họ Hà, lão Vạn ra ngoài. Anh đã thay đồ họ mang đến, đối với mức hình phạt này, họ dường như đã chuẩn bị sớm từ trước.

Tháng Ba mùa xuân, bầu trời xanh không thể tưởng tượng nổi, nhưng gió tấp vào mặt vẫn còn hơi lạnh. Ở cửa, người nhà họ Hà, lão Vạn cảm ơn luật sư. Nhận được kết quả như vậy, mọi người đều có phần vui mừng. Cuối cùng dặn Hà Chí Bàn mấy câu, luật sư cười đi trước một bước.

Họ dùng ánh mắt đưa tiễn, chỉ thấy một chiếc xe đậu dưới bậc thang cao cao, một người phụ nữ đứng bên xe. Cô mặc bộ đồ tây, kính râm màu đen trên mặt làm lớp son môi màu đỏ sậm càng thêm rực rỡ.

Nhìn thấy anh nhìn sang, cô nở nụ cười. Nụ cười ấy tự nhiên mà điềm tĩnh.

Ngược sáng, Hà Chí Bàn hơi nheo mắt.

Có người vỗ vai anh, giọng nói nhẹ nhàng, “Anh đưa mọi người về, chú ngồi xe cô ấy đi. Buổi tối đã hẹn rồi, cùng sang chỗ anh ăn cơm.”

Chung Đình lái xe đưa Hà Chí Bân về nhà mình.

Dọc đường, hai người không nói câu nào. Giữa đường, cô nhìn anh trong gương chiếu hậu, anh luôn nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau khi về, cô bảo anh tắm trước, tắm xong đi ra, họ nằm trên chiếc giường ở phòng ngủ.

Còn chưa đến trưa, rèm cửa sổ kéo kín, tia sáng lọt vào mang theo sự yên tĩnh trong treo của ánh nắng ban mai. Cô dựa vào lòng anh, anh ôm cô, bàn tay vô thức vuốt ve sợi tóc cô.

“Anh gầy rồi.” Chung Đình nói.

“Ừm, còn gì nữa không...” Anh uể oải đáp lời.

Bàn tay cô từ hông anh sờ một mạch lên trên, sờ đến cánh tay, cổ anh, cằm anh. Anh bắt được, cười một tiếng, nghiêng người sang chặn cô lại.

Họ khẽ cười nhìn nhau.

Nụ cười trên mặt nhạt dần, ánh mắt Hà Chí Bân trở nên nghiêm túc.

“Bán studio rồi?”

“Phải.”

Không riêng gì studio. Chỉ riêng tiền để dành của cô thì vẫn chưa đủ, trong con số kéo anh ra còn có một phần là tiền trong nhà.

“Muốn anh nợ em?” Anh nhìn thẳng vào đáy mắt cô.

“Phải.”

Đưa mắt nhìn cô thật lâu, Hà Chí Bân đột nhiên nở nụ cười, “Yêu anh như vậy ư?”

“Đúng vậy.”

Kéo cổ anh xuống, cô vuốt ve anh, hôn anh, cho đến khi tình dục tràn ngập giữa thân thể dính vào nhau, anh hôn lại cô.

Tòa án đã hủy bỏ việc đóng băng tài khoản Hà Chí Bân, phạt anh số tiền tương ứng. Mấy cửa hàng đóng hết, bất động sản trong tay anh, hàng trong kho tồn đọng bán được cũng bán. Ngoài một ít tiền mặt, anh còn giữ lại căn nhà mình ở. Trước đó sửa sang dở dang, anh lại tìm người hoàn thành, trực tiếp sang tên cho Hà Gia Tuấn.

Sau khi ra tù, anh luôn ở chung với Chung Đình, có thể nói là ngày đêm phóng túng.

Tối hôm nay, lão Vạn hẹn họ ăn cơm chung. Chung Đình tắm xong đi ra, anh đã thay áo sơ mi quần dài xong, cứ như vậy ngồi hút thuốc xuất thần trên sofa.

Cô đi sang ngồi xuống, dựa vào vai anh.

Anh cười một tiếng, ôm cô, xoa gáy cô: “Tóc ướt dựa vào người anh.”

Bữa cơm này không có người khác, chỉ có ba người họ cộng thêm vợ con lão Vạn, năm người cả thấy, ăn cơm tối trong bầu không khí hòa thuận. Hà Chí Bân và lão Vạn uống một chai rượu trắng, uống đến cuối cùng hai người đều ngà ngà say.

Hà Chí Bân nói mấy lời cảm ơn lão Vạn, lão Vạn xua tay lia lịa: “Giữa anh em không nói mấy câu này, không nói mấy câu này.”

Khi trở về, Chung Đình lái xe, trên con đường nhỏ làng quê đen kịt, tay phải sang số đột nhiên bị nắm lấy.

Cô tấp xe vào lề đường.

Con đường vào đêm khuya ở ngoại ô, tháng Ba còn trùng kêu từng hồi.

Anh nắm chặt tay cô, không nói gì. Sau khi uống rượu, lòng bàn tay anh nóng hổi, nóng đến mức khiến lòng cô sợ hãi.

Cứ như vậy yên lặng một hồi, anh nắm tay cô, châm thuốc.

“Tại sao lúc đó về Thượng Hải?” Cuối cùng anh hỏi.

Nhìn con đường phía trước được đèn xe chiếu sáng, Chung Đình nói, “Em có từng nói với anh, em bị bệnh trầm cảm hai năm không. Sau khi từ Chiết Giang về, tình trạng bệnh hơi lặp lại, nên em đi tìm bác sĩ trước đây.”

Hà Chí Bân rất bình tĩnh, “Bây giờ thế nào, khỏe chưa?”

“Không biết.” Chung Đình vịn tay lái.

Cô không biết. Nhưng trong lòng không còn sợ nữa.

“Đừng đi theo anh.” Hà Chí Bân đột nhiên nói.

Chung Đình không bắt ngờ, “Tại sao?”

“Bây giờ trong tay chỉ còn lại hơn trăm ngàn, em đi theo anh sẽ không có tương lai.” Hà Chí Bân rít một hơi thuốc, “Chưa từng nghĩ sẽ đi đến bước này với em, bây giờ phải lo cho mình, còn phải lo cho em.”

Trong lòng anh vô cùng hỗn loạn. Không lo nổi.

Qua rất lâu, anh nghe thấy giọng nói hồ hững của người phụ nữ.

“Thứ mà bản thân muốn, tại sao không dám đòi. Rất nhiều lúc cơ hội chỉ có một lần, em có yêu anh hơn đi nữa thì cũng sẽ có ranh giới cuối cùng. Em để ý cái gì, không để ý cái gì, anh không hiểu sao? Có mấy lời, anh suy nghĩ kỹ rồi hãy nói.”

Nhìn cô chăm chăm một cái, Hà Chí Bân đột nhiên nở nụ cười.

Trong lòng trống rỗng, có chút cuộn cuộn, không biết là vì cái gì.

Bàn tay người phụ nữ và anh đan vào nhau, hơi ấm nơi lòng bàn tay tụ tập một chỗ. Trong chiếc xe chật hẹp, cô dựa vào người anh. Anh ôm cô.

Chung Đình nằm trên ngực anh, ngửi mùi rượu trên người anh, nghe nhịp tim của anh, “Kết hôn đi. Chúng ta sinh một đứa con, sau này có gia đình thì mọi thứ sẽ tốt hơn thôi.”

Có gia đình, mọi thứ sẽ tốt hơn.

Chúng ta đều sẽ tốt hơn.

Yên lặng một hồi, người đàn ông từ từ ôm chặt cô, vùi đầu vào ngọn tóc cô.

Cảm nhận hơi thở nặng nề của anh, Chung Đình ôm chặt anh. Ôm chặt sự không cam lòng và yếu đuối của anh.

Cô xoa đầu anh, “Hà Chí Bân, anh nghe lời đi.”

Một tuần sau, Chung Đình và Hà Chí Bân lãnh giấy chứng nhận kết hôn.

Đó là một ngày nắng, sáng sớm họ lái xe đi. Xếp hàng, kí tên, chụp ảnh, trước sau không đến một tiếng, trở thành vợ chồng hợp pháp.

Trước đây, Hà Chí Bân không thích ngày nắng, ánh mặt trời chói mắt, làm phiền anh ngủ. Đi ra khỏi Cục dân chính, Hà Chí Bân ôm vai Chung Đình đi về phía trước.

Ánh nắng hắt xuống từ những khe hở của cành lá vừa đâm chồi vào ngày xuân, ngược lại cũng không tệ, ấm áp.

“Em nói cho anh biết, có phải luôn muốn lừa anh nuôi em không?” Anh hỏi.

Chung Đình cười một tiếng, “Vẫn nên kiếm tiền trước đi đã rồi hãy nói.”

Buổi tối, họ cùng về đảo Giang Tâm ăn cơm, cả nhà chúc mừng cho họ. Bố Chung, Hà Chí Bân và chồng Chung Thấm chia nhau một chai rượu trắng.

Trên bàn cơm, bố Chung uống say, cứ kể chuyện mình đi lính lúc còn trẻ, cũng kể chuyện hồi nhỏ của hai chị em.

Hai chàng rể ở một bên nịnh ông, ông nói gì họ cũng cổ vũ.

Uống suốt đến mười một giờ tối, ai nấy về phòng mình nghỉ ngơi.

Ở dưới lầu giúp mẹ Chung thu dọn tàn cuộc xong, Chung Đình lên lầu.

Trong phòng không bật đèn, anh ngồi trên chiếc ghế ngoài ban công, quay lưng về phía cửa.

Cô đi tới, anh không nhúc nhích.

Anh đã tắm xong, mặc bộ đồ ngủ của bố Chung, mái tóc đang tỏa hơi nước. Ánh trăng làng quê hắt vào từ ngoài cửa sổ, miễn cưỡng hiện ra đường nét thân thể anh.

Chung Đình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Đây là một đêm tuyệt đẹp. Cô chợt cảm thấy, nhiều năm qua đi, bất kể xảy ra chuyện gì đi nữa, thì cô vẫn sẽ nhớ một đêm này.

“Em muốn cuộc sống thế nào?” Hà Chí Bân hỏi.

Chung Đình trầm mặc rất lâu.

“Anh thì sao.” Cô nói, “Hỏi em câu khó trả lời như vậy, bản thân anh có từng nghĩ tới chưa.”

“Em không nói cho anh biết em nghĩ thế nào, thì anh làm như thế nào đây.” Giọng anh thấp hơn, “Chung Đình, em có từng nghĩ, anh có thể không cho em cuộc sống tốt đẹp được không.”

Cho đến lúc này, anh mới quay sang nhìn cô.

“Rất có thể, thua kém bố mẹ em, cũng thua kém em gái em.”

Chung Đình nhìn anh, cười một tiếng, những giọt nước mắt lấp lánh thoáng chốc dâng lên trong mắt, “Em chưa bao giờ để ý người khác nhìn em thế nào, em cũng chưa bao giờ muốn so sánh với ai cả. Hà Chí Bân, em cũng tin anh, anh sẽ cho em sống cuộc sống ngày càng tốt hơn.”

Hà Chí Bân yên lặng nhìn cô.

Anh cảm thấy anh thật sự uống say rồi, nếu không thì giờ phút này, anh sẽ không muốn rơi lệ đến như vậy.

Nở nụ cười, anh quay mặt sang, “Chung Đình, anh không để cho em thất vọng đâu.”

Khi em cô đơn vượt qua hết thấy những phong cảnh trên đường, gặp anh trên chuyến tàu của cuộc đời, có lẽ từ cái nhìn đầu tiên, chúng ta đã nhìn thấy kết quả.

Chẳng qua là những đêm tối và rạng sáng này, không thể lược bớt.

Đúng và sai, tội lỗi và trừng phạt trong những tháng năm tuổi trẻ, đều lặng lẽ tan biến như những đóa hoa đại khô héo ven đường.

Ngày 4 tháng Tư, tiết Thanh minh.

Chung Đình đi cùng Hà Chí Bân viếng mộ bà anh.

Sau khi bà qua đời, lần đầu tiên anh đi thăm bà. Bước lên từng bậc, họ dừng lại giữa một hàng bia mộ. Hà Chí Bân cúi đầu.

Trên bia là tấm ảnh chụp mấy năm trước của bà cụ, trẻ hơn trong ấn tượng của anh.

Hồi lâu sau, anh ngồi xổm xuống, dùng tay lau bụi trên tấm ảnh, không nói tiếng nào nhìn chăm chăm bức hình.

Nhìn đôi mắt hiền từ của bà cụ trên tấm ảnh, vành mắt Hà Chí Bân đỏ hoe, anh nở nụ cười.

Anh nói từ đáy lòng: Bà yên tâm, cháu không còn một mình nữa rồi.
Đặt một bó hoa cúc trắng ở trước mộ, Chung Đình đứng một bên.
Làn gió xuân mơn trớn gò má, cô ngẩng lên.
Những cây thông đầy khắp núi đồi khẽ lắc lư, tựa như linh hồn đang nhẹ giọng ngâm nga.
Bà đang nghe phải không?
Những sự không cam lòng và cô độc, mơ mộng hão huyền và yếu đuối thoáng qua trong vận mệnh ấy
Như những giọt lệ trong mưa, bông tuyết trong những áng mây, ngán ngủi mà đau thương.
Mà anh và em, cuối cùng rồi sẽ trưởng thành,
Trong năm tháng, cuối cùng rồi sẽ ngoảnh lại tha thứ,
Tha thứ cho tất cả những nỉ non, tha thứ cho cội nguồn của sự hèn nhát,
Tha thứ cho người.
– HẾT –

Lời tác giả:

Các bạn luôn nói, đây là truyện theo hướng hiện thực.

Thật ra trước đây tôi đã xác định cho “Đoàn tàu thủy tinh” — truyện trù tượng làm ra vẻ. Trong lòng rất rõ ràng, truyện này không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận, nó là một tác phẩm có cảm giác xa cách.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, khi kết thúc, Hà Chí Bân và Chung Đình mới bắt đầu yêu nhau. Hết thấy những việc trước đó chỉ là một quá trình tìm kiếm nhau, xác nhận. Độc giả muốn đọc tác phẩm tiểu thuyết ngôn tình rung động đến tâm can, có lẽ sẽ thất vọng. Nhưng tôi cũng có lòng tin, bộ phận nhỏ những người thích nó sẽ thích vô cùng.

Giống hệt như sự thiên vị tôi dành cho họ.

Khi viết “Cơn mưa”, vô số người nói, tác giả tam quan ngay thẳng. Từ cuốn này chắc các bạn nhìn ra, tác giả không có tam quan gì cả. Tôi chỉ là thích mặt khác của con người. Cái thiện thuần túy, hay cái ác thuần túy, đều sẽ phản xạ những ánh sáng rực rỡ khác biệt của nhân tính, khiến người ta suy nghĩ lại.

Viết “Đoàn tàu” rất mệt mỏi, một số thứ bên trong quá mức tinh tế, gần như phải khoét rỗng bản thân. Nó không giống “Cơn mưa”, không phải là một tác phẩm có thể khơi gợi sự đồng cảm của người khác, đối với tôi mà nói, sự tìm tòi này rất có ý nghĩa. Thử nghiệm thể này có thể là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Bất luận thế nào, cảm ơn sự đồng hành của các bạn. Nhiều đêm khó khăn tôi biết.

Non xanh còn mãi, nước biếc chảy hoài, giang hồ gặp lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-tau-thuy-tinh>